

Liễm Diễm Cầm Hoan

Contents

Liễm Diễm Cầm Hoan	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	38
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	52
17. Chương 17	57
18. Chương 18	64
19. Chương 19	66
20. Chương 20	71
21. Chương 21	76
22. Chương 22: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 1	81
23. Chương 23: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 2	82
24. Chương 24: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 3	83
25. Chương 25: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 4	87
26. Chương 26: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 5	90
27. Chương 27: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 6	94
28. Chương 28: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 7	98
29. Chương 29: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 8	101
30. Chương 30: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 9	107
31. Chương 31: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 10	115
32. Chương 32: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 11	124
33. Chương 33: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 12	130
34. Chương 34: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 13	137
35. Chương 35: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 14	143
36. Chương 36: Phiên Ngoại – Nha Hoàn Kể Chuyện	150
37. Chương 37: Phiên Ngoại – Đứa Bé Không Muốn Mang Họ Hiên Viên	150
38. Chương 38: Phiên Ngoại – Bảo Bối Không Đáng Yêu	153

Liễm Diễm Cẩm Hoan

Giới thiệu

cổ phong nhã vận. Ở một đất nước họ gọi là Hiên Viên quốc, có 3 anh em nhà hoàng tộc, ông anh cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-diem-cam-hoan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 0 CHÍNH VĂN TIẾT TỬ

Tuý Tiên lâu.

Tân khách ngồi đầy quán, một đám võ lâm nhân sĩ đang cao hứng trò chuyện.

“Lão huynh, người nói võ lâm đại hội năm nay, ai sẽ đoạt được danh hiệu đệ nhất thiên hạ?”

“Còn phải nói sao, dĩ nhiên là U Minh cốc chủ Ứng Nhược Thiên rồi! Hai năm trước hắn đã là đệ nhất, năm nay nhất định lại là hắn, ta cá năm mươi lượng!” Một lão đạo trông có vẻ từng trải nói giọng chắc nịch.

“Cũng chưa chắc à, nghe nói cung chủ Lạc Hoa cung Tiết Thần Y muốn báo thù sát phụ đoạt ái, đã khổ luyện Lạc hoa phi anh thần công, đến giờ đã luyện thành, theo như nguồn tin đáng tin cậy, Tiết Thần Y có ý định khiêu chiến với Ứng Nhược Thiên đó!”

“Thù sát phụ đoạt ái? Là như thế nào vậy?” Một tên mao đầu tiểu tử vừa vào giang hồ không lâu hỏi.

“Ta cũng không biết!”

“Ta biết ta biết!” Một nhân sĩ tự tin mình tin tức linh thông anh dừng giọng tay: “Thù giữa Lạc Hoa cung và U Minh cốc đã có mấy chục năm rồi, ba mươi năm trước, đại đệ tử Lạc Hoa cung là Hoa Lạc Trần Hoa công tử, sau khi tham gia võ lâm đại hội đã bị lão cốc chủ U Minh cốc Ứng Thiên Hàn bắt cóc, Lạc Hoa cung chủ lúc đó là Tiết Toàn Phong đã dẫn cao thủ trong cung toàn bộ xuất động, kết quả tử thương vô số, nhưng cũng không thể đòi lại Hoa công tử, Tiết Toàn Phong lại bị trọng thương không được chữa trị đã thân vong, nguyên khí Lạc Hoa cung đại thương, vốn là Lạc Hoa cung nổi danh đệ nhất thiên hạ cũng phải chịu cúi đầu trước U Minh cốc. Không ngờ mười mấy năm sau, Ứng Nhược Thiên vừa mới tiếp nhận chức vụ U Minh cốc chủ không lâu, nhận lời tham gia võ lâm đại hội, lại làm cho Lạc Anh công tử vốn được Lạc Hoa cung chủ Tiết Thần Y sủng ái nhất vừa gặp đã xiêu lòng, phản bội Lạc Hoa cung, ăn cắp bí kíp Lạc hoa thần chưởng của Lạc Hoa cung, tự dâng mình vào vòng tay Ứng Nhược Thiên. Hận cũ thù mới, Tiết Thần Y đương nhiên sẽ không bỏ qua, nghe nói bảy tám năm qua, hắn đã khổ luyện Lạc hoa phi anh thần công, hiện tại đã luyện thành, xem ra Ứng Nhược Thiên kỳ này dữ nhiều lành ít à!”

“Chưa chắc đâu, U hàn băng phách công của Ứng Nhược Thiên cũng đâu phải đồ bỏ đi!”

“Võ công Ứng Nhược Thiên lợi hại lắm sao?” Mao đầu tiểu tử tò mò hỏi.

“Hắn có thể vô hình giết người ta, chỉ vung tay một cái khí liền ngưng thành băng phách đoạt hồn châu, thiên hạ không có bao nhiêu người tránh được đâu!”

“Đúng vậy! Hai bên đều là võ lâm đại hội đệ nhất, người nói có lợi hại không?”

“Vây bộ dạng của hắn không biết thế nào nha?”

“Cũng không rõ, Ứng Nhược Thiên dáng người tuấn tú đỉnh đặc, lại mang mặt nạ bạc, chỉ lộ ra cái cằm, bất quá chỉ như vậy đã mê đảo bao nhiêu nam nữ rồi, bằng không Lạc Anh công tử đã không phản bội Tiết Thần Y!”

“Lạc Anh công tử xinh đẹp lắm sao?”

“Cực kỳ đẹp, lần trước ta chỉ vô tình nhìn thấy từ xa, đẹp tựa ma quỷ!” Một hán tử vẻ mặt dung tục chùi nước miếng ở khoe miệng nói.

“Đúng đó, Lạc Anh công tử trước đây là đầu bài ở Diễm Tình quán trong kinh thành, nghe nói muốn cùng hắn uống một chén trà nhỏ phải bỏ ra cả nghìn lượng bạc.” Chúng nhân bấy mồm tám mếp bàn tán.

“Hừ! Lạc Anh công tử kia so với Hoa Lạc Trần Hoa công tử, chẳng qua chỉ là hạng dong chi tục phấn!” Một văn sĩ chừng bốn mươi tuổi phe phẩy quạt khinh khỉnh nói.

“Thật sao? Còn có người đẹp hơn Lạc Anh công tử?”

“Không thể nào! Ta đã nhìn thấy Lạc Anh công tử, thực sự là rất đẹp!”

“Nếu thực sự có người còn đẹp hơn Lạc Anh công tử, nếu có thể cùng hắn ngủ một lần, có chết cũng cam lòng!” Hán tử dung tục biểu lộ ý ***.

“Xích!” Một tiếng động nhỏ vang lên, hán tử dung tục kia trên trán xuất hiện một lỗ máu, thổ huyết lên bàn.

“Ai? Ai đó?” Cả đám người nhìn đông nhìn tây một lúc, chỉ thấy trong góc tường có hai người ngồi, một người mặc ngân bào, trên đầu đội sa mào, một người mặc hắc bào, khuôn mặt tuấn tú, đang lạnh lùng nhìn thi thể đã chết kia. Gió thổi nhẹ một cơn, sa mào của ngân y nhân bị thổi tung lên, lộ ra mặt nạ ngân sắc.

“A! Là Ứng Nhược Thiên!” Trong thanh âm rì rầm có chút sợ hãi, chút sùng bái.

Người ngồi cùng bàn với hán tử dung tục kia đứng lên run rẩy hỏi: “Ứng cốc chủ, là người đã giết huynh đệ này của ta?”

“Người có ý kiến gì à?” Thanh âm đầy từ tính nhưng lạnh như băng đến nỗi làm người ta không dám nghe lần thứ hai vang lên.

“Huynh... Huynh đệ của ta đã làm gì người?”

“Hắn rất đáng ghét!” Nói xong, Ứng Nhược Thiên đứng lên chỉnh lại sa mào, hai tay chắp sau lưng, “Tả sứ, chúng ta đi thôi!” Rồi không thèm nhìn lại đám người, ung dung bình tĩnh bước ra khỏi tửu lâu, giống như vừa rồi mới giết chết một con kiến.

“Vâng! Cốc chủ!” Hắc y nhân kia theo liền phía sau, dùng ánh mắt lạnh băng liếc qua đám người một cái.

Đến khi cả hai đã ra ngoài, đám người mới như vừa tỉnh giấc mộng, cả bọn túa mồ hôi lạnh, cũng may vừa này không chộc cho Ứng Nhược Thiên ghét, bằng không sớm nạp mạng còn không biết vì cái gì mà chết.
Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

Lưu vân, tây phong, lãnh nguyệt.

Hoang dã, tuần lĩnh, hiểm phong.

Tại chốn Bạch Vân sâu hút hẻo lánh không một bóng người, trên một sườn núi, một căn nhà đã bị thiêu rụi sạch sẽ, chỉ còn mấy cây sào trúc đã bị khói ám đen tuyền, miễn cưỡng chống đỡ một mặt tường của căn nhà đổ nát.

Một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi một mình ngồi trước một nấm mộ dưới gốc cây. Hắn nhìn quần phong, lưu vân ở phía xa, thần sắc mông lung, không biết phải làm sao, nhớ lại mấy hôm trước vừa mai táng người thân duy nhất là gia gia, hôm nay vừa đi săn thú về, chỉ thấy một tia thiên lôi đánh vào nhà mình, căn nhà tranh nhỏ lập tức bốc cháy, vội vàng tìm cách cứu, nhưng chỉ trong chốc lát, chỉ còn là một đồng đổ nát.

Ánh mắt hướng về phía ngôi mộ, nhịn không được lớn tiếng khóc: “Gia gia, con biết làm sao bây giờ, hôm nay ông trời đã đốt nhà chúng ta rồi!” Thân nhân duy nhất đã qua đời, bây giờ cả chỗ dung thân duy nhất cũng không còn! Thiếu niên càng nghĩ càng khổ sở, càng khóc càng lớn tiếng, khóc hoài khóc hoài, rốt cuộc dựa vào ngôi mộ ngủ thiếp đi.

Đột nhiên một trận âm thanh la hét làm hắn bừng tỉnh, hắn đi về phía thanh âm, chỉ thấy dưới núi có hai người đang đứng đối diện nhau. Thiếu niên thấy rất kỳ lạ, nơi này vắng vẻ, chưa từng thấy có ai lui tới, không biết hai người này vì sao lại tới đây, hắn không dám lên tiếng, chỉ dám núp sau một tảng đá lớn từ xa trộm nhìn.

Chỉ thấy hai người kia, một người mặc hắc bào, trong tay cầm một thanh bảo kiếm. Người còn lại mặc ngân bào, trên mặt đeo mặt nạ ngân sắc, trong tay cầm một cây tiêu màu đen.

Hắc bào nhân kia cầm kiếm chỉ về phía ngân bào nhân, cười ha hả nói: “Cốc chủ, người chóe cố gắng gương làm gì, hậu đình có phải đang ngứa ngáy khó chịu lắm không, ha ha ha... Độc Tứ tình mới bắt đầu phát tác, trong một canh giờ nếu không cùng ta mập hợp, người nhất định sẽ chết!”

“...” Ngân bào nhân lặng lẽ không lên tiếng, nhưng thân thể đều rung động, cả bàn tay cầm tiêu cũng run lên.

“Cốc chủ, xin người hãy cho thuộc hạ giải độc, tám mươi một ngày sau, thuộc hạ sẽ đem mạng này giao cho người, tùy người xử trí!” Hắc bào nhân khổ sở mà thâm tình nhìn ngân bào nhân, cấp thiết khuyên nhủ: “Nhược Thiên, xin người, hãy để ta giải độc cho người!” Nói xong run rẩy vươn tay muốn chạm vào hắn.

“Người dám!” Miệng ngân bào nhân phát ra một tiếng hừ lạnh leo.

Hắc bào nhân sững sờ, không dám cử động, vội la lên: “Cốc chủ, thuộc hạ biết tội, xin hãy cho thuộc hạ giải độc cho cốc chủ!”

“Tại sao?” Ngân bào nhân lạnh lùng hỏi.

“Tại sao?... Ha ha... Tại sao?...”

Hắc bào nhân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, lệ trong mắt không ngừng tuôn rơi, chỉ vào ngân bào nhân nói:

“Người còn hỏi ta tại sao? Ưng Nhược Thiên, người cũng biết ta yêu người mười năm nay, từ khi người mười sáu tuổi trở thành U Minh cốc chủ, ta đã yêu người, ta nỗ lực vì người, người vẫn không chịu nhìn về phía ta. Ta tự nhủ mình là nam tử, người không thể thích, cho nên phải lặng lẽ yêu người, không dám bày tỏ.

Nhớ rõ năm ấy người mười bảy tuổi xuất cốc, sau đó mang về một nam tử, chính là Lạc Anh công tử của Lạc Hoa Cung.” Hắc bào nhân hồi tưởng.

“Sau đó, người lại mang về đại công tử Thiên Kiếm môn Nghiêm Thiên Vũ, Phong công tử của Phong Vân sơn trang... Ta cứ tưởng người có thể tiếp nhận bọn họ, dĩ nhiên cũng có thể tiếp nhận ta, thế nhưng người còn nhớ ba năm trước không?” Hắc bào nhân thần sắc khổ sở hồi tưởng.

“Ta trần trụi nằm trên giường người, mời người thưởng thức ta, rốt cuộc người đã cho ta một chưởng, nói một tiếng ‘cút’.” Trên gương mặt tuấn tú của hắc bào nhân tràn ngập những giọt lệ chua xót.

“Ta không cam tâm, ta điểm nào không bằng bọn họ, người đã không yêu ta, khinh thường ta hiến thân cho người, không cho ta hầu hạ thân hạ của người là vì sao?” Gương mặt tuấn dật của hắc bào nhân vì ghen tị

và thống khổ mà trở nên méo mó.

“Cốc chủ, Tứ tình đã phát tác, người không thể gắng gượng được đâu, nơi đây hoang dã chỉ có một mình ta là nam tử, xin người cho thuộc hạ giải độc!” Nói xong liền tiến về phía ngân bào nhân.

“Người dám!” Ứng Nhược Thiên phần nộ quát lớn, thân thể lại càng run lên mạnh mẽ!

“Nhược Thiên, trúng độc Tứ tình này, không những muốn cùng người khác giao hoan, hơn nữa công lực trong người cũng sẽ bị tiêu tán, đến lúc giải độc công lực mới có thể khôi phục, người hiện tại trời gà cũng không xong!” Hắc bào nhân đắc ý cười nói.

Bước đến trước mặt Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng kéo xuống mặt nạ ngân sắc của hắn, hắc bào nhân dường như bị sét đánh, không hề nhúc nhích, si mê ngẩn nhìn tuyệt mỹ dung nhan kia, bàn tay run rẩy khẽ vuốt ve gương mặt đã ham muốn từ lâu. Mười năm, mười năm trước vô tình nhìn thấy gương mặt này, đã say mê hắn. Vô số lần ở trong mộng nhìn thấy, vô số lần ở trong một góc nhìn ra gương mặt đã bị che khuất kia, trong lòng tự vẽ ra, tự tưởng tượng...

Đột nhiên khoé miệng hắc bào nhân tràn ra một tia máu tươi, cả người lùi ra sau hai bước, ngơ ngàng nhìn lên ngực mình, chỉ thấy trên ngực có một lỗ máu không ngừng tuôn ra máu tươi.

“Tả sử, người đi chết đi!” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Ứng Nhược Thiên phát ra một tia tử vong lạnh lẽo như băng, cây hắc ngọc tiêu trong tay đọng vết máu, ôm lấy ngực, vừa rồi đã cố đè tụ một hơi chân khí cuối cùng, thừa dịp Tả sử đang thất thần, một kích đâm tới, chân khí đi ngược chiều, kinh mạch rối loạn, đã bị nội thương, trong miệng cảm thấy vị tanh, một ngụm máu tươi phun tới!

“Ha ha ha... Ta chung quy không thể chiếm được người!” Hắc bào nhân cười khổ sở, trong miệng, trong ngực máu vẫn không ngừng trào ra, “Nhược Thiên, có thể một lần gọi ta một tiếng được không, gọi ta là Tồn!”

“...”

Tồn rút cuộc mất hết hy vọng, Ứng Nhược Thiên chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không nói một tiếng.

Hắn nhỏ vài giọt thanh lệ, “Nhược Thiên, xin lỗi người! Ta thực sự yêu người! Kiếp sau xin được tiếp tục yêu người!” Tồn nói xong liền ngã xuống đất khí tuyệt thân vong.

Ứng Nhược Thiên thấy hắn đã khí tuyệt, cảm thấy như khí lực đã tận, chống đỡ không được quỳ gối xuống, ngọc tiêu trong tay buông trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ: Không ngờ ta đường đường là U Minh cốc cốc chủ lại bỏ mạng vì Tứ tình.

Tứ tình là loại *** được biến thái nhất trên giang hồ, nam tử nào trúng độc này sẽ phải cùng một nam tử khác hầu hạ ở dưới thân, cứ ba ngày giao hoan một lần, chín lần chín tám mươi một ngày sau, được tính mới được giải, thuốc giải chính là dương tinh của nam tử, độc này không những khiến hậu đình của người trúng ngứa ngáy vô cùng, còn có thể làm tiêu tán công lực. Nếu chậm trễ giao hoan, kinh mạch sẽ bị trường lên mà chết.

Nhìn thi thể của Tồn, Ứng Nhược Thiên thấy vô cùng phần hận, tên nô tài này dám cả gan làm loạn, dám thêm muốn hắn, hắn không thể khuất phục hạ nhân như thế, dù chết cũng không cho hắn toại nguyện! Cũng không rõ tại sao lại trúng chiêu của hắn, hiện giờ lại phải cùng hắn chết ở nơi này! Càng nghĩ càng thấy hận, có chết cũng phải chết ở xa hắn một chút, liền loạn choạng cổ gắng tiến về phía trước, sau đó lao đảo ngã xuống.

Thiếu niên đang trốn sau tảng đá nhìn thấy vậy, liền vội lao tới nâng Ứng Nhược Thiên dậy, nhờ ánh trăng sáng tỏ, chỉ thấy người trước mặt mi tựa viễn đại, mắt tựa tinh thần, đôi môi anh đào bị vấy máu lại càng khiến nó đỏ mọng, đẹp đến nỗi không giống người ở nhân gian.

Thiếu niên này bình thường rất ít gặp người khác, có gặp cũng chỉ là những người buôn bán trong tiểu trấn, chưa từng gặp qua người xinh đẹp như vậy, trong chốc lát cảm thấy hoảng hốt, cho là mình đã nhìn thấy tiên nhân ở trên trời giống như lời gia gia kể, chỉ biết ngẩn người nhìn ngắm vị thần tiên này, miệng khẽ thốt lên: “Thần tiên ca ca!”

Ứng Nhược Thiên vốn đã chấp nhận mình sẽ chết, đột nhiên lại xuất hiện thiếu niên này, khiến tâm tư hắn có chút biến chuyển, nhú mày nhìn cái tên thiếu niên làn da ngăm đen trước mặt, thoát nhìn ngu ngốc

đần độn, nghĩ thầm: ông trời không muốn Ứng Nhược Thiên ta chết, thôi thì, mượn hắc giải độc vậy! Tám mươi mốt ngày sau, sẽ giết chết hắc, để thiên hạ không biết mà gièm pha.

“Nhà ngươi ở đâu, đưa ta đến!”

“Thần tiên ca ca, nhà ta bị đốt rồi!” Thiếu niên khổ sở nói: “Ta mang huynh đến sơn động ta đang sống nha!” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

Thật vất vả mới theo thiếu niên kia đến được sơn động, chỉ là một cái huyết động để hắc chứa thức ăn cùng lông thú, vẫn rất rộng rãi. Thiếu niên tạm thời để Ứng Nhược Thiên đứng một chỗ, đi đốt nển, đem lông thú rải trên mặt đất, quay đầu ngại ngùng nói: “Thần tiên ca ca, huynh nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

Ứng Nhược Thiên ngồi trên tấm nệm ở dưới đất, cảm thấy kinh mạch toàn thân trướng lên đau đớn dị thường, hậu đình lại ngứa ngáy, tuy không cam tâm, nhưng không thể không phát ra thanh âm lạnh lùng gọi: “Lại đây!”

Thiếu niên không dám chậm trễ, đi đến trước mặt hắc.

“Cởi hết y phục ra!”

“A?” Thiếu niên kinh ngạc nhìn hắc.

“Cởi!” Thanh âm có chút mất kiên nhẫn.

Thiếu niên lại không dám chậm trễ, nhanh chóng cởi hết y phục trên người, chỉ chừa lại cái quần. Mặt đỏ ửng nhìn Ứng Nhược Thiên.

“Cởi!”

Thiếu niên xấu hổ đến đỏ bừng mặt, nhưng vẫn làm theo lời Ứng Nhược Thiên, cởi sạch sẽ, đứng trước mặt hắc, hai tay ngượng ngùng che lấy hạ thể.

Ứng Nhược Thiên vươn cánh tay như ngọc gạt hai bàn tay kia ra, cầm lấy cái chồi non, chơi đùa với nó, thiếu niên nhất thời cảm thấy huyết khí dâng lên, mặt đỏ ửng, hạ thể chưa từng có cảm giác sướng khoái thế này, bắt đầu đứng thẳng.

“Thần tiên ca ca!” Thiếu niên khe khẽ nói, toàn thân run rẩy.

Ứng Nhược Thiên đem cỏi ngoại bào, trung y, làn da như ngọc từ từ lộ ra, từ trong áo choàng lấy ra hộp cao Hàn băng sinh cơ, lấy ngón tay vét ra một ít, hướng về phía hậu đình đang ngứa ngáy không chịu nổi, dùng tay mở rộng hậu đình hoa chưa từng được dùng qua.

Thiếu niên nhìn thần tiên ca ca tuyệt mỹ ở trước mặt mình đang dang rộng đùi ngọc, một đoá phấn hồng đang nở rộ ở nơi ngón tay hắc linh hoạt chuyển động, trong nhất thời khuy xuống, hô hấp liền đình chỉ, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối giữa hai chân Ứng Nhược Thiên.

Chỉ thấy Ứng Nhược Thiên cầm lấy nộn hành của hắc, nhẹ nhàng đặt trước mặt động của mình, đem nó nhét vào đoá phấn hồng kia, mặt động vì bị dục vật tác dụng, đã tự tiết ra một loại niêm dịch, nộn hành nhỏ nhắn của thiếu niên không gặp trở ngại gì, thuận lợi tiến sâu vào mặt động. Một cảm giác khoan khoái vừa ấm áp vừa ướt át nhanh chóng bao vây, từ hạ thể đi lên đại não của thiếu niên, khiến hắc cảm thấy tư duy trống rỗng dường như cũng đã bị đình chỉ, từng tế bào trên cơ thể đều triển khai, khoan khoái đến nỗi muốn thăng thiên! Một trận nhiệt lưu liền nhanh như chớp phun ra, làm dịu đi cái huyết động đang đói khát.

Vừa xuất ra một trận dương tinh đầu tiên trong đời, thiếu niên tựa hồ đã tỉnh táo lại một chút, hạ thể vẫn đang gắn liền với thần tiên ca ca, có chút thẹn thùng nhìn xuống hạ thân Ứng Nhược Thiên, rụt rè vươn tay xoa xoa đùi ngọc của hắc, lạnh như băng mà lại trắng nõn.

Ứng Nhược Thiên vẻ mặt lãnh liệt như sương, dương tình của thiếu niên mới xuất ra đã khiến hậu đình bót ngựa, kinh mạch cũng không còn trướng lên nữa, liền gạt bàn tay của thiếu niên ra, đi về phía sau, mặc lại quần áo.

Thiếu niên chỉ cảm thấy hạ thể mất đi cảm giác ấm áp bao vây, ngọn chồi đang đứng thẳng lập tức héo tàn! Buồn bã nhặt quần áo lên mặc vào.

Thiếu niên mặc dù tỉnh tỉnh mê mê, không rõ sự tình, cũng không hiểu vì sao Ứng Nhược Thiên làm chuyện đó với mình, nhưng mơ hồ hiểu được mình rất vô dụng, không thể khiến thần tiên ca ca có cảm giác vui sướng giống như mình. Có chút ray rứt khe khẽ nói: “Thần tiên ca ca...”

“Ứng Nhược Thiên!” Ứng Nhược Thiên nhú mày nói.

Thiếu niên vui mừng nói: “Tên của thần tiên ca ca là Ứng Nhược Thiên? Từ nay ta gọi huynh là Thiên ca ca được không?” Thiếu niên nghĩ thầm, thần tiên ca ca đã tự cho mình biết tên, xem ra không ghét mình, trong lòng bỗng thấy rất thoải mái, cực kì cao hứng!

“...” Thấy Ứng Nhược Thiên im lặng, thiếu niên vui vẻ tự giới thiệu: “Thiên ca ca, tên ta là Thập Nhi, năm nay mười lăm tuổi!”

“Thập Nhi?”

“Àn, gia gia bảo ta được gia gia thập (nhật) về, cho nên gọi là Thập Nhi!”

Hoá ra là thập (nhật) chứ không phải là thập (mười).

Hài tử này ra là được người ta nhặt về!

Thập Nhi tiến đến trước mặt Ứng Nhược Thiên, đem khối ngọc bội đang đeo trước ngực tháo xuống đưa cho hắn: “Thiên ca ca, ngọc bội này từ nhỏ đã được đeo trên người của ta, đeo nó lên thì không còn sợ lạnh nữa, cơ thể của huynh lạnh như vậy, cho huynh đó!”

Ứng Nhược Thiên trong lòng có chút cảm động, tiểu hài tử này với hắn không quen không biết, thế mà lại quan tâm tới hắn như vậy, vốn định sau khi giải độc sẽ giết chết hắn, hiện giờ ý tưởng đã có chút dao động.

Nhận lấy ngọc bội, hai mày hơi nhíu lại, ngọc bội này chính là thiên hạ chí bảo thanh long hoãn ngọc, hoãn ngọc này mang vào có thể bảo vệ tâm mạch, cho dù đang bị thương nặng, cũng có thể bảo trụ được nguyên khí, nếu đem ngọc này nghiền thành bột để ăn, có thể trăm độc không tẩm, tăng thêm vài chục năm công lực.

May mắn đứa nhỏ này sống ở nơi núi hoang, bằng không bảo bối này sẽ sớm bị người giành đoạt lấy, không biết hắn vì dẫn độn hay vì lí do gì mà lại đem thiên hạ chí bảo này tặng cho hắn.

Cẩn thận xem xét ngọc bội, phát hiện ra một mặt khắc hình rồng uốn lượn, mặt kia có khắc bốn chữ: Lân Nhi Liễm Diệm. Trong lòng thầm nghĩ: Xem ra đứa nhỏ này thân phận thực sự rất cao quý, hoa văn hình rồng này không phải ai cũng dùng được.

Thập Nhi vừa cởi ngọc bội ra, đột nhiên cảm thấy rét run, khí trời đã vào đông, ban đầu vẫn nhờ có hoãn ngọc không sợ giá lạnh, đến giờ mới cảm thấy lạnh lẽo. Nghĩ thầm, Thiên ca ca này cơ thể đang rất yếu, không thể chống lại hàn khí, liền cầm ngọc bội, đeo ngay lên cổ Ứng Nhược Thiên, “Thiên ca ca, huynh đeo vào đi, coi chừng lạnh đó.”

Theo ánh nến lay động, Ứng Nhược Thiên nhìn kỹ Thập Nhi, Thập Nhi tuy màu da ngăm đen, nhưng ngũ quan lại rất thanh tú, phía trên lông mày còn có một cái bớt hình ngọn lửa, rất kỳ lạ. Chỉ là màu da quá sẫm, không nhìn thấy rõ.

“Người tên là Liễm Diệm!”

“Thiên ca ca, huynh nói gì?” Thập Nhi có chút kinh ngạc hỏi.

“Trên ngọc bội có tên của người, người không biết sao?” Ứng Nhược Thiên lạnh lùng nói.

“Ta... ta không biết chữ!” Thập Nhi thẹn thùng nói, bỗng chốc thấy xấu hổ đến nỗi hận không thể đào lỗ một cái chui xuống, ở chân núi này vốn chỉ có hai ông cháu họ, gia gia không biết bao nhiêu chữ, tự nhiên

sẽ không dạy chữ cho hần, mỗi lần rời núi đồi lông thú lấy thức ăn cũng đâu cần biết chữ, bởi vậy chưa từng nghĩ tới phải đọc sách học chữ. Cứ nghĩ không biết chữ cũng không có gì không tốt, hôm nay lại cảm thấy đứng trước mặt Thiên ca ca vô cùng mất mặt.

“Sau này có thể ta sẽ dạy cho người!” Nói xong, Ứng Nhược Thiên ngậy người, từ khi nào hần có lòng tốt như vậy? Nghĩ đến hài tử này có thể ảnh hưởng đến hần, trong lòng đột nhiên thấy phiền toái, ý nghĩ muốn giết hần lại nổi lên.

“Thật a, tuyệt quá, Thiên ca ca! Ta...” Thập Nhi cao hứng đến muốn nhảy dựng lên, nhưng phát hiện Ứng Nhược Thiên sắc mặt âm trầm, liền không dám lên tiếng, chỉ ngồi một chỗ nhìn hần.

Đột nhiên một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Ứng Nhược Thiên.

“Thiên ca ca, huynh sao vậy?” Thập Nhi sợ hãi vội ôm lấy Ứng Nhược Thiên, nước mắt tí tách tí tách rơi trên áo choàng của hần.

Ứng Nhược Thiên chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị bỏ vào hầm băng, hần luyện U minh băng pháp công, vốn là một công phu cực âm cực hàn, hiện giờ Tứ tinh đã làm công lực tiêu tán, âm hàn chân khí trong đan điền không còn bị không chế liền tản ra kinh mạch toàn thân, vừa rồi chân khí lại đi ngược chiều, nội tạng đã thụ thương, bây giờ còn bị hàn khí bao bọc, toàn thân cứng lại, xem ra sẽ bị âm hàn chân khí của chính bản thân hại! Cười khổ một tiếng, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn Ứng Nhược Thiên ta chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh này?

Đột nhiên một cảm giác ấm áp tản về tứ chi, cúi đầu thấy bản thân đang được thanh long noãn ngọc của Thập Nhi bảo vệ tâm mạch, không chỉ như thế tựa hồ còn có một cỗ kinh mạch khác đang chuyển vận nhiệt độ sang.

“Thiên ca ca, huynh có thấy khó chịu không?” Thập Nhi nước mắt lăn lăn nhìn Ứng Nhược Thiên, ôm hần thật chặt, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mỏng manh của mình để sưởi ấm cơ thể hần.

Ứng Nhược Thiên nhìn Thập Nhi bị cơ thể lạnh băng của mình làm cho lạnh đến không chịu nổi nhưng vẫn ra sức ôm lấy hần không buông, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Vỗ về đầu Thập Nhi nói: “Ta không sao, có noãn ngọc người cho ta, không chết được đâu!”

Liền đem nhiệt lưu của noãn ngọc hướng về đan điền, trong chốc lát cảm thấy dễ chịu hơn, nói với Thập Nhi: “Hai ngày tới không được quấy rầy ta, ta phải vận công chữa thương!”

“Dạ!” Thập Nhi ngoan ngoãn vâng lời, thầm nghĩ mình nên tìm thảo dược cho Thiên ca ca trị thương, trước kia cùng gia gia đi săn thú cũng biết được một số loại thảo dược để đem bán cho y quán ở tiểu trấn đối chút tiền. Nghe được đồng nói nhân sâm là thứ rất tốt, nếu mình cũng có thể hái được thì tốt quá! Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Thập Nhi không dám quấy rầy thêm Ứng Nhược Thiên, ngồi một mình ở cửa động đến khi trời hửng sáng, mới cầm liệp đao (dao săn) cùng dây thừng đeo trên lưng chuẩn bị đi săn, tiện thể xem thử có thể tìm được nhân sâm không.

Hần quyết định chọn đỉnh núi cao trước kia chưa từng đi qua, mùa đông đã gần đến nên động vật đều trốn đi cả, mấy đỉnh núi trước kia thường đi săn, hai ngày nay không tìm thấy một con mồi nào, vả lại nghe được đồng nói mấy thứ dược liệu trân quý như nhân sâm đều đặc biệt thích sinh trưởng ở nơi vách đá cheo leo, không có dấu chân người lui tới.

Có điều hần đi mãi, đừng nói là thú vật, cả một cộng lông thú cũng không thấy, nói chi đến nhân sâm.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là hoàng hôn, bữa cơm trong bụng đã tiêu hoá hết, trước khi ra ngoài đã để lại hai củ khoai lang để lại cho Thiên ca ca, bản thân hiện tại đã đói muốn chết.

Một trận gió núi thổi tới, quần áo ướt đầm mồ hôi dán chặt vào thân mình, lạnh băng đến nỗi khiến hần cả người run lên, trong lòng một trận dày vò, những thứ ăn được trong nhà đã bị đốt rụi rồi, trong sơn động cũng chỉ có vài tấm da thú, nếu đem đi đổi lấy thức ăn, Thiên ca ca sẽ không có gì chống lạnh, nếu không đem đổi, bản thân lại không sẵn được thú, lấy gì cho Thiên ca ca ăn đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thập Nhi nhịn không được rơi lệ, khoai lang trước khi đi để lại cho Thiên ca ca, không biết huynh ấy ăn có đủ no không. Lắc lắc đầu, tiếp tục leo lên trên, nghĩ thầm có lẽ đi lên trên một chút sẽ có thu hoạch, vất vả leo lên một ngọn núi cỏ dại cây cối um tùm, nhìn quanh quất, cũng không khác gì mấy ngọn núi vừa đi qua, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, bỗng nhiên một bước đạp vào khoảng không, còn chưa kịp la to, đã bị rơi xuống một cái động, lập tức ngất đi.

Đến lúc hần tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy ánh trăng u ám từ phía trên xuyên thấy xuống, ra đã là ban đêm. Dựa vào ánh trăng mỏng manh, Thập Nhi quan sát xung quanh, hít một hơi lạnh lẽo, ra cái động khẩu hần rơi xuống cao vài chục trượng, trên nhỏ dưới lớn, căn bản không thể leo lên, thầm nghĩ, cao như vậy vì sao ta không chết? Sờ sờ bốn phía thấy mềm mại, mới biết động này đã tích lũy lá khô nhiều năm, hình thành một lớp êm ái thật dày, hần vỗ vỗ ngực, cảm tạ gia gia đã qua đời, nghĩ thầm bản thân chính là được gia gia phù hộ.

Có điều cái cửa động ở trên cao như vậy, làm sao đi ra ngoài a? Đang phiền não, đột nhiên thấy một trận gió thổi tới từ bên mình, còn mang theo một mùi hương đậm đậm, Thập Nhi thấy chút phấn chấn, trong động có gió, chắc chắn có tương thông với bên ngoài.

Vì thế hần chậm rãi đi theo hướng làn gió thơm, động này ra là rất lớn, lớp lá khô dưới chân dày đặc, đi ở trên thật là khó khăn, mỗi bước đi đều lún sâu vào lá khô, vất vả mới đi tới được chỗ có mặt đất cứng rắn, bốn phía tối đen một mảnh, tay phải sờ vách động chậm rãi bước tới. Không biết đã qua mấy canh giờ, đột nhiên cảm thấy một mùi hương nồng đậm hơn truyền đến, Thập Nhi vội khấn trương cước bộ, đi về hướng mùi hương đó, một tia sáng mỏng manh hiện ra trước mắt.

Một cái lỗ nhỏ như cái chậu hiện ra trước mắt hần, hần liền đem cái túi đeo trên lưng gỡ xuống, dùng liệp đao mở rộng động khẩu, rồi theo đó chui ra ngoài. Vừa mới đứng thẳng người, hần liền ngáy người ra, đây cũng là một cái huyệt động, vách động bốn phía đều khảm bảo thạch, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, hoá ra ánh sáng từ động khẩu chính là do bảo thạch phát ra.

Trong động có một cái giường đá, bên góc còn có cái giá sách, phía trên bày sách vở nhiều vô kể. Trên mấy cuốn sách đều bám một lớp bụi dày, có lẽ đã lâu không ai đụng tới.

Ở giữa động rũ xuống vài ngọn thạch nhũ trắng tinh khiết, không ngừng chảy xuống một cái bát đá lớn một chất lỏng như là nhũ dịch, chất lỏng từ trong bát tràn ra theo một cái rãnh chảy về phía hoa cỏ ở ngoài cửa động.

Thập Nhi đang khát không chịu nổi, nhìn thấy thứ chất lỏng này tựa hồ có thể uống, liền lấy tay bưng lên, đầu lưỡi nhẹ nhẹ liếm, cảm thấy hương vị ngọt ngào trong miệng, liền cúi đầu xuống cái bát đá mà uống. Nghĩ bụng, thứ nước ngon lành thế này, nhất định sẽ cho Thiên ca ca đến nếm thử.

Sau khi đã uống no, đi ra chỗ cửa động, liền thấy bên ngoài động cảnh sắc như trong tiết xuân, đủ loại kỳ hoa dị thảo không rõ tên, đua nhau khoe sắc, trước động có một cái hồ trắng như tuyết bốc lên nhiệt khí tựa như nước sôi, tia nắng mặt trời chiếu xuống, thiên khí lượn lờ, đẹp tựa tiên cảnh.

Bên cạnh ao có hai ba gốc cây nho nhỏ đang kết bầy tám trái màu đỏ đỏ, Thập Nhi mừng thầm, nghĩ rằng Thiên ca ca có cái ăn rồi, liền cỡi ngoại y ra kết thành một cái túi, nhanh tay hái trái cây xuống, đem mấy trái màu đỏ kia bỏ vào túi, bản thân lại không nỡ ăn, đột nhiên nhìn thấy một gốc cây đặc biệt thấp bé hơn, chỉ kết hai quả chỉ lớn hơn quả anh đào một chút, một quả đỏ tươi, một quả tím đen, lại phát ra mùi hương nồng đậm, hoá ra mùi hương lạ lùng ban nãy ngửi được chính là phát ra từ hai thứ trái này.

Đem mũi tiến đến trái cây trước mặt, hít một hơi, trong bụng giống như nổi trống, Thập Nhi đã nhịn đói một ngày một đêm nhịn không được đưa lưỡi nếm thử quả màu đỏ, không ngờ quả đỏ này lập tức tan trong miệng hần, hương vị thơm ngon đến không thể dùng lời nói mà hình dung được. Ăn xong, Thập Nhi chợt thấy vô cùng hối hận, trái cây ngon như vậy phải để dành cho Thiên ca ca mới phải, sao hần lại tham ăn như thế, nhất thời thấy bực dọc, liền tự tát vào mặt mình một cái.

Đang chuẩn bị hái xuống cái quả màu tím kia, đột nhiên thấy trên đùi căng thẳng, như thể bị ai ôm lấy, hai tay run lên, thứ quả kia vừa lúc rơi ngay vào miệng, lập tức tan ra, quả màu tím cũng đã bị ăn rồi, hân hoan cúi đầu, vừa nhìn xuống đã sợ tới mức hồn muốn rời khỏi xác!

Chỉ thấy một con rắn khổng lồ toàn thân màu đỏ sẫm như máu đã cuốn lấy chân hắn, con rắn này chu vi to cỡ một cái bát, kỳ quái nhất là trên đầu rắn lại có hai cái sừng nhỏ nhỏ. Đầu rắn lúc duỗi lúc co, trong miệng vươn ra cái lưỡi xẻ nhánh, không ngừng lay động về phía hắn.

Thập Nhi trước đây đi săn thú cũng từng gặp qua rắn, có điều chưa từng thấy loại quái xà toàn thân màu đỏ sẫm thế này, liền cả kinh, cơ thể phản ứng trước cả suy nghĩ, lấy tay bóp lấy cổ rắn, nhưng con rắn kia mạnh mẽ dị thường, toàn thân dần dần thít chặt. Thập Nhi dần cảm thấy mình không thể hô hấp, đầu óc bỗng thấy choáng váng.

Đầu con rắn mãnh lực tiến về phía mặt hắn, há to mồm định cắn, bị mùi tanh trong miệng rắn xông tới, Thập Nhi liền thanh tỉnh, nghĩ thầm nếu để cho nó cắn, nhất định sẽ chết chắc. Trong tình thế cấp bách, một tay hắn giữ lấy đầu rắn, một tay bóp vào cổ rắn, há miệng cắn vào cổ nó khiến con rắn đau đớn, vặn vẹo cơ thể. Hắn vẫn tiếp tục cắn, tận đến lúc vị máu của con rắn tiến vào miệng, cũng không rõ có độc không, nhưng vẫn không dám nhả ra, sợ buông ra sẽ không cắn nó được nữa, đành bất chấp tất cả, nghĩ đến người bị mất máu sẽ đuối sức, con rắn này mất máu khẳng định cũng sẽ không còn sức lực, vì thế mãnh liệt hút lấy máu con rắn kia. Con rắn quả nhiên dần dần yếu đi, hút suốt thời gian một nén hương, nó liền yếu ớt tụt dần xuống theo người hắn, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Thập Nhi cũng mệt mỏi muốn kiệt sức, nằm dưới tàng cây không động đậy. Một lát sau, bỗng cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, giống như đang bị nướng giữa một đồng lửa lớn, sau một hồi, lại cảm giác như bị nhốt trong hầm băng, trong lòng thấy hơi sợ hãi, sợ mình đã trúng độc. Nhưng một lát sau, cơ thể lại tựa hồ bình thường, Thập Nhi đứng lên, nhìn con quái xà, nghĩ thầm máu con rắn này có lẽ không có độc, bằng không sao lại có mùi hương như vậy?

Thập Nhi nào đâu biết, con quái xà này kỳ thực là một con địa tiên hoá long nghìn năm, chuyên sinh trưởng ở những nơi ẩm áp gần nhiệt tuyến, thích dị quả linh thảo, nơi nào có địa tiên hoá long, nhất định có kỳ hoa dị thảo. Thứ trái cây Thập Nhi vô tình ăn phải thực chất là dị quả được địa tiên hoá long trông đợi trăm năm – âm dương chu quả, âm dương chu quả này một trăm năm mới kết quả một lần, quả màu đỏ tính dương, màu tím tính âm, ăn vào có thể thay đổi căn cốt cùng trí tuệ của người, người tập võ ăn vào có thể tăng thêm sáu mươi năm công lực. Đáng tiếc âm dương chu quả này địa tiên hoá long chờ đợi cả trăm năm rốt cuộc lại bị Thập Nhi ăn, đúng là chết không nhắm mắt a!

Bản thân con địa tiên hoá long này cũng là chí bảo, uống được máu của nó có thể trăm độc không tẩm, và tính tính ***, máu này còn có công hiệu làm trắng da, tóm lại người nào có thể uống được máu của nó thì người yêu của hắn quả rất may mắn rồi!

Thập Nhi cầm gói đồ lên, xoay người định bỏ đi, đột nhiên khựng lại, thầm nghĩ mật con rắn này nhất định là thứ tốt a, phải đem về cho Thiên ca ca ăn mới được.

Vì thế hắn rút liệp đao ra, xẻ bụng con rắn, một mùi thơm nồng thoát ra, Thập Nhi cảm thấy rất kỳ lạ, loài rắn con nào chẳng tanh hôi, thế mà trong bụng con quái xà này lại thơm như vậy, đang muốn lấy mật con rắn, đã thấy trong bụng nó có một hạt châu nhũ bạch nhỏ nhỏ, hương khí xông vào mũi, mềm mềm, hoá ra con rắn này thơm là nhờ nó à! Thập Nhi cẩn thận lấy hạt châu mềm mềm đó đem bỏ vào túi áo, nhặt túi đồ lên tìm đường ra ngoài.

Đường ra khỏi chỗ này cũng không khó tìm, bên cạnh hồ nước có mấy bậc thang hướng về phía trước, đi đến cuối có một cửa đá, trên cửa có vòng nắm, cầm kéo lấy, cửa đá liền mở ra, vừa đi ra, cửa đá liền hạ xuống. Bên ngoài là một vách núi, nhưng không thấy có vết tích gì, Thập Nhi tìm cơ quan bên ngoài cửa, sờ sờ suốt nửa buổi, phát hiện ra trong cái khe đá trên vách núi có một cái vòng nắm, thử kéo nhẹ, cửa đá liền mở ra. Trong lòng bỗng thấy mừng quýnh, nghĩ thầm vậy là không phải bắt Thiên ca ca ở trong sơn động lạnh lẽo đơn sơ kia rồi!

Cao hứng phấn chấn xách túi thức ăn, ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện ra đã lại là hoàng hôn, hoá ra đã ở trong động một ngày một đêm rồi. Trong lòng nhớ nhung về Ứng Nhược Thiên, cố bước đi thật nhanh, phát hiện ra thân hình mình tựa như đang nhẹ nhàng lướt đi, lúc trên đường đi tới phải cố gắng hết sức,

mà hiện tại không đổ một giọt mồ hôi, bước đi cũng nhanh hơn rất nhiều. Khi về đến sơn động thì trăng đã lên cao, hưng phấn chạy vội vào trong động la to: “Thiên ca ca, ta vừa phát hiện ra nơi này đẹp lắm!”

Đi vào trong động, chỉ thấy Ứng Nhược Thiên sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy nằm dài trên mặt đất, bên miệng tràn ra một tia máu đã khô, trên mặt đất có một vũng máu. Thập Nhi sợ hãi la to một tiếng rồi bổ nhào lên người hắn, ôm lấy cơ thể đang lạnh như băng, tựa hồ đã không còn hơi thở, oà khóc nói: “Thiên ca ca, huynh làm sao vậy?” Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Trong chốc lát trong lòng thấy đau thắt mà không biết phải làm sao, đột nhiên chạm vào hạt châu mềm đang giấu trong người, thầm nghĩ: ta đã uống máu của quái xà kia mà cũng không trúng độc, xà châu này có lẽ cũng không có độc đâu, mật rắn là một vị thuốc, hạt xà châu này có thể cũng làm thuốc được. Liền cầm hạt châu mềm kia đặt vào trong miệng Ứng Nhược Thiên, nâng đầu hắn lên, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, đôi môi anh đào mềm mại ôn nhuận kia bất giác làm tâm thần rung động, vội ổn định lại tâm trí, dùng đầu lưỡi của mình nhẹ nhàng đẩy hạt châu kia xuống cổ họng hắn, chỉ thấy cổ họng khẽ động, hạt châu kia đã được nuốt xuống.

Thập Nhi ôm lấy Ứng Nhược Thiên không dám cử động, chỉ sợ mình vừa nháy mắt một cái, người trong lòng này sẽ giống như gia gia vĩnh viễn ra đi! Một giọt lệ từ khoé mắt nhỏ xuống, sau thời gian uống một chén trà, người trong lòng tựa hồ toả ra nhiệt khí, gương mặt cũng dần dần hiện huyết sắc. Hai mắt chậm rãi mở ra.

“Thiên ca ca, ô...” Thập Nhi tự nhéo mình một cái, không phải là nằm mơ, Thiên ca ca của hắn vẫn còn sống, những giọt nước mắt hạnh phúc rơi tích táp trên người Ứng Nhược Thiên.

“Không được khóc!” Ứng Nhược Thiên vẻ mặt khó chịu cầm lấy cái khăn màu đen tuyền bên người, thô lỗ lau đi nước mắt nước mũi trên gương mặt nhỏ nhắn của Thập Nhi, không ngờ trái tim cứng như băng của mình dường như có một góc nhỏ đã trở nên mềm mại mà ấm áp.

“Thiên ca ca, huynh có đói bụng không? Ta hái được nhiều trái cây lắm nè! Huynh xem!” Nói xong liền cẩn trọng lấy ra từ cái túi vài quả màu đỏ.

Nhận lấy trái cây, Ứng Nhược Thiên chậm rãi ăn, Thập Nhi nhìn cử chỉ tao nhã của hắn, bỗng cảm thấy có chút xấu hổ, mình và Thiên ca ca đúng là như một trời một vực.

“Ăn ngon không?”

“Àn!” Ứng Nhược Thiên nhìn hài tử vẻ mặt nịnh nọt ở trước mặt, khắp mặt khắp mình mẩy toàn là vết máu với bùn, nghĩ đến để hái được trái này đã khiến hắn tốn rất nhiều công sức, xem ra hài tử này là thật tâm đối với hắn, vốn định nói với hắn mấy lời quan tâm nhưng ra đến bên miệng thì lại bị biến đổi:

“Người đi đến chỗ nào vậy? Bắn thủ muốn chết!”

“Ta...!” Thập Nhi lúc này mới để ý trên người mình đầy vết máu vết bùn, có lẽ là do lúc rơi vào sơn động hoặc lúc chiến đấu với quái xà kia. Nhất thời cúi gầm mặt không dám nhìn Ứng Nhược Thiên, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu hỏi:

“Thiên ca ca, vừa nãy huynh làm sao thế, làm ta sợ muốn chết! Ta còn tưởng huynh sắp chết rồi!” Nói xong, Thập Nhi lại không nhịn được khóc rống lên.

“Không được khóc! Khó coi chết được!”

“...”

Ứng Nhược Thiên cau mày nghĩ thầm: công lực của mình đã bị Tứ tình làm cho tiêu tán, bị âm hàn chân khí của bản thân phản lại, phải nhờ thanh long ngọc miễn cưỡng che chở tâm mạch, vì sao hiện tại cảm thấy toàn thân ấm áp lên rất nhiều? Trong khoảng thời gian ngắn không thể nào giải được, cho dù có

thể bảo trụ mệnh, một chút công lực cũng không có, không ngờ vừa nãy thử vận chân khí một chút, lại thấy còn tràn đầy hơn so với trước kia! Âm hàn khí trước kia bị tắc ở đan điền cũng đã tán đi không ít!

“Thiên ca ca, vừa rồi ta cho huynh ăn một hạt châu ở trong bụng quái xà, huynh có thấy khó chịu không?”
Thập Nhi lo lắng hỏi.

“Hạt châu của quái xà?”

“Đúng vậy a, ta uống bao nhiêu máu của quái xà, thấy không có chuyện gì, ta nghĩ hạt châu của nó hẳn sẽ không có độc, nên đem cho huynh ăn!”

Ứng Nhược Thiên tựa hồ đã hiểu ra, cơ thể mình như thế hoá ra là nhờ tác dụng của hạt xà châu Thập Nhi cho hắn ăn. Không ngờ Thập Nhi lại cứu hắn một lần nữa.

“Không có việc gì, ta vẫn rất tốt!”

“Thế thì tốt quá! Huynh không sao thì tốt rồi!” Thập Nhi vui sướng bỏ nhào vào trong lòng Ứng Nhược Thiên.

Không quen cho người khác đụng chạm vào thân thể mình, Ứng Nhược Thiên thoáng cau mày, bình thường cho dù lúc giao hoan với cơ thiếp nam sủng, cũng không cho họ tùy ý chạm vào người mình, vì sao lại để cái tên hài tử ngu ngốc dần dần gần gũi với mình? Nhất thời cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Đột nhiên, Ứng Nhược Thiên nhướn mày, đáng chết, giờ Tí đã đến, Tứ tình lại bắt đầu phát tác! Kéo tay Thập Nhi đang ở trong lòng, lạnh lùng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Cởi quần áo ra!”

Thập Nhi sững sốt, trên mặt bắt đầu đỏ ửng lên, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, Thiên ca ca của hắn muốn cùng hắn làm chuyện giống hôm trước. Thiên ca ca có lẽ là thích hắn, bằng không sẽ không muốn cùng hắn làm chuyện đó. Vì thế vừa then thùng vừa hưng phấn đem y phục trên người trút hết xuống.

Thấy Ứng Nhược Thiên lấy hộp đựng cao từ trong áo ra, Thập Nhi nhẹ nhàng ngăn lại bàn tay đang cầm được, rụt rè nói:

“Thiên ca ca, để ta làm cho!”

Nói xong liền vét ra một chút được cao, run rẩy đưa ngón tay tiến về phía đoá phấn hồng kia. Nhẹ nhàng đưa một ngón tay thâm nhập, xoa xoa nội bích mềm mại, đem thứ được cao mềm dịu trải đều, cảm giác ướt át mà chặt chẽ càng lôi cuốn ngón tay, khoái cảm theo đầu ngón tay mà truyền lên toàn cơ thể, ngón tay nghịch ngợm tiếp tục tiến vào sâu thăm dò. Đột nhiên hạ thân Ứng Nhược Thiên run lên một chập, vừa rồi vẻ mặt còn lạnh băng, bây giờ đã bắt đầu chuyển sắc hồng, thứ mềm mại ở phía trước người cũng ngẩng đầu lên, Thập Nhi cảm thấy như được cổ vũ, ngón tay càng trườn động nhanh hơn, tay kia nắm lấy ngọn lửa nhiệt của hắn, bắt đầu thượng thượng hạ hạ mà trượt.

Ứng Nhược Thiên hai mắt mờ đi, cả hạ thể lẫn hậu đình bị kích thích cùng lúc khiến hắn hưng phấn đến muốn kêu to, lộ ra vẻ kiêu diễm ướt át của tuyệt mỹ dung nhan bị *** uẩn nhiễm, như thể nhiếp hồn Thập Nhi, làm si mê mắt của hắn.

Lúc hắn lại quỳ gối giữa hai chân Ứng Nhược Thiên, đem ngọc hành để ở mật động khẩu màu phấn hồng, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, một cảm giác ấm áp bao vây khiến hắn sướng khoái muốn kêu to, máu tựa hồ cũng dồn hết về hạ thể.

Ứng Nhược Thiên chỉ cảm thấy phân thân của Thập Nhi này dường như đã lớn hơn so với hôm trước rất nhiều, trong một khoảng thời gian ngắn mật động lại bị kéo căng đến đau đớn, hơi cau mày, thân thể cũng lui dần về phía sau.

Thập Nhi một chút cử động cũng không dám, sợ Thiên ca ca của mình cảm thấy khó chịu.

Ngừng lại chốc lát, thấy vẻ mặt khó chịu của Ứng Nhược Thiên dần biến mất, liền liều mạng đem ngọc hành nhẹ nhàng đưa đẩy về phía trước. Thâm nghĩ, hôm nay nhất định phải khiến cho Thiên ca ca cảm thấy vui sướng giống như mình hôm trước. Hắn không có chút kinh nghiệm, cũng không biết làm thế nào mới phải, chỉ là dựa vào cảm giác của mình nhẹ nhàng trườn sát lên xuống.

Ứng Nhược Thiên chỉ cảm thấy những đau đớn ban đầu dần dần hoá thành từng đợt sóng khoái, pha lẫn với những khoái cảm hẳn không muốn thừa nhận, hạ thể đã dựng thẳng tắp, cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn rên rỉ, chỉ phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

Bỗng nhiên ngọc hành của Thập Nhi dường như đã chạm đến một điểm hưng phấn, Ứng Nhược Thiên không chế không được rên khẽ một tiếng.

Thập Nhi nhìn người ở dưới thân mình bị mình làm cho hai má đỏ bừng, ánh mắt mê ly, giống như được cổ vũ, càng thêm mạnh mẽ trỗi động, trong một thời gian ngắn khiến Ứng Nhược Thiên rốt cuộc không nhịn nổi, trong miệng thoát ra tiếng rên rỉ, không khác gì một loại thuốc kích thích, khiến dục vọng đang bùng bùng phần chần của Thập Nhi càng thêm lớn, ra sức trỗi động từng đợt từng đợt, rốt cuộc toàn thân run lên bắn vào bên trong mật động ướt át kia, mà Ứng Nhược Thiên ở phía dưới cũng xuất ra tất cả kích tình của hẳn.

Hai người cùng thở hổn hển, Thập Nhi ôm lấy eo Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve lên làn da mềm nhẵn như tơ kia, trong lòng thấy vô cùng say mê, Thiên ca ca giống như thần tiên lại cùng làm chuyện thân mật như vậy với mình. Huynh ấy là của ta, Thập Nhi trong lòng âm thầm phát ra lời thề.

Nhẹ nhẹ vỗ về gương mặt của Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm đi những giọt nước mắt vì hưng phấn mà đọng lại trên khoé mắt, hạ thể đang ở trong cơ thể hẳn bỗng dừng lại bành trướng.

Lại thêm một trận hoan lạc cuồng phong bạo vũ, đến tận khi mặt trời bắt đầu lên, Ứng Nhược Thiên sáng khoái phóng ra ba bốn lần, đến khi hẳn khàn giọng cầu xin, Thập Nhi mới phóng ra lần thứ hai.

Nằm dài trên mặt đất, cả một đầu ngón tay cũng không động đậy, toàn thân mệt mỏi bủn rủn, trên da thịt trần trụi là một mảng phấn hồng.

“Thiên ca ca, huynh vẫn khoẻ chứ?” Thập Nhi ân cần hỏi.

“...” Mặt tái mét, không nói nên lời. Ứng Nhược Thiên thấy thật bức mình a, hài tử đáng chết này, thiếu chút nữa làm hẳn chết luôn rồi. Không biết ăn phải cái gì mà bỗng dưng lại mạnh mẽ như vậy. Càng tức giận hơn vì bản thân ở phía dưới một nam nhân, à không, nam hài mà lại rên rỉ không chút hổ thẹn, lại còn cầu xin nữa, trong lòng âm thầm phát sinh dã tâm, định lúc giải độc xong, nhất định sẽ giết tiểu tử này.

Nhìn cảnh vật xung quanh đơn sơ rách nát, Thập Nhi quyết định sẽ dẫn Thiên ca ca của hẳn đến cái sơn động đẹp tựa tiên cảnh đó, liền lấy da thú bọc lấy người Ứng Nhược Thiên, sau đó bế hẳn lên.

“Người làm gì vậy, thả ta xuống!” Ứng Nhược Thiên mặt đỏ bừng la to. Hẳn là người lớn, lại để cho hài tử bế trên tay còn ra cái gì.

“Đừng cựa quậy mà, Thiên ca ca, huynh đang mệt mỏi, để ta ôm huynh, ta đưa huynh đến nơi này đẹp lắm, lại có chỗ tắm!”

Có chỗ để tắm, thật sự là rất hấp dẫn à! Ở chốn hoang sơn này đã ba ngày, chưa từng tắm lần nào, chỉ là dùng khăn ẩm lau mình, khiến cho hẳn vốn ưa sạch sẽ không thể chịu nổi. Vì thế không lên tiếng nữa, chỉ dựa vào người Thập Nhi.

Thập Nhi vốn đã quen đi săn thú ở chốn hoang dã nên so với những hài tử khác thân thể cường tráng hơn, hơn nữa hôm qua vừa ăn được âm dương chu quả cùng với máu của địa tiên hoá long, cho nên thể lực kinh người, ôm một người lớn đi đường núi mà như thể trên đất bằng, sau hai ba canh giờ vẫn không thấy mệt mỏi. Ứng Nhược Thiên thăm giật mình, hài tử này sau chuyện ngày hôm qua, lại còn bế mình đi qua nhiều đường núi như vậy mà thể lực vẫn dư thừa, quả thật rất kỳ quái! Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

Rốt cuộc cũng đến vách núi ngày hôm qua, Thập Nhi buông Ứng Nhược Thiên xuống, kéo cái vòng nắm trong khe đá, thạch bích liền mở ra. Ứng Nhược Thiên đứng ngây ra trước cửa, Thập Nhi liền bế hẳn lên, đi xuống từng bậc thang, thấy một cái hồ nước toả nhiệt hầm hập ở trước mặt.

Ứng Nhượng Thiên hưng phấn giẫy khỏi vòng tay của Thập Nhi, cởi quần áo nhảy ngay vào hồ, đưa tay hứng lên thứ nước nóng hổi mà trắng tinh khiết xối lên mái tóc của mình, lên người mình. Thân thể trắng nõn kia trong hơi nước mờ mờ, cùng với ánh dương thấu xạ xuống trong hồ tạo ra một sức dẫn dụ khó nói nên lời, mái tóc dài đen nhánh ảm ướt dán trên lưng mềm mượt khác thường, đôi mắt sáng mê người vì khoan khoái mà khép hờ, che lấp khí thể lạnh như băng bình thường, lại có chút kiều mị.

Không hề có dự báo trước, tim của Thập Nhi đập nhanh hơn, hai gò má cũng nóng dần lên. Hạ thể cũng không thể khống chế đứng thẳng, muốn bổ ngay vào hồ cùng Thiên ca ca làm cái chuyện kia! Chỉ là... Thiên ca ca đã mệt muốn chết rồi, hắn không thể nghĩ tới chuyện đó!

Nhìn thấy Thập Nhi đang đứng ngây người bên cạnh hồ, Ứng Nhượng Thiên nhú mày nói: “Mau lại đây tắm rửa đi, bản muốn chết.”

Thập Nhi đỏ mặt xoay người lại, “Huynh tắm trước đi, huynh tắm xong ta mới tắm!”

Ứng Nhượng Thiên không muốn miễn cưỡng hắn, tự thanh tẩy bản thân. Thuận tay nhặt lên đồng quần áo đặt cạnh ao ném về phía dưới chân Thập Nhi, “Đem quần áo đi giặt đi!”

“Dạ!” Thập Nhi liền nhặt y phục của hắn lên, đi đến bên cạnh hồ nhẹ nhàng chà giặt, thuận tiện cũng tự cởi bỏ thượng y để giặt.

Đợi Ứng Nhượng Thiên tắm xong, Thập Nhi mới nhảy xuống hồ tự tắm rửa sạch sẽ. Lúc hắn lên bờ, phát hiện ra Ứng Nhượng Thiên đang trần trụi đứng sững người ở trước thi thể của con quái xà.

Tuy rằng trong cốc ẩm áp như mùa xuân, nhưng vẫn sợ Ứng Nhượng Thiên bị cảm lạnh, liền cầm lấy lông thú chạy lại khoác lên người hắn, vừa ân cần vừa trách cứ nói: “Thiên ca ca, người huynh đang lạnh, phải giữ ấm một chút.”

“...”

“Thiên ca ca, huynh từng thấy loại quái xà này à?”

“Chưa từng thấy!” Ứng Nhượng Thiên cũng không biết đây là loại quái xà gì, quả là quái lạ nha! Trên đầu còn có cặp sừng dài! Nhưng hắn biết con rắn này nhất định là một loại dị bảo, không thì làm sao có viên xà châu thần kỳ kia.

“Con rắn lớn như vậy, chúng ta sẽ đủ ăn trong thời gian dài!”

“Ăn thịt rắn?” Ứng Nhượng Thiên lắc đầu, vẻ mặt ghê tởm.

“Àn, ngon lắm đó! Lát nữa ta sẽ nướng cho huynh ăn, ăn không hết thì đem phơi khô, có thể đủ ăn trong thời gian dài!”

“...” Cố kiềm chế cảm giác buồn nôn.

“Thiên ca ca, huynh nghỉ ngơi một chút đi, bên trong có giường đó,” nói xong Thập Nhi liền bế hắn vào trong sơn động.

Ứng Nhượng Thiên nhú mày, tiểu tử này cứ bế hắn như là bế nữ nhân, thực sự khiến hắn phiền muộn muốn chết, trong lòng dù khó chịu, nhưng thể lực vẫn chưa hồi phục, vừa rồi mới đứng ở cạnh hồ một chút đã thấy không đứng vững, đành phải thuận ý hắn.

Vào trong sơn động, Thập Nhi nhẹ nhàng đặt Ứng Nhượng Thiên xuống cái giường đá to lớn kia, vui vẻ nói:

“Thiên ca ca, huynh thấy giường đá này có ẩm áp không, cơ thể huynh lạnh vậy, nằm trên này nhất định sẽ rất thoải mái!”

Nhìn bao quát toàn động, Ứng Nhượng Thiên ngây người, cái giường đá này nào đâu phải là giường đá bình thường, rõ ràng là một cái giường bằng ngọc ôn ngọc, ôn ngọc lớn như vậy sợ là trên thế gian không có cái thứ hai!

Còn hạt châu đang phát sáng trên bốn vách tường, chính là dạ minh châu! Dạ minh châu lớn như vậy nhân gian cũng hiếm có!

Còn thạch nhũ ở trong động cũng chính là thiên hạ chí bảo, ngọc dịch quỳnh tương! Chỉ cần uống vài giọt có thể bách bệnh tiêu trừ, kéo dài tuổi thọ, gia tăng công lực.

Ứng Nhược Thiên cố gượng dậy, đi tới phía giá sách thuận tay lật vài cuốn sách, sau một hồi hai tay run lên, ông trời ơi, bao nhiêu loại bí kíp võ công, dược kinh, độc kinh, kỳ môn đồ pháp đã tuyệt tích. Bất kỳ một quyển sách nào trong số này đều có thể khiến võ lâm nhân sĩ điên đảo.

Nhìn vẻ mặt Ứng Nhược Thiên kinh ngạc, rồi lại mừng rỡ, thậm chí có phần điên cuồng, Thập Nhi có chút bất an, khẽ gọi: “Thiên ca ca!”

Ứng Nhược Thiên lập tức khôi phục lại như bình thường, người này tâm tính vốn cực kỳ cao ngạo, đã từng gặp qua vô số bảo vật, chưa từng động tâm vì những thứ đó, bây giờ nhìn thấy những tuyệt thế kỳ trân này, tâm thần cũng chỉ có một chút hoảng hốt.

Nhìn vẻ mặt rụt rè của Thập Nhi, trên mặt hần lộ ra một tia cười yếu ớt, trong lòng thầm nói, đáng hổ thẹn!

Thấy Thiên ca ca để lộ ra lúm đồng tiền như hoa, tâm hồn Thập Nhi liền bay đi đâu mất, ngây dại nhìn hần cười: “Bộ dạng thật ngu ngốc!” Ứng Nhược Thiên khinh thường liếc.

Mặt Thập Nhi liền chuyển màu đỏ. Hậm hực xoay người đi ra ngoài!

Ứng Nhược Thiên tiếp tục xem sách, thấy trong góc giá sách có một cuốn “Cửu U tùy ký”, liền lật ra xem, hoá ra chính là chủ nhân của động này tên gọi là Cửu U lão nhân, thích thu thập thiên hạ dị bảo, vài chục năm trước vô tình phát hiện ra nơi này, liền quyết định ở lại đây.

Phần trước của cuốn sách phần lớn ghi chép những bảo vật được ông ta thu thập như thế nào, phần sau ghi lại việc ông ta phát hiện trong động có một con địa tiên hoả long, trong sách nói về tác dụng kỳ diệu của địa tiên hoả long, đặc biệt ăn vào viên đan của nó, chẳng những có thể cải tử hồi sinh, còn có thể gia tăng thêm một trăm năm nội lực. Cửu U lão nhân hiển nhiên đã nổi lòng tham, trong sách đang ghi đến đoạn phải bắt lấy địa tiên hoả long, trang sau không thấy ghi gì thêm. Có lẽ địa tiên hoả long không bắt được, mà Cửu U lão nhân này sợ là đã vào bụng nó rồi.

Ứng Nhược Thiên thầm nghĩ, thứ Thập Nhi cho hần ăn hần là viên đan của địa tiên hoả long, nhất thời tâm tình vui vẻ, nghĩ đến lúc giải xong độc tứ tinh, sẽ tha chết cho hần.

“Thiên ca ca, mau mặc thêm y phục vào, kéo bị cảm lạnh!” Thập Nhi nửa thân trên trần trụi đem y phục khoác lên người hần.

Nhìn Thập Nhi chỉ lo hong khô quần áo cho hần, cái quần chính mình mặc lại ướt đầm, trong lòng có chút cảm động, đứa nhỏ này đối với hần quả là thực tâm thực ý.

“Người lạnh không?” Hờ hững hỏi một câu.

“Không lạnh!” Tuy chỉ là một câu nói hờ hững, nhưng trong lòng Thập Nhi cảm thấy vô cùng ấm áp, thầm nghĩ, Thiên ca ca quan tâm đến ta, để ý đến ta, ta thật là hạnh phúc mà!

Nhất thời lại si ngốc cười.

Ứng Nhược Thiên lại liếc mắt, “Cười trông thật ngu xuẩn!”

Thập Nhi then thùng cúi đầu, xoay người hậm hực bỏ đi, vừa đi vừa tự chửi mình, vì sao trước mặt Thiên ca ca lúc nào cũng làm chuyện ngu ngốc, khiến Thiên ca ca chê cười.

Lúc Ứng Nhược Thiên đã say ngủ trên giường ngọc, Thập Nhi đeo gùi lên lưng, đi ra ngoài động, đi dọc theo cái hồ nước nóng ở trước động, trên đường đi vẫn không thấy con thú nào, nhưng hoa cỏ thì lại sum xuê.

Cái cốc này là ở trung gian của hai ngọn núi, khí hậu không giống với bên ngoài, hơn nữa thiên nhiên nhờ suối nước nóng dưới lòng đất cho nên quanh năm đều như mùa xuân, lúc này bên ngoài núi đã lạnh băng, khí tượng trong này vẫn như mùa xuân.

Qua thời gian hai nén hương, phía trước đã không còn đường đi, một vách núi cao cả trăm trượng đã chặn đường. Vì thế hắn quay đầu, tiếp tục thám hiểm đường khác. Đi hết hai canh giờ, lại gặp vách núi ngăn đường, không thể đi tiếp, xem ra, chỗ duy nhất thông ra bên ngoài của cái cốc này chính là cái cửa đá ở trên thềm đá.

Thập Nhi có chút phiền muộn, trong cốc ngoại trừ con quái xà đã bị mình cắn chết, không thấy một con thú nào khác. Nước hồ kia cũng quá nóng, cá không thể sinh trưởng. Không săn được con mồi, lấy gì cho Thiên ca ca ăn đây? Nhất thời cảm thấy lo lắng, ngồi ngẩn ra trên một khối nham thạch.

Vừa cúi đầu xuống, đột nhiên phát hiện mấy cái lá trên một dây leo, vừa giống lá khoai lang vừa giống lá rau muống, một mặt lá xanh biếc còn một mặt đỏ sẫm. Nhớ gia gia từng nói, phàm là củ của loại dây leo này, đa số đều có thể ăn được, còn nếu không ăn được, cũng phần lớn là dược liệu.

Hắn liền hưng phấn, nếu có thể ăn sẽ đem cho Thiên ca ca ăn, nếu là dược liệu, có thể đem đến y quán trong tiểu trấn dưới chân núi để đổi lấy tiền, mua đồ ăn, như vậy Thiên ca ca sẽ không bị đói.

Hắn vội cầm liệp đao thay thế cho cái xẻng để đào, chốc lát sau đào được mười mấy củ. Đào một hồi gặp phải một tảng đá lớn, đề lên một củ rất lớn. Thập Nhi nhìn phần củ lộ ra trắng trắng, giống như cánh tay của trẻ con, còn toả ra hương thơm, biết đây là thứ tốt, nhất định phải đem về cho Thiên ca ca.

Vì thế ném liệp đao sang một bên, hai tay đặt trên tảng đá lớn, dùng khí lực ở chân, la to một tiếng, tảng đá liền lăn về phía khe suối ở bên cạnh đó.

Thập Nhi hoảng hồn nhìn hai tay mình, khí lực của hắn từ khi nào mạnh như vậy? Tảng đá đó chắc cũng phải mấy nghìn cân mà! Vốn chỉ định dời nó sang một chút, sau đó sẽ tự đào ra, không ngờ lại có thể làm cho nó lăn đi chỗ khác.

Thập Nhi đâu biết rằng sau khi ăn được âm dương chu quả cùng máu rắn, thân thể đã khác hẳn với người thường, nếu hắn luyện võ công, có nội lực, e là chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một đầu ngón tay, có thể đẩy tảng đá đi, đập vào một cái, có thể khiến tảng đá hoá thành bột.

Ngây ngốc ra trong chốc lát, liền vội cầm liệp đao đào cái củ kia ra, chỉ chốc lát sau, một củ có hình dáng như một đứa trẻ con hiện ra trước mặt, hương khí xông vào mũi. Vô cùng hưng phấn đem chiến lợi phẩm bỏ vào túi, vội vàng trở về sơn động. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

Ứng Nhược Thiên đã tỉnh dậy, trong tay cầm một quyển sách, thỉnh thoảng còn khua tay qua lại.

“Thiên ca ca, huynh xem, ta tìm được thứ này cho huynh ăn nè!”

Ngẩng đầu nhìn tên ngốc người đầy bùn đất đứng trước mặt mình, thật là bẩn thỉu, gương mặt sạm đen bị mồ hôi cùng bùn đất nhuộm màu nhuệch nhoeac, mùi mồ hôi khó chịu bốc lên, nhất thời cảm thấy chán ghét, nhăn mặt bịt mũi cầu nhàu: “Hôi quá!”

Nụ cười tươi tắn trên miệng Thập Nhi liền tắt ngúm, bối rối cúi đầu nhìn đôi bàn tay đen đúa của mình, cả người cả mặt mũi đều khó ngửi, trên bộ y phục rách rưới bám đầy bùn đất, nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, lẩm bẩm nói:

“Thiên ca ca, ta xin lỗi!” Nói xong, trong mắt hình như có vài giọt nước mắt uất ức tràn ra, xoay người bỏ đi.

“ . . . ” Nhìn thấy Thập Nhi như vậy, trong lòng Ứng Nhược Thiên bỗng thấy muộn phiền, liền đặt quyển sách trên tay xuống, bước ra phía cửa động, nhìn Thập Nhi hai mắt ửng đỏ đang ở trong ao vừa tắm vừa giặt quần áo. Tắm xong, mặc lại cái quần đã ướt sũng đứng trước mặt Ứng Nhược Thiên, đem cái củ hình người trong ba lô đưa cho hắn. Giọng nói có chút rầu rĩ:

“Thiên ca ca, cho huynh ăn cái này!”

“Cám ơn!” Hơi lúng túng nhận lấy, Ứng Nhược Thiên bỗng giật mình, đây là một củ hà thủ ô hình người, hà thủ ô muốn thành hình người, ít nhất cũng phải qua một nghìn năm, không biết tên tiểu tử này vận may kiểu gì mà lại kiếm được dị bảo này.

“Đây chính là hà thủ ô nghìn năm, là bảo bối rất hiếm có, người thực sự muốn cho ta ăn?”

“Thật là thứ tốt sao?” Vẻ mặt rầu rĩ của Thập Nhi biến mất, ngây ngô cười nói: “Thứ tốt dĩ nhiên cho Thiên ca ca ăn rồi!”

Ứng Nhược Thiên thầm giật mình, hài tử này thiên tính ngây thơ như vậy, giống như một viên ngọc thô chưa được mài giũa. Hắn đã quen nhìn người ta vì bảo vật mà mưu hại lẫn nhau, vậy mà tên này lại có thể chống lại sức hấp dẫn của chí bảo này.

Nhìn ánh mắt của Thập Nhi chăm chú nhìn mình lộ vẻ ngưỡng mộ, say đắm, không khỏi thấy muốn thử dài, mối tình đầu của hài tử này, sợ là thâm trung tình với mình!

Nhất thời tâm phiền ý loạn, không biết nói sao cho phải. Ăn vào củ hà thủ ô nghìn năm hương khí dào dạt kia, cũng cảm thấy có chút vô vị.

Thập Nhi đem gùi đặt trước mặt Ứng Nhược Thiên, hỏi: “Thiên ca ca, huynh xem những củ này có ăn được không?”

“Những củ này đều là hà thủ ô, tuy tuổi không bằng củ vừa rồi, nhưng đều là dược liệu cực kì quý!”

“Dược liệu a, vậy thì tốt quá, ngày mai ta đến tiệm thuốc bắc ở trên trấn để đổi lấy tiền, mua thức ăn với quần áo cho Thiên ca ca!” Thập Nhi thiên tính như tiểu hài tử, mới đó đã quên vừa rồi Ứng Nhược Thiên đã đối xử với hắn thế nào, giờ lại một lòng muốn lấy lòng hắn.

Thấy Thập Nhi lại cười hớn hở, tâm tình Ứng Nhược Thiên cũng tốt lên nhiều, liền vào lại trong động vận công hấp thu dược lực của hà thủ ô nghìn năm vừa ăn.

Thu thập lại hà thủ ô đã đào được, đi vào động, thấy Ứng Nhược Thiên đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường ngọc. Thập Nhi không dám quấy rầy, khẽ khàng đến đi đến chỗ giá sách, thật là nhiều sách nha, đáng tiếc hắn không biết chữ. Hắn vô ý thức xem lướt qua sách, thật nhiều chữ nhận thức hắn, đáng tiếc hắn không nhận thức chúng.

Đột nhiên nhìn thấy một cuốn sách tranh, bìa trên không có bao nhiêu chữ, bức tranh trên cùng là một người không mặc quần áo, toàn thân chấm đầy những chấm đỏ nho nhỏ, hắn cảm thấy kỳ quái, người này bị làm sao vậy? Là bị thủy đậu hay là đậu mùa? Bên cạnh mỗi chấm đỏ đều viết hai ba chữ.

Thập Nhi cảm thấy thật mới lạ, tuy hắn không biết chữ, nhưng rất thích sách tranh, vì thế mở ra xem kỹ, cuốn sách có tổng cộng hai mươi hai bức tranh, mỗi bức tranh đều có hình người không mặc quần áo. Trang thứ nhất là một người thân hình đầy chấm đỏ, trang thứ hai là một người có những đường cong màu sắc khác nhau chạy khắp cơ thể, có đường cong từ trên đầu đâm xuống chân, có đường theo ngón tay chạy đến tim, rối loạn từng phèo, giống như cái mạng nhện.

Thập Nhi trầm nghĩ, tên này bị sao vậy? Là sinh trùng hay là bị người ta dùng dây thừng trói lại? Sinh trùng? Làm gì có con trùng dài đến như vậy? Không lẽ là dây thừng? Sao có thể nằm ngang dọc trên người như vậy? Có cách trói người ta như vậy sao?

Lật đến trang thứ ba, trên cơ thể của người không mặc quần áo chỉ có một đường màu đỏ, trên đường màu đỏ lại có nhiều chấm nhỏ màu đen. Đồng thời ở xung quanh người này lại vẽ nhiều người nho nhỏ tư thế khác nhau, ngồi, nằm, quỳ, đi, đứng đều có cả. Bên cạnh mấy chấm đen cũng có chữ. Hắn không hiểu, vốn định đem cuốn tranh đi hỏi Thiên ca ca, nhưng lại sợ quấy rầy hắn luyện công.

Thập Nhi không biết rằng hắn đang xem một quyển võ lâm kỳ thư, là một phương pháp luyện khí. Tên gọi là Lục hợp thân công. Hai mươi hai bức tranh này, trang thứ nhất là huyết vị đồ toàn thân của một người. Trang thứ hai là thập nhị kinh mạch cùng kỳ kinh bát mạch, những trang khác đều là chỉ hướng đi của kinh mạch. Đường màu đỏ là dương mạch, màu lam là âm mạch, màu xám là nhâm mạch, đốc mạch, trùng mạch và đái mạch.

Trên cơ thể một người có tổng cộng mười hai kinh mạch, mười hai kinh mạch trực tiếp tương thông với tạng phủ, có một chế ước trình tự chung, còn kỳ kinh bát mạch không tương thông với tạng phủ cũng không tuân theo chế ước của thập nhị kinh mạch, mà đi theo một đường riêng. Một khi đã thông hai mạch nhâm đốc, thập nhị kinh mạch cùng kỳ kinh bát mạch tương thông, chân khí có thể tràn ra tất cả huyết vị trên cơ thể, giúp nâng cao công lực.

Ứng Nhược Thiên cũng từng xem qua sách này, chỉ vì lý luận ở ngoài bìa quá quái lạ nên đã để sang một bên.

Thập Nhi vốn không biết chữ, hắn chỉ đơn giản muốn xem tranh, hơn nữa hắn còn là một tiểu hài tử mười lăm tuổi, thiên tính của tiểu hài tử là thích bắt chước. Hắn xem tranh, bắt chước tư thế của người trong tranh ngồi dưới đất, nhìn theo đường mũi tên màu lam, hít một hơi thật sâu, muốn làm cho khẩu khí đi theo giống như đường màu lam này, dần dần cảm thấy như có một dòng nước chảy trong người, chậm rãi đi từ tim đến dưới cánh tay, qua hai cánh tay chảy xuống từng đầu ngón tay, cảm giác này thật kỳ diệu, hắn không khỏi thấy thích thú, liền thử đi thử lại nhiều lần.

Không ngờ làm vài lần, đột nhiên hắn thấy toàn thân lạnh run, hoá ra thứ Thập Nhi vừa luyện là Thủ thiếu âm tâm kinh, hắn luyện vài lần, lại làm kích động được tính của âm dương chu quả đã ăn mấy ngày trước, trong chốc lát toàn thân lạnh như băng.

Thập Nhi nghĩ thầm, nếu luyện theo đường màu lam bị lạnh, đường màu đỏ kia có khi nào làm nóng lên? Vì thế lật đến trang có đường màu đỏ, luyện theo chiều mũi tên của đường màu đỏ, chính là Túc dương minh vị kinh mạch, hít thở một lát, cảm thấy có một dòng nước ấm áp từ mũi đi xuống yết hầu, xuống tới bụng hắn, xuống tới đùi, cẳng chân, cuối cùng chảy tới mũi chân. Cứ tuần hoàn lưu động như vậy, Thập Nhi dần dần cảm thấy cơ thể ấm áp, càng ngày càng nóng lên, trong chốc lát mồ hôi đầm đìa.

Cứ như vậy, nóng thì luyện theo đường màu lam, lạnh thì luyện đường màu đỏ, mãi cho đến trời tối, Ứng Nhược Thiên gọi hắn, hắn mới dừng lại.

Tối hôm đó hai người uống ngọc dịch quỳnh tương, một người ăn quả màu đỏ Thập Nhi hái được, một người ăn thịt khô của quái xà.

“Thiên ca ca, huynh dạy chữ cho ta được không?” Thập Nhi rụt rè lên tiếng hỏi.

“Ừm, ngày mai người xuống chân núi bán được liệu, mua mấy bộ sách vỡ lòng Tam tự kinh, Thiên tự văn với lại giấy bút cho ta!”

Ứng Nhược Thiên trầm nghĩ, coi như là cảm tạ tiểu tử này vì tất cả những gì hắn đã làm!

Trăng lên cao, thấy Ứng Nhược Thiên bình yên nằm ngủ trên giường, Thập Nhi trong lòng thấy lo lắng, nhẹ nhàng trèo lên giường ngọc ôm lấy hắn, sợ người trong lòng mình bị lạnh, cố gắng áp sát thân mình vào người hắn.

Thập Nhi hai tay ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của hắn, hy vọng nhiệt độ cơ thể của mình có thể cho hắn chút ấm áp. Trong lòng nghĩ thầm: ngày mai nhất định phải mua cho Thiên ca ca vài bộ y phục, cả chăn ấm cho huynh ấy đắp, như vậy huynh ấy sẽ không bị lạnh!

Trong lòng bỗng thấy từng đợt xao động, Thiên ca ca xinh đẹp như tiên trên trời, giờ phút này lại nằm gọn trong lòng mình, trong lòng hắn tràn ngập tình yêu thương, âm thầm thề, giờ phút này dù hắn có lập tức chết đi cũng cam nguyện. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

Sau một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau, Thập Nhi đeo gùi trên lưng rời từ biệt Ứng Nhược Thiên, xoay người định đi. Ứng Nhược Thiên gọi hắn lại, đi đến trước mặt hắn, nhìn lướt qua phía trong gùi, quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của bản thân, tên ngốc này đem theo tất cả hà thủ ô đã đào được mà bỏ vào. Gương mặt bình tĩnh, lấy ra bảy tám củ, chỉ chừa lại ba củ.

“Thiên ca ca, huynh làm gì vậy? Không muốn đem đi đổi tiền sao?” Thập Nhi nghi hoặc hỏi.

“Ngu ngốc, nhiều được liệu trân quý như vậy, ai có thể mua hết một lúc a? Chưa kể người khác thấy người có nhiều như vậy, không chừng sẽ nổi lòng tham mà cướp lấy!”

“Không có đâu, các bá bá thúc thúc này đều là người tốt, mỗi lần ta với gia gia đi đổi lông thú đều rất hợp tình hợp lý mà!” Thập Nhi ngây thơ nói.

“Im ngay, bảo người mang ba củ thì cứ mang ba củ đi!” Ứng Nhược Thiên cau mày: “Nếu có người hỏi người tìm những thứ này ở đâu, người sẽ trả lời thế nào a?”

“Đương nhiên là nói cho người ta biết!”

Ứng Nhược Thiên lộ ra vẻ mặt “Ta biết ngay mà”, bộ dạng hận thiết bất thành cương:

“Đồ ngốc, không được nói!” Nói xong liền xoay người ngồi lên giường ngọc nhắm mắt lại, cũng không buồn giải thích vì sao không được nói.

Thập Nhi rất vâng lời hần, mặc dù không hiểu vì sao không được nói cho người khác biết, nhưng nếu Thiên ca ca không cho nói, thì hần sẽ không nói, chỉ gật gật đầu, đeo gùi lên lưng đi xuống tiểu trấn dưới chân núi.

Tiểu trấn này ở ven một con sông, có khoảng một trăm hộ gia đình, không lớn, nhưng người dân thuần phác, trước kia Thập Nhi thường xuyên cùng gia gia đến đây để dùng lông thú đổi lấy muối gạo lương thực.

Đi đến cửa tiệm thuốc duy nhất trong tiểu trấn, Vương lão bản trong tiệm thuốc liền tươi cười thân thiết với hần:

“Thập Nhi, đã lâu không gặp gia gia người, hôm nay sao gia gia người không cùng người xuống núi a?”

Mắt Thập Nhi liền đỏ lên, rầu rĩ nói: “Gia gia qua đời rồi.”

“A? Sao lại như thế a? Lần trước không phải mới mua thuốc sao?”

“Gia gia uống thuốc đã khá hơn nhiều, có điều sau khi uống hết thuốc, không có ngân lượng để đến đây mua tiếp!” Trong mắt Thập Nhi đã tràn lệ.

“Không phải đã bảo các người cứ đến đây mua sao, không có tiền thì cứ ghi lại, bao giờ có thì trả sau, thật là!”

“Gia gia không cho!” Thập Nhi khổ sở cúi đầu khóc rống lên.

“Đừng khóc nữa!” Vương lão bản đau lòng vỗ về Thập Nhi.

Ngừng lệ, Thập Nhi liền đem hà thủ ô trong gùi đưa đến trước mặt Vương lão bản, “Bá bá, bá xem thứ này có thể đổi lấy bao nhiêu tiền?”

Wương lão bản cầm lấy một củ, lật đi lật lại nhìn, vẻ mặt vui mừng, “Thập Nhi, đây là thủ ô cực kì tốt! Người tìm được ở đâu vậy?”

“ ” Muốn nói rồi lại thôi, Thập Nhi vốn định nói cho Vương lão bản về cái sơn cốc thần bí kia, nhưng rồi lại nghĩ tới những điều Thiên ca ca đã dặn, không thể nói về cái sơn động của họ cho người ngoài nghe được, vì thế cầm nín không nói gì.

Wương lão bản nhất thời đã hiểu ra, Thập Nhi này ra là không muốn người khác biết đến địa điểm kia, cũng phải thôi, để cho người khác biết, họ sẽ chẳng tìm đến mà đoạt lấy sao? Mặc dù hiểu như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy hài tử này không còn chất phác như xưa nữa.

“Thập Nhi, ba củ thủ ô này có thể đổi một nghìn lượng bạc, tiểu *** của ta không có đủ bạc, người để lại hai củ cho ta, ta đưa người tám trăm lượng được không?”

“Tám trăm lượng?” Thập Nhi kinh ngạc đến ngây người ra, tám lượng bạc hần còn chưa từng thấy qua, huống chi là tám trăm lượng, nhất thời thanh âm cũng run rẩy!

“Wương bá bá, bá lấy hết ba củ này đi!”

“Nhất thời không có nhiều bạc như vậy cho người mà.”

“Tám trăm lượng là đủ rồi!”

“ . . . ” Vương lão bản chợt cảm thấy xấu hổ vì ban nãy đã nghĩ xấu cho Thập Nhi, Thập Nhi này đúng là một hảo haid tử có tấm lòng thuần khiết.

Cẩn thận lấy vải gói lại bạc bỏ vào gùi, đi đến tiệm dệt, tiểu hoả kế nhiệt tình đón hân vào trong.

“Thập Nhi, đến mua y phục mới a? Lại cao lớn thêm nha, thành người lớn rồi, y phục trên người cũng chật rồi a!”

“Đúng đó!” Thập Nhi ngượng ngùng nín lấy một góc áo đã cũ nát.

“Người xem bộ này được không?” Hoả kế lấy ra vài bộ y phục bằng vải thô.

“Được lắm, cho ta mua vài bộ đi!” Thập Nhi vuốt ve bộ y phục mới, vui vẻ nói.

Vốn chỉ cần mua một bộ là đủ, nhưng nghĩ đến Thiên ca ca thích sạch sẽ, ở trước mặt hân phải thường xuyên thay quần áo, vì thế liền mua hai bộ. (tác giả: hài tử đáng thương, làm cái gì cũng nghĩ đến Thiên ca ca của hân, không biết người kia bao giờ mới để tâm đến hân đây!)

Đem mấy bộ y phục bằng vải thô bỏ vào gùi, lại đi đến chỗ có bày y phục cao cấp nhìn tới nhìn lui, làm hoả kế thấy kì quặc, liền hỏi: “Thập Nhi, người nhìn cái gì đó?”

Thập Nhi giở lên từng bộ y phục tơ tằm mềm mại để xem, trong lòng nghĩ, chỉ có thứ tơ tằm này mới xứng với da thịt mềm mịn của Thiên ca ca. Nghĩ đến băng cơ ngọc cốt của Thiên ca ca, tâm thần không khỏi rung động, mặt đỏ lên, thầm mắng mình đúng là không biết xấu hổ.

“Ta muốn mua vài bộ loại này!” Thập Nhi cầm lên một bộ y phục tơ tằm.

“Cái này dệt từ sợi tơ tằm thượng đẳng, do danh sư tài chế, một bộ phải ba mươi lượng!”

“Ba mươi lượng a!” Thập Nhi cau mày, hảo quý a! Nhưng vì Thiên ca ca, ai, cần mỗi một cái, “Ta mua hai bộ!”

“Cái này nữa, ta cũng muốn mua!”

“Cái này là bằng vải gấm, năm mươi lượng!” Hoả kế há hốc mồm, không thể tin được vào mắt mình nữa.

Trong lúc hoả kế đang tròn mắt kinh ngạc, Thập Nhi lấy ra gói bạc trong gùi, trả tiền xong, liền đi vội ra khỏi tiệm dệt.

Vào tiệm sách, lão bản của tiệm sách đang cùng con gái Tiểu Hồng nói chuyện, thấy Thập Nhi tiến vào, Tiểu Hồng cười tủm tỉm nói: “Thập Nhi huynh đệ, tới đây làm gì?”

Thập Nhi then thùng cú đầu nói: “Ta mua sách!”

“Mua sách gì cơ?” Tiểu Hồng có chút ngạc nhiên, Thập Nhi này chưa từng đi học, mua sách làm gì?

“Ta muốn học chữ!”

“Ai dạy người a?”

“Có người dạy ta!” Mặt Thập Nhi lại càng đỏ hơn.

Tiểu Hồng lấy ra bộ sách vỡ lòng cơ bản nhất cùng giấy bút mực, thanh toán tiền xong, Thập Nhi xoay người định đi.

Tiểu Hồng vội gọi hân lại, e lệ hỏi: “Thập Nhi huynh đệ, dạo này thân mình có khoẻ không?”

“Rất khoẻ a! Ta còn chút chuyện, đi trước!” Thập Nhi vừa nói vừa vẫy tay.

Tiểu Hồng giận đến giậm mạnh chân xuống đất, xoay người vào trong, thư *** lão bản nhìn con gái mình, ha hả cười nói: “Thập Nhi huynh đệ của con đúng là con trâu dân a!”

“Đáng ghét, cha mới là con trâu đần!” Tiểu Hồng nói xong thở hồng hộc đi vào bên trong, đằng sau truyền đến một trận cười vang.

Thập Nhi vừa đi vừa suy nghĩ, trước kia cảm thấy bộ dạng của Tiểu Hồng thật là xinh đẹp, hôm nay vì sao lại biến dạng? Gia gia không phải nói nữ giới thay đổi mười tám lần, mỗi lần thay đổi lại càng đẹp ra sao? Thật là, Tiểu Hồng này sao lại xấu đi a, nhất thời còn vì Tiểu Hồng mà thở dài không thôi.

Hắn không biết rằng mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt kia, chính là dung nhan tuyệt thế của nhân gian, dùng chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa để hình dung gương mặt ấy cũng chỉ là một loại xem thường. Ở cùng gương mặt đó đã lâu, dù có người đẹp thế nào đứng trước mặt cũng không thấy bao nhiêu phần đẹp! Huống chi là dung mạo của Tiểu Hồng.

Lại mua một chút muối gạo, vật dụng hằng ngày cùng dụng cụ nấu ăn, tay xách nách mang, cũng không cảm thấy chút mệt mỏi, chỉ mong mau mau trở về nhà để gặp Thiên ca ca. Nhà, đúng vậy! Đó là nhà của hắn và Thiên ca ca, một tia ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Cước bộ càng thêm nhẹ nhàng, nghĩ đến chốc nữa sẽ được thấy Thiên ca ca mặc vào y phục hắn đã tự mình chọn lựa, trong lòng cảm thấy thoải mái, tinh thần phấn chấn, cước bộ như bay, chưa đến một canh giờ đã về lại nhà của họ.

“Thiên ca ca, ta đã về!” Thập Nhi hưng phấn phóng ngay vào trong động.

“Ừm!” Ứng Nhược Thiên đang đọc sách, trả lời lơ đãng, đầu cũng không ngẩng lên.

Thập Nhi vốn đang cao hứng, lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, phụng phịu nói: “Thiên ca ca, ta mua y phục và chăn ấm cho huynh nè.”

Giọng nói rầu rĩ khiến Ứng Nhược Thiên thấy trong lòng phiền muộn, ngẩng đầu, khó chịu nói:

“Mau đi tắm đi, bao nhiêu là mồ hôi!”

“Dạ!” Nụ cười tươi tắn lại trở lại trên mặt Thập Nhi, Thiên ca ca quan tâm đến hắn. Cảm xúc đang từ dưới vực sâu bay vọt lên cao, nhảy vào ao ngáy ngồ cười không thôi.

Chỉ chốc lát sau, Thập Nhi tắm rửa sạch sẽ mặc vào bộ y phục mới mua, đi vào trong động. Chỉ thấy Ứng Nhược Thiên đã thay bộ ti bào màu trắng hắn đã tự mình chọn ra.

Ti bào màu trắng nõn mặc lên người hắn, phiêu dật xuất trần, tựa như một vị tiên giáng trần sắp bay lên trời cao, Thập Nhi cúi đầu nhìn lại bản thân, cả người một bộ hắc y bằng vải thô, làn da ngăm đen thô ráp, so với Ứng Nhược Thiên quả là thô鄙 vô cùng, trong lòng dâng lên một trận sợ hãi, Thiên ca ca như vậy, hắn làm sao có thể theo đuổi, mà cũng không xứng để theo đuổi nữa.

Trong chốc lát tâm thần hoảng hốt, vẻ mặt cũng rầu rĩ, nụ cười vừa rồi đã trở thành phiền muộn không nói nên lời.

Ứng Nhược Thiên cau mày, tên tiểu tử này, vừa mặc vào y phục hắn mua, liền trưng ra vẻ mặt đó? Nhất thời cảm thấy bức bối, cởi y phục ra ném vào mặt Thập Nhi.

“Ai bảo ngươi mua y phục cho ta?”

“Thiên ca ca?” Thập Nhi ngơ ngác nhìn Ứng Nhược Thiên.

“Ngươi không muốn mua y phục cho ta thì đừng mua, việc gì phải nhần nhó cho ta xem!”

“Không phải, không phải, Thiên ca ca!” Thập Nhi vội xua xua tay, trong nhất thời không nghĩ ra lời gì để giải thích. Quýnh quá liền rơi lệ.

“Không được khóc, khó coi chết được!” Ứng Nhược Thiên vẻ mặt chán ghét nói, dù ngoài miệng nói vậy, tay lại cầm lấy chiếc khăn tay Thập Nhi vừa mới mua lau lên gương mặt đang đầm lệ kia.

“Thiên ca ca, huynh đừng giận, ta thích mua y phục cho huynh mà, huynh mặc vào thật là đẹp, đẹp cực kỳ, ta rất thích huynh, thật mà, ta thích lắm, ta thích muốn chết!” Thập Nhi nhất thời nói ra ái ngữ không có chút chọn lọc.

“Người lại nói bậy bạ gì đó?” Ứng Nhược Thiên mặt đỏ lên, hắn từ lâu đã nghe qua ái ngữ từ bao nhiêu người, sao bây giờ lại để ý đến lời nói của tiểu hài tử này, trong lòng lại có một chút đắc ý.

Thập Nhi đem chăn gấm đặt lên giường, “Thiên ca ca, chăn này vừa mềm mại vừa ấm áp, buổi tối huynh ngủ sẽ không sợ lạnh nữa!”

Cầm lên một bộ ti bào màu lam, lo lắng hỏi: “Thiên ca ca, huynh có thích bộ màu lam này không?”

“Ừm!”

Tuy chỉ là một tiếng hừ nhẹ, Thập Nhi lại cảm thấy sung sướng như lên mây. Thiên ca ca thích đó, huynh ấy thích y phục ta đã chọn cho huynh ấy! Nhất thời cảm thấy mát lòng mát dạ, vẻ lo lắng vừa rồi cũng biến đâu mất.

“Người lại tự mua thứ này cho mình sao?” Ứng Nhược Thiên vẻ mặt chán ghét chỉ tay vào bộ hắc y bằng vải thô, vài thô này thô ráp đến nỗi có thể làm tróc da, hình thức cũng xấu xí vô cùng.

“Ân!”

“Mặc có được không?”

“Tốt lắm a, vừa tiện lợi vừa không dễ rách!”

“ ”

“Được liệu bán được bao nhiêu tiền?”

“Tám trăm lượng!” Thập Nhi nghe đến chuyện này, vẻ hưng phấn lộ rõ trên gương mặt.

“A! Có tám trăm lượng thôi a!” Ứng Nhược Thiên thản nhiên nói, xem ra lão bản của tiệm thuốc kia đã lừa Thập Nhi rồi, ba củ thủ ô ít nhất cũng phải hai nghìn lượng.

“Thật nhiều bạc a, Thiên ca ca, ta mua bao nhiêu thứ còn dư nhiều như vậy nè!” Nói xong liền đem bạc giao cho Ứng Nhược Thiên.

Nhận lấy bạc, Ứng Nhược Thiên không lên tiếng, chăm chú nhìn Thập Nhi.

Thập Nhi bị hấn nhìn mặt đỏ lên, “Thiên ca ca, huynh mặc y phục màu trắng này đẹp lắm, huynh mặc vào đi!” Nói xong đưa bộ y phục trên tay cho Ứng Nhược Thiên.

Mặc vào y phục mới cảm giác đúng là rất tốt, Ứng Nhược Thiên phỉ phỉ bụi bặm không hề tồn tại, khoe miệng nở ra một tia cười nhẹ.

Khẽ liếc qua Thập Nhi, quả nhiên đứa ngốc này lại choáng váng, mỉm cười đi ra cửa động, nhìn một mảnh phồn hoa, bỗng cảm thấy phong cảnh nơi này thật đẹp...

.

=====

.Hận thiết bất thành cương: Hận sắt không thành thép, ý là mong muốn nghiêm khắc với người khác để người đó tốt hơn

Hoả kế: Người làm thuê, dạng như trông coi quán á

Bằng cơ ngọc cốt: da thịt thanh cao, thuần khiết Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Ngày tháng lại trôi qua trong yên bình, ngoại trừ cứ ba ngày lại cùng Ứng Nhược Thiên làm chuyện Thập Nhi cực kì thích, còn cùng với Ứng Nhược Thiên học đọc học viết. Ứng Nhược Thiên ban đầu nghĩ Thập Nhi khờ dại như vậy, ắt hẳn sẽ ngu dốt dị thường. Lại không ngờ Thập Nhi không dần dện như hấn nghĩ, trái lại dạy một còn có thể suy ra ba, thông hiểu mọi chuyện.

Kỳ thực Thập Nhi vốn rất thông minh, chẳng qua vì ở vùng hoang sơn, ít giao tiếp với người bên ngoài, thoạt nhìn có vẻ ngu dốt, thực chất chỉ là chất phác đơn giản mà thôi.

Lại nhờ hần ăn vào âm dương chu quả, mỗi ngày vào lúc nhâm chán đều lấy cuốn “sách tranh” kia luyện lung tung chơi một lượt, luyện tới luyện lui khiến cho được lực của chu quả có thể phát tác. Trí tuệ cũng nhờ vậy mà được khai phá, bởi vậy so với người thường lại thông minh hơn rất nhiều. Không đến hai mươi ngày, Thập Nhi đã học xong tất cả tri thức trong Tam tự kinh, Thiên tự văn, sách Luận ngữ. Mỗi khi rảnh rỗi còn xuống núi mua thêm sách, mong mỗi một ngày có thể trở nên học rộng tài cao như Thiên ca ca.

Một vầng trăng sáng ửng ửng hiện hiện đầu cành, Ứng Nhược Thiên đứng lặng ở cạnh hồ nước nóng hơi nước lượn lờ, thở ra một hơi muộn khí trong ***g ngực, hôm nay đã là ngày cuối cùng, sau hôm nay, độc Tứ tình đã được giải, hần sẽ không bao giờ phải cung phụng ở dưới thân người khác nữa.

Thập Nhi dựa người ở cửa động, nhìn bóng người đang khuất sau làn sương lượn lờ, trong lòng đột nhiên trào dâng xót xa. Thiên ca ca giống như vầng trăng sáng ở trên trời kia, đẹp đến chói mắt, rõ ràng tựa hồ ở ngay đầu cành, thế nhưng khi muốn đưa tay hái xuống, lại vĩnh viễn không thể nào chạm tới được.

Mong muốn không thể đạt được, đúng là như vậy. Đột nhiên nhớ tới một câu trong Kinh thi, “Triển chuyển phản trắc, cầu chi bất đắc!”

“Cầu chi bất đắc. . . .” Thập Nhi khẽ mấp máy môi.

“Lại đây, cỡi!” Một lời ra lệnh lạnh như băng.

Thập Nhi không nói gì, cỡi bỏ y phục. Sau gần ba tháng, Thập Nhi cũng đã hiểu Thiên ca ca vì nguyên nhân nào đó mới cùng hần làm chuyện này, bằng không vì sao rất có quy luật cứ ba ngày một lần. Bình thường Thập Nhi phát sinh dục vọng với hần, hần chưa bao giờ đồng tình, thậm chí còn la rầy Thập Nhi. Ban đầu cứ nghĩ hai người cùng làm chuyện thân mật như vậy, hần là Thiên ca ca yêu hần, hiện tại đã minh bạch, không phải như vậy.

Chậm rãi hướng về phía Ứng Nhược Thiên đã trần trụi trong hồ, sau hơn hai tháng qua, vóc dáng của hần đã phát triển đặc biệt nhanh, cơ hồ đã cao gần bằng Ứng Nhược Thiên. Hần nhìn thẳng người được mình coi là thần tiên, trong lòng phát sinh một loại thống khổ không nói nên lời, muốn hướng đến cặp môi anh đào đã từng hôn qua vô số lần trong mộng, in lên đó, nhưng lại thất bại!

Một giọt lệ tràn ra từ khoé mắt Thập Nhi: Quả nhiên, huynh ấy không muốn ta hôn huynh ấy, huynh ấy chưa bao giờ muốn ta hôn huynh ấy.

Nhìn gương mặt vương lệ của Thập Nhi, Ứng Nhược Thiên không hiểu sao lại thấy phiền muộn, nường ánh trăng, chăm chú quan sát tên nhóc đã quan hệ thân mật với mình gần ba tháng qua.

Hoảng hồn phát hiện ra Thập Nhi đã trắng trẻo hơn trước rất nhiều, cặp lông mày bay xiên xiên trên trán, đôi mắt phượng loé ra lưu quang tựa như hai viên hắc diệu thạch, cánh mũi cao thẳng, làn môi mỏng hồng nhuận. Đây chính là tên nhóc hần từng quen biết sao?

Cái bớt hình ngọn lửa trên trán nhờ ánh trăng chiếu rọi có thể thấy rõ, ngọn lửa đỏ tươi nho nhỏ cỡ đầu ngón tay kia, ở trên vầng trán ngọc lại có vẻ xinh đẹp dị thường. Tựa hồ lấp lánh, nhảy múa, mị hoặc người trước mắt...

Như bị ma xui quỷ khiến, Ứng Nhược Thiên nhẹ nhàng hôn lên khoé mắt vương lệ kia, thật nhẹ, thật ôn nhu, liếm đi hàng lệ. Liếm lên ngọn lửa nhỏ mê người, đầu lưỡi xoay vòng trên ngọn lửa, chậm rãi đi theo cánh mũi cao thẳng đến làn môi đang khấn cầu được hôn kia, nhẹ nhàng lướt trên đường cong duyên dáng của nó, cuối cùng khẽ liếm lên đó, hôn, quả không khác với những gì hần tưởng tượng, thật ngây ngô, thật ngọt ngào.

Đầu lưỡi mềm mại khẽ liếm lên cặp môi đỏ, không tốn chút sức lực tách ra hai cánh môi, khẽ liếm, vẽ lên phần chân răng mẫn cảm, một tiếng rên khẽ phát ra từ khoé miệng Thập Nhi...

Thập Nhi chiếm lấy thể chủ động ôm chặt lấy Ứng Nhược Thiên, một tay nâng hông, một tay nâng đầu hắn, đem lưỡi của mình tiến vào bên trong đôi môi mình đã mong mỏi từ lâu, tận tình hút vào thứ dịch ngọt như mật kia...

Nụ hôn cuồng dã mà lại đầy cảm dỗ khiến Ứng Nhược Thiên cảm thấy linh hồn tựa như muốn bay lên chín tầng mây, trong miệng tràn ra tiếng rên khe khẽ cùng ngân ti của kích tình...

Chấm dứt nụ hôn dai dẳng, hai người tựa hồ thở không ra hơi cùng run rẩy, gắt gao níu chặt lấy thân thể của nhau, tựa hồ phải như vậy mới không ngã xuống hồ.

Ứng Nhược Thiên có chút hoảng hốt, hắn chưa bao giờ hôn lên môi người khác, vì sao hôm nay lại hôn môi hắn, là ngọn lửa nhỏ nhỏ kia quyến rũ hắn? Hay là giọt lệ kia khiến hắn rung động?

Cơ thể Thập Nhi run lên, “Huynh ấy hôn ta, huynh ấy để cho ta hôn, không lẽ huynh ấy yêu ta!”

Ý nghĩ đó nhất thời khiến hắn huyết mạch khuếch trương, hạ thể vốn héo hon lập tức dựng thẳng đứng, khe cạp vào giữa hai chân Ứng Nhược Thiên.

Qua làn nước ao, ngón tay Thập Nhi nhẹ nhàng vươn đến hậu đình của Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng mở ra mật động hắn đã vô số lần ghé thăm, chà xát phần nội bích trơn dính, kích thích chỗ hưng phấn kia.

Cơ thể đã ửng hồng của Ứng Nhược Thiên vặn vẹo, miệng khẽ rên: “Ừm... Dừng lại...”

“Thiên ca ca, thực sự muốn dừng lại sao? Nó lại hút lấy ta không chịu buông a!” Thập Nhi bướng bỉnh đem ngón tay thứ hai tiến vào đoá phần hồng kia, một tay nâng chân Ứng Nhược Thiên đặt lên vai mình, khiến hắn có thể nhìn thấy ngón tay đang ở sâu trong mật động của hắn, nghịch ngợm khuấy động, “Huynh xem, nó còn muốn nữa a!”

Toàn thân bủn rủn, nhìn hành động đáng xấu hổ của Thập Nhi, nhất thời tức giận cắn lên vai hắn, van xin: “Mau tiến vào đi, ta ngứa ngứa quá rồi!”

Không muốn tra tấn thêm Thiên ca ca của hắn, Thập Nhi rút ngón tay ra, đem phân thân đặt trước mật động kia, lập tức cúi người trực đảo Hoàng Long, nhất thời khiến Ứng Nhược Thiên không kịp hô hấp, trước mắt tối sầm. Thiếu chút nữa là ngất đi.

Còn chưa kịp hít vào một hơi, Thập Nhi đã đặt hắn dựa vào cạnh hồ, hai tay giữ lấy hai chân hắn, mạnh mẽ tiến lên, không ngừng sáp lộng luật động, khiến Ứng Nhược Thiên chỉ có thể xụi lơ người mà nghênh đón từng đợt khoái cảm không ngừng đợt kích.

Phối hợp với nhịp điệu của Thập Nhi, Ứng Nhược Thiên cũng tự mình chuyển động hông, để mỗi lần thâm nhập vào đều đạt tới chỗ tiếp xúc sâu nhất, sướng khoái nhất, miệng vô ý thức thoát ra những tiếng rên rỉ, hét to, rít lên!

Lúc này chỉ nhờ bản năng mà theo đuổi những khoái cảm nguyên thủy nhất, không rảnh bận tâm những thứ khác, cái gì là tôn nghiêm của nam nhân, cái gì là võ công thiên hạ, hết thấy những thứ này trước khoái cảm của hiện thực toàn bộ đều không còn nghĩa lý gì, hắn chỉ biết là giờ phút này, hắn muốn nam hài này, muốn hắn thỏa mãn dục vọng của mình.

.

Cuồng hoan suốt một đêm, ôm lấy Ứng Nhược Thiên đã ngất đi, Thập Nhi nhẹ nhàng đưa đẩy phân thân vẫn còn trong cơ thể hắn, tha thiết hôn lên đôi môi anh đào mềm ngọt đang hé ra, liếm lên những tia tinh tế đọng lại trên trán hắn, vuốt ve da thịt nõn nà, hôn lên hai khoả tiểu tiểu anh hồng trước ngực, liếm nghịch. Một cơn gió nhẹ lướt qua, hai đoá tiểu hoa màu anh đào run rẩy, người đang ở dưới thân hắn từ từ hồi tỉnh, đôi mắt xinh đẹp khép hờ, một sự gợi cảm biếng nhác không nói nên lời. Mặt trời vừa mới nhô lên, chiếu trên người hắn những điểm vàng óng ánh, cùng với sương mù của khí trời, giống như huyền ảo, hư huyền đến không giống một tồn tại chân thực...

Thập Nhi nhất thời như bị nhiếp hồn, mãnh liệt muốn nắm bắt lấy cảm giác chân thực này, khiến hắn tăng tốc trườn động hạ thể, người ở phía dưới trong làn sương mù lại đạt tới cao trào, thanh âm sớm đã khản đặc không thể phát ra thành tiếng rõ ràng, chỉ phát ra tiếng hô hấp dồn dập.

Thập Nhi gừ nhẹ một tiếng, mạnh mẽ khua thêm mấy chục lần, rồi cuộc phóng ra dục vọng. Ứng Nhược Thiên cũng một lần nữa phóng ra lửa tình ít đến đáng thương.

Ứng Nhược Thiên mệt đến nỗi không mở mắt ra được, sau một đêm bị dày vò đến tinh tấn nhân vong, cũng không biết tên Thập Nhi này có bị điên hay không, đã cầu xin hẩn tha thứ, hẩn vẫn không buông tha.

Ôm lấy Ứng Nhược Thiên, cẩn thận tẩy trừ thân thể hẩn, giống như một thứ trân bảo.

Đưa Ứng Nhược Thiên đến giường ngọc, phủ chăn gấm lên người hẩn, nâng mặt hẩn lên, khẽ in lên đó một nụ hôn, trêu mến nói: “Thiên ca ca, ngủ đi! Ngủ dậy ta sẽ nấu cơm cho huynh ăn!”

Ừm! Vô ý thích hừ một tiếng, Ứng Nhược Thiên liền tiến vào mộng đẹp.

Thập Nhi loả thân tiến vào trong hồ, tẩy trừ cơ thể, sau hơn hai tháng, thân thể hẩn quả đã có biến hoá lớn, không những cao lớn hơn, da thịt trên người cũng trở nên trắng trẻo, cúi đầu vươn tay ra, chỉ thấy trắng trắng mềm mềm, ngay cả lỗ chân lông cũng nhỏ đi rất nhiều, hai bàn tay trước kia đầy chai sạn cũng trở nên trơn tru mịn màng, nhẵn nhụi như một thiếu gia nhà giàu sang, thiếu chút nữa là bằng Thiên ca ca! Nhất thời ảo não không thôi, con mẹ nó, càng ngày càng giống đàn bà à!

Thập Nhi không rõ vì sao hẩn lại biến hoá như vậy, kỳ thực một nửa nguyên nhân là nhờ hẩn ăn vào âm dương chu quả, chu quả có thể thay đổi căn cốt thể chất của người ăn vào.

Một nửa phần công lao là nhờ hồ nước nóng này, hồ nước nóng này vốn là từ mạch nước nóng dưới lòng đất trào lên, rất giàu có các thành phần dưỡng nhan mỹ dung, hơn nữa ngọc dịch quỳnh tương trong động cũng chảy tới hồ nước nóng này, ngọc dịch quỳnh tương này ngoại trừ tiêu trừ bách bệnh còn có thể bồi bổ sắc đẹp.

Thập Nhi vì không muốn Thiên ca ca ghét mình dơ bẩn, chỉ cần lưu chút mồ hôi là nhảy ngay vào hồ tắm rửa, một ngày không biết tắm đi tắm lại bao nhiêu lần, thiết nghĩ không biến đổi cũng khó.

Thấy sắc trời còn sớm, liền ngồi trên bàn đá ở ngoài động nghỉ ngơi một lát. Bất tri bất giác, đã đến giữa ngày, liền vội đi nhóm lửa nấu cơm, làm thức ăn ngon, vừa mới chuẩn bị vào động gọi Ứng Nhược Thiên, thấy hẩn đã dậy, liền hào hứng hỏi:

“Thiên ca ca, đói bụng chưa? Cơm đã nấu xong rồi!”

“Ăn!” Hừ lạnh một tiếng.

Hai người yên lặng không nói cùng nhau ăn.

Sau khi ăn xong,

“Ta phải luyện công, trong một canh giờ không làm phiền ta!” Ứng Nhược Thiên lạnh lùng nói.

“Dạ!” Thập Nhi có chút thất vọng, Thiên ca ca này chỉ có lúc cùng hẩn làm chuyện đó mới để lộ ra phong tình khác thường, còn bình thường đều lạnh như băng, cả thanh âm cũng có thể khiến người ta thấy lạnh lẽo.

Ứng Nhược Thiên ngồi trên giường ngọc, trên đầu bốc lên một luồng khói trắng, gương mặt trắng bệch như tuyết, sau một nén hương, luồng khói từ từ tan đi, liền vận công, có chút mừng rỡ, độc Tứ tình đã được giải, hàn khí tích trữ trong cơ thể cũng đã tan đi hết. Hai mạch nhâm đốc cũng đã thông, chân khí tràn đầy trong cơ thể, hiện giờ tên Tiết Thần Y kia mà so với hẩn, chỉ là hạng tôm tép! Nghĩ vậy, khoé miệng Ứng Nhược Thiên lộ ra một tia cười khinh miệt.

Ngồi trên giường ngọc, nhìn bốn phía, hẩn ở nơi này cũng đã lâu, đã đến lúc rời đi, mắt nhìn chằm chằm vào Thập Nhi đang ngồi trên bàn đá viết chữ ở ngoài động, về mặt lại thâm trầm: Có nên giết hẩn hay không?

Trên đời không có bức tường nào không thể phá vỡ, để Thập Nhi này sống, biết đâu một ngày nào đó sẽ lộ ra chuyện mình hâu hạ dưới thân hẩn. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hình ảnh mình ở dưới thân hẩn khoái hoạt *** khiến lại hiện ra trước mắt, nhất thời mặt chuyển màu xanh mét, xung quanh vô ý thức tản ra sát khí lạnh băng.

Thong thả đi đến cửa động, rồi dừng lại.

Giết hần? Theo lý mà nói, Thập Nhi đối với hần có ơn, chẳng những giải độc Tứ tình cho hần, còn hái được nhiều dị thảo linh dược cho hần ăn, nhờ vậy hần mới có thể đả thông hai mạch nhâm đốc, công lực lại tăng thêm vài lần. Hần hiện tại, nếu ở trong võ lâm xưng đệ nhị, sợ là không ai dám xưng đệ nhất. Mà hết thấy, có thể nói đều là nhờ Thập Nhi mới có được. Chưa kể Thập Nhi đối đãi hần rất tốt.

Trong khoảnh khắc đó, không biết nên giết hay không nên giết Thập Nhi, Ứng Nhược Thiên phân vân, vẻ mặt thâm trầm bước tới bước lui ở trong động.

.

=====

Triển chuyển phản trắc, cầu chi bất đắc: Trần trọc ngủ không yên, có muốn cũng không có được.

2 câu này lấy trong bài “Quan thư” của Kinh thi, 2 câu đầu của bài thơ này chắc mọi người cũng từng nghe qua rồi: “Quan quan thư cữu, tại hà chi châu – Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu”. Bài thơ này đại ý nói về một chàng trai vô tình thấy 1 cô gái đang hái rau bên sông, sau đó ngày nhớ đêm mong đến nàng X”D.

Trực đảo Hoàng Long: thăng tiến phủ Hoàng Long. Ý là tiến thẳng vào sào huyệt địch á ==)) Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Bên ngoài động, Thập Nhi ngồi trên bàn đá viết chữ, đột nhiên trong người thấy nóng như bị lửa đốt, cả gương mặt đỏ bừng, trong miệng khô khốc dị thường, liền uống vào vài hớp ngọc dịch quỳnh tương nhưng vẫn thấy cơ thể nóng không chịu nổi, thậm chí hay là luyện theo đường màu lam kia, trước đây đều hữu dụng. Liền lấy ra sách tranh luyện theo đường màu lam, chỉ chốc lát sau, cơn nóng không còn, nhất thời lại lạnh, giống như bị nhốt vào hầm băng.

Đột nhiên trong cơ thể có hai dòng khí lưu một lạnh một nóng chạy tán loạn, nhất thời như bị nướng trong lửa, nhất thời như bị đông trong băng. Hần luống cuống chạy ngay vào trong động, nói với Ứng Nhược Thiên đang trầm tư suy nghĩ: “Thiên ca ca, ta bị bệnh rồi!”

Ứng Nhược Thiên vẻ mặt điềm tĩnh, xem mạch môn của hần, một lúc lâu sau, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, trong cơ thể của Thập Nhi này có hai luồng âm dương chân khí rất lớn. Hỏi: “Người luyện võ công gì vậy?”

“Ta đâu có a?” Thập Nhi cảm thấy lạ lùng.

“Nói vậy, bằng không vì sao trong cơ thể ngươi có âm dương chân khí?”

“Không lẽ cuốn sách tranh kia chính là võ công?” Thập Nhi ngờ vực hỏi.

“Sách tranh gì?”

Thập Nhi ra ngoài động lấy cuốn sách tranh kia, đưa cho Ứng Nhược Thiên.

“Ngươi đã luyện thứ võ công trong cuốn sách tranh này?”

“Ta thấy mấy người trong này chơi thật vui, nên mới chiếu theo những mũi tên này hấp khí thôi mà!” Thập Nhi có chút uỷ khuất.

“Ngươi luyện như thế nào?”

“Luyện tùy tiện, nóng thì luyện theo mũi tên màu lam, lạnh thì theo mũi tên màu đỏ.”

Ứng Nhược Thiên thầm giật mình, quyển sách này chính là một lối luyện chân khí cấm kị, bình thường chiếu theo mà luyện đã là nguy hiểm dị thường, vô ý một chút có thể tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch bạo trướng mà chết. Mà Thập Nhi này lại không làm theo từng bước, luyện lung tung, chẳng phải là tự tìm đến chỗ chết sao? Xem mạch tượng của hần đã cực kỳ nguy cấp, theo lý hần đã mất mạng, cho dù không chết, cũng

sẽ phải lặn lội trên mặt đất, không thể nói chuyện. Thế nhưng hần tuy có đau đớn, nhưng vẫn có thể nói chuyện, thậm chí còn có thể đi lại bình thường! Quả thật quá lạ!

Chẳng lẽ là nhờ dị thảo linh dược kéo dài tính mạng của hần? Nhớ lại trước kia Thập Nhi nói hần từng uống máu của Địa tiên hoá long, có lẽ là nhờ máu của con rắn kia giữ mạng của hần.

“Thiên ca ca, bệnh ta có chữa được không?” Thập Nhi lo lắng hỏi, lỡ đâu hần chết, Thiên ca ca ở đây một mình trong cốc sẽ cô đơn lắm a, cũng không thể giặt quần áo nấu cơm cho Thiên ca ca, tới lúc đó ai sẽ chiếu cố hần đây?

“Có thể chữa!” Trong lòng Ứng Nhược Thiên nhất thời thấy u ám, trong cơ thể Thập Nhi này có hai luồng âm dương chân khí không thể cùng nhau dung hoà, cũng không ngừng tăng trưởng, chỉ có bản thân dùng hết chân khí trong người mới có thể hoá giải, cứu hần một mạng.

Nhưng dĩ nhiên sẽ không có khả năng này, vì một người không chút liên quan mà làm võ công của mình mất hết, việc ngu ngốc như vậy hần sẽ không làm. Chưa kể Thập Nhi chết đi, đối với hần cũng là chuyện tốt, việc bản thân hầu hạ dưới thân hần sẽ không có ai biết! Hần cũng không cần khó xử nữa.

Cho dù tiểu tử này hiện tại chưa chết, trải qua chừng một hai tháng nữa, âm dương chân khí tăng vọt đến không thể tiếp nhận thì cũng sẽ chết, không bằng để cho hần chết trước khi mình bỏ đi, như vậy không cần tự tay giết hần, cũng không bị coi là lấy oán trả ơn. (hần, cái tên xấu xa này!)

Vì thế nở một nụ cười mê người nói: “Không phải lo, ta sẽ dạy cho ngươi luyện đường màu xám này, cũng chính là kỳ kinh bát mạch, ngươi sẽ không sao!”

Thập Nhi tin là thật, vui vẻ không thôi, nghĩ có thể chữa được là tốt rồi, hần có chết cũng không sao, chỉ là không nở để Thiên ca ca một mình đơn độc.

Ứng Nhược Thiên dạy cho Thập Nhi phương pháp luyện kỳ kinh bát mạch cùng khẩu quyết trong sách tranh kia.

“Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ!” Thập Nhi vui sướng không thôi, vui vẻ nói: “Thiên ca ca, thật tốt quá, ta hết bệnh rồi sẽ không chết, như vậy có thể ở cùng huynh, nếu ta chết, một mình huynh sẽ cô đơn lắm, tội cho huynh!”

Ngực Ứng Nhược Thiên nhói lên.

Đứng ngây người một lúc lâu rồi nói: “Ngươi lên vách núi luyện đi!”

“Vì sao phải lên vách núi luyện a?” Thập Nhi thấy chút kỳ quái.

“Ở trên vách núi có thể hấp thụ linh khí của thiên địa, bệnh cũng sẽ mau khỏi!” Kỳ thực là không nở nhìn cảnh hần cực kỳ khổ sở mà chết đi.

“Vậy ta đi đây, Thiên ca ca, ta sẽ trở về ngay, làm cơm chiều cho huynh, huynh đói bụng thì ăn trái cây trước đi!” Thập Nhi cao hứng, tung tăng đi ra ngoài cửa đá.

“...” Nhìn bóng Thập Nhi khuất dần, muốn lên tiếng gọi hần lại, rốt cuộc lại không mở miệng. Thập Nhi này vốn chỉ có thể sống thêm một hai tháng, hần lúc này dạy Thập Nhi luyện kỳ kinh bát mạch, giống như một nhát dao đòi mạng.

Rảo bước tới thềm đá ở cạnh hồ, đi lên mấy bậc, rồi lại quay trở lại, nếu lúc này không để cho Thập Nhi luyện kỳ kinh bát mạch, hần cũng chỉ có thể sống thêm một hai tháng, chẳng lẽ bản thân sẽ thực sự hy sinh toàn bộ công lực cứu hần một mạng?

Trong ***g ngực như có một hơi muộn khí không thể thoát ra, nhất thời dâng trào, tung một chưởng phách, lại khiến cây đại thụ to lớn ở bên cạnh chặt đứt làm đôi, chưởng phong vung lên, phân bị chặt đứt liền vỡ nát ra.

Nhất thời không hiểu rõ suy nghĩ của mình, đứng lặng ở đó không nhúc nhích...

Thập Nhi ra khỏi cửa đá, tìm một tảng đá ở vách núi phía nam có thể ngồi được, dựa theo lời dạy của Ứng Nhược Thiên, ngồi xếp bằng, toàn thân thả lỏng, hai tay đặt trên đùi, khéo hờ hai mắt, tiến hành điều tức hô hấp, luyện hai mạch nhâm đốc.

Giống như lão tăng ngồi thiền, cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên thấy trong cơ thể lại phát ra hai luồng khí lưu, một luồng từ dưới bụng từ từ dâng lên, chảy về phía ngực, một luồng lại từ phía sau lưng trào lên, chảy về sau đầu. Đột nhiên một luồng giống như muốn nhảy ra ngoài, một bên thân thể cực kỳ lạnh, một bên cực kỳ nóng, toàn thân co giật, miệng không thể nói, thân không thể cử động, đây đúng là đại hung đại hiểm của quá trình luyện công, nếu là người bình thường, giờ phút này đã trên đường tới tuổi vàng rồi.

Nhưng Thập Nhi nhờ được âm dương chu quả cùng xà huyết bảo vệ tâm mạch, bắt đầu có tác dụng khởi tử hồi sinh. Có điều tạm thời lâm vào một trạng thái chết giả, giống như tượng đá không nhúc nhích.

Đến lúc Thập Nhi tỉnh lại, toàn thân mồ hôi đầm đìa, y phục đã ướt đẫm. Nhìn lên, bầu trời đã đầy sao, trong lòng cả kinh, cử động tay chân, tựa hồ cảm thấy một trận sáng khoải, nhất thời vui vẻ không thôi, xem ra phương pháp chữa bệnh của Thiên ca ca dạy thực sự hữu dụng.

“Ai nha, chết chưa, cơm chiều còn chưa làm, không biết Thiên ca ca có bị đói không!” Thập nhi chạy vội đến tảng đá lớn, kéo cửa đá xuống, đi thẳng xuống các bậc thang, vừa đi vừa la lớn: “Thiên ca ca, ta hết bệnh rồi!”

Vốn đang nằm trên giường ngọc bực dọc bất an, ngủ không yên, Ứng Nhược Thiên nhảy dựng lên, giống như gặp quỷ, “Ngươi...”

“Thiên ca ca, biện pháp huynh dạy quả thật hữu dụng a, ta tốt hơn nhiều, không nóng cũng không lạnh!”

“...”

Thấy Ứng Nhược Thiên sắc mặt tối sầm nhìn mình, nhất thời như là đã hiểu ra, bẽn lẽn cười nói:

“Thiên ca ca, xin lỗi, ta chưa tắm rửa đã chạy tới, trên người hôi như vậy, huynh đừng giận nha, ta đi tắm liền đây!” Nói xong liền cởi quần áo vào hồ tắm rửa.

Sao lại thế này? Ứng Nhược Thiên ngồi trên giường ngọc nghĩ ngợi, Thập Nhi sao lại không chết? Thật là kỳ quái a!

“Thiên ca ca, huynh ăn chưa? Có đói không?” Thập Nhi vừa lau khô tóc ướt vừa hỏi.

“Àn, ăn một ít trái cây!” Ứng Nhược Thiên thấp giọng trả lời, lập tức lại mở miệng hỏi: “Ngươi hôm nay luyện công có thấy gì kỳ lạ không?”

Thập Nhi kể tình hình luyện công cho hắn nghe, Ứng Nhược Thiên vẫn thấy kỳ quái, nghĩ kỹ, phỏng chừng là tác dụng của máu Địa tiên hoá long.

Hôm sau, bệnh ‘lúc nóng lúc lạnh’ của Thập Nhi lại phát tác, vì thế giống như hôm qua, lại đến chỗ tảng đá lớn luyện công, luyện xong lại trở về sơn động, giặt quần áo nấu cơm, hầu hạ Ứng Nhược Thiên.

Qua hơn nửa tháng, ban đầu Ứng Nhược Thiên muốn sớm rời đi, nhưng lại cảm thấy tò mò muốn ở lại xem tình hình luyện công của Thập Nhi, liền ở lại quan sát hắn. Mỗi ngày đều nghĩ hôm nay hắn sẽ không sống sót trở về, có điều mỗi ngày đều có thể nghe hắn vui vẻ gọi: Thiên ca ca này, Thiên ca ca nọ.

Qua hơn nửa tháng, Thập Nhi bị lạnh nóng dày vò vẫn cứ kiên nhẫn chịu đựng, sau mỗi trận thống khổ, đều có một khoảng khắc thoải mái ngắn ngủi, liền thừa dịp thoải mái này giặt giũ nấu cơm cho Thiên ca ca, mấy ngày gần đây thời gian thống khổ càng dài, thời gian hắn luyện công cũng càng dài.

Hơn hai mươi ngày qua, kỳ thực Thập Nhi gần như luyện được bát mạch của kỳ kinh bát mạch, càng luyện càng nguy hiểm, càng luyện càng tiến đến gần cái chết thêm một bước.

Vẫn giữ vững tinh thần làm cơm trưa cho Ứng Nhược Thiên, cảm giác trên người vừa nóng vừa lạnh như thể tới địa ngục.

“Thiên ca ca, mau tới dùng cơm!”

“Người cũng ngồi xuống ăn đi!” Nhìn Thập Nhi đứng cạnh bàn, ngực Ứng Nhược Thiên lại nhói lên.

“Ta không muốn ăn, chốc lát nữa sẽ đi luyện công, bệnh này phải mau chữa khỏi, bằng không sẽ không thể nấu cơm cho huynh ăn!” Thập Nhi cố nén đau đớn nói.

Ứng Nhược Thiên nhìn Thập Nhi vẻ mặt tiều tụy, trong ngực hình như có chút đau đớn, tâm phiền ý loạn vậy vậy đầu, không muốn để ý tới nguyên do của cơn đau ấy.

“Đi nhanh về nhanh! Ta chờ người làm cơm chiều!”

“Dạ!” Thập Nhi tươi cười đáp, thân thể dù đau đớn không chịu nổi, trong lòng lại thấy vui rạo rực, Thiên ca ca chờ ta làm cơm chiều, được Thiên ca ca cần đến, đúng là một chuyện khiến người ta vui vẻ vô cùng a!

Ngồi trên tảng đá lớn, lại bắt đầu luyện công phu Ứng Nhược Thiên đã dạy, hôm nay muốn luyện tới trùng mạch trong kỳ kinh bát mạch, đột nhiên cả người cảm thấy đau đớn như bị hàng vạn thanh cương châm đâm vào, chân khí trong cơ thể kích động dị thường, tựa hồ mỗi kinh mạch đều muốn nổ tung! Một trận đầu vầng mắt hoa, cơ thể liên tếp xuống khỏi tảng đá, rơi xuống khỏi vách núi, rồi lại rơi xuống vực sâu nghìn trượng...

.

.

Trăng đã lên cao, Ứng Nhược Thiên đứng bên bờ hồ ở ngoài động ngắm một vầng trăng sáng trên không trung, ánh sáng khiết bạch như ngọc, cao khiết trong lành như vậy, tựa như trái tim của hài tử kia.

Hắn... Hắn hôm nay có thể sống sót trở về không? Mỗi ngày đều tự hỏi câu này, hôm nay sau giờ Ngọ hắn đã đi luyện công, hiện tại đã là canh ba, vẫn chưa trở về.

Không hiểu rõ tâm tình của mình, là lo lắng? Trông ngóng? Khổ sở? Vui vẻ? Hay là cái gì?

Cũng không biết đã đứng bao lâu, bầu trời đã sáng dần lên, thân hình Ứng Nhược Thiên phút chốc như quỷ mị lướt trên thềm đá, kéo vòng năm, đi ra bên ngoài.

Đứng trên vách núi bên ngoài cửa đá, nhìn về phía xa xăm, ở tận cùng núi xa, đột nhiên vạn đường kim quang loé ra, vọt lên trời cao, hoá ra ngày đã sáng hẳn, thoáng chốc một mảnh hào quang chói mắt, toàn bộ vách núi đều phủ một lớp kim trang.

Trên vách núi không có ai, không một bóng người...

Ứng Nhược Thiên cảm thấy ***g ngực tê dại, tựa như bị cương châm đâm vào.

Có chút hoảng hốt tìm dấu vết trên mặt đất, đột nhiên trên vách đá ở phía nam thấy có vài vết máu đã khô, khiến hắn ngây người!

Trong ngực như bị lửa đốt, bất an đau đớn...

Run rẩy đưa tay lấy ra miếng ngọc bội nóng rực đang đeo trên ngực.

“Thiên ca ca, ngọc bội này từ nhỏ đã đeo trên người của ta, đeo nó lên sẽ không sợ lạnh nữa, cơ thể huynh lạnh vậy, tặng cho huynh đó!”

“Thiên ca ca, huynh mau đeo vào, coi chừng lạnh.”

“Thiên ca ca, cơ thể huynh lạnh vậy, phải giữ ấm một chút.”

“Thiên ca ca, huynh xem giường đá này thật là ấm áp, cơ thể huynh lạnh vậy, nằm trên đây nhất định rất thoải mái!”

“Thứ tốt dĩ nhiên cho Thiên ca ca ăn!”

“Thiên ca ca, huynh đừng giận ta, ta thích mua quần áo cho huynh lắm, huynh mặc vào thật là đẹp, đẹp cực kỳ, ta rất thích huynh, thật mà, ta thích lắm, ta thích muốn chết!”

Tay Ứng Nhược Thiên nhẹ nhàng lướt trên miếng ngọc bội, dừng lại ở mặt có khắc tên, giống như muốn khắc nó vào lòng. Miệng khẽ mấp máy, “Liêm Diệm... Tiểu Hoả Diệm Nhi...”

Thất hồn lạc phác kéo xuống cửa đá, từng bậc từng bậc chậm rãi đi xuống bậc thang, chậm rãi đi vào sơn động, đổ người lên giường ngọc, một giọt lệ trào ra từ khoé mắt...

Bồng thấy kỳ lạ vì giọt nước mắt này, hần đã chết, không phải rất hợp ý ta sao? Thế nhưng tại sao trong ngực lại đau như vậy?

Bồng nhiên một hơi toan khí tràn ra từ miệng, ghé tởm muốn nôn ra, nhin lại một lúc, rốt cuộc không nhin được, chạy vọt ra ngoài động nôn diên cuồng.

Ứng Nhược Thiên vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ: mỗi ngày đều uống ngọc dịch quỳnh tương, làm sao có khả năng sinh bệnh a! Chẳng lẽ...?

Biến sắc, tự xem mạch môn của mình, lập tức dường như hoá đá, sắc mặt như tro tàn. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Nói đến Thập Nhi từ khi rơi xuống khỏi vách núi, cơ thể bị đập vào một tảng đá nhô ra, lực va chạm này phải hơn cả nghìn cân, nếu là người bình thường, sớm đã máu thịt văng tung toé, gân mạch đứt đoạn. Có điều cơ thể của Thập Nhi hiện tại như một quả khí cầu căng tràn khí, cơ thể bị va chạm lại bay ngược lên không trung, phun ra một búng máu tươi, sau đó đáp xuống một nhánh cây đại thụ vươn ra giữa vách đá dựng đứng.

Y phục bằng vải thô của hần vừa vắn bị mắc vào nhánh cây, nhờ vậy mới không bị rơi xuống vực sâu nghìn trượng bên dưới, bằng không cho dù không chết cũng gãy tay gãy chân, cả đời tàn tật.

Kỳ quái là ở chỗ, Thập Nhi sau khi phun ra một búng máu tươi, gió trên núi thổi qua, hần lại từ trạng thái hôn mê bất đầu tỉnh lại, cảm giác nửa lạnh nửa nóng trong cơ thể cũng biến mất không còn chút tung tích, toàn thân bỗng lại cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Thì ra Thập Nhi vì hồ đồ luyện Lục hợp thần công kia mà không luyện theo phương pháp ở ngoài bìa, chỉ dựa theo nhu cầu của cơ thể mình luyện lung tung, lại nhờ hần ăn âm dương chu quả cùng máu địa tiên hoả long, cho nên có hiệu quả thần tốc tiến triển cực kỳ nhanh, trong cơ thể có hai loại chân khí nóng lạnh bất đồng tràn đầy toàn thân.

Nhờ trong cơ thể hần tràn ngập chân khí, lúc bị đập vào tảng đá giống như quả bóng da tung lên, không đến nỗi bị thịt máu văng tung toé, xương cốt vỡ nát. Cũng vì hai loại chân khí nóng lạnh này không thể dung hợp, khiến cơ thể hần lúc lạnh lúc nóng, trải qua đủ loại đau đớn dày vò, cả người giống như bị kim châm đâm vào đến không chịu nổi mà ngất đi.

Hai luồng chân khí nóng lạnh bất đồng này không thể dung hoà trong cơ thể, đều chạy tán loạn trong cơ thể hần, đến khi tưởng chừng như sắp đoạt đi tính mạng của hần thì hần lại rơi xuống khỏi vách núi, đập vào tảng đá nhô ra kia, cú va đập này đập vào ngực của Thập Nhi, vô tình lại giải khai huyết vị của hai mạch nhâm, đốc trên người hần, hai luồng chân khí nóng lạnh nhất thời hợp lại làm một!

Âm dương tương hội, thuỷ hoả tương dung, trong chốc lát đã hoá thành một luồng chân khí cực kỳ dày đặc, không giống với người bình thường. Mặc dù phun ra máu tươi, nhưng trong cơ thể lại cảm thấy vô cùng sáng khoái, tinh thần dâng cao. Luồng chân khí dày đặc quái dị này trong nháy mắt chảy đến hơn ba trăm huyết vị của thập nhị kinh mạch trong cơ thể. Đây chính là thứ thần công mà người trong võ lâm tha thiết mong ước, mà Thập Nhi nhờ đủ loại may mắn, trong lúc cứu tử nhất sinh vô tình luyện thành!

Thập Nhi lúc này muốn luyện thứ võ công gì đều có thể dễ dàng luyện được, cho dù là một chiêu đơn giản bình thường, được hần xuất ra, cũng sẽ không giống người thường, mạnh mẽ khó lường. Chẳng qua Thập Nhi lại hồn nhiên không biết.

Thập Nhi tỉnh lại thấy mình đang vắt vẻo trên không trung, treo trên một nhánh cây giữa vách đá cao vút, cảm thấy không hiểu tại sao, cực kỳ hoảng hốt. Cũng không dám cử động, thầm nghĩ: may mà y phục bằng vải thô của mình đủ rắn chắc, nếu đổi lại là vải tơ tằm của Thiên ca ca, chắc đã sớm rớt xuống vực mà chết!

Có điều ở đây mãi cũng đâu được a! Thập Nhi thật cẩn thận giữ lấy một nhánh cây, hơi dùng một chút lực, thân thể lại như muốn bay lên trời, sợ hãi liền ôm lấy một nhánh khác của một thân cây lớn. Thầm nghĩ: Tại sao mình lại như là bay lên?

Ngồi trên nhánh cây đưa mắt nhìn bốn phía, thấy thanh phong quái thạch, lưu vân phiêu động như một làn lụa mỏng. Mặt trời đã lên cao rồi! Liền quýnh lên, nguy rồi, tại sao hắn lại không cẩn thận rơi xuống vách núi hơn một ngày, chiều hôm qua không biết Thiên ca ca có ăn gì không? Điểm tâm sáng nay đã ăn chưa? Bữa trưa có khi nào còn chưa ăn? Có khi nào đang đói muốn chết không?

Nhất thời thấy cấp bách, liền đánh bạo theo nhánh cây đi đến trước vách đá, nhìn thấy một gốc cây thô ráp cắm rễ phân nửa ở bên trong tảng đá, ở chỗ cắm rễ có một phần đá vươn ra, trên tảng đá quấn đầy dây leo, liền lấy hết dũng khí bám vào sợi dây leo này mà chậm rãi leo lên, chỉ chốc lát sau đã lên được tảng đá kia, cử động tay chân một chút, không ngờ cánh tay mới khê vươn ra, đánh trúng vào thân cây thô ráp kia, cái cây đó lại gãy làm đôi, rơi xuống vực sâu.

Thập Nhi kinh hồn, hắn không biết là nhờ kinh lực kinh người của mình chặt đứt, thầm nghĩ: Cái cây thô to như vậy mà đập một cái là gãy, nhất định bị côn trùng khoét rỗng bên trong rồi. Nghĩ đến cái cây ban nãy treo mình, sợ hãi đến đổ mồ hôi lạnh, may mà cái cây ban nãy không bị côn trùng đục phá, không thì...

Chấp hai tay lặng lẽ cầu nguyện, cảm tạ gia gia trên trời đã phù hộ.

Mong được mau mau trở về nấu cơm cho Thiên ca ca, không dám chậm trễ, trên vách đá kia có nhiều dây cát đẳng rủ xuống từ trên đỉnh núi, Thập Nhi cẩn thận bám vào cát đẳng mà leo lên trên, cố leo lên tới mặt đất. Nhìn ở chỗ mình ngã xuống có vết máu đã khô, mới phát hiện ra trên cánh tay mình có một vết thương lớn, có lẽ là lúc ngã xuống từ trên tảng đá bị thương.

Vội kéo vòng nắm trên cửa động, cửa đá mở ra, Thập Nhi vội vàng vàng chạy xuống thềm đá, vừa chạy vừa la lớn: “Thiên ca ca! Ta đã trở về!”

Vừa chạy vọt vào sơn động, thấy Ứng Nhược Thiên hai mắt không tiêu cự, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt ngây dại nằm trên giường ngọc không nhúc nhích.

“Thiên ca ca, huynh bị sao vậy?” Thập Nhi thấy bộ dạng hắn như vậy, nhất thời lòng đau như cắt, cảm thấy hối hận vô cùng, tự trách mình vì sao không cẩn thận rơi xuống vách núi lâu như vậy, làm Thiên ca ca đói bụng đến như thế kia! (tác giả: hã, là đói bụng?)

“Thiên ca ca, huynh chờ một chút, ta liền nấu cơm cho huynh ăn!” Nói xong vội vàng chạy đi nhóm lửa, vo gạo, nấu cháo. Nhìn vào nồi cháo, nghĩ thầm, Thiên ca ca chắc là đói lắm rồi, gia gia nói người đang đói, không thể ăn những thứ cứng rắn, nên nấu cháo thì hơn!

Lại nghĩ đến Thiên ca ca không thích mình dơ bẩn, liền chạy vội đến hồ nước nóng, mau chóng tắm rửa, thay y phục sạch sẽ, múc cháo đã nấu xong ra một cái bát, đem đến trước giường Ứng Nhược Thiên.

Chỉ thấy Ứng Nhược Thiên vẫn duy trì tư thế kia, không hề cử động. Thập Nhi tiến tới, để bát sang một bên, cuộn tròn chân găm lại đặt ở phía sau Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng nâng người hắn lên, cho hắn dựa vào chân găm, rồi cầm bát cháo lên.

“Thiên ca ca, chắc là huynh đói lắm rồi? Nào...” Nói xong múc một muỗng nhỏ, đưa lên miệng thổi cho nguội, rồi đút cho hắn.

Ứng Nhược Thiên vẫn khép chặt miệng, hai mắt không tiêu cự nhìn thẳng về phía trước, giống như người đầu gỗ, khiến Thập Nhi đau lòng vô cùng, ngậm vào một ngụm cháo ấm nóng, hướng về phía Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng tách ra đôi môi khô khốc, đem cháo trong miệng đút sang cho hắn. Nhân tiện khẽ liếm lên làn môi đỏ nứt nẻ kia.

Bỗng thấy hắn cả người run lên, giống như vừa tỉnh giấc, cau mày nói: “Bẩn quá!” Nhưng vẫn không nhổ ra cháo trong miệng, mà nhẹ nhàng nuốt xuống.

Thập Nhi nhìn Ứng Nhược Thiên đã tỉnh táo lại, ngây ngô cười hơn hở: “Thiên ca ca, mau ăn đi, nhìn huynh bị đói đến dại người ra, làm ta sợ muốn chết!”

Cũng không quá kinh ngạc vì Thập Nhi đã sống sót trở về, dù sao hần cũng là người có thể tạo ra kỳ tích, nhưng cũng thấy có chút vui vẻ vì hần đã sống sót trở lại.

Nhưng lại nghĩ tới tình cảnh của mình, tâm tình liền trở nên nặng trĩu, tâm tư quay trở về ký ức của mười năm trước.

.

.

Ngày mười lăm tháng tám mười năm trước, chính là ngày nhân gian đoàn viên sum họp. Hằng năm cứ tháng tám ngày mười lăm, phụ thân hần lại trốn đi đâu mất, đến tận ngày hôm sau mới xuất hiện, mặt mũi không chút thần sắc. Năm ấy thái độ lại khác thường, lời Ứng Nhược Thiên đi đến một gian mật thất trong cốc.

Trên vách tường của mật thất có một bức tranh, trong tranh là một người xinh đẹp như thể không thuộc về nhân gian, một nam tử đẹp tựa tiên giáng trần.

Ứng Nhược Thiên ngắm nhìn người trong bức tranh, cảm thấy có chút kỳ quái. Từ nhỏ đã không biết mẫu thân là ai, hỏi phụ thân, phụ thân đều về mặt khổ sở, không muốn mở miệng. Đến năm sáu tuổi, phụ thân bắt hần đeo mặt nạ bạc, hỏi phụ thân vì sao, phụ thân nói bộ dạng hần rất giống mẫu thân.

Người trong bức hoạ kia với hần tựa hồ như từ cùng một khuôn in ra, rốt cuộc người này là ai?

Chỉ thấy Ứng Thiên Hàn nhìn chăm chăm vào bức tranh với ánh mắt say đắm, thật lâu sau, trong mắt tràn ra một dòng lệ, khẽ lau đi, quay sang nói với thiếu niên kia: “Thiên Nhi, quỳ xuống!”

Ứng Nhược Thiên không lên tiếng quỳ gối trước bức tranh, Ứng Thiên Hàn đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên bờ vai của người trong tranh, trầm trầm nói: “Nhược Trần, đệ xem con của chúng ta đã trưởng thành, đã có thể tự mình chăm sóc bản thân rồi, ta không vi phạm lời hứa, có thể đến với đệ rồi!”

Ứng Nhược Thiên ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, Ứng Thiên Hàn như hiểu được nghi vấn của hần, nói rõ ràng từng tiếng: “Thiên Nhi, người này là mẫu thân của con, cũng chính là cha của con!”

“Mẫu thân của con?” Ứng Nhược Thiên kinh ngạc hỏi.

“Ta biết con ngạc nhiên, lúc trước khi biết được Nhược Trần thân là nam nhi lại có thể sinh con, ta cũng ngạc nhiên như con vậy.” Ứng Thiên Hàn khẽ thở dài một tiếng, giống như rơi vào một ký ức thật xa xưa: “Hơn mười năm trước, Nhược Trần tuy là nam nhi, lại là thiên nhân chỉ tư được cho là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vì phụ vừa gặp đã động lòng, ép hần đem về trong cốc, buộc hần hầu hạ dưới thân, không ngờ một năm sau, Nhược Trần lại có thai, vì phụ mừng như điên, đối với hần lại thêm phần thương yêu, hần cũng dần phát sinh tình cảm với ta. Sau đó Nhược Trần cho ta biết, hần là người của thượng cổ thần tộc Oa tộc, Oa tộc này không phân biệt nam nữ đều có thể sinh con, vả lại người trong tộc đều là thiên nhân chỉ tư, nhân trung long phượng, bởi vậy người ngoại tộc đều thèm muốn, cưỡng ép chiếm đoạt, khiến cho nhân khẩu của Oa tộc giảm mạnh, đến đời của Nhược Trần cơ hồ đã bị diệt sạch.”

Ứng Thiên Hàn thở dài một hơi, nhìn người trong tranh, vẻ mặt sầu thảm nói: “Nhược Trần, lúc trước nếu biết đệ có thai sẽ chết, ta chẳng thà hầu hạ dưới thân đệ!”

“Thiên Nhi, nam tử của Oa tộc trời sinh có một cái ‘dục nhi nang’, cả đời chỉ được sinh một lần, thời gian mang thai là mười hai tháng, sau khi sinh ra hài tử, dục nhi nang nếu có thể bình an đi ra khỏi cơ thể, về sau sẽ có thể sống như một nam tử bình thường. Nhưng việc dục nhi nang này có đi ra được hay không cũng là cực kỳ khó đoán, rất nhiều Oa tộc nam tử đã chết vì nó, Nhược Trần cũng là vì sau khi sinh ra con, dục nhi nang không đi ra nên mới băng huyết mà chết!” Nói xong, Ứng Thiên Hàn đã lệ rơi khắp mặt. “Ta vốn muốn đi theo Nhược Trần, nhưng hần lúc lâm chung đã bắt ta thề, phải nuôi con khôn lớn tới mười sáu tuổi mới có thể đi gặp hần. Thiên Nhi, con e là cũng kế thừa huyết thống của mẫu thân, Nhược Trần đã nói, Oa tộc nhân nếu tạp giao với người ngoại tộc, huyết thống đã không tinh khiết, một số nam nhân mất đi dục nhi nang, một số vẫn còn. Nếu nam nhân có huyết thống của Oa tộc, cùng nữ tử mập hợp mà nữ tử không có thai, thì Oa tộc nam tử đó có dục nhi nang kia!” Ứng Thiên Hàn nói xong khổ sở liếc mắt nhìn thiếu niên.

Thiếu niên giờ mới hiểu được, vì sao phụ thân từ khi hấn mười ba tuổi đã không ngừng đưa tới nữ tử thị tẩm cho hấn, mà hiện giờ hấn đã mười sáu, những nữ tử bên cạnh hấn vẫn chưa ai có thai.

“Thiên Nhi, vi phụ từ nhỏ đã cho con luyện U minh băng phách thần công của U Minh cốc là vì sợ đến một ngày, lỡ đâu con phải chịu một kiếp kia, thì U minh băng phách thần công lấy âm hàn khí làm chủ chốt, sau khi tu luyện, đan điền âm hàn, sẽ không thích ứng để mang thai!” Ứng Thiên Hàn nhìn con mình, đau thương nói: “Con chớ trách vi phụ đã cho con luyện âm hàn công phu, vi phụ thực sự sợ con sẽ giống mẫu thân của con a!”

“Cha, con không trách cha, cùng lắm con quyết không hầu hạ dưới thân của nam tử nào hết!” Ứng Nhược Thiên lạnh băng kiêu kỳ nói.

“Ha ha, Thiên Nhi của ta đương nhiên sẽ không hầu hạ dưới thân nam tử!” Ứng Thiên Hàn lại cười nói: “Thiên Nhi, tháo mặt nạ xuống cho vi phụ xem!”

Ứng Nhược Thiên chậm rãi tháo mặt nạ, Ứng Thiên Hàn đông cứng người, nhẹ nhàng vuốt lên mặt hấn, hoảng hốt nói: “Nhược Trần! Ta đến đây!” Dứt lời, trong miệng tràn ra một tia máu đen bầm, thân thể từ từ hạ trụ.

Ứng Nhược Thiên kinh hãi, liền đỡ lấy hấn nói: “Cha!” Tay đưa vào trong ngực áo lấy ra một viên thuốc định nhét vào miệng hấn.

“Thiên Nhi,” Ứng Thiên Hàn đưa tay ngăn lại, lắc đầu nói: “Không cần, ta đã uống độc Phệ tâm, ngày tháng không có Nhược Trần, đối với vi phụ một ngày cũng bằng một năm, dày vò suốt mười sáu năm, vi phụ đã không chịu nổi. Hiện giờ con đã là U Minh cốc cốc chủ, vi phụ cũng yên tâm cùng mẫu thân của con đoàn tụ. Vi phụ chỉ có chút hối hận vì đã bắt con luyện U minh băng phách thần công kia, làm Thiên Nhi của ta bị luyện đến lạnh như băng, ha ha!”

Nói xong miệng lại phun ra một búng máu đen, trong mắt lại toả ra một ánh kì dị, “Nhược Trần, Nhược Trần, đệ rốt cuộc đã tới đón ta...!” Nói xong mỉm cười ra đi!

“Cha, rốt cục cha có thể đoàn tụ cùng mẫu thân rồi!” Thiếu niên vẻ mặt không chút thay đổi chậm rãi rời khỏi mặt thất. Ánh sáng từ ngọn nến u ám thê lương, thỉnh thoảng lại nhỏ xuống vài giọt chúc lệ.

=====

15/8 nếu mình ko nhầm thì là ngày trung thu ế (tính theo lịch âm nhé)

thị tẩm: hầu hạ chuyện phòng the

chúc lệ: là giọt sấp nền chảy xuống, mà “lệ” cũng có nghĩa là “nước mắt”. Tổ đoán là tác giả có chủ ý, giống như muốn nói cả ngọn nến cũng khóc thương cho đôi tình nhân đáng thương kia. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

“Thiên ca ca! Mau ăn đi!” Thập Nhi giơ một muống cháo nóng hổi đến bên miệng hấn.

Ứng Nhược Thiên sực tỉnh lại từ dòng hồi ức, nhìn Thập Nhi vẻ mặt như muốn lấy lòng, trong lòng đột nhiên thấy vô cùng phần hận, gạt tay đánh đổ bát cháo, đẩy hấn ra một bên. Thập Nhi nhất thời đứng sững người, trong lòng vừa hoảng sợ vừa buồn rầu, chắc là vì hấn không về đúng giờ để nấu cơm cho Thiên ca ca ăn, làm Thiên ca ca giận rồi. Cảm thấy vô cùng hối hận.

Ta có thai, ha ha ha, một nam tử như ta, đường đường là U Minh cốc cốc chủ, đệ nhất thiên hạ Ứng Nhược Thiên lại giống như nữ nhân có thai, ha ha ha!

Nhìn Thiên ca ca của mình cười lớn một trận như điên như dại, Thập Nhi sợ hãi, chỉ dám e dè nhìn hấn, không dám lên tiếng.

Cười một trận, Ứng Nhược Thiên lại lệ rơi đầy trên hai gò má: ông trời tại sao lại đùa cợt với con người như vậy? Vốn tưởng rằng hấn sẽ vĩnh viễn không có ngày này.

Thấy Thiên ca ca rơi lệ, Thập Nhi nhất thời đau đớn đến không thể dùng lời để miêu tả được, chỉ cảm thấy từng giọt lệ kia giống như những giọt dầu sôi nhỏ lên trái tim hần, đau đến tận tâm can.

Ôm chặt lấy Ứng Nhược Thiên, để đầu của hần đặt trên vai mình, vỗ nhẹ sau lưng hần, vừa khóc vừa an ủi: “Thiên ca ca, huynh đừng khóc, huynh khóc, tim ta đau lắm! Nếu huynh giận ta, cứ đánh ta cũng được, huynh đừng khóc!”

Sau một lúc lâu vẫn không thấy người kia có động tĩnh gì, Thập Nhi nhẹ nhàng kéo ra Ứng Nhược Thiên đang tựa trên vai hần, chỉ thấy gương mặt tái nhợt kia vương đầy nước mắt, người cũng đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Dịu dàng lau đi những giọt nước mắt kia, ôn nhu mở ra chăn gấm, nhẹ nhàng đặt hần lên giường ngọc, đắp chăn lên, yên lặng không nói gì mà chăm chú nhìn người trên giường, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt có chút vẻ tiêu tụy kia, khẽ tự nói: Thiên ca ca, huynh đừng khóc, sau này ta sẽ không chọc cho huynh giận nữa.

Si ngốc nhìn Ứng Nhược Thiên, âm thầm thề, về sau quyết sẽ không cho Thiên ca ca rơi thêm một giọt lệ nào nữa, chỉ cần Thiên ca ca vui vẻ, dù hần có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu canh giờ, Ứng Nhược Thiên từ từ tỉnh dậy, ngoài động đã trải một màn tối đen, ngẩng đầu thấy Thập Nhi đang lo lắng nhìn mình, trong lòng vừa thấy chút phiền muộn, vừa thấy chút ấm áp.

“Thiên ca ca, muốn ăn chút cháo không?” Thập Nhi dè dặt hỏi.

“Ọc...” Âm thanh phát ra từ bụng Ứng Nhược Thiên, mặt nhất thời đỏ lên.

Chạy vội đi bưng tới chén cháo vẫn rất ấm áp từ trong hồ nước nóng, múc lên một muỗng dứt cho hần, Ứng Nhược Thiên vốn muốn cự tuyệt, nhưng rốt cuộc cũng mở miệng, ăn từng muỗng từng muỗng, hai người trầm mặc không lên tiếng, chỉ chốc lát sau một chén cháo đã hết sạch.

“Thiên ca ca, thêm chén nữa không?”

“Không muốn ăn nữa, người đã ăn chưa vậy?”

Thập Nhi cười ngây ngô lúc lắc đầu: “Ta? Ta quên mất...” Nói xong, trong bụng truyền đến một trận thanh âm như nổi trống.

“Phụt!” Ứng Nhược Thiên nhất thời quên mất dáng vẻ ban nãy của mình, bùm miệng cười.

Thấy Ứng Nhược Thiên lộ ra lúm đồng tiền như hoa, Thập Nhi lại ngây ngốc nhìn.

“Chảy nước miếng kia!”

“Ách,” Thập Nhi theo bản năng lau lau khoé miệng.

“Ha ha ha!” Ứng Nhược Thiên bật cười lớn, tâm tình cũng đã tốt hơn nhiều.

“Thiên ca ca, huynh xấu quá đi!” Nói xong, Thập Nhi đỏ mặt chạy ra ngoài, lại mất mặt trước mặt Thiên ca ca rồi, xấu hổ quá! Nhưng Thiên ca ca cười rồi, cười đẹp quá đi! Nếu Thiên ca ca có thể mỗi ngày đều cười như vậy, vui vẻ như vậy, mỗi ngày đều ở trước mặt huynh ấy bề mặt cũng đáng!

Ứng Nhược Thiên ngồi trên giường ngọc nghĩ thầm: ban nãy thấy Thập Nhi thần quang nội liễm, xem ra âm dương chân khí trong cơ thể hần đã dung hợp lại làm một, không biết hần lại gặp được kỳ duyên gì đây. Chung quy người mình muốn hại thì không hại thành, chính mình lại trở thành như vậy.

Đúng là báo ứng a! Xem mạch tượng của mình, thấy đã có thai gần hai tháng. Ngâm lại hần đường đường là U Minh cốc chủ, hầu hạ dưới thân người khác lại còn để mang thai, nếu cho người trong giang hồ biết, chẳng phải sẽ bị chê cười đến chết sao?

Xem ra hần không rời khỏi cái sơn động này được, còn phải ở lại với kẻ đã khiến hần có thai. Thở dài, đã đến nước này thì đành chịu vậy, chờ đứa con trong bụng sinh ra rồi tính sau! Tuy không cam lòng, nhưng chuyện đã thành ra thế này, cũng không còn biện pháp nào khác, đành phó mặc cho số phận vậy!

Ngày tháng lại trôi qua trong yên bình, Thập Nhi mỗi ngày đều cẩn thận hầu hạ Ứng Nhược Thiên, nấu cơm đúng giờ, không dám có nửa điểm chậm trễ, lần trước làm Thiên ca ca bị bỏ đói vẫn còn ở ngay trước mắt. Có điều Thiên ca ca từ hôm đó, dường như vẫn còn di chứng, cả ngày đều phờ phạc, thời gian ngủ mỗi ngày so với thời gian thức nhiều hơn rất nhiều, còn hử chút là nôn ọe, làm Thập Nhi đau lòng cực kỳ, áy náy muốn chết, đòi dẫn Ứng Nhược Thiên đi gặp đại phu. Nhưng Ứng Nhược Thiên lại không chịu.

“Thiên ca ca, xin huynh, đi gặp đại phu đi!” Thập Nhi nước mắt rơi lã chã, nín một góc áo Ứng Nhược Thiên cầu xin.

“Không được khóc, khó coi chết đi được!” Ứng Nhược Thiên xanh mặt mắng. Hắn bị nôn như vậy, còn không phải vì tên này sao, hắn thân là nam nhân lại có thai, gặp đại phu còn không làm cho đại phu bị hù một trận?

“Thiên ca ca, xin huynh mà, ô ô. . . .” Khóc càng lợi hại hơn!

Ứng Nhược Thiên bắt đắc dĩ nhíu mày, cái tên này, nếu hắn không đi gặp đại phu, sợ là vẫn tiếp tục khóc hoài, cảm thấy thật phiền phức, liền buột miệng đáp: “Đừng khóc, ta đi là được chứ gì!”

“Thật sao?” Thập Nhi lau nước mắt, sung sướng hỏi.

“Ta, ta không sao mà, ta chỉ là. . . .” Ứng Nhược Thiên nhất thời không biết trả lời làm sao, mặt lại đỏ lên.

Thập Nhi nhìn Thiên ca ca của hắn lộ ra vẻ xấu hổ này, tâm hồn lại xao động, nhất thời lại ngây ngốc ra nhìn. Thiên ca ca đã thật lâu rồi không gần gũi với hắn, cái chuyện cực kì thích kia cũng không cùng hắn làm nữa, hạ thế lúc này không bị khống chế đứng thẳng, vẻ mặt động tình lấm lấm nói: “Thiên ca ca, huynh thật đẹp...”

“Cút ra chỗ khác!” Mặt Ứng Nhược Thiên lại càng đỏ hơn, thẹn quá hoá giận. Người này, có vậy thôi mà cũng liền động dục! Thật là...

Một ngọn dục hoả lập tức bị dội tắt, Thập Nhi bối rối cúi đầu, trong lòng thầm mắng mình: Thiên ca ca trong người không khoẻ, hắn còn muốn làm chuyện đó, đúng là không phải con người mà! Càng nghĩ càng tự giận mình, liền đưa tay tự tát vào mặt mình một cái. Nhất thời trên gương mặt như ngọc in lên năm ngón tay đỏ ửng.

“Người điên à!” Nhất thời Ứng Nhược Thiên vừa giận vừa sầu não: cái tên này, hết chuyện làm hay sao lại tự đánh mình?

“Ta, ta không biết xấu hổ, đáng đánh!” Thập Nhi không dám ngẩng đầu nhìn Ứng Nhược Thiên.

Thở dài, đi lên phía trước, dùng khăn tay thấm ngọc dịch quỳnh tương nhẹ nhàng chấm lên gò má bị thương kia, khẽ hỏi: “Đau không?”

“Không đau!” Thấy Ứng Nhược Thiên ôn nhu như vậy, Thập Nhi vừa mừng vừa lo, mặt tựa hồ không còn đau chút nào, trong lòng cũng ngọt ngào vô cùng.

Nhẹ nhàng ghé sát vào lòng Ứng Nhược Thiên, cố gắng hít vào hương thơm nhàn nhạt trên người hắn, trái tim như muốn tan ra, chỉ nguyện thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này.

“Thiên ca ca, lát nữa chúng ta đến y quán trong tiểu trấn gặp đại phu đi, được không?”

“Ta biết y thuật mà, ta không có bệnh!”

“Không bệnh thì vì sao lại nôn a?”

“...”

“Thiên ca ca, đi đi mà, nếu huynh mà xảy ra chuyện gì, ta cũng không thiết sống nữa!” Nói xong, trong mắt Thập Nhi lại ngập nước.

“Ai. . .” Nghe lời nói của Thập Nhi, nói không cảm động cũng khó, cho dù người có trái tim bằng băng cũng phải xúc động. Ứng Nhược Thiên khẽ vuốt lên gương mặt vương lệ kia, bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, ta đi mua chút thuốc về uống, như vậy là được rồi chứ gì!”

“Ân!” Thập Nhi vui vẻ cực kỳ, thầm nghĩ, đến tiểu trấn sẽ kéo hân đến y quán.

Hai người ra ngoài cửa đá, đi cùng Thập Nhi một đoạn, Ứng Nhược Thiên có chút không kiên nhẫn, liền vận khởi khinh công lướt đi thêm mấy trượng, Thập Nhi nhất thời đuổi theo không kịp, la lớn: “Thiên ca ca, huynh đợi ta một chút!” Nói xong liền vội đuổi theo, nhất thời chân khí toả ra trong cơ thể, thân thể vừa cách mặt đất một thước, lại như muốn bay lên, sợ tới mức la lên, một hơi chân khí tiết ra, ngã xuống đất đánh rầm.

Ứng Nhược Thiên dừng lại, thấy Thập Nhi bị chụp ếch, che miệng cười không thôi. Thập Nhi đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Thiên ca ca, tại sao ta chạy chạy một hồi mà lại bay lên?”

Ứng Nhược Thiên nói cho hân biết, chân khí của hân tràn đầy trong cơ thể, nhưng lại không bị khống chế, cho nên mới xuất hiện tình trạng vừa rồi. Liên dạy cho hân một ít khinh công bộ pháp và vận khí khẩu quyết. Chỉ sau thời gian một nén hương, Thập Nhi có thể thành thạo ứng dụng khẩu quyết và bộ pháp đó. Khiến Ứng Nhược Thiên âm thầm tán thưởng, chính hân vốn đã là nhân tài luyện võ, Thập Nhi so với hân đúng là ngang sức ngang tài, thậm chí còn hơn một chút.

Thân hình của hai người quỷ mị xuyên qua khu rừng, lúc này nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ tưởng là gặp sơn tinh thần quái, vút một cái đã không thấy bóng dáng đâu, quả nhiên là nhanh như chớp, như lốc xoáy.

Không đến thời gian uống cạn chum trà, đã tới sơn đạo hướng vào tiểu trấn, hai người dừng thân hình, nhìn nhau cười, chậm rãi vào trong tiểu trấn.

Tiểu trấn trong tháng giêng, còn chìm đắm trong không khí của lễ mừng năm mới, trên đường phố người người ngược xuôi náo nhiệt, âm thanh rao hàng liên tục không ngừng. Đang lơ đãng nhìn phong cảnh trên đường, Thập Nhi liền lôi Ứng Nhược Thiên đến y quán. Ứng Nhược Thiên cũng không lên tiếng, mặc cho hân lôi đi, nghĩ thầm nếu hân không chịu đi, không chừng người này sẽ khóc rống lên giữa đường phố thì thật mất mặt.

Có điều những người trên đường khi hai người đi ngang, đồng loạt ngậy dại, hai người này, một người xinh đẹp như tiên tử vô tình rơi xuống nhân gian, một người tuấn tú xuất trần như thần tiên trong tranh vẽ. Có điều người xinh đẹp như tiên tử kia vẻ mặt lạnh băng, lạnh đến nỗi làm người ta cảm thấy nếu hân liếc phải một cái sẽ bị đông cứng lại. Mà người tuấn tú kia vẻ mặt cũng thật đáng yêu, đặc biệt ngọn lửa nhỏ trên trán giống như loé ra thứ mị quang mê hoặc, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thập Nhi liền kéo Ứng Nhược Thiên vào y quán, thấy tiểu y đồng đang đứng trước cửa, liền nói: “Y đồng ca ca, Trương đại phu có ở đây không?”

“Người là...?” Y đồng cảm thấy người trước mặt có vẻ quen, nhưng cũng không nhớ đã gặp bao giờ.

“Ta là Thập Nhi đây!” Thập Nhi nhất thời cảm thấy khó hiểu, y đồng ca ca này bị bệnh hay sao vậy?

“Thập Nhi?” Miệng y đồng lập tức há hốc, Thập Nhi là sao lại trở nên tuấn tú như vậy? Đặc biệt trên trán còn có cái bớt hình ngọn lửa đỏ tươi thật kỳ quái.

“Trương đại phu có đây không?” Thập Nhi hơi sốt ruột.

“A, có, có!” Y đồng vội dẫn Thập Nhi vào trong, lúc này mới để ý sau lưng Thập Nhi còn có một người, trời đất ơi! Thật đẹp, đây là người sao? Sợ là tiên tử từ trên trời mới hạ phàm!

Lôi Ứng Nhược Thiên tới trước mặt Trương đại phu, ẩn vai hân ngồi xuống, cầm tay hân đặt lên bàn, xoay người nói với Trương đại phu: “Trương đại phu, ông xem thử người này thế nào, lúc nào cũng nôn, còn luôn ngủ nữa.”

Thật là, cái người trẻ tuổi kia, rõ ràng là một đại cô nương, còn mặc nam trang, làm lão nhân gia nhìn không ra. Bệnh trạng này, rõ ràng là có thai mà, còn thẹn thùng nữa, hắc hắc! Trương đại phu lúc lắc mái đầu hoa râu, cười hì hì nói: “Thập Nhi a, sang năm là mười sáu rồi! Khi nào thì mới lấy vợ a?”

“A?” Thập Nhi vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn nhìn qua Ứng Nhược Thiên, thấy vẻ mặt hân lạnh băng, cũng không dám nói nhiều.

Trương đại phu xem mạch cho Ứng Nhược Thiên, sau đó tươi cười nói với Thập Nhi: “Thập Nhi a, nàng đã có thai! Cùng hỉ người a!”

Thập Nhi giống như bị hoá đá, đứng lặng một chỗ không nhúc nhích, rõ ràng Thiên ca ca là nam nhân mà? Nam nhân thì sẽ không sinh con, cái đó hẳn cũng biết mà, vì sao Trương đại phu lại nói Thiên ca ca có thai? Thấy Ứng Nhược Thiên không lên tiếng, hẳn cũng không dám nói thêm.

Trương đại phu vừa lấy ra một ít thuốc dưỡng thai, vừa thao thao nói, bảo Thập Nhi phải nhớ kỹ trong mấy tháng đầu phải để ý chuyện phòng the, không thể quá lượng.

Thập Nhi vẻ mặt ngượng ngùng, mà mặt Ứng Nhược Thiên cũng hơi ửng đỏ, nhất thời lại khiến tiểu được đồng choáng váng. Thập Nhi thấy được đồng nhìn chằm chằm Thiên ca ca của mình, lại cảm thấy một trận ghen tuông, trước kia còn thấy được đồng ca ca cũng không tồi, hiện tại lại thấy phi thường đáng ghét.

Thật khó chịu dùng thân hình của mình ngăn trở ánh mắt ái mộ kia. Lạnh lùng nhìn được đồng, được đồng bất giác cả người run lên, giờ phút này Thập Nhi cả người đều tản ra một thứ khí phách vương giả lạnh băng không thể xâm phạm, khiến người ta không lạnh mà run.

Nhìn thấy ánh mắt khủng bố của Thập Nhi, được đồng run rẩy thu thập thuốc, tiễn hai người ra ngoài, lúc này mới lau mồ hôi, ông trời ơi, ban này có cảm giác nếu còn liếc mắt nhìn nương tử của Thập Nhi một cái, sợ là mạng của hắn cũng không giữ được. Thập Nhi làm sao lại trở nên đáng sợ như vậy? Nhất thời trăm câu hỏi không được giải đáp.

Khoẻ miệng Ứng Nhược Thiên kín đáo lộ ra ý cười, cùng Thập Nhi chậm rãi đi trên đường, bộ dạng Thập Nhi ghen ban này thật là thú vị! Thập Nhi lúc này mới để ý tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người bọn họ, không, là trên người Thiên ca ca của hắn, nhất thời khó chịu cực kỳ, muốn lớn tiếng hét to với mọi người, Thiên ca ca là của ta, các người không được nhìn!

Phi thường khó chịu lôi Thiên ca ca đến thư quán, định mua một ít sách cùng vật dụng hằng ngày rồi sẽ trở về, lại âm thầm thể sẽ không cho Thiên ca ca xuất đầu lộ diện nữa. Đúng rồi, trước kia Thiên ca ca không phải có cái mặt nạ màu bạc sao? Sẽ tìm lại xem, có khi nào rơi ở trong cái hang trước kia ở? Về sau ra ngoài, nhất định bắt huynh ấy đeo.

Đi vào thư quán, không thấy thư quán lão bản, chỉ có con gái Tiểu Hồng của hắn, liền lễ phép nói: “Tiểu Hồng cô nương, ta muốn mua mấy cuốn sách!”

Tiểu Hồng sững sờ cả nửa ngày mới nhận ra là Thập Nhi, sững sờ không thôi, Thập Nhi trở nên thật đẹp trai a! Chẳng những diện mạo thay đổi, cả khí chất trên người tựa hồ cũng có thay đổi. Kỳ thật Thập Nhi từ khi tự đọc sách, bất tri bất giác học được khí chất trong văn chương, lại luôn ở bên Ứng Nhược Thiên, còn ngưỡng mộ hắn, nên học theo bộ dạng của hắn, dần dần cũng sinh ra mấy phần phiêu dật xuất trần khí chất.

Nhất thời Tiểu Hồng đỏ mặt, nàng vốn đã âm thầm ái mộ Thập Nhi, hiện giờ Thập Nhi trở nên xuất chúng như vậy, tâm hồn thiếu nữ lại say mê vì hắn không thôi, ngại ngùng nói: “Thập Nhi huynh đệ, ngươi muốn mua sách gì nào?”

Nói xong liền dẫn Thập Nhi đến giá sách chọn lựa. Thập Nhi khoát tay ngăn lại, lôi Ứng Nhược Thiên đi: “Tiểu Hồng cô nương, cô cứ lo chuyện của cô đi, chúng ta tự chọn.”

Tiểu Hồng sững sờ, nhìn người xinh đẹp như tiên trên trời bên cạnh Thập Nhi, có điều đã một lòng quan tâm Thập Nhi rồi nên cũng không để ý lắm. Một lát sau, Ứng Nhược Thiên giúp Thập Nhi chọn xong vài cuốn sách, Thập Nhi liền đến quầy tính tiền, Ứng Nhược Thiên đứng một bên ngắm cảnh ngoài đường.

Tiểu Hồng vừa lấy dây thừng buộc sách, vừa làm như lơ đãng hỏi: “Thập Nhi huynh đệ, sang năm ngươi mười sáu tuổi rồi nhỉ?”

Thập Nhi cười nói: “Àn, đúng vậy!”

“Ta năm nay cũng đã mười bảy!”

“Ừm!”

“Thập Nhi huynh đệ, người cũng nên cưới vợ đi?”

“Cưới vợ?” Thập Nhi sững sốt, chưa từng nghĩ tới chuyện cưới vợ, cảm thấy cả cuộc đời chỉ cần ở bên cạnh Thiên ca ca là được rồi, cưới vợ làm gì?

“Đúng vậy, người đã mười sáu tuổi rồi! Tiểu Tam ở sát vách nhà chúng ta, mới mười lăm tuổi đã làm cha rồi kìa!”

“Ừm!” Thấy Tiểu Hồng động tác thông thả, Thập Nhi không nhịn được liền thúc giục: “Tiểu Hồng cô nương, nhanh lên đi, chúng ta còn có việc!”

“Người. . . . !” Tiểu Hồng nhất thời bực bội, mình đã nói rõ như vậy, tên Thập Nhi này còn như là đầu gỗ không hiểu, trong lòng cảm thấy khổ sở, nước mắt liền rơi xuống.

“Tiểu Hồng cô nương, cô sao vậy?” Thập Nhi nhất thời hoảng hốt, còn tưởng ban nãy vì mình thúc giục nàng, khiến nàng mất hứng. Đứng ngây ra một chỗ, muốn khuyên cũng không xong, bỏ đi cũng không được.

Ứng Nhược Thiên đứng bên cạnh đã nghe hết lời bọn họ vừa nói, trong lòng nghĩ, Thập Nhi người cũng thật ngu ngốc, tiểu cô nương nhà người ta có tình ý với mình mà vẫn không hay không biết. Thấy Tiểu Hồng khóc, trong lòng lại có chút hả hê. Lại thấy Thập Nhi đứng ngây ra ở đó, đột nhiên tâm tình khó chịu, lạnh lùng nói: “Người còn không đi, ta đi trước!” Nói xong cũng không thêm để ý trên đường đông người, triển khai khinh công, lướt đi như quỷ mị, khiến mọi người kinh hãi la to.

“Thiên ca ca!” Thập Nhi quýnh lên, cầm lấy mấy cuốn sách, còn chưa kịp chào Tiểu Hồng, vội thi triển khinh công đuổi theo. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

Chỉ sau chốc lát Thập Nhi đã đuổi kịp Ứng Nhược Thiên, Ứng Nhược Thiên thầm giật mình, hai chân vẫn không ngừng nghỉ, hai người một người chạy trước một người đuổi theo sau, chỉ chốc lát đã đến cửa đá bên ngoài vách núi.

“Thiên ca ca! Huynh giận sao?” Thập Nhi thật cẩn thận quan sát sắc mặt của Ứng Nhược Thiên.

“Ta giận cái gì? Vì sao ta lại phải giận?” Ứng Nhược Thiên làm mặt lạnh, mở cửa đá ra.

“Thiên ca ca, huynh giận rồi, ta biết mà, huynh đang giận ta!”

“Sao ta lại phải giận người?”

“Thiên ca ca, ta không giỏi ăn nói, ta biết huynh giận ta, huynh đừng giận, không tốt cho cơ thể huynh đâu, nếu giận thì cứ đánh ta đi!” Nói xong liền đi tới trước mặt Ứng Nhược Thiên.

“...”

Thấy Ứng Nhược Thiên đứng bất động, Thập Nhi cầm tay hấn lên, mạnh mẽ tát vào mặt mình.

“Người làm gì a?” Ứng Nhược Thiên vật lộn kéo tay mình về, nhất thời cảm thấy tự khó chịu với bản thân. Vì sao nghe Tiểu Hồng nói Thập Nhi phải cưới vợ lại thấy mất hứng? Vì sao thấy Thập Nhi đứng trước mặt Tiểu Hồng, lại không muốn chứng kiến cảnh đó?

“Ta giận gì chứ? Người muốn lấy vợ là chuyện của người, Tiểu Hồng cô nương kia là ý trung nhân của người chứ gì, người muốn cưới nàng chứ gì? Coi bộ dạng người đau lòng vì nàng kìa!” Ứng Nhược Thiên nhất thời không phát hiện ra trong lời lẽ của mình toát ra đầy ý ghen tuông.

“Thiên ca ca, ta không muốn lấy vợ gì hết, ta chỉ muốn được ở bên cạnh huynh, vĩnh viễn ở bên cạnh huynh, Tiểu Hồng cô nương kia căn bản không phải ý trung nhân của ta, ý trung nhân của ta là huynh, trong lòng ta chỉ có huynh, ngoài huynh ra không còn ai khác!” Thập Nhi liền gấp gấp giải thích, sợ Ứng Nhược Thiên hiểu lầm.

Nghe những lời ái ngữ hồn nhiên này, Ứng Nhượng Thiên lập tức đỏ mặt, giận dữ mắng: “Phi phi phi! Ai là ý trung nhân của người!” Nói xong liền quay người đi.

“Thiên ca ca, ta thật sự không muốn cưới vợ mà, ta chỉ muốn huynh thôi!” Nhìn bóng dáng Ứng Nhượng Thiên, Thập Nhi khẽ nói một mình.

Lặng lẽ đem thuốc của đại phu đi sắc, đem đến trước mặt Ứng Nhượng Thiên nói: “Thiên ca ca, mau thừa lúc đang nóng uống vào đi, uống xong sẽ không bị nôn nữa!”

Khó chịu nhìn thứ nước đen ngòm đặc quánh kia, nhìn là đã muốn nôn, nhưng lại nhìn gương mặt van xin của Thập Nhi, lại không đành lòng làm phật ý hân, thôi thì thuốc an thai này, uống vào là không phải ngại gì nữa, liền nhịn xuống cảm giác buồn nôn, một hơi uống hết.

Thấy Ứng Nhượng Thiên uống xong thuốc, Thập Nhi vui vẻ cực kỳ, nhớ lại những điều Trương đại phu nói về chứng bệnh của Ứng Nhượng Thiên, liền nghi hoặc hỏi: “Thiên ca ca, Trương đại phu vì sao lại nói huynh mang thai a?”

“...” Ứng Nhượng Thiên vẻ mặt xấu hổ, cũng không biết giải thích làm sao, thẹn quá hoá giận mắng: “Không được hỏi, rút ra chỗ khác!”

Thấy Ứng Nhượng Thiên mất hứng, Thập Nhi dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều, xoay người ra ngoài động, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thơm mát, thấy bên cạnh hồ nước nóng xuất hiện rất nhiều bông hoa nhỏ màu lam, tỏa ra một thứ hương khí mê người, thật dễ chịu. Cao hứng hái lấy vài bông, đi vội vào trong động, đưa cho Ứng Nhượng Thiên.

“Thiên ca ca, huynh xem, mấy bông hoa này thơm quá!”

Nhận lấy chùm hoa, Ứng Nhượng Thiên khẽ hít vào một hơi, hương hoa tươi mát kia khiến vẻ mặt hân khí sáng, cảm giác ghê tởm vì uống chén thuốc ban nãy cũng lập tức bay đi mất, khẽ cười nói: “Àn, thơm lắm, cảm ơn!”

Ngắm nhìn nụ cười nhẹ mê người kia, Thập Nhi lại say đắm, trong lòng thầm nghĩ: Người so với hoa còn đẹp hơn...

Bất tri bất giác hai ba tháng nữa lại trôi qua, Ứng Nhượng Thiên không còn hay nôn nữa, nhưng lại ngủ rất nhiều, hơn nữa sức ăn cũng tăng, khiến Thập Nhi thấy vui vẻ không thôi.

Trong hai ba tháng này, Thập Nhi thường đến tiểu trấn mua vài thứ thức ăn cùng vật dụng hằng ngày, người trong trấn vừa kinh sợ vừa hâm mộ hân, kinh sợ là vì Thập Nhi vốn sống một mình chốn hoang sơn dã lĩnh, không biết từ đâu chui ra một cô nương tử xinh đẹp như tiên. Nhìn thấy Ứng Nhượng Thiên hôm ấy thì triển khinh công, mọi người đoán nương tử này nhất định là sơn tinh quỷ mị, bằng không sao lại biết bay?

Hâm mộ là vì, mọi người vốn nghĩ Thập Nhi bị sơn tinh quỷ mị mê hoặc, muốn hút hết dương khí của hân, nhưng hiện tại lại thấy Thập Nhi chẳng những không một chút uể oải mệt mỏi, ngược lại thần thanh khí爽, càng thêm phần tiêu sái phiêu dật, dung mạo tuấn dật như một vị tiên xuất trần.

Vì thế tin đồn Thập Nhi bị sơn tinh quỷ mị mê hoặc, hiện tại đã được sửa lại thành Thập Nhi cưới tiên thê. Người kể chuyện trong trà lâu cũng sáng tác ra một cổ sự gọi là “Thập Nhi ngộ tiên ký” để mỗi ngày đem ra bình luận.

Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều ngóng trông Thập Nhi mỗi tháng xuống núi một lần sẽ đem theo tiên thê để chiêm ngưỡng một phen. Tiếc rằng Thập Nhi kể từ lần trước xuống núi cùng Ứng Nhượng Thiên, ghen tuông một trận, sau đó không bao giờ muốn cho Thiên ca ca xuất đầu lộ diện nữa.

Hôm đó, Thập Nhi lại đến tiểu trấn mua vật dụng, người trên đường hỏi: “Thập Nhi, hôm nay sao lại không đem nương tử đi cùng a?”

Người khác lại hỏi: “Thập Nhi, nương tử của người thân mình vẫn khoẻ chứ?”

Thập Nhi đều trả lời từng người, trong lòng thấy ngọt ngào, thầm sung sướng: Thiên ca ca là nương tử của ta! Nhất thời vui vẻ vô cùng, khoe miệng hé ra một tia cười vui vẻ, khiến cả đám người xung quanh già trẻ,

tra gái đều hoa mắt, mắt hôn.

Đi đến trước thư quán, do dự không dám vào, lần trước Thiên ca ca giận hấn vì nói chuyện với Tiểu Hồng, dạo này xuống núi mua vật dụng cũng không dám đến thư quán, sợ Thiên ca ca lại tức giận. Nhưng sách lần trước mua đã xem xong hết rồi, giấy và bút mực cũng cần phải mua.

Đang không biết nên vào hay không vào, thư quán lão bản đi ra, thấy Thập Nhi đứng trước cửa, cười nói: “Thập Nhi, lại mua sách a?”

“Ân!” Lên tiếng, nhưng không dám đi vào.

“Tiểu Hồng tháng trước vừa xuất giá rồi!”

“A, cung hỉ!” Thập Nhi thở phào một hơi.

“Ha ha, so với tiên thê của Thập Nhi, Tiểu Hồng nhà ta quả thật kém cỏi, cũng khó trách Thập Nhi chường mắt!” Lão bản chế giễu nói.

“” Thập Nhi xấu hổ đỏ mặt, cũng không biết trả lời thế nào, vội mua sách và giấy bút rồi cáo từ.

Vội vàng trở về, chỉ chốc lát sau đã đến cửa đá, mở cửa đá ra, đi xuống theo thềm đá.

Ở dưới thềm đá, trong hồ nước nóng, một bức tranh mỹ nhân tắm hiện ra khiến hấn ngây ngất, nhịp tim rối loạn.

Một tia dương quang rực rỡ chiếu trên làn da trắng như tuyết của người trong hồ, phát ra vẻ đẹp rạng rỡ mịn hoặc, mái tóc đen giống như lụa là phủ trên tấm lưng mượt mà, lộ lên mịn quang chói mắt.

Chỉ mới nhìn phía sau lưng của hấn, Thập Nhi đã thấy cổ họng khô khốc, một cổ dục hoả bùng phát ở hạ thể.

Người trong hồ xoay người lại, nhìn Thập Nhi mặt mũi đầy mồ hôi, khó chịu nói: “Mau vào đây tắm đi, hơi muốn chết!”

Thập Nhi không trả lời, cởi hết y phục trên người, nhảy ngay vào hồ, đi đến trước mặt Ứng Nhược Thiên.

Thấy hấn đến trước mặt mình, Ứng Nhược Thiên nóng nảy mắng: “Cút ra chỗ khác!” Nói xong xoay người lại định lên bờ.

“Thiên ca ca!” Một tiếng gọi khẽ vừa u oán vừa có chút nũng nịu.

“Muốn gì?” Ứng Nhược Thiên dĩ nhiên biết Thập Nhi muốn gì, kỳ thật chính hấn cũng có dục vọng. Không tính những ngày trúng độc Tứ tình, trước kia đối với việc này cực kỳ lãnh đạm, cũng không biết cơ thể hấn sao lại thành ra thế này, từ khi có thai, dục vọng lại mãnh liệt hơn. Đặc biệt trong một tháng trở lại đây, thường nay mơ thấy cảnh hấn cùng Thập Nhi giao hoan. Nhất thời vừa thẹn vừa giận.

“Thiên ca ca!” Thập Nhi cũng không biết phải nói gì, chỉ đem hạ thân đang đứng thẳng không ngừng cọ tới cọ lui dưới thân Ứng Nhược Thiên. Một bộ dạng ngốc ngếch muốn lấy lòng cầu hoan.

Nhìn ánh mắt van nài của Thập Nhi, đôi môi kiêu diễm khép hờ, ngọn lửa nhỏ phát ra lưu quang ma mị trên trán như nhảy múa, lấp lánh, đều vô cùng dụ hoặc, hấp dẫn tâm hồn của Ứng Nhược Thiên.

Lướt qua ngọn lửa nhỏ kia, nhẹ nhàng hôn lên, chủ nhân của ngọn lửa dường như rất cuộc không chịu nổi, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của hấn, mạnh mẽ hôn lên làn môi anh đào mình đã ngày nhớ đêm mong, điên cuồng mà hút vào thứ mật ngọt của hấn, nụ hôn vừa kịch liệt vừa phóng đảng, giống như một ngọn lửa bùng cháy, khiến người ta tan chảy...

Ứng Nhược Thiên bị Thập Nhi ôm vào lòng mà hôn đến tối tăm mặt mày, hô hấp tựa hồ cũng đình trệ, thở dốc một chút, rồi lại thành một tràng rên rỉ dồn dập.

Hoá ra Thập Nhi từ môi của hấn tiến xuống hai khoả anh quả mê người trước ngực hấn, đầu lưỡi nghịch ngợm không ngừng đảo quanh hai tiểu quả màu hồng nhạt kia, khe liếm, mút vào, nhây cắn, khiến Ứng Nhược Thiên toàn thân muốn nhũn ra, cơ thể dường như không có xương cốt, yếu ớt ngã vào lòng Thập Nhi, mặc kệ hấn trên người mình làm bừa, lưu lại từng dấu ấn tình yêu của hấn...

Nhẹ nhàng dùng ngón tay khai thác hậu đình của Ứng Nhược Thiên, vừa ôn nhu vừa cẩn thận, đến khi trên mặt hắn không còn vẻ gì khó chịu, mới nhẹ nhàng đem ngọc hành của mình chậm rãi đẩy vào. Đột nhiên lại nhớ đến lời đại phu, nhất thời thấy do dự, đã vào bên trong nhưng không dám cử động chút nào.

“Thiên ca ca, có thể chứ? . . .” Có chút lo lắng hỏi.

“...” Người ở phía dưới hắn không trả lời, dùng cặp mị nhãn liếc hắn một cái, thân hình cũng như là bất mãn mà vận vẹo.

Nhận được lời đồng ý ngầm, Thập Nhi rốt cuộc nhịn không được, dồn dập mà trườn động khiến cho người ở dưới thân rên rỉ không ngừng, khẽ nói: “Chậm một chút, nhẹ một chút...”

Thấy lời cầu xin của ái nhân, Thập Nhi liền giảm tốc độ, từ từ thông thả mà kiên định đưa đẩy. Sau một hồi lâu, Ứng Nhược Thiên lại thoải mái rên lên: “Chậm quá, nhanh hơn, sâu hơn nữa...” (Tác giả: hã, rốt cuộc muốn nhanh hay muốn chậm a? Thật khó chiều a!)

Nghe thấy hiệu lệnh công kích của ái nhân, Thập Nhi không nhịn được dục vọng, nâng eo của Ứng Nhược Thiên lên, mở hai chân hắn ra tới cực hạn, điên cuồng đưa đẩy, khiến Ứng Nhược Thiên không ngừng hét lên, hạ thân không ngừng tuôn ra khoái cảm, sướng khoái như đang vân giá vũ, khoái cảm này dù dùng hết văn chương của nhân gian cũng vô pháp miêu tả.

Một tiếng rên nhẹ, sau khi người ở dưới thân mình đã phóng ra khoái cảm, Thập Nhi cũng đạt tới đỉnh cao dục vọng.

Ôm lấy thân thể xinh đẹp của Ứng Nhược Thiên, trong lòng cảm thấy thoải mái, nếu cứ như vậy cùng Thiên ca ca làm bạn cả đời, còn mong gì hơn.

Nhẹ nhàng chà rửa thân hình mê người kia, hoảng hồn phát hiện kích thích vòng eo của Ứng Nhược Thiên đã lớn ra rất nhiều, bụng còn nhô ra một chút, nhất thời đứng sững, ngăn người nhìn chằm chằm vào bụng của hắn.

Ứng Nhược Thiên từ từ tỉnh lại từ cơn kích tình, thấy Thập Nhi ngơ ngác nhìn bụng của mình, vừa thẹn vừa giận, giơ tay cho hắn một cái tát.

“Nhìn cái gì mà nhìn?”

“Thiên ca ca, huynh béo lên hay sao vậy?”

“Cút ra chỗ khác!” Ứng Nhược Thiên tức giận mắng.

Vừa rồi mới nhìn thấy dáng vẻ khiêu gợi của Ứng Nhược Thiên, bây giờ lại giận dữ, lại thấy có một loại phong tình khác, nhất thời ngây ngốc nói: “Duyệt dịch nhược cửu xuân, khánh chiết tự thu sương, lưu hể phát tư mị, ngôn tiểu thổ phân phương.”

“Cút ngay!” Ứng Nhược Thiên đỏ bừng mặt, tên tiểu quỷ này, mới học được vài câu thơ đã đùa giỡn với hắn. Ngoài miệng dù lên tiếng mắng, khoé miệng lại lộ ra tia cười...

Ngày tháng lại ngọt ngào trôi qua, Thập Nhi mỗi ngày ngoại trừ chăm sóc Ứng Nhược Thiên, còn đọc sách viết chữ, thường xuyên ra ngoài động săn mồi, công lực cũng gia tăng. Ứng Nhược Thiên đem các bí kíp võ công trong động cho hắn luyện, Thập Nhi ngộ tính rất mạnh, chỉ cần Ứng Nhược Thiên dạy qua một lần, liền có thể lĩnh hội nội dung chính của võ công đó, bất tri bất giác đã trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ tương xứng với Ứng Nhược Thiên, đi ra ngoài săn thú dĩ nhiên là dễ như trở bàn tay.

Ứng Nhược Thiên cho dù hay hát hàm sai khiến với hắn, nhưng đối với những lần hắn cầu hoan cũng không cự tuyệt, khiến Thập Nhi hưng phấn dị thường. Thiên ca ca muốn cùng ta làm chuyện đó, có lẽ huynh ấy đã yêu ta!

Bụng của Ứng Nhược Thiên càng lúc càng lớn, Thập Nhi rốt cuộc tin lời đại phu, Thiên ca ca có thai! Nhất thời vừa lo lắng vừa hưng phấn. Lo lắng vì Thiên ca ca mang thai, không biết có hại với thân thể huynh ấy không, hưng phấn là vì, hài tử trong bụng Thiên ca ca nhất định là của hắn, hắn là cha của hài tử đó! Như vậy quan hệ với Thiên ca ca càng chặt chẽ! Trong lòng đã âm thầm tự xem Thiên ca ca là nương tử của mình.

Lo lắng nhìn cái bụng to lớn của Ứng Nhược Thiên, Thập Nhi lại càng chăm chỉ học tập, đọc y thư, ra sức tìm kiếm đủ loại y thư, đặc biệt là y thư về sinh sản của nữ tử, hy vọng hẳn có thể giúp Thiên ca ca thuận lợi sinh sản.

Vỗ về cái bụng lớn của mình, Ứng Nhược Thiên cảm thấy đai lưng sắp muốn đứt ra, tháng sau sẽ sinh con, ngày mai là ngày mười lăm tháng tám, sinh nhật của hẳn, cũng chính là ngày mất của phụ mẫu. Nhìn một vầng trăng sáng trên trời, một giọt lệ khẽ lăn xuống trên mặt, “Hai vị phụ thân, hai người ở trên đó vẫn tốt chứ?”

Từ phía sau, một đôi tay ấm áp xoa lên vòng eo hẳn, nhẹ nhàng xoa bóp, Ứng Nhược Thiên thoải mái dựa người vào khuôn ngực ấm áp kia, hưởng thụ sự phục vụ mỗi ngày này.

“Thiên ca ca, dễ chịu hơn không?”

“Ân!”

Từ sau tai truyền tới một hơi thở nóng rực, khiến hẳn ngứa ngáy, Ứng Nhược Thiên quay đầu néo mắt Thập Nhi, liếc mắt một cái, phát giác tiểu tử này đã cao lên nhiều, đã cao hơn hẳn nửa cái đầu.

“Thiên ca ca, vào trong nghỉ ngơi đi, ta xoa bóp cho huynh!” Nói xong, liền ôm ngang người hẳn. Ứng Nhược Thiên dù luôn khinh thường hẳn, hẳn cũng làm như không thấy, chỉ muốn vĩnh viễn được ôm lấy Thiên ca ca như thế này!

Sáng sớm hôm sau, Ứng Nhược Thiên đang ngủ say bị một hương hoa xông vào mũi làm tỉnh dậy, mở mắt ra, thấy trên giường đặt mấy bông hoa nhỏ màu lam hẳn thích. Đột nhiên có một cặp mắt như hắc bảo thạch đối diện với hẳn.

“Thật đáng yêu a!” Ứng Nhược Thiên ngạc nhiên ôm lấy con vật nhỏ màu trắng trông như con mèo ở đầu giường. Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Thập Nhi đang đứng bên giường cười, vẻ mặt thâm tình nhìn hẳn.

“Thiên ca ca, huynh thích con bạch hổ này không?”

“Bạch hổ?” Hoá ra là một con tiểu bạch hổ, Ứng Nhược Thiên thích thú vuốt ve bộ lông con tiểu hổ.

“Đúng thế, ta mấy hôm trước đi săn thú nhất được, mẹ của nó không biết bị con gì cắn chết! Nó nằm sát bên thi thể của mẹ nó không nhúc nhích, thật đáng thương a!”

“Mấy hôm trước đã nhất được? Vì sao ta không biết a?”

“Hôm nay là sinh nhật của huynh, ta muốn cho huynh ngạc nhiên, nên mới bắt nó đem giấu đi.” Thập Nhi ngượng ngùng cúi đầu nói.

“Làm sao ngươi biết hôm nay là sinh nhật ta?”

“Mấy tháng trước huynh đã nói với ta mà!”

“...” Ứng Nhược Thiên trong lòng thấy cảm động, cũng không nhớ đã nói lúc nào. Nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!”

“Thiên ca ca, món quà này huynh thích không?” Thập Nhi ngại ngùng nói: “Thiên ca ca, ta không biết huynh thích cái gì, nếu huynh không thích, lần sau sẽ cho huynh cái khác!”

“Ta thích!” Ôm tiểu hổ, ngẩng đầu, khẽ cười với Thập Nhi.

Nhất thời, người trước mắt hoá thành tượng đá, Ứng Nhược Thiên ôm tiểu hổ, thông thả bước đi, khẽ cười một mình.

=====

đăng vân giá vũ: cười mây lướt gió. Ai, đọc câu này Linh mỗ chỉ liên tưởng tới Tôn Ngộ Không, ko hiểu có liên quan gì tới khoái cảm a '3

Duyệt dịch nhược cửu xuân, khánh chiết tự thu sương, lưu hễ phát tư mị, ngôn tiểu thổ phân phương: trích trong “Vịnh hoà thi” của Nguyễn Tịch.

Dịch bùa: Vui mừng như chín xuân, tiếng khánh như sương thu, ánh mắt liếc nhìn lại phát ra tư mị, nói cười đều toả hương thơm.

Nói tóm lại là Thập Nhi khen Thiên ca ca dù giận dữ cũng vẫn đẹp ấy mà X”3. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Kinh thành.

Hoàng cung thâm viện, hoàng đế tắm cung Bàn Long điện.

Một vị hoàng đế trẻ tuổi khoác trên người long bào vàng óng đang ở trong điện không ngừng bước tới bước lui, giống như đang chờ đợi ai đó. Bỗng nhiên nội thị tiến vào, hoàng đế vội nghênh đón hỏi: “Lục Vương gia đã đến?”

“Vâng, thưa Hoàng thượng, Lục Vương gia đang đợi ở ngoài điện!”

“Mau truyền!”

Trong chốc lát, một người vội vã đi tới, định quỳ xuống hành lễ, hoàng đế liền ngăn hãm lại, “Nhị đệ, đều là huynh đệ trong nhà, không cần đa lễ!”

“Hoàng thượng...!” Vừa mới gọi một tiếng Hoàng thượng, thấy hoàng đế thay đổi sắc mặt, liền sửa lại lời nói: “Đại ca!”

Hoàng đế thở dài nói: “Nhị đệ, đệ thấy trăm trăm sát bọn tiện chủng kia, trong lòng oán hận trăm sao?”

“Loạn thần tặc tử, chết cũng không hết tội!” Lục Vương gia cúi đầu nhẹ nhàng nói, trong lòng thầm thở dài: tra tấn tàn nhẫn đến như vậy, trăm sát tất cả huynh đệ tỷ muội, Hoàng thượng lúc này có còn là vị đại ca trước kia hân hân kính ngưỡng?

Trên vẻ mặt hoàng đế hiện ra vẻ hận thù mãnh liệt, “Năm đó nếu không phải bọn tiện nhân này dùng kế hại chết mẫu hậu của chúng ta, mẫu hậu sao lại chết thảm? Tiểu đệ sao lại lưu lạc đến dân gian, đến nay sống chết không rõ? Ta và đệ sao lại ba lần bốn lượt bị người ta mưu hại? Đệ coi bọn chúng là huynh đệ, bọn chúng liệu có coi đệ là huynh đệ?”

“Nhưng Cửu đệ, Thập đệ, bọn họ tuổi còn nhỏ, chẳng qua bị Đại hoàng tử che chắn nên mới kết thành một đảng với họ, còn có mấy công chúa kia, căn bản không biết chuyện gì cả, đại ca, huynh ngay cả bọn họ cũng trừ bỏ, bọn họ dù sao cũng là huyết mạch của phụ hoàng giống như chúng ta mà!”

“Cửu đệ, Thập đệ?” Hoàng đế khinh miệt cười cợt, “Lục Vương gia, đệ gọi thật là thân thiết a!”

“Thần biết tội!” Lục Vương gia vội quỳ xuống.

Hoàng đế nhất thời mềm lòng, oán trách nói: “Nhị đệ, đệ làm gì vậy, không phải đã nói huynh đệ một nhà không cần quỳ sao? Huynh đệ của trăm chỉ có đệ và tiểu đệ, bọn tiện chủng này không đáng!” Hoàng đế tràn ngập thù hận nói. “Ai bảo bọn chúng không may đầu thai không đúng chỗ, chỉ cần là nghiệt chủng của bọn tiện nhân kia, chết cũng không hết tội.”

“...”

“Phải rồi, Nhị đệ, đệ nói có tin tức của tiểu đệ, là như thế nào?”

“Ảnh vệ phái đi thăm dò đã truyền về tin tức, trong một tiểu trấn cách xa kinh thành nghìn dặm, từng xuất hiện một thiếu niên có cái nốt hình ngọn lửa trên trán.”

“Thật sao?” Hoàng đế kích động nắm lấy tay Lục Vương gia, thanh âm run rẩy nói: “Đúng là Diễm Nhi sao? Là Tiểu Diễm Nhi của chúng ta sao?”

“Căn cứ vào báo cáo của ảnh vệ, rất có thể là như vậy!” Thanh âm của Lục Vương gia cũng có chút run rẩy.

“Diệm Nhi, bảo bối của ta...” Trong khoé mắt của hoàng đế tràn ra một dòng nước mắt kích động, “Trẫm muốn đích thân đi đón đệ ấy về, người đâu!”

“Hoàng thượng! Người có gì muốn phân phó?”

Trẫm mặc một hồi, hoàng đế phát tay ý bảo đi xuống.

“Nhị đệ, trẫm vốn muốn tự mình đi tìm Diệm Nhi, nhưng trẫm vừa mới lên ngôi vua, căn cơ vẫn chưa ổn định, không kể quan hệ rắc rối của bọn tiện nhân kia vẫn chưa trừ tận được hết, nếu tin tức của Diệm Nhi bị lộ ra, sợ bọn dư nghiệt này sẽ tấn công đệ ấy. Người ngoài trẫm không yên tâm, hay đệ thay đại ca đi một chuyến, lần này nhất định phải tìm Diệm Nhi về!”

“Đại ca, huynh yên tâm, lần này đệ nhất định sẽ tìm Diệm Nhi về, tiểu bảo bối của chúng ta ở bên ngoài nhất định đã chịu không ít khổ sở.” Nói xong, Lục Vương gia tim như bị dao cắt, thần sắc u ám.

Hoàng đế cũng đau lòng không thôi, trong lòng càng phát sinh thù hận với bọn tiện nhân đã khiến Diệm Nhi chịu khổ. Trên gương mặt âm trầm vương lệ khí, khiến người ta không lạnh mà run.

Xoa xoa lên khối noãn ngọc trên ngực, rơi vào một hồi ức thật sâu.

Ngày này mười sáu năm trước, bên ngoài cửa Phượng Nghi cung của hoàng hậu có hai hài tử đang đứng sốt ruột chờ đợi, đó chính là Nhị hoàng tử Hiên Viên Liễm Trần mười tuổi, Lục hoàng tử Hiên Viên Liễm Âm tám tuổi.

“Đại ca, huynh nói mẫu hậu sẽ sinh hoàng tử hay công chúa a?” Hai người cùng là mẫu hậu sinh ra, bởi vậy Lục hoàng tử thường gọi Nhị hoàng tử là đại ca, mà Nhị hoàng tử cũng gọi Lục hoàng tử là nhị đệ.

“Đương nhiên là tiểu hoàng tử! Ta thích có đệ đệ!”

“Đại ca có thích đệ không?” Lục hoàng tử lấy lòng.

“Đương nhiên thích, các đệ đều là đệ đệ của ta, đương nhiên ta thích!” Nhị hoàng tử ra vẻ “ta đây là lão đại”.

Một tiếng khóc trong trẻo của trẻ con vang lên từ bên trong, cả hai hưng phấn chạy vọt vào trong, chỉ thấy mẫu hậu nằm trên phượng sàng mặt tái nhợt nhưng lại nở ra một tia cười yếu ớt.

“Trần Nhi, Âm Nhi, mau tới đây xem đệ đệ.”

Cả hai chen nhau đến bên cái tiểu sàng, chỉ thấy một tiểu bảo bối trắng trẻo nằm bên trong, Liễm Trần cau mày nói: “Mẫu hậu, đệ đệ xấu quá a!”

Lúc này hoàng đế ở bên cạnh cười nói: “Nói vậy, con nít lúc mới sinh đều như thế, mấy ngày sau sẽ thay đổi, lúc đó sẽ thấy đặc biệt đáng yêu!”

Tuy rằng cảm thấy đệ đệ rất xấu, nhưng trên trán của đệ đệ có một cái bớt hình ngọn lửa thật thú vị, “Phụ hoàng, người xem trên trán đệ đệ có ngọn lửa nhỏ đẹp quá.”

Hoàng đế gật gù đầu nói: “Đúng vậy, cái bớt kỳ lạ này cũng thật xinh đẹp, hài tử này gọi là Liễm Diệm đi!”

Từ đó về sau, hai hoàng tử mỗi ngày đều đến thăm đệ đệ, sau một tháng, Liễm Trần liền hối hận lời mình đã nói, đệ đệ không xấu chút nào, đệ đệ thật sự đáng yêu a!

Mỗi lần Nhị đệ với hân giành chơi với tiểu đệ, đều giành tiểu đệ làm bảo bối của mình. Phụ hoàng cũng hay đến tranh tiểu đệ với hân, thật tức chết đi được!

Hoàng hậu vừa thấy bức mình vừa buồn cười. Hai huynh đệ này lại xem Liễm Diệm là vật tư hữu của mình.

Liễm Trần cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều được ở bên đệ đệ, là chuyện vui vẻ hạnh phúc nhất trên đời!

Những ngày tháng hạnh phúc trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt, đến ngày trao chu của Liễm Diệm, cũng chính là sinh thần của hoàng hậu, đúng là song hỉ lâm môn. Hôm đó trong cung đều nhộn nhịp, mọi người đều lộ sắc mặt vui mừng, không cần biết có phải là thật lòng không, tóm lại lúc này đều biểu hiện ra một bộ dạng cao hứng phấn chấn.

Ngày trao chu của hài tử, lại là sinh thần của mẫu thân, hoàng hậu lẽ ra phải sớm xuất hiện rồi mới phải? Có điều đợi một hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng hoàng hậu đâu. Hoàng đế có chút kỳ quái, muốn phái người đi gọi. Đức phi được sủng ái nhất bước lên nói: “Hoàng thượng, hôm nay là ngày vui, người nên tự đi mời hoàng hậu mới phải.”

Vừa khen Đức phi suy nghĩ chu đáo, liền vui vẻ vào Phượng Nghi cung, vừa vào trong, thấy một cung nữ đang hoang mang rối loạn muốn chạy đi. Hoàng đế thấy kỳ quái, liền gọi nàng lại hỏi, “Hoàng hậu đâu?”

Cung nữ kia kinh hãi nói: “Hoàng hậu người...”

“Hoàng hậu đang ở đâu?” Hoàng đế nhất thời thấy nghi ngờ, giận dữ nói.

“Hoàng hậu đang nghỉ ngơi trong điện...” Cung nữ kia quỳ trên mặt đất run rẩy không ngừng.

“Lúc này mà còn ngủ?” Hoàng đế cũng không nói thêm, lập tức đi vào nội điện. Còn chưa vào trong đã nghe thấy một tràng thở dốc đáng xấu hổ, rõ ràng là thanh âm đang giao hoan.

Nhất thời máu nóng dồn lên đầu, âm thầm rút ra trường kiếm, nói với các nội thị phía sau: không cho ai vào trong!

Nói xong liền vào nội điện, chỉ thấy trên phượng sàng, màn trướng khê mở, chần màn lộn xộn, hoàng hậu của hắn lại đang cùng một nam nhân khác mây mưa.

Tiến lên một bước, giơ kiếm ra định đâm, nam nhân kia liền một cước đá hoàng đế ra, sau đó nói với hoàng hậu trên giường: “Liên Nhi, ta đi trước, sinh nhật vui vẻ, ta sẽ đến xem Diệm Nhi sau!”

Đợi lúc hoàng đế đứng được lên, người nọ đã hoàn toàn biến mất. Chỉ nhớ trên trán người nọ có một cái bớt hình ngọn lửa, nhất thời khí huyết dâng lên, đi tới phượng sàng, thấy hoàng hậu trên giường vẫn còn vẻ mặt động tình không chịu nổi, liền kéo nàng dậy, tát vào mặt mấy cái, muốn lấy kiếm đâm chết nàng, nhưng rồi nghĩ kỹ lại, thân tộc của hoàng hậu là trụ cột của triều đình, ca ca của nàng không chế hơn phân nửa binh mã trong triều, phụ thân của nàng chính là Tả tướng đắc lực nhất của mình.

Thôi thì, ngày mai bắt nàng vào lãnh cung, sau này không muốn gặp tiện nhân này nữa. Lại nhớ lại lời nói của tên gian phu kia trước lúc bỏ đi, lại còn cái bớt ngọn lửa của hắn, còn cả hài tử trên trán có cái bớt hình ngọn lửa giống vậy, tức giận đến cả người run lên, trong ***g ngực như có độc xà cắn. Gọi âm vệ, ra lệnh cho hắn đem tiểu hoàng tử Liễm Diệm ra ngoài bóp chết rồi vứt đi.

Sáng sớm hôm sau, hoàng hậu treo cổ ở Phượng Nghi cung, mà tiểu hoàng tử Hiên Viên Liễm Diệm cũng mất tích, hoàng đế sắc mặt tiêu tụy tuyên bố, tối hôm qua trong cung có chuyện, tiểu hoàng tử bị kẻ gian hãm hại, hoàng hậu nhất thời nghĩ quẩn mà tự vận!

Cả triều văn võ đều cả kinh, gia tộc của hoàng hậu lại bị thống không thôi, đều đề nghị phải nghiêm trị hung thủ, hoàng đế xanh mét mặt, lãnh đạm phái người đi điều tra, mấy ngày sau qua loa kết án, giết một người bị coi là hung thủ. Hoàng hậu cùng tiểu hoàng tử cũng được hạ táng rất đơn giản.

Từ sau khi hoàng hậu tự sát, ngày tháng của Liễm Trần cùng Liễm Âm hai hoàng tử đều không trôi qua yên bình, thường xuyên bị Đại hoàng tử cười mỉa là hạng thấp hèn của người ngoài sinh ra, trong cung nhiều thái giám thị vệ cung nữ cũng nhìn họ bằng con mắt khác, trước kia là con cưng của trời, giờ đã trở thành loại thấp hèn, hai người cũng không biết bị người đánh bao nhiêu lần, mỗi lần muốn tìm hoàng đế khóc lóc kể lể, hoàng đế cả gặp họ cũng không muốn. Đại hoàng tử lại càng làm tới ức hiếp bọn họ, mỗi ngày đều đánh họ đến mặt mũi bầm dập.

Thật may ngoại công của hai người, Tả tướng thấy bọn họ tội nghiệp, muốn đích thân nuôi nấng hai vị hoàng tử. Hoàng đế cũng không muốn gặp lại bọn họ, thấy bọn họ là lại nhớ tới mẫu hậu không biết xấu hổ của họ, liền đáp ứng. Từ đó về sau hai người theo ngoại công và cứ cữu sống.

Từ khi hoàng hậu gặp chuyện không may, Tả tướng vẫn không tin nguyên nhân cái chết của hoàng hậu, hơn nữa hai vị hoàng tử trong cung bị người cười nhạo, càng gia tăng nghi ngờ của ông. Liền phái người âm thầm điều tra, không ngờ lại tra được hoàng hậu có gian tình với người ngoài, bị hoàng đế phát hiện nên nhục nhã mà tự sát. Điều này càng khiến Tả tướng thấy khó tin, con gái ông chẳng những dịu dàng hiền thực, lại còn rất yêu hoàng đế, làm sao có thể có gian tình với người ngoài? Trong đó tất có ẩn tình. Vì thế

dùng trăm phương nghìn kế để điều tra, đến tận mấy năm trước mới tra ra, nguyên lai là Đức, Nghi, Hiền, Thục tứ phi đồng mưu hãm hại hoàng hậu. Trong đó Đức phi là chủ mưu, ba vị phi tần kia là đồng mưu, các phi tần khác cũng biết mà không báo.

Sinh thần của hoàng hậu, Nghi phi buổi chiều hôm đó tới Phượng Nghi cung ăn mừng, còn hiến tặng một loại hương liệu rất dễ chịu, kỳ thực là một loại xuân dược, hoàng hậu không biết ngửi vào, sau đó, Thục phi mua chuộc một võ lâm cao thủ ẩn nấp trong cung của Hiền phi, rót cuộc trong lễ sinh thần của hoàng hậu, điểm huyết đạo của hoàng hậu, rồi ô nhục nàng. Người trong cung của hoàng hậu cũng đều bị Đức phi trừ bỏ, mua chuộc.

Tên võ lâm cao thủ được Thục phi chỉ điểm kia, trên trán lại có cái bớt hình ngọn lửa, diễn một màn hay trước mặt hoàng đế, đáng buồn là hoàng đế lúc ấy giận dữ đến không phát hiện ra hoàng hậu lúc ấy miệng không thể nói, thân không thể cử động. Chỉ nghĩ người kia có cái bớt giống Diễm Nhi, lại không nghĩ gương mặt Diễm Nhi lúc đó có nhiều phần giống hần.

Đức phi dùng mưu kế ác độc để mưu hại hoàng hậu, cũng chỉ để con trai nàng có thể lên ngôi hoàng đế. Nếu hoàng hậu còn tồn tại một ngày, thì con của Đức phi, chính là Đại hoàng tử sẽ không thể lên ngôi hoàng đế, vì Liễm Trần, Liễm Âm, Liễm Diễm mới là hoàng tử đích thực. Mà nếu hoàng hậu gặp điều xấu, Liễm Trần và Liễm Âm sẽ thất sủng với hoàng thượng!

Quả nhiên quỷ kế của họ đã thành công, chẳng những hại hoàng hậu, còn thuận đường trừ bỏ một hoàng tử Liễm Diễm. Thật may, thị vệ phụ trách việc bóp chết Liễm Diễm, nhất thời không đành lòng, đưa hần vứt bỏ vào trong rừng, mặc dù sinh tử không rõ, cũng vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

Tra ra được việc này, Tả tướng lão lệ tuôn rơi, mà ca ca của hoàng hậu, Đại tướng quân đương triều cùng hai vị hoàng tử trong cơn giận dữ muốn rút kiếm tiến cung giết hết bọn gian phi kia.

May mà Tả tướng ngăn họ lại, bình tĩnh phân tích tình thế. Mặc dù họ đã điều tra xong sự việc, nhưng chuyện này đã qua hơn mười năm, rất nhiều chứng cứ đã sớm mai một, cho dù còn một hai nhân chứng, nhưng chỉ lời nói không thể làm bằng chứng, bọn gian phi này hoàn toàn có thể phản công.

Chưa kể hiện giờ hoàng đế bị gian phi mê hoặc, đối với gia đình họ đã không còn tin tưởng, hai hoàng tử cũng ba lần bốn lượt bị bệ đẳng Đức phi hãm hại. Cũng may nhờ Tả tướng nhạy bén nên không thực hiện được. Trước mắt thân mình của hoàng đế ngày càng không tốt, phỏng chừng đã sắp tới đại hạn. Việc phải làm trước mắt là toàn lực tranh ngôi hoàng đế, chỉ cần ở vị trí quyền lực cao nhất là có thể chi phối hết thảy, không cần chứng cứ, không cần lý do, có thể báo thù cho hoàng hậu.

Ba người đành nhịn xuống ý định báo thù, vừa toàn lực triển khai đấu tranh để tranh đoạt hoàng vị, vừa bí mật phái người đi điều tra nghe ngóng tin tức của Liễm Diễm.

Rốt cuộc lúc tiên hoàng băng hà, sau khi trải qua một hồi huyết vũ tinh phong, Hiền Viên Liễm Trần đứng như ý nguyện đi lên ngai vàng.

Ngay sau ngày lên đại bảo, Hiền Viên Liễm Trần bắt đầu thực hiện việc báo thù rửa hận đã chờ đợi từ lâu. Đem tứ phi vào thiên lao, Hiền Viên Liễm Trần âm trầm nói với tứ phi: “Các vị thái phi, chắc là đang nhớ các nhi tử nữ nhi lắm phải không?”

Một tên thị vệ đem Đại hoàng tử người bệ bết máu tha ra, Đại hoàng tử trong miệng không ngừng mắng: “Liễm Trần, tên tiện chủng này!” Bốp bốp, thị vệ liên tiếp cho hần mấy bạt tai, nhất thời trong miệng phun ra một búng máu tươi cùng mấy cái răng bị rụng ra.

Đức phi thấy thế định tiến lên, bị thị vệ ngăn lại, Hiền Viên Liễm Trần cười lạnh một tiếng, “Đức thái phi, nhìn cho kỹ ái nhi của ngươi đi! Người đâu! Bẻ gãy một cánh tay của Đại hoàng tử!”

Chỉ nghe một tiếng “rắc”, cùng với một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cánh tay trái của đại hoàng tử đã là huyết nhục mơ hồ, một mảnh xương trắng hếu lộ ra từ chỗ gãy, máu phun ra, thập phần kinh dị hung ác. Đức phi chết ngất ngay tại chỗ. Ba vị phi tần kia mặt không còn chút máu.

Hiền Viên Liễm Trần thờ ơ phân phó: “Người đâu, đem Đại điện hạ lôi xuống, hầu hạ cẩn thận, không được để hần chết, ngày tháng còn dài, trẫm còn muốn thân thiết với hần một chút! Bây giờ đến phiên Tam vương gia, Hiền thái phi, ngươi cũng nhớ hần lắm phải không?”

Hiền phi dập đầu quỳ trên mặt đất, vừa dập liên hồi, vừa khóc lóc hô to: “Hoàng thượng, xin hãy tha cho hoàng nhi của nô tì! Hoàng thượng, để cho nô tì thay thế hoàng nhi đi, người muốn đánh muốn giết cứ tự nhiên, cầu xin người!”

“Hừ!” Hiền Viên Liễm Trần hừ lạnh một tiếng, thị vệ kéo Tam vương gia đến trước mặt Hiền phi, ở trước mặt nàng một gậy đánh gãy chân trái của hân. Hiền phi tóc tai hỗn loạn, trên đầu đổ máu vì dập đầu, lớn tiếng la thảm: “Người giết ta đi! Hoàng thượng xin người giết ta đi!”

Thục phi cùng Nghi phi cũng quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu xin chết. Hiền Viên Liễm Trần cười nói: “Các vị thái phi, trẫm sao lại giết các người chứ? Trẫm phải đáp ứng lời dặn của phụ hoàng, phải đối đãi tốt với các người mà! Ha ha! Yên tâm, trẫm sẽ đối xử thật tốt với các người! Trẫm muốn các người nhìn con của mình từ từ bị tra tấn tới chết, còn các người vẫn sống rất tốt! Ha ha ha!”

“Ma quỷ! Người là ma quỷ!” Đức phi đã tỉnh lại, rít lên chói tai.

“Ma quỷ! Ha ha!” Trên mặt Hiền Viên Liễm Trần lộ ra nụ cười tàn nhẫn mà đáng sợ. “Các người đã cướp đi mẫu hậu cùng tiểu đệ của trẫm, trẫm sẽ là ma quỷ, trẫm sẽ cho các người thưởng thức mùi vị mất đi hết thân nhân, từng người từng người một!”

Ba vị phi tần kia mặt mũi đầy máu và nước mắt, lết đến dưới chân hân, lớn tiếng khóc lóc: “Bọn họ cũng là huynh đệ tỷ muội của người mà! Sao người lại nhẫn tâm như vậy? Tiên hoàng sẽ không tha cho người!”

Không kiên nhẫn ra lệnh cho thị vệ lôi bọn họ xuống, lạnh lùng gằn từng tiếng: “Trẫm chỉ có hai huynh đệ là Liễm Âm và Liễm Diễm, không còn huynh đệ tỷ muội nào khác, về phần tiên hoàng, chờ một trăm năm sau trẫm sẽ tự nói rõ với người! Không cần các vị thái phi quan tâm! Người đâu, cẩn thận hầu hạ các thái phi, không được để họ tự vận, nếu họ chết, các người cũng không được sống!”

Nói xong ha hả cười bỏ đi, phía sau truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết cùng rên khóc thê lương.

Mấy ngày sau, nội thị báo lại, hơn mười vị hoàng tử cùng công chúa đều không chịu nổi tra tấn mà chết hết, các vị thái phi cũng đều phát điên rồi!

Hiền Viên Liễm Trần ngược nhìn một vầng trăng sáng trên trời, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu, bọn tiện nhân kia đã bị trừng phạt! Người ở trên trời có linh, phù hộ ta tìm được Diễm Nhi, tìm được tiểu bảo bối của ta!”

.=====

trảo chu: tục lệ xưa của người Trung Quốc, vào ngày đầy tháng của con nít, cho nó chọn đồ vật để đoán tương lai

ngoại công: ông ngoại

(Tiện thể chú thích lại, tại hôm trước có bạn hiểu lầm, chữ “gia gia” cũng có nghĩa là ông nhè ^^)

bảo bảo: giống như “bảo bối”, là cách gọi trìu mến với con nít XD Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 14

Tiểu trấn nằm ở ven sông, vốn ít có người ngoài lui tới, vậy mà mấy ngày nay khách *** trong trấn lại có thêm hơn hai mươi người, đều nói giọng kinh thành. Một vị hoa phục thanh niên ra dáng chủ tử mỗi ngày đều ngồi ở trà lâu trong trấn uống trà, uống suốt từ sáng đến tối.

“Chủ tử, hôm nay đã rà soát cả ngọn núi một lần nữa, vẫn không có manh mối!” Một người trung niên ăn mặc như người hầu cúi đầu lo lắng nói.

Hoa phục thanh niên mở nắp ấm trà, hồ hững nói: “Lui xuống đi, không cần nóng vội! Nghe người trong trấn nói, hân mỗi tháng đều vào trấn để mua đồ dùng, chúng ta mới đến bốn năm ngày, không chừng mấy ngày nữa là có thể gặp hân!”

“Chủ tử, nhưng mà hoàng...” Đưa mắt nhìn bốn phía, lại cúi đầu nói: “Đại chủ tử muốn phải tìm được ngay!”

“Ta biết! Ta cũng sốt ruột lắm, nhưng chỗ hẩn ở chúng ta tìm không ra, ngoại trừ ngồi đây chờ còn biết làm gì khác?” Hoa phục thanh niên có chút không kiên nhẫn.

Thấy chủ nhân không vui, người hầu kia cũng không nói gì thêm, tự động lui xuống.

Hoa phục thanh niên cúi đầu uống một ngụm trà, nhú mày nghĩ thầm: Diệm Nhi, đệ trốn ở đâu vậy? Không lẽ đúng như người kể chuyện trong trà lâu nói, đệ đã gặp được tiên thiê, ở trong động của tiên nhân, phàm phu tục tử như chúng ta không thể tìm được đệ?

Nguyên lai hoa phục thanh niên này chính là Lục vương gia Hiên Viên Liễm Âm, được Đường kim hoàng thượng phái đi tìm thân đệ.

Bên trong cửa đá, trong sơn động, Ứng Nhược Thiên xoa xoa bụng khe rên rỉ, từ nửa đêm qua, bụng hẩn đã âm ỷ đau từng đợt, thầm nghĩ, có lẽ đã đến lúc sinh, hẩn dù sống hay chết cũng phải chấp nhận một kiếp này.

Thập Nhi ở một bên tay chân luống cuống, căng thẳng muốn chết, chạy tới chạy lui từ trong động ra ngoài động, cũng không biết phải làm sao.

Ứng Nhược Thiên thấy hẩn đi ra đi vào, trong lòng thấy phiền toái, mắng: “Người cứ đi tới đi lui như vậy, phiền quá!”

“Thiên ca ca, xin lỗi!” Thập Nhi ngồi bên cạnh giường, khe vổ về cái bụng thật lớn kia, hoảng hốt nói: “Thiên ca ca, huynh đau lắm không? Ta đi mời đại phu nha?”

“Không được đi!” Ứng Nhược Thiên quỳnh lên, giữ chặt lấy tay hẩn không buông. Giận dữ nói: “Nếu để người khác biết ta là nam nhân mà sinh con, ta thà chết cho rồi!”

“Không mời, không mời, huynh đừng giận!” Thập Nhi vội đáp ứng, một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên cái trán đầy mồ hôi của hẩn. Trước đây đã xem bao nhiêu là y thư, vậy mà nhất thời lại không biết làm gì, chỉ có thể nhẹ nhàng ấn một vài huyệt vị, giảm bớt đau đớn cho Ứng Nhược Thiên.

Ứng Nhược Thiên khép hờ hai mắt, nhẹ nhàng kể với Thập Nhi hẩn là người Oa tộc, cách người Oa tộc sinh con. Thập Nhi nghe xong hải hùng không thôi. Nghe đến sau khi sinh con nếu không lấy ra được dục chi nang, sẽ nguy hiểm cho tính mạng, Thập Nhi liền oà khóc: “Thiên ca ca, chúng ta không cần sinh con nữa, huynh mà chết, ta cũng không thiết sống nữa!”

Liếc mắt một cái, đưa tay lau nước mắt của hẩn mà mắng: “Đều là người làm cha, còn hay khóc như vậy, không thấy mất mặt sao?” Nói xong mặt Ứng Nhược Thiên lại đỏ lên.

“Ta muốn làm cha!” Thập Nhi lại vui vẻ, “Thiên ca ca là mẹ của bảo bảo, ta là cha của bảo bảo, Thiên ca ca là nương tử của ta!”

“Cút ra chỗ khác, ai là nương tử của ngươi!” Ứng Nhược Thiên xấu hổ đỏ bừng mặt, quay mặt đi không thèm để ý tới hẩn.

“Thiên ca ca, huynh không muốn làm nương tử của ta sao?” Một thanh âm uỷ khuất mà u oán truyền đến từ sau tai Ứng Nhược Thiên.

Thở dài, vừa định mở miệng, đột nhiên lại thấy đau quặn lên, làm hẩn không chịu nổi, đau đớn mà kêu lên. Nhất thời Thập Nhi hoảng sợ ôm lấy hẩn, “Thiên ca ca, đến lúc sinh rồi?”

Ứng Nhược Thiên mặt tái nhợt gật gật đầu, Thập Nhi sau khi hoảng hốt, lại tỉnh táo trở lại, nhẹ nhàng cời tiết khô của Ứng Nhược Thiên, lộ ra hạ thân quang loả, mở rộng hai chân hẩn, quan sát mật động ở phía dưới. Người Oa tộc đến lúc sinh sản, mật động sẽ tự động khuếch trương, khuếch trương đến một mức độ nhất định, hải tử sẽ có thể từ mật động đi ra.

Thập Nhi đưa một ngón tay tham nhập vào mật động phần hồng kia, mật động đã tự động khuếch trương không ít, bên trong cũng tiết ra một thứ chất lỏng trơn dính, dịu dàng mà kiên định nói với Ứng Nhược Thiên: “Thiên ca ca, huynh đừng sợ, đã có ta ở đây, huynh sẽ không sao, con của chúng ta cũng sẽ không sao!”

Nhìn ánh mắt kiên định của Thập Nhi, Ứng Nhược Thiên tựa hồ cũng thấy an tâm hơn rất nhiều, nắm lấy tay hắn, hấp thu sự ấm áp của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác yên tâm.

Lại một trận đau kịch liệt nổi lên, Ứng Nhược Thiên hét lớn một tiếng, từ dưới hạ thân tràn ra một mảng máu lớn, Thập Nhi vội quan sát mật động, chỉ thấy mật động mạnh mẽ co rút, rồi lại đột nhiên khuếch trương tới cực hạn.

“Thiên ca ca, dùng sức!”

Theo một tiếng hét chói tai của Ứng Nhược Thiên, một cái đầu hài tử ló ra từ trong mật động, Thập Nhi run rẩy đưa tay vỗ về bụng Ứng Nhược Thiên, đẩy thân mình của hài tử ra.

“Oa!” một tiếng, Thập Nhi kích động ôm hài tử đến trước mặt Ứng Nhược Thiên, “Thiên ca ca, là con trai!”

Khoé miệng Ứng Nhược Thiên nở một tia cười yếu ớt, đột nhiên lại thấy đau quặn lên, đau đến nỗi bóp chặt cánh tay Thập Nhi.

“Mau, vẫn còn một đứa!”

Thập Nhi vội lấy vải bọc lại hài tử vừa mới sinh ra, để sang một bên. Tiếp tục đẩy bụng Ứng Nhược Thiên, lại một trận gào thét thảm thiết, thêm một bảo bảo được sinh ra, còn chưa kịp lấy vải bọc lại bảo bảo này, Ứng Nhược Thiên lại hét lên, bảo bảo thứ ba cũng đã đi ra. Sau khi bảo bảo thứ ba đã ra, từ hạ thể của Ứng Nhược Thiên tràn ra một thứ trông giống như cuống rốn, Thập Nhi biết đó là dục nhi nang như lời Thiên ca ca nói, cảm thấy vô cùng sung sướng, vậy là Thiên ca ca không có nguy hiểm tính mạng.

“Thiên ca ca, cả ba đứa đều là con trai, chúng ta có ba đứa con trai!” Thập Nhi mừng tới nỗi cười toe toét.

Ứng Nhược Thiên sau khi sinh đứa nhỏ cuối cùng, thể lực đã đạt tới cực hạn, nhìn lướt qua ba đứa nhỏ cùng cha của chúng, khẽ cười yếu ớt, rồi ngủ thật say.

Say đắm nhìn Ứng Nhược Thiên, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, đưa đến hồ nước nóng ngoài động, ôn nhu tẩy trừ vết máu trên người hắn, vừa tắm, vừa ôn nhu khẽ nói: “Thiên ca ca, huynh vất vả rồi! Ta yêu huynh lắm! Yêu các con của ta lắm, Thiên ca ca làm nương tử của ta được không?”

Sửa sang lại giường ngọc, nhẹ nhàng đặt Ứng Nhược Thiên lên, đắp chăn gấm, ôn nhu hôn, “Thiên ca ca, đã tẩy sạch cho huynh rồi, yên tâm ngủ đi!”

Ừm, mơ mơ màng màng đáp lời, Ứng Nhược Thiên tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, bọn họ một nhà năm người sống hạnh phúc vui vẻ bên nhau, vĩnh viễn vĩnh viễn!

Đem ba tiểu bảo bảo đi tắm, Thập Nhi vui vẻ cười ngây ngô, ba bảo bảo này bộ dạng giống nhau như đúc nha, trên trán còn có cái bớt hình ngọn lửa giống như hắn, nhưng nhìn kỹ thì có hơi khác. Ngọn lửa của lão đại có bốn điểm nhọn, của lão nhị có ba điểm, giống như cái đĩa ăn, của lão tam chỉ có hai điểm, thoát nhìn trông như miếng bánh bị người ta cắn mất một miếng! (Hắn, Thập Nhi này đã đọc qua không ít sách, sao lại hình dung như vậy? Thô tục quá đi!)

Vui vẻ ôm đứa này ôm đứa kia, cả ba đứa đều im lặng không khóc không nháo, quả nhiên là bảo bảo của người Oa tộc sinh ra nha, đúng là không giống người thường, nhân trung long phượng nha, từ nhỏ đã dễ nuôi như vậy! (hắn, như thế gọi là nhân trung long phượng sao?)

Suy nghĩ không biết nên cho bảo bảo ăn gì thì tốt? Thiên ca ca lại không có sữa, định cho bảo bảo ăn cháo, dinh dưỡng cũng không đủ a! Đột nhiên nhớ lời Thiên ca ca nói, ngọc dịch quỳnh tương hay uống chính là thứ tốt, uống vào có thể trừ bách bệnh. Liền lấy từng muỗng, từng muỗng đút cho bảo bảo, ba bảo bảo này thật là ngoan, cái miệng nhỏ nhắn ừng ực ừng ực nuốt, không có chút ý kiến. Thập Nhi cảm thấy yên tâm, đồ ăn cho bảo bảo đã giải quyết xong, không cần lo lắng tội nhỏ bị đói nữa.

Tiểu bạch hổ lúc lắc đi dạo ngang qua, sau hơn một tháng, cơ thể đã lớn hơn rất nhiều.

“Tiểu Bạch, mau đến xem con ta nè!” Thập Nhi đặc ý nói với bạch hổ.

Hiển nhiên không thích cái tên Thập Nhi đặt cho mình, bạch hổ không cam lòng miễn cưỡng đi tới, nhìn ba bảo bảo trắng trắng mềm mềm, hai mắt loé lên, thở hồng hộc.

Bốp! Bạch hổ bị đập mạnh vào đầu, ngẩng đầu dùng ánh mắt như hắc bảo thạch, uy khuất nhìn Thập Nhi.

“Tiểu Bạch, mi dám nhìn bảo bảo mà chảy nước miếng hả?” Thập Nhi hung tợn kéo tai con hổ.

Bạch hổ sợ hãi nằm rạp xuống đất, trong lòng không ngừng nức nở: Người ta mới YY một chút, đã đánh người ta như vậy, ô đúng là số khổ mà, hai chủ nhân một người thì lạnh như cục băng, một người không coi ta là người (hân, vốn không phải là người mà!) a! Nói nhảm, nói nhảm, không coi người ta là hổ, dám khi dễ người ta! Ô ô Người ta còn đâu là một chút tôn nghiêm của loài hổ nữa

Tiểu Bạch nằm một chỗ tự cảm thán, Thập Nhi lấy chân đá nó nói: “Tiểu Bạch, các bảo bảo sau này sẽ là chủ nhân của mi, mi mà dám khi dễ họ, hừ!” Nói xong đưa tay thị uy với Tiểu Bạch. Tiểu Bạch sợ đến mức cả người run lên. Người ta không dám mà, lần trước tận mắt thấy chủ nhân một quyền đánh chết một con lợn rừng thật là lớn, thật là kinh khủng a!

Thấy Tiểu Bạch nằm yên một chỗ một cử động cũng không dám, Thập Nhi vỗ vỗ tay nói: “Tiểu Bạch, coi chừng bảo bảo một chút, ta đi nấu cơm cho Thiên ca ca, coi chừng nha, nếu bảo bảo xảy ra chuyện gì, hừ!” Nói xong lại gờ nấp đầm lên. Tiểu Bạch sợ tới mức cái đuôi vội lúc lắc qua lại, ông trời ơi, thế này mà là hổ sao, chẳng khác gì con chó, Tiểu Bạch buồn bực muốn chết.

Thập Nhi cười tủm tủm xoay người đi nấu cơm cho Thiên ca ca. Từ khi đem Tiểu Bạch về, phát hiện Tiểu Bạch thông minh dị thường, tựa hồ có thể hiểu lời người nói, từ đó rất thích ức hiếp nó! Cũng vì Thiên ca ca không thích thường xuyên nói chuyện với hân, hân chỉ có thể luyên thuyên nói chuyện với Tiểu Bạch. Từ khi biết Tiểu Bạch có thể hiểu tiếng người, hân liền thường xuyên dọa dẫm nó, đến lúc nó sợ đến nỗi rạp người xuống đất run rẩy, hân mới vui vẻ cười không ngừng. (Hân a! Bị Thiên ca ca ức hiếp, không có chỗ phát tiết, lại ngược đãi con thú nhỏ hơn mình, đáng xấu hổ a!)

Ứng Nhược Thiên ngủ một ngày một đêm mới tỉnh dậy. Lúc tỉnh lại thấy Thập Nhi đang dứt thức ăn cho các bảo bảo.

“Dem bảo bảo lại đây cho ta xem!”

“Thiên ca ca, huynh đã tỉnh? Ăn chút cháo rồi hãy xem bảo bảo được không?” Về mặt đau lòng nhìn Ứng Nhược Thiên.

“Ừm!”

Bưng bát cháo tới, Ứng Nhược Thiên thấy trong cháo có không ít được liệu bổ dưỡng. Hân biết Thập Nhi để hân bồi bổ, mới tỉ mỉ nấu cháo thuốc. Trong lòng cảm thấy ấm áp, chậm rãi uống. Thập Nhi một bên vừa dứt bảo bảo ăn vừa nhìn hân ngây ngô cười.

Ăn cháo xong, nhìn kỹ các bảo bảo, cũng không biết là giống ai, thực sự còn quá nhỏ, nhưng trên trán đều có ngọn lửa nhỏ giống của Thập Nhi, ngẩng đầu, thấy Thập Nhi đang thâm tình nhìn mình, trong lòng cảm thấy chút ngọt ngào, ngoài miệng lại mắng: “Về mặt thật ngu ngốc!”

Thập Nhi cười ngây ngô, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

“Thiên ca ca, phải đặt tên cho các bảo bảo nữa!”

“Ừm! Người đặt đi!”

“Ta? Ta có thể sao?” Thập Nhi nhất thời mừng rỡ, Thiên ca ca muốn hân đặt tên cho bảo bảo, tức là đã thừa nhận hân là cha của bảo bảo! Nhất thời lại cười toe toét.

Ứng Nhược Thiên thấy vẻ mặt ngốc nghếch của hân lại lên tiếng mắng. Thập Nhi lại cao hứng không thôi.

Lấy bút viết lên giấy ba cái tên, Diệu Nhật, Hạo Nguyệt, Thần Tinh.

“Thiên ca ca, ba cái tên này được không?”

“Ừm!”

Nhất thời hưng phấn ôm lão đại đưa cho Ứng Nhược Thiên: “Thiên ca ca, đây là Diệu Nhật!”

Lại ôm lão nhị, “Đây là Hạo Nguyệt.”

Cuối cùng ôm lão tam, “Đây là Thần Tinh.”

Ứng Nhược Thiên không đáp, chỉ mỉm cười nhận lấy mấy đứa nhỏ, mỗi tay ôm một đứa. Trong miệng khẽ gọi, “Nhật Nhi, Nguyệt Nhi.”

Rồi nhìn đứa nhỏ trong lòng Thập Nhi gọi, “Tinh Nhi!”

Thập Nhi nhìn vẻ mặt ôn nhu của Ứng Nhược Thiên, tâm hồn tựa như muốn hoá đá, hận hấn không thể biến thành đứa nhỏ như Nhật, Nguyệt, Tinh, để ánh mắt ôn nhu đó có thể dừng lại trên người hấn. Nhất thời lại ghen tỵ với con của mình.

Thấy Thập Nhi sững sờ, biết hấn đang nghĩ gì, Ứng Nhược Thiên liếc hấn một cái, ôm bảo bảo đưa cho hấn: “Ta đi tắm, người cũng đem bảo bảo theo tắm đi.”

Thập Nhi cao hứng ôm các bảo bảo ra ngoài, Ứng Nhược Thiên đã cởi bỏ y phục, đứng trong hồ, xanh mặt nhìn cái bụng của mình sững sờ, cái bụng to lớn sau khi sinh con xong, vùng da bị dãn lại thật lỏng lẻo, trên bụng có một khối da lỏng lẻo dồn đống, thật là khó coi.

Thấy Thiên ca ca muộn phiền, Thập Nhi vội an ủi: “Thiên ca ca, làn da trên bụng sau ít lâu sẽ săn chắc lại thôi, huynh mới sinh hai ngày, không cần lo lắng.”

“Cút ra chỗ khác, ai lo lắng?” Ứng Nhược Thiên bị Thập Nhi nhìn thấu tâm tư, thẹn quá hoá giận mắng.

Thập Nhi bị mắng cũng không thấy khó chịu, cười hì hì đem các bảo bảo thả vào hồ, một nhà năm người ngâm mình trong hồ thật ấm áp.

Cứ như vậy hơn một tháng đã trôi qua, dáng người Ứng Nhược Thiên đã khôi phục lại như cũ, vùng da thừa cũng biến mất không còn vết tích, các bảo bảo đều như phấn điêu ngọc mài, đáng yêu muốn chết đi được. Mỗi ngày sáng sớm tỉnh dậy, Thập Nhi đều muốn cắn một cái, thật sự rất đáng yêu! Nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của Ứng Nhược Thiên, cũng không dám làm vậy. Chỉ có thể mỗi ngày cùng với Tiểu Bạch nhìn bảo bảo chảy nước miếng.

“Thiên ca ca, ngày mai ta sẽ lên trấn mua một ít quần áo trẻ con!”

“Hai tháng trước không phải đã mua sao?”

“Lúc ấy tưởng chỉ có một bảo bảo, hiện tại đã có ba bảo bảo, không đủ!”

“Ừm, vậy ta và người cùng đi!”

“Không cần đâu, một mình ta đi được rồi!” Thập Nhi lòng dạ hẹp hòi, sợ Thiên ca ca của mình bị người khác nhìn thấy.

“Ta ở trong này lâu quá rồi, muốn ra ngoài ngao du!”

Thập Nhi nghĩ thâm, Thiên ca ca đã ở trong sơn động gần một năm rồi, cũng nên ra ngoài hoạt động một chút, lại có chút tự giận sự ích kỷ của mình.

Hôm sau, mặt trời vừa mọc lên, hai người ăn điểm tâm, dứt cho các bảo bảo ăn no, Ứng Nhược Thiên ôm Diệu Nhật, Thập Nhi đeo gùi trên lưng, tay trái ôm Hạo Nguyệt, tay phải ôm Thần Tinh, chuẩn bị ra ngoài. Trước khi đi, Thập Nhi đột nhiên bỏ đứa nhỏ trên tay xuống, đi vào động, lấy ra mặt nạ bạc mấy tháng trước đã lấy ra từ hang động mình ở, đưa cho Ứng Nhược Thiên.

“Thiên ca ca, huynh đeo vào đi!”

Ứng Nhược Thiên không đáp, đeo mặt nạ bạc lên, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Thập Nhi ôm lấy hải tử, cùng Ứng Nhược Thiên người trước người sau thi triển khinh công mau chóng phóng đi.

Chỉ chốc lát sau đã đến tiểu trấn, một nhà năm người vừa xuất hiện, lập tức gây ra một cơn náo động, một người hỏi: “Thập Nhi, sao nương tử nhà người lại đeo mặt nạ?”

“Người ta là tiên thiê, là sao có thể cho phạm phu tục tử như các người xem.” Bên kia có người tự thay Thập Nhi đáp.

“Thập Nhi, đang ôm con của người a?”

“Thật đáng yêu a!”

“Đều là của tiên thê sinh cho người phải không?”

“Thật có phúc a, sinh ra được ba bảo bảo giống nhau như đúc.”

“Đúng là người nhà tiên mà, đứa nhỏ mới sinh ra cũng xinh đẹp hơn con của người phàm chúng ta!”

Đám người hết người này đến người kia nói, Thập Nhi xấu hổ bất an nhìn Ứng Nhược Thiên, chỉ sợ hấn giận. Ứng Nhược Thiên im lặng không lên tiếng, ôm Diệu Nhật xoay người bỏ đi, Thập Nhi quỳnh lên, vội chào mọi người rồi cấp bách đuổi theo. Đuổi kịp Ứng Nhược Thiên, bất an muốn nhìn sắc mặt của hắn, nhưng mặt nạ đã che hết mặt, muốn nhìn vẻ mặt hắn cũng không nhìn được. đành cẩn thận hỏi:

“Thiên ca ca, huynh giận sao?”

“...” Ứng Nhược Thiên không thèm để ý đến hắn, ôm hài tử tự mình đi trên đường, Thập Nhi giống như tiểu tức phụ cúi đầu theo sau, thở cũng không dám thở mạnh. Thấy có người quen hỏi cũng không dám lên tiếng.

Đột nhiên, một âm thanh ôn nhu đôn hậu vang lên: “Liễm Diệm!”

Thấy có người gọi cái tên trên ngọc bài của mình, Thập Nhi ngẩng đầu, thấy một vị công tử tuấn tú mặc cẩm y hoa phục vẻ mặt rạng rỡ nhìn mình, nhất thời thấy ngạc nhiên, hỏi: “Vị nhân huynh này, huynh quen ta sao?”

“Liễm Diệm, ta là Nhị ca của đệ đây!” Nói xong, run rẩy đưa tay lấy ra ngọc bài từ trong ngực, đưa cho Thập Nhi.

Thập Nhi nhận lấy ngọc bài, là một khối noãn ngọc giống của hắn như đúc, một mặt có khắc hoa văn hình rồng giống vậy, kiểu chữ ở mặt bên kia cũng giống, chỉ có tên là khác, Liễm Âm.

Thập Nhi nhất thời cũng kích động! Hai tay run rẩy nói: “Huynh đúng là Nhị ca của ta? Ta thực sự tên là Liễm Diệm?”

“Diệm Nhi, tìm được đệ rồi!” Liễm Âm kích động gật đầu liên tục, thanh âm cũng run rẩy. Hắn đợi ở tiểu trấn này đã gần hai tháng, vừa rồi được người thông báo, người có cái bốt hình ngọn lửa tên gọi Thập Nhi đã cùng tiên thê của hắn vào trấn, vội chạy tới đây, chỉ nhìn sơ qua một cái, đã có thể kết luận hắn chính là tiểu đệ đệ của mình, gương mặt lại có bảy tám phần giống với mẫu hậu.

“Nhị ca, ta có Nhị ca, ta không phải là cô nhi, ta có thân nhân!” Thập Nhi kích động đến không kiềm chế được.

.=====

YY: Viết tắt của yi yin – ý ***, hiểu đơn giản là nghĩ bậy xD.

Cái này là 1 từ viết tắt thông dụng của dân dùng net ở TQ, đọc mấy cái đam mỹ hiện đại hay thấy :)).

tiểu tức phụ: nàng dâu =)) (tội Thập Nhi :>) Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 15

“Thiên ca ca, ta có thân nhân, huynh ấy là Nhị ca của ta, ta thực sự tên là Liễm Diệm!” Nói xong Thập Nhi (Liễm Diệm, từ nay phải gọi là Liễm Diệm!) kích động kéo Liễm Âm đến trước mặt Ứng Nhược Thiên.

“Vậy sao?” Tuy rằng nhìn bộ dạng người trước mặt, có thể xác định người này nhất định có quan hệ với Thập Nhi, nhưng trong lòng lại có chút không thoải mái.

“Ta là Nhị ca của Liễm Diệm, Liễm Âm!” Mặc dù không biết nam nhân đeo mặt nạ bạc, cả người lộ ra hàn khí lãnh liệt này có quan hệ gì với tiểu đệ của mình, nhưng hẳn nhất định là người tiểu đệ rất coi trọng. Cũng không dám làm bừa, dùng khí khái của Vương gia, thật khách khí tự giới thiệu.

“Tại hạ Ứng Nhược Thiên!”

“Ứng Nhược Thiên?” Liễm Âm hít sâu vào một hơi, “Chính là U Minh cốc chủ Ứng Nhược Thiên?”

Hừ nhẹ một tiếng trong mũi, Ứng Nhược Thiên cúi đầu đỡ con Diệm Nhật.

Liễm Âm trầm nghĩ, giang hồ đồn đại U Minh cốc chủ Ứng Nhược Thiên đã mất tích hơn một năm, không ngờ hẳn lại ở cùng với tiểu đệ, chẳng lẽ tiên thê người trong trấn nhắc tới chính là cốc chủ này?

Lại thấy ba đứa nhỏ được hai người ôm, càng cảm thấy kỳ quặc: Không đúng a! Ba đứa nhỏ này trên trán đều có cái bớt ngọn lửa, hiển nhiên là con của tiểu đệ Liễm Diệm, tiên thê mọi người nhắc tới không thể là Ứng Nhược Thiên! Nam nhân thì làm sao sinh con được! Mẹ của tụi nó là ai? Nhất thời trăm sự không được giải thích.

Ứng Nhược Thiên này không chỉ là cốc chủ của võ lâm đệ nhất đại môn phái U Minh cốc, còn ngấm ngầm là ám chủ của thương phố Thiên Hàn xã lớn nhất quốc gia này, hệ thống buôn bán trải rộng khắp cả nước, điều này đã tra được trong lúc giúp đại ca đoạt vị, không ngờ lại có thể thấy người này ở đây.

“Nhị ca, ta có còn thân nhân nào khác không?” Liễm Diệm có chút háo hức hỏi.

“Có, chúng ta còn một đại ca, ngoại công và cữu cữu!”

“Còn phụ thân mẫu thân?”

“Đã qua đời!”

“...” Liễm Diệm nhất thời ngây người, nước mắt khổ sở tràn ra, còn chưa kịp gấp mặt phụ mẫu, bọn họ đã qua đời!

“Thiên ca ca!” Bé hai bảo bảo trên tay, hướng về phía Ứng Nhược Thiên muốn ôm lấy hắn.

“Đồ ngốc, không được khóc!” Nói xong Ứng Nhược Thiên lấy ra cái khăn tay, thô lỗ chà lau nước mắt cho hắn, vừa lau vừa mắng: “Cút ra chỗ khác, mất mặt quá!”

Ủy khuất đứng sang một bên, làm cho người đang đi trên đường dừng lại nhìn, khẽ thì thầm với nhau:

“Thập Nhị huynh đệ thật đáng thương a!”

“Tiên thê dữ quá a!”

“Ai, phạm nhân thì chỉ nên lấy phạm nhân thôi! Lấy tiên về rồi cái gì cũng phải thuận theo nàng.”

Ứng Nhược Thiên tức giận đến nổi quay đầu thì triển khinh công bỏ đi, Liễm Diệm cũng sốt ruột muốn đuổi theo, Liễm Âm vội giữ hắn lại, la lên: “Diệm Nhi, đệ chờ ta một chút!”

Nói xong huyết sáo một tiếng, vài người ăn mặc kiểu người hầu lập tức đến, phân phó vài câu, liền chạy theo Liễm Diệm vốn đã triển khinh công bỏ đi. Nhưng động tác của Liễm Âm chậm hơn rất nhiều, Liễm Diệm đành phải đi chậm lại để đợi hắn. Liễm Âm thầm giật mình, võ công của Diệm Nhi thật cao cường, không biết làm sao mà học được, chẳng lẽ là được Ứng Nhược Thiên dạy? Nhưng nhìn bộ dạng của hai người, không có cảm giác là quan hệ sư đồ. Cảm thấy thật nghi ngờ, cũng không dám hỏi nhiều.

Đi theo Liễm Diệm đến bức tường đá ngoài động, thấy hắn kéo cửa đá ra, Liễm Âm mới hiểu được vì sao phái người lục soát khắp ngọn núi cũng không thể tìm ra tung tích của hắn!

Vào bên trong, Liễm Diệm cũng không chờ Liễm Âm, vội lao xuống bậc thềm, vừa chạy vừa la to: “Thiên ca ca!”

Thấy Ứng Nhược Thiên ôm Diệm Nhật đứng ngắm hoa bên cạnh hồ nước nóng, hắn dừng chân, nhẹ giọng hỏi: “Thiên ca ca, huynh giận ta sao?”

Ứng Nhược Thiên cũng không đáp, chỉ cúi đầu nhìn hoa, Liễm Diệm đưa hai bảo bảo cho Liễm Âm: “Nhị ca, ôm bảo bảo giúp ta một chút.”

Đi đến trước mặt Ứng Nhược Thiên, ôm lấy hân: “Thiên ca ca, huynh đừng giận, giận thì cứ đánh ta được không?” Nói xong liền đưa mặt ra cho hân.

Diệu Nhật bị hai người ép ở giữa, khó chịu đến gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cái miệng nhỏ cong lên, khóc lớn một tiếng “Oa”. Ứng Nhược Thiên tức giận cho Liễm Diệm một bạt tai vào mặt, mắng: “Đồ ngốc, biến ra chỗ khác!”

Hạo Nguyệt và Thần Tinh dường như cũng có tâm linh cảm ứng, theo ca ca khóc ré lên. Liễm Âm ôm hai bảo bảo tay chân luống cuống đỡ dành. Vừa đỡ vừa nghĩ thầm: Ứng Nhược Thiên này dám đối xử như vậy với Diệm Nhi, cảm thấy hân cực kỳ phản cảm.

Thấy mình khiến ba bảo bối nhi tử khóc, Liễm Diệm liền hối hận, vội tiếp nhận Hạo Nguyệt và Thần Tinh từ trong lòng Liễm Âm, nhẹ nhàng đỡ dành, thật lạ lùng, hai đứa nhỏ lập tức ngừng khóc, Diệu Nhật cũng không khóc nữa, cả ba bảo bảo đều rơi vào giấc ngủ. Ba người thở phào một hơi, Liễm Diệm đem ba bảo bảo đặt trên giường ngọc, nhẹ nhàng đắp lên chăn gấm, nói: “Tiểu Bạch, ngủ với bảo bảo!”

Tiểu Bạch chỉ biết ủ khuất bò lên giường ngọc, ngủ bên người các bảo bảo.

Liễm Âm lúc này mới để ý, trong động này lại có một con bạch hổ trân quý, mà con bạch hổ này lại vô cùng nghe lời.

Ba người ra ngoài động, ngồi trên bàn đá, Liễm Diệm vẽ mặt hăng hái, Ứng Nhược Thiên trầm mặc không lên tiếng, chờ Liễm Âm mở lời.

“Nhị ca, nhà chúng ta họ gì a?” Liễm Diệm mở miệng hỏi.

“Hiên Viên!”

Ứng Nhược Thiên nhíu mày, Hiên Viên?

“Thiên ca ca, vậy bảo bảo của chúng ta là Hiên Viên Diệu Nhật, Hiên Viên Hạo Nguyệt, Hiên Viên Thần Tinh?” Liễm Diệm vẽ mặt hớn hở nhìn Ứng Nhược Thiên.

Ứng Nhược Thiên đỏ mặt, liếc mắt nhìn hân.

Liễm Diệm liền ngừng cười, nghĩ thầm: Phải rồi, ba bảo bảo này đều là Thiên ca ca sinh ra mà, làm sao lấy hết họ của ta được?

“Thiên ca ca, vậy Diệu Nhật với Thần Tinh lấy họ của huynh đi!”

Ứng Nhược Thiên vẫn không lên tiếng.

Liễm Diệm sừng sốt: Thiên ca ca không muốn các bảo bảo theo họ của ta, huynh ấy giận ta rồi, huynh ấy không thừa nhận ta là cha của bảo bảo. Trong lòng trào dâng khổ sở, sắc mặt cũng trở nên thê lương.

Ứng Nhược Thiên thấy hân như vậy, biết hân lại suy nghĩ lung tung, cảm thấy không đành lòng, nói: “Cho Thần Tinh họ Ứng, Diệu Nhật với Hạo Nguyệt theo họ người đi!”

“Thật sao?” Liễm Diệm nhảy dựng lên, ôm Ứng Nhược Thiên, rúc vào ngực hân nũng nịu nói: “Thiên ca ca, huynh thừa nhận ta là cha của bảo bảo rồi!”

Vội đẩy Liễm Diệm đang bám lấy mình ra, xấu hổ đỏ mặt, mắng: “Ngốc, biến ra chỗ khác!”

Liễm Âm ở một bên cảm thấy choáng váng, sao lại thế này a? Tại sao con của Liễm Diệm lại lấy họ Ứng Nhược Thiên? Liễm Diệm là cha của tụi nó, tại sao còn phải mong Ứng Nhược Thiên thừa nhận?

“Diệm Nhi, mẹ của các bảo bảo ở đâu a?” Liễm Âm tò mò hỏi.

“Người này nè!” Nói xong chỉ vào Ứng Nhược Thiên nói: “Thiên ca ca chính là mẹ của các bảo bảo a!”

“Nhưng, nhưng hân...?” Liễm Âm cả kinh chỉ vào Ứng Nhược Thiên nói không nên lời.

“Là Thiên ca ca sinh ra các bảo bảo a, ta là cha của các bảo bảo, Thiên ca ca là mẹ của các bảo bảo, Thiên ca ca là nương tử của ta!” Liễm Diệm lại ngọt ngào mà kiêu hãnh nói với Liễm Âm.

Gương mặt Ứng Nhược Thiên lúc thì xanh mét, lúc thì lại đỏ bừng, một tay đập trên bàn đá, hung dữ nhìn chằm chằm Liễm Diệm: “Ngu ngốc, cút ra chỗ khác cho ta!”

Nói xong bàn đá liền đổ ầm xuống. Liễm Diệm sợ hãi đứng một bên, không dám cử động. Bất an nhỏ giọng nói: “Thiên ca ca!” Rồi tay lại kéo kéo góc áo Ứng Nhược Thiên.

Bốp! Gạt tay hất ra. Liễm Diệm uỷ khuất hai mắt đỏ lên, bộ dạng đáng yêu như một tiểu tức phụ, làm cho Liễm Âm đứng bên cạnh đau lòng vô cùng, nhất thời lấy tư thế của Vương gia mắng: “To gan! Người cũng biết Liễm Diệm chính là thân của Đường kim Thánh thượng, người của Hoàng gia, có thể để cho thảo dân như ngươi đánh mắng sao?”

Ứng Nhược Thiên cũng vốn là bá chủ giang hồ, tâm khí vốn rất cao ngạo, thấy Liễm Âm ra vẻ Vương gia, cảm thấy thật tức giận, vốn cho Liễm Âm biết chuyện mình khuất phục dưới thân đệ đệ hần, có thai sinh con đã là chuyện cực kỳ nhục nhã rồi, giờ đây vị Vương gia này lại lên mặt giáo huấn mình, nhất thời giận dữ tới sắc mặt biến đổi.

Thấy Liễm Diệm đứng ngăn người, lại càng tức giận, nghĩ thầm: ta đã ở trong cốc này hơn một năm, sớm nên rời đi, vốn định đợi các bảo bảo lớn lên chút nữa, Liễm Diệm này không chỗ nương tựa, lúc đó sẽ đưa phụ tử họ bốn người về U Minh cốc. Hiện tại Liễm Diệm chẳng những có thân nhân, còn là thân nhân rất ghê gớm, xem ra không cần ta thương hại nữa. Nghĩ vậy, đột nhiên thấy nghi hoặc, hần đối với Thập Nhị chỉ là thương hại thôi sao? Lắc lắc đầu, nhất thời không muốn nghĩ tới.

Hét lớn một tiếng, một câu cũng không nói liền phi thân đến trước cửa đá mở cửa đá ra, bỏ đi như quỷ mị.

Liễm Âm nhất thời cả kinh đứng sững một chỗ, một câu cũng không nói được. Liễm Diệm lúc này mới hoảng thần, vội vã định đuổi theo, đột nhiên một tiếng “Oa” vang lên, các bảo bảo đã tỉnh! Đành dừng bước, thay tã, cho các bảo bảo ăn, đến tận lúc các bảo bảo ngủ lại, đã qua hơn hai canh giờ, lúc này muốn đuổi cũng không biết Ứng Nhược Thiên đã đến đâu!

Đứng lặng ở cạnh hồ, nước mắt tí tách rơi xuống. Liễm Âm nhẹ nhàng đi lại, ôm lấy hần. Liễm Diệm đẩy hần ra, khóc lóc nói: “Đều tại ngươi đó, ngươi làm Thiên ca ca giận, ngươi đi đi!”

“Ta...” Liễm Âm thầm hối hận, không biết chống chế thế nào.

Ứng Nhược Thiên đã đi ba ngày, Liễm Diệm vẫn giận dữ Liễm Âm, tự mình chiếu cố các bảo bảo, không thêm nói chuyện với hần. Liễm Âm đành giống như độc thoại kể lại chuyện mẫu hậu của bọn họ đã chết thảm như thế nào, Tiểu Liễm Diệm bị vứt bỏ thế nào. Chỉ che giấu chuyện báo thù của Liễm Trần.

Liễm Diệm nghe chuyện mẫu thân chết thảm thì nhịn không được nước mắt tuôn rơi, Liễm Âm thừa cơ ôm lấy hần, Liễm Diệm lớn tiếng khóc oà, một phần vì mẫu thân, một phần vì Ứng Nhược Thiên bỏ đi. Khóc xong, rút cuộc mở miệng gọi một tiếng Nhị ca. Liễm Âm cao hứng vô cùng, tiểu đệ rốt cuộc đã chịu gọi hần.

Định khuyên hần rời khỏi cái cốc này, cùng mình trở về kinh thành, nhưng Liễm Diệm lại không muốn, sợ Thiên ca ca của hần lỡ đâu trở về không thấy hần cùng bảo bảo thì sẽ lo lắng.

Liễm Âm không biết làm gì khác, đành ở lại bên hần, phái người đến kinh thành thông báo cho hoàng đế. Kết quả làm hoàng đế kích động muốn chết, hận không thể lập tức thấy bảo bối đệ đệ của mình. Thế nhưng Liễm Diệm khẳng khẳng ở trong cốc không muốn đi, toàn tâm toàn ý chờ Thiên ca ca của hần. Hoàng Thượng đành để Liễm Âm ở bên Liễm Diệm đến khi có thể khuyên hần trở về.

Cứ như vậy, ba tháng lại trôi qua. Liễm Diệm cũng dần dần tin tưởng Thiên ca ca của hần sẽ không quay trở lại, tinh thần suy sụp cực kỳ. Liễm Âm đau lòng an ủi: “Diệm Nhi, Thiên ca ca của đệ đã trở lại U Minh cốc, ta phái người nghe ngóng, hần đang đi thị sát sinh ý, hiện tại đang ở Phong thành khá gần kinh thành. Đệ theo Nhị ca hồi kinh, không chừng có thể gặp hần. Cho dù không gặp được, Nhị ca cũng có thể tra ra chỗ ở của hần, lúc đó đệ tìm hần cũng được!”

“Thật sao?” Vừa nghe đến có tin tức của Thiên ca ca, Liễm Diệm vui vẻ cực kỳ, đột nhiên lại mất hứng nói: “Nhị ca, sao huynh không nói sớm, sớm biết có thể tìm Thiên ca ca, sao lại phải ở đây phí thời gian lâu như

vậy?”

“A?” Liễm Âm nhất thời bực bội muốn chết, tiểu đệ này quả là không biết phải trái mà. Ở cùng hần mấy tháng, cũng muốn bị hần chọc cho tức chết. Xem ra chỉ có Ứng Nhược Thiên mới chế trụ được hần, quả là ác nhân phải nhờ ác nhân trị a!

Liễm Diệm nói đi là đi ngay, thật cẩn thận thu hồi mấy bông hoa khô nhỏ màu lam đang phơi trên tảng đá cạnh hồ, lấy ra từ trong ngực một cái túi thơm, đem hoa khô bỏ vào túi. Liễm Âm tò mò, giật lấy cái túi, là một cái túi vải màu lam bị khâu xiên xiên lạch lạch, một mặt thêu một chữ “Thiên” méo mó, một mặt phải thật cẩn thận quan sát, lại còn phải dụng tâm đoán mới có thể biết là chữ “Diệm”, nhất thời cười phá lên.

“Đáng ghét, mau trả cho đệ, đệ muốn đem tặng Thiên ca ca mà!” Liễm Diệm vội giật lại, cẩn thận mở miệng túi, xem hoa khô bên trong có bị dập nát không. Còn không quên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Nhị ca của mình.

“Diệm Nhi, đệ muốn tặng thứ này cho Ứng Nhược Thiên?” Liễm Âm che miệng cười, thầm nghĩ: Tên Ứng Nhược Thiên kia nhận được món quà này không biết sẽ có vẻ mặt thế nào đây.

“Àn, Thiên ca ca thích hương hoa này lắm!” Liễm Diệm thật tình nói.

Liễm Âm thật sự ngỡ ngàng với tấm lòng si tình của tiểu đệ, buồn cười lắc lắc đầu. Hai người thu thập xong đồ dùng, ôm lấy ba đứa nhỏ như phấn điều ngọc mài, gọi Tiểu Bạch ra, liền rời đi.

Ra tới đường phố ở tiểu trấn, Tiểu Bạch uy phong lẫm liệt khiến mọi người sợ hãi nhìn, nhất thời Tiểu Bạch cảm thấy đã tìm lại được niềm kiêu hãnh của vua muông thú, càng ngẩng cao đầu bước đi, thảnh thơi còn gằm nhẹ khiến người ta kinh hồn, làm mọi người sợ đến mềm nhũn người, có mấy đứa nhỏ còn khóc toáng lên.

Liễm Diệm thấy nó làm vậy, tiến lên đập một chưởng lên đầu nó, mắng: “Muốn chết à, làm bảo bảo nhà người ta sợ!” Tiểu Bạch sợ hãi nằm rạp xuống đất nhìn Liễm Diệm. Liễm Diệm liếc mắt với nó một cái, lập tức bỏ đi. Tiểu Bạch cúi đầu ảo não theo sát phía sau hần, không dám ra oai nữa.

Mọi người càng ngạc nhiên không thôi, càng thêm tin tưởng Thập Nhi đã cưới tiên thê, bằng không làm sao vua muông thú này cũng phải cúi đầu trước hần?

Liễm Diệm một nhóm năm người một hồ hội hợp với thị vệ của Liễm Âm, ngồi trên một cỗ xe ngựa sang trọng, một đường hướng về phía kinh thành.

.
. .
. .
. .

Trăng sáng vừa lên.

Ngoại ô Phong thành.

Trong một hoa viên của Thiên Hàn xã, Ứng Nhược Thiên đeo mặt nạ đứng trước hồ nước trầm tư, từ khi rời bỏ Liễm Diệm cùng các bảo bảo đã hơn ba tháng, ba tháng qua, hần phải lo xử lý chuyện của U Minh cốc cùng Thiên Hàn xã, bận tối mày tối mặt. Nhưng mỗi lần đêm dài tĩnh mịch tới, không nhịn được luôn tưởng nhớ bọn họ. Vô số lần trong mộng thấy cùng Liễm Diệm triền miên, luôn bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt.

“Liễm Diệm, Tiểu Hoả Diệm Nhi của ta...” Khẽ gọi một tiếng. Cả kinh, chẳng lẽ cái tên ngốc nghếch, suốt ngày chỉ biết khóc kia đã ẩn nhập thật sâu vào trong tim, trong hồn hần?

“Cốc chủ, Lạc Anh công tử đã tỉnh, mời người đi xem!” Một đồng nhi báo lại.

Ứng Nhược Thiên vội đi theo đồng nhi, trong một căn phòng hương thơm trang nhã, một dáng người yếu đuối mặc áo trắng như tuyết nằm trên giường, gương mặt vốn cực kỳ quyến rũ tái nhợt hết như tuyết y của

hắn. Thấy người tới, sắc mặt vui mừng, khẽ gọi cốc chủ rồi gắng gượng muốn hành lễ, Ứng Nhược Thiên giữ hắn lại, nhẹ giọng nói: “Không cần đa lễ!”

“Cốc chủ, Lạc Anh liên lụy người rồi!” Vẻ mặt ray rứt.

“Vết thương còn đau không?” Ứng Nhược Thiên lạnh nhạt hỏi, hôm trước vào Phong thành thị sát sinh ý, không ngờ tên Tiết Thần Y của Lạc Hoa cung lại đánh lén, lẽ ra dựa vào võ công của Ứng Nhược Thiên có thể dễ dàng tránh ám khí, thế nhưng Lạc Anh ở bên cạnh lại đứng ra chắn trước mặt hắn, vai trúng ám khí.

“Không còn đau nữa!” Lạc Anh trong lòng mừng thầm, khó khăn lắm mới được cốc chủ quan tâm tới mình như vậy, hắn giờ đã gần ba mươi, thời gian đã không còn nhiều. Mấy năm trước Ứng Nhược Thiên quyết không cho hắn thị tẩm, cho hắn học quản lý một chút sinh ý. Tuy không cam lòng, nhưng cũng không biết làm sao khác. Cốc chủ lãnh tâm lãnh tình, cũng không thấy hắn đối với cơ thiếp nam sủng nào đặc biệt tốt. Giống như bọn họ có hay không cũng không quan trọng. Lần này hắn cứu được cốc chủ, nhất định cốc chủ với hắn có thêm vài phần kính trọng!

Một tiếng yêu kiều: “Cốc chủ!” Mị nhãn khép hờ, Lạc Anh vốn được coi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vẻ mỹ miều này, nếu là nam tử tầm thường, sớm đã vùng lên ôm lấy hắn mà mây mưa.

Ứng Nhược Thiên không thèm quan tâm, chợt thấy trong người khô nóng, hạ thân đứng thẳng, nhất thời cảm thấy kỳ quái, cẩn thận ngửi, hương khí ở trong phòng này, sợ là có chút tác dụng thúc tình, nhú mào, xoay người định đi.

“Cốc chủ...?” Lạc Anh vươn bàn tay nhu nhược như không xương, nhẹ nhàng nắm lấy một góc áo Ứng Nhược Thiên, vẻ mặt dịu dàng đáng yêu.

Ứng Nhược Thiên ngẩn người, bỗng thấy vẻ mặt này có chút giống với người nọ, khiến hắn không nỡ... Nhất thời hốt hoảng.

Lạc Anh kéo tuyết y trên người xuống, như một đứa trẻ sơ sinh nằm trước mặt Ứng Nhược Thiên: “Cốc chủ, xin người...”

Ứng Nhược Thiên trầm mặc không lên tiếng, đứng yên bất động một chỗ. Lạc Anh nhẹ nhàng đưa tay về phía hạ thể của hắn, qua một lớp vải nhẹ nhàng xoa xoa phần thân kia, thấy phần thân trong tay ngày càng phần chần, liền nhẹ nhàng cởi tiết khó của hắn ra, há miệng ngậm vào, đẩy vào rồi lại đẩy ra.

Ứng Nhược Thiên vẫn đứng yên bất động như cũ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh cùng Liễm Diễm trong sơn động, trong hồ nước, trên giường ngọc nhiệt tình hoan ái, nhất thời hạ thân càng trướng lên, kéo người đang nửa quỳ trước mặt mình, ấn đầu của hắn, đem phần thân của mình đẩy mạnh vào miệng hắn. Khiến Lạc Anh từng trận buồn nôn, cũng không dám nhả ra.

Đột nhiên cảm thấy mất hết kiên nhẫn, lôi Lạc Anh ra, nằm lên giường, màn trướng khẽ hạ, một mảnh kiều diễm! Lạc Anh ngậm hiếu ngồi xuống, dùng mật động nhỏ nhắn của mình bao vây lấy phần thân cực đại kia, thỏa mãn khép hờ hai mắt, lay động trên người Ứng Nhược Thiên, *** khiêu...

=====

sinh ý: việc làm ăn buôn bán

*** khiêu: đại loại là rên rĩ, ư a ú ớ gì đó ấy mà :-j Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

Bên ngoài, một thân ảnh thanh mảnh nhìn xuyên qua cái lỗ nhỏ trên cửa sổ, tâm thần đau đớn nhìn thấy hết thấy: Thiên ca ca cùng người khác làm chuyện đó, Thiên ca ca yêu người khác! Huynh ấy yêu người khác! Túi thơm trong tay rơi xuống đất “bộp” một tiếng.

“Ai?” Trong phòng phát ra một tiếng quát nhẹ lạnh lùng, cách! Một viên băng phách châu được bắn ra, người ở ngoài cửa sổ cũng không tránh né, giữa vai trái nhất thời máu tuôn ra ròng ròng.

Thiên ca ca yêu người khác, huynh ấy không yêu ta nữa, không, huynh ấy chưa từng yêu ta, huynh ấy chưa từng nói với ta là huynh ấy yêu ta. Người nọ thất thần nhìn vết máu trên vai trái của mình, lệ đã rơi ướt mặt...

Hết thấy đều là ta tự mình đa tình. Tim đau quá, rõ ràng là vai bị thương, tại sao trái tim so với vai lại đau đớn hơn trăm ngàn lần? Không còn nhìn rõ những thứ trước mắt nữa, xoay người vội bỏ đi...

Ứng Nhược Thiên không mặc lại y phục, cũng không thèm nhìn Lạc Anh vẽ mặt kiêu thái trước mắt, lạnh lùng nói: “Ngày mai ngươi rời khỏi thành đi, về sau không có chuyện gì, đừng để ta gặp lại!”

“Vâng!” Lạc Anh thần sắc thê lương, người hắn đã yêu mười năm, đợi mười năm, hiện tại vẫn không hề hồi đáp, trái tim của hắn làm bằng băng sao? Trên đời này còn ai có thể đá động trái tim của hắn?

“Cốc chủ, có thể cho ta nhìn mặt không?” Lạc Anh cố thu hết dũng khí nói, mười năm qua, chưa từng nhìn thấy dung mạo của hắn, nghĩ lại cũng thật nực cười, không biết mặt mũi hắn như thế nào, lại rơi vào lưới tình với hắn, mười năm trước nhìn hắn gương kiêu trên đài võ lâm đại hội, đã tự mình lún sâu vào! Lún sâu vào phong tư hơn người của hắn, lún sâu vào khí thế lạnh băng có thể ngạo nghễ xưng hùng của hắn...

Khựng lại một chút, Ứng Nhược Thiên chậm rãi gỡ mặt nạ xuống. Hô hấp liền như đình trệ. Lạc Anh nhìn gương mặt tuyệt thế hắn đã vô số lần tưởng tượng, vẽ mặt liền giãn ra. Thiên nhân chi tử thế này, thiên hạ còn ai có thể xứng đôi? Hắn tựa như ánh trăng sáng tỏ trên trời cao, thế nhân chỉ có thể từ xa ngắm đầu nhìn...

Đã thỏa mãn rồi, hắn đã từng tiếp cận được với ánh trăng thanh cao mỹ lệ này, từng hết lòng yêu mười năm, về sau có thể tiếp tục yêu...

Nhẹ nhàng ngẩng đầu, khẽ hôn lên môi Ứng Nhược Thiên, lệ đã đầy mắt: “Cốc chủ, cảm ơn người đã cho ta ở bên người mười năm, ta yêu người, về sau sẽ vẫn tiếp tục yêu.” Nói xong, xoay người nhẹ nhàng mở cửa, bỏ đi.

Đứng yên chốc lát, chậm rãi bước thong thả ra khỏi phòng, đến bên cửa sổ, người vừa nãy đứng nhìn trộm đã không còn chút tung tích, trên mặt đất chỉ có một túi nhỏ màu lam và vết máu. Nhặt lên cái túi trên mặt đất, mở miệng túi, một hương thơm dịu mát quen thuộc tỏa ra, liền sửng sốt: “Tiểu Hoả Diệm Nhi...” Xoa xoa lên chữ “Diệm” được thêu thật xấu xí trên túi, khẽ khàng nói: “Tiểu Hoả Diệm Nhi, bị thương rồi sao?”

Nhẹ nhàng phủi đi bụi bặm trên mặt túi, thật cẩn thận cất vào ngực áo, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, trước mắt lại hiện ra gương mặt ướt đầm nước mắt kia, thở dài khẽ nói: “Tiểu Hoả Diệm Nhi, xin lỗi!”

Liễm Âm đang ở khách *** cẩn thận chăm sóc cho ba bảo bảo, trong lòng thầm nghĩ, tiểu đệ e là đêm nay sẽ không trở lại, đã mấy tháng không gặp tên Ứng Nhược Thiên kia, sợ là lửa gần rơm sẽ bùng cháy một phen! Nghĩ vậy, hung hãn chỉ vào ba bảo bảo còn chưa ngủ mà nói: “Các tiểu tử này mau ngủ đi, cha các người đêm nay sẽ không về đâu.”

Ba bảo bảo đồng loạt nhìn hán khách cười ngây ngô. Vừa thấy nụ cười đáng yêu của các bảo bảo, trái tim của Liễm Âm lập tức muốn tan ra, thật đáng yêu a! Ôm đứa này hôn một cái, khẽ cắn đứa kia một cái, “Bảo bảo ngoan, nhị thúc chơi với các ngươi nha.”

Đang nhìn bảo bảo chảy nước miếng, chợt nghe một tiếng cạch, cửa bị đẩy ra, chỉ thấy Liễm Diệm nửa người đã bị máu nhuộm đỏ, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy.

Liễm Âm cả kinh: tiểu đệ chiều nay còn cao hứng muốn đi xem Thiên ca ca của hắn, sau đó lại sợ Thiên ca ca còn giận, liền quyết định buổi tối sẽ lên đi thăm hắn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Ứng Nhược Thiên còn giận, đã làm tiểu đệ bị thương?

“Diệm Nhi, đệ sao vậy?” Liễm Âm lo lắng hỏi.

“Thiên ca ca, Thiên ca ca huynh ấy yêu người khác, huynh ấy không yêu đệ!” Liễm Diệm ánh mắt tứ tán, thất hồn lạc phách nói: “Thiên ca ca không yêu đệ! Huynh ấy không yêu đệ!” Nói xong, từ trong miệng phun ra một búng máu, đổ người về phía trước.

“Diệm Nhi,” Liễm Âm vội đỡ lấy thân thể hắn, gấp gáp kêu to: “Người đâu, mau, mau gọi đại phu!”

Các bảo bảo tựa hồ cũng cảm thấy điều gì, đồng loạt khóc ré lên.

“Đại phu, tiểu đệ của ta sao rồi?” Liễm Âm vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Không đáng ngại, nghỉ ngơi mấy hôm là ổn rồi!” Đại phu trấn an.

Ba ngày sau, Liễm Diệm vẫn mê man bất tỉnh, đại phu cũng hết cách xoay sở, không rõ nguyên do.

Liễm Âm tiễn đại phu, gọi thị vệ tới.

“Lập tức chuẩn bị xe ngựa, đêm nay khởi hành!” Đại thị vệ lui xuống, Liễm Âm thở dài: tiểu đệ nếu vẫn cứ mê man thế này, sợ là mấy ngày nữa sẽ toi mạng, phải mau đem tiểu đệ về kinh thành, hoàng gia có nhiều ngự y như vậy, nhất định sẽ có người chữa khỏi cho đệ ấy!

Kinh thành, Hoàng cung nội viện, Bàn Long điện.

Một người sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc nằm trên long sàng, hoàng đế cả người long bào sáng rực cùng Lục Vương gia trong lòng nóng như lửa đốt, nhìn các thái y ra ra vào vào, thương lượng.

“Các người thương lượng gì vậy?” Hoàng đế sắc mặt âm trầm hỏi.

“Chúng thần vô dụng!” Một vài thái y sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất run cầm cập, tân hoàng thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách thất thường họ sớm đã nghe qua. Thấy tân hoàng sắc mặt âm trầm, bọn họ đã sợ đến hồn phi phách lạc.

Một thái y gan lớn một chút run rẩy nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, chúng thần sau khi kiểm tra thân thể của Vương gia, phát hiện ngoại trừ vết thương trên vai của Vương gia cũng không còn tổn thương nào khác. Vết thương ở vai đã không còn đáng ngại, nhưng kỳ quái là Vương gia vẫn mê man bất tỉnh.”

“Hả? Tại sao lại như vậy?”

“Chúng... Chúng thần đoán, Vương gia có lẽ bị kích thích, bởi vậy rơi vào cơn hôn mê không muốn tỉnh lại, cái này... là tâm bệnh...” Nói xong, thái y thật cẩn thận khẽ nhìn hoàng đế.

“Tâm bệnh?” Hoàng đế đứng lên bước đến trước cửa sổ, tâm bệnh, hừ! Nhị đệ đã đem chuyện của Ứng Nhược Thiên kể cho hắn, chẳng lẽ tiểu đệ vì cái tên đó mới ra như vậy?

Xoay người nhìn gương mặt tái nhợt bất lực trên giường, tim như bị dao cắt. Bảo bối của ta, Tiểu Diệm Nhi của ta! Trong lòng đã phát sinh thù hận không thể kiềm chế với tên Ứng Nhược Thiên kia.

Nhìn vẻ mặt muốn chiếm hữu của hoàng đế với tiểu đệ, trái tim Liễm Âm trầm xuống.

“Tâm bệnh kia làm sao mới chữa được?” Hoàng đế ra vẻ điềm nhiên hỏi.

“Tâm... tâm bệnh này e là phải nhờ người Vương gia nhớ nhưng mới có thể chữa được!” Nói xong câu này, trên người thái y đã tuôn đầy mồ hôi.

Hoàng đế nhíu mày: người đệ ấy nhớ nhưng? Hừ! Quyết sẽ không để cho tên đó tổn thương đến Diệm Nhi nữa, Diệm Nhi là của ta!

“Trừ bỏ cái này còn biện pháp nào khác không?”

“Cái này... Có thì thật ra cũng có, nếu Vương gia quên hết chuyện trước kia, không còn tâm bệnh nữa, tự nhiên sẽ tỉnh!”

“Hả? Làm sao có thể quên được chuyện trước kia?”

“Phải dùng tới Vong trần mới có thể!”

“Vong trần?”

“Có điều...” Thái y hơi ấp úng.

“Có điều gì?”

“Người dùng Vong trần không chỉ quên hết chuyện cũ trước đây, hơn nữa tính tình cũng sẽ biến đổi rất nhiều.”

“Cho Diệm Nhi uống đi!” Hoàng đế nghĩ ngợi trong chốc lát, liền ra lệnh.

Quay đầu, nói với Liễm Âm: “Nhị đệ, thay ta truyền chỉ chiêu cáo thiên hạ, nói là Thập nhất Vương gia được trăm sủng ái nhất Hiên Viên Liễm Diệm, một nhà bốn người bệnh nặng, cần tuyển thiên hạ danh y chữa trị.”

Liễm Âm nghi hoặc nhìn hoàng đế, hoàng đế cười thâm hiểm. Liễm Âm không dám hỏi nhiều nữa.

“Không muốn, ta không muốn thấy Thiên ca ca hoan hỷ với người khác, không muốn, ta không muốn Thiên ca ca nói huynh ấy không yêu ta! Ta không muốn thấy, cho ta ở mãi trong mộng đi, Thiên ca ca ở trong mộng đối với ta rất ôn nhu, huynh ấy nói huynh ấy rất yêu ta! Ta không muốn tỉnh lại nữa...”

Ưm người trên long sàng mở mắt, dụi dụi hai con mắt khô khốc, cơ thể thật đau nhức, “Ta đang ở đâu? Ta là ai?” Đột nhiên kinh hoàng phát hiện đầu của mình trống rỗng, Liễm Diệm bối rối nhìn xung quanh, chỉ thấy một thanh niên nam tử mặc long bào đang ngồi trước giường nhìn hẩn chăm chú, bên cạnh còn có một nam tử mặc tử bào.

“Diệm Nhi!” Hai nam tử kia cùng nhau kêu lên.

“Các người là ai?” Liễm Diệm kinh hoàng hỏi, “Ta là ai?”

“Diệm Nhi, ta là đại ca của đệ!” Liễm Trần mỉm cười chỉ vào Liễm Âm ở bên cạnh, “Đây là nhị ca của đệ! Đệ là tiểu đệ Liễm Diệm của chúng ta!”

“Đại ca, nhị ca?” Liễm Diệm nhìn hai người, cố gắng nhớ ra gì đó, sau một hồi lâu, vẻ mặt ủ rũ ngồi ngây người ra trên giường.

“Ta bị sao vậy? Tại sao cái gì cũng không nhớ?”

“Đệ bị thương, bị thương vào đầu!” Hoàng đế ôn nhu xoa đầu hẩn.

“Ta bị thương? Làm sao mà bị thương?”

“Đệ bị một gã người xấu tên là Ứng Nhược Thiên đả thương!”

Liễm Âm thoáng nhìn đại ca, thấy đại ca dùng ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua mình, cả người run lên.

“Tên Ứng Nhược Thiên kia vì sao lại đả thương ta?” Liễm Diệm nghi hoặc hỏi.

“Vì hẩn thèm muốn thê tử của đệ, ô nhục nàng, đệ tìm hẩn nói chuyện, hẩn lại đả thương đệ!” Hoàng đế chậm rãi nói.

“Thê tử của ta? Nàng đang ở đâu?”

“Nàng đã chết!” Hoàng đế vẻ mặt tiếc nuối nói: “Nàng vì muốn cứu đệ cùng hài tử của đệ, đã bị Ứng Nhược Thiên giết!”

“Sao?” Liễm Diệm ngẩn người, tuy không nhớ rõ thê tử của mình như thế nào, nhưng nghe nàng vì cứu hẩn mà ra đi, cảm thấy tràn ngập thương cảm. “Hài tử của ta? Ta có hài tử sao?”

“Người đâu, đem các tiểu quận vương đến đây!” Sau lời ra lệnh, vài cung nhân đem ba bảo bảo như phấn điêu ngọc mài ôm tới.

Nhìn ba bảo bảo, Liễm Diệm trong lòng dâng lên một cảm giác thân thiết kì lạ, “Nhật Nhi, Nguyệt Nhi, Tinh Nhi.” Miệng không tự giác thốt lên ba cái tên.

Hoàng đế mặt trầm xuống, thấp giọng hỏi: “Diệm Nhi, đệ nhớ ra cái gì sao?”

Trong đầu hẩn đột nhiên hiện ra một hình ảnh, một nam nhân đang lay động trên người một người khác, “Không muốn!” Liễm Diệm cuống loạn hét lên, ngực đau đến phát cuồng. Trong đầu một trận nhức nhối, “A!” một tiếng găm lên đau đớn, liền ngất đi.

“Người đâu, mau truyền thái y!” Hoàng đế ôm lấy ái đệ, gấp gáp la lớn.

“Sao lại thế này?” Hoàng đế giận dữ hét lên.

“Thần không biết!” Thái y đã cho Liễm Diệm uống Vong trần sắc mặt trắng bệch đến không giống người.

“Không biết? Chẳng phải uống vào Vong trần sẽ quên hết tất cả sao? Sao Diệm Nhi còn nhớ rõ tên con mình, còn bị điên cuồng ngắt đi?”

“Những... những người trước kia từng uống Vong trần, cũng chưa từng có hiện tượng này, có lẽ vì trí nhớ của Vương gia mạnh mẽ hơn người bình thường, Vong trần chỉ có thể cản trở một phần ký ức của ngài!”

“Đệ ấy... liệu có thể khôi phục ký ức không?” Hoàng đế lo lắng hỏi.

“Nhất định là không, thần đã từng gặp qua vài người dùng Vong trần, chưa từng có ai khôi phục ký ức cả!”

“Ừm, thân mình Diệm Nhi thế nào rồi?”

“Vương gia đã không còn đáng ngài!”

“Lui xuống đi!” Hoàng đế phát phát tay, thấy Liễm Âm vẻ mặt lo lắng đứng cạnh Liễm Diệm, liền an ủi: “Nhị đệ, đệ hồi phủ nghỉ ngơi đi, Diệm Nhi có chuyển biến gì, trẫm sẽ truyền đệ tới!”

“Được, để đệ đem các bảo bảo về!”

“Không cần! Bảo bảo cứ để hoàng hậu chăm sóc là được rồi!”

“Nhưng các bảo bảo sợ người lạ, đệ đã quen với các bảo bảo rồi, hay để đệ chăm sóc đi!”

Hoàng đế vẻ mặt âm trầm, sau một hồi lâu mới lên tiếng: “Được rồi! Đệ đem các bảo bảo đi đi!”

Liễm Âm vừa xoay người muốn lui ra ngoài, hoàng đế lại gọi hắn lại: “Nhị đệ, việc các bảo bảo ở chỗ đệ, không thể cho bất luận kẻ nào biết được, hiểu chưa?”

Mặc dù không hiểu ý tứ của hoàng đế, Liễm Âm vẫn gật đầu, xoay người bỏ đi.

Si ngốc nhìn người đang nằm trên giường, hoàng đế chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng hôn lên làn môi hồng nhạt kia, khẽ khàng như một chiếc lá lướt qua.

Hơi đỏ mặt, khẽ chạm vào môi mình, vẻ mặt say mê: Diệm Nhi, bảo bối của ta, bảo bối đã khiến ta sau bao nhiêu năm vẫn ngày nhớ đêm mong, từ khi xuất hiện lại trước mặt hắn, trái tim đã say mê, cứ nghĩ hắn đối với Diệm Nhi là tình huynh đệ, nhưng khi nhìn gương mặt tái nhợt trên giường, liền biết là hắn chỉ đối mình dối người, hắn chưa từng xem Diệm Nhi là huynh đệ, Diệm Nhi là bảo bối của hắn, là bảo bối hắn cả đời đều dành tình cảm chân thành.

Trái tim chưa từng đập mạnh như thế, trước giờ chưa từng ai có thể khiến hắn động lòng, chỉ có Diệm Nhi, chỉ Diệm Nhi mới có thể làm bùng lên ngọn lửa ái tình của hắn.

Nắm lấy bàn tay Liễm Diệm, nhẹ nhàng xoa, đặt lên bờ môi hôn.

Bỗng nhiên cánh tay rút về, thấy Liễm Diệm vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn.

“Diệm Nhi, đệ tỉnh rồi? Đầu còn đau không?” Hoàng đế vẻ mặt xấu hổ hỏi.

“Ta không sao!”

“Diệm Nhi vừa rồi nhớ ra chuyện gì?”

“Ta hình như nhìn thấy một nam nhân đang hoan hảo với người khác!” Nói xong, Liễm Diệm chợt có cảm giác như thứ mình yêu quý đã bị đoạt mất, đột nhiên ôm đầu điên cuồng hét lên: “Ta hận! Ta hận!”

Hoàng đế vội ôm lấy hắn, ôn nhu vỗ về hắn, nhanh trí nói: “Diệm Nhi, chắc là đệ nhớ tới hình ảnh Ứng Nhược Thiên ô nhục thê tử của đệ!”

Liễm Diệm trầm mặc không nói, sững sờ một hồi mới nghiêng rằng điên cuồng hét lên: “Hắn đang ở đâu? Ta muốn giết hắn, Ứng Nhược Thiên đang ở đâu? Ta muốn giết hắn, ta hận hắn, ta hận Ứng Nhược Thiên...”

Hoàng đế lộ ra một tia cười đắc ý, ôm lấy cơ thể đang điên cuồng, nhẹ nhàng an ủi: “Diệm Nhi yên tâm, ca ca sẽ thay đệ bắt hắn về đây!”

Hoàng đế vừa mới hạ triều, đã thấy nội thị vẻ mặt lo lắng đợi ở ngoài điện, “Hoàng thượng, Thập nhất Vương gia lại ném đồ vật lung tung!”

“Ừm, muốn ném thì cứ ném!” Hoàng đế hờ hững nói.

“Vương gia còn... còn đánh người.” Nội thị ấp úng quan sát sắc mặt hoàng đế.

“Thế nào? Vương gia đánh bọn nô tài các người, còn dám mở lời oán trách?” Hoàng đế giận tái mặt.

“Hoàng thượng, Vương gia đánh bọn thần, là phúc phận của bọn thần, cao hứng còn không kịp, làm sao dám nửa lời oán trách? Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Hoàng đế không kiên nhẫn hỏi.

“Vương gia đánh Trần phi và Ngọc phi.”

“Hả?” Hoàng đế vội vào trong điện. Sau khi Diêm Nhi uống Vong trần, tính khí nóng nảy dị thường, hờ hững lại phát cuồng ném đồ vật lung tung, đánh mắng hạ nhân.

Chỉ thấy hai mỹ nhân mặc cung trang tóc tai bù xù chạy lại quỳ dưới chân hần, vừa dập đầu, vừa khóc lóc nói: “Hoàng thượng, bọn thiếp đến thăm Thập nhất Vương gia, hần liền không thèm để ý trắng đen phải trái liền đánh, người xem...” Nói xong ngẩng mặt lên, chỉ thấy gương mặt hai người sưng sẩy tím bầm, nước mắt nước mũi tèm lem, thật xấu xí.

Hoàng đế không kiên nhẫn trừng mắt nhìn hai người: “Ai cho các người tới Bàn Long điện? Ai cho các người quấy rầy Thập nhất Vương gia nghỉ ngơi? Còn dám ở đây khóc lóc, cút hết cho ta!”

Nhị phi sưng sốt, bình thường hoàng đế cực kỳ sủng ái hai nàng, lúc này lại đối đãi với hai nàng như thế, nhất thời uỷ khuất không thôi, lại không dám nói gì thêm, để cung nhân dìu lên rồi thối lui. Hai người hối hận vô cùng, vốn định xem Thập nhất Vương gia được hoàng đế cực kỳ sủng ái rốt cuộc là như thế nào, lại có thể được hoàng đế cho phép ở trong Bàn Long điện của hoàng đế để dưỡng bệnh, hơn nữa còn vì hần mà bãi triều hai ngày, sau khi hần khỏi bệnh, hoàng đế vẫn không quan tâm đến quy củ trong hoàng cung, tiếp tục cho hần ở Bàn Long điện, mỗi ngày đều cùng hần ngủ trên long sàng.

Từ khi tìm được Thập nhất Vương gia, hoàng đế không thèm mời bất cứ một vị phi tần nào thị tẩm, Hậu cung nhất thời đều nghi hoặc, nhưng biết tính tình hoàng đế, chỉ dám bàn luận ở sau lưng. Sau nhiều ngày, mấy vị phi tần phái hai người đi Bàn Long điện xem, có phải đúng như lời mọi người nói, Thập nhất Vương gia thực sự đang ở đây, còn ngủ chung với Hoàng thượng. Mọi người thấy vậy, ta đẩy người, người đẩy ta, rất cuộc cảm thấy tốt nhất là cho Trần phi với Ngọc phi được sủng ái nhất đi.

Hai người lớn gan thừa dịp hoàng đế lâm triều mà vào Bàn Long điện, nội thị lập tức thông báo Liễm Diễm, Liễm Diễm vừa mới ngủ dậy còn khó chịu, liền phát hỏa, “Bảo bọn chúng cút, đáng ghét!”

Nội thị ngăn người, khuyên nhủ: “Vương gia, dù sao họ cũng là phi tần của Hoàng thượng, ngài...”

“Cút!” Đưa chân đá về phía nội thị, nội thị sợ hãi chạy vội ra ngoài.

Nhị phi chờ lâu ở bên ngoài, đã không còn kiên nhẫn, thấy nội thị vẻ mặt hoảng hốt chạy đến, “Hai vị nương nương, hay là hai vị trở về đi, Thập nhất Vương gia vừa thức dậy, không có hứng!”

Nhị phi vừa nghe, nhất thời giận dữ, thầm nghĩ: chúng ta dù sao cũng là hoàng tẩu của hần, ngay cả gặp cũng không chịu gặp? Nhất thời tức giận, không cần thông báo, lập tức đi vào nội thất. Nội thị sợ hãi vội vàng khuyên can, nhưng nhị phi vẫn không nghe.

Mới vừa tới trước cửa, đã thấy một tiếng quát từ bên trong: “Ồn ào muốn chết, cút ngay!”

“Thập nhất Vương gia, tỷ muội chúng ta đến thăm đệ một chút!” Nói xong hai người vén rèm tiến vào.

Chỉ thấy trên long sàng, một người tuyệt sắc đang nửa ngồi nửa nằm, một đôi mắt đẹp như sao sáng, bây giờ đang giận dữ nhìn các nàng, ngọn lửa xinh đẹp trên trán như đang nhảy múa.

Nhị phi nhất thời ngây người, ông trời ơi! Thập nhất Vương gia không ngờ lại đẹp như thế! Hai người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: có người giống như tiên nhân này ở bên cạnh, khó trách hoàng đế không cần các nàng, so sánh với hắn, các nàng chỉ như là bồ liễu.

Nhất thời nổi cơn ghen, Ngọc phi mở miệng nói trước: “Thập nhất Vương gia, đệ lúc nào cũng ở trong Bàn Long điện quả thật không tốt, trong cung ngoài cung đều xông xáo bàn tán, nói đệ lấy sắc hầu hạ vua đó!”

“Bốp!” Trên mặt Ngọc phi in lại mấy dấu tay đỏ ửng.

Nhị phi nhất thời ngây người, Ngọc phi bắt đầu oà ra khóc.

Liễm Diễm càng thấy phiền toái, tiến lên tay dấm chân đá, may mà hắn còn nhớ hai người này là hoàng tẩu, xuống tay không quá nặng, nếu không thì sau trận hành hung này, nhị phi không chết cũng tàn phế!

Nhị phi khóc sụt sùi nắm tay nhau đi. Hoàng đế vội đến bên Liễm Diễm, ôm lấy hắn: “Diễm Nhi, đừng nổi nóng kéo hại cho cơ thể!”

Giã ra khỏi vòng ôm của hắn, Liễm Diễm trầm mặt buồn bực. Hoàng đế lập tức nôn nóng: “Diễm Nhi, đệ giận đại ca sao?”

“Ta muốn hồi phủ.”

Hoàng đế sững sốt, lập tức nói: “Được, nhưng thân mình đệ còn chưa khoẻ hẳn, ở lại dưỡng bệnh mấy hôm nữa được không?”

“Ta trở về rồi dưỡng!”

“Diễm Nhi, đệ ghét đại ca sao?” Hoàng đế vẻ mặt buồn bã.

“Được rồi, ở thêm hai ngày nữa, sau đó ta nhất định phải hồi gia!” Liễm Diễm thoả hiệp nói.

.=====

bồ liễu: tên 1 loại cây, ý chỉ thân phận thấp kém, nhỏ nhoi (cám ơn seen đại hiệp và Anh Túc phu nhân đã chỉ ra giúp ta T.T)

.

Cái này dân mình gọi là “bà ăn chả thì ông ăn nem”, nhỉ? =))

Bạn nào đọc tới đây có thể nghe thử bài “Vong tình thủy” của Lưu Đức Hoa, có cảm giác rất hợp với tâm trạng của Diễm Nhi lúc này. Muốn quên đi tất cả, muốn mãi mãi sống trong mộng, trốn tránh khỏi thực tại tàn nhẫn trước mắt...

Mà cái “vong tình thủy” này xem ra cũng giống cái “Vong trần” trong truyện nha.

“Cho ta một chén vong tình thủy

Đổi lấy một đêm không rơi lệ

Tất cả chân tâm chân ý

Mặc cho gió thổi mưa bay

Nỗ lực yêu người không được hồi đáp

Cho ta một chén vong tình thủy

Đổi lấy một đời không bi thương

Cho dù ta có uống say

Cho dù tim ta có tan nát

Cũng sẽ không thấy ta rơi lệ nữa” Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

Ban đêm, bầu trời đã lấm tấm tinh tú, trong điện, hoàng đế say sưa nhìn Liễm Diễm đã ngủ say, nhẹ nhàng chạm vào làn da mềm mại kia, đã nhiều ngày cùng ngủ cùng ăn với Diễm Nhi, từng thử chạm vào hân, thân cận hân, nhưng Diễm Nhi giống như vẫn thập phần bài xích Liễm Trần, còn hỏi nường tử của hân ra sao, thật là tức chết mà! Nghe nhị đệ nói, Diễm Nhi vẫn luôn coi Ứng Nhược Thiên là nường tử của hân, vậy là trong tiềm thức của hân, vẫn còn bóng dáng của tên kia.

“Diễm Nhi, đợi ta đem tên kia trừ bỏ, đệ sẽ là của ta!” Hoàng đế gần giọng nói.

Qua hai ngày, hoàng đế quả nhiên đưa Liễm Diễm về “phủ đệ” của hân, nhìn xung quanh hết thấy đều thấy xa lạ, Liễm Diễm một chút cảm giác thân thiết cũng không có, lạnh nhạt hỏi: “Phòng của ta và phu nhân ở đâu?” Người hầu vội đưa hân vào một gian phòng, không có tới nửa điểm quen thuộc.

Cau mày, Liễm Âm ở một bên nói: “Diễm Nhi, chuyện đã qua rồi thì cho qua đi, không cần suy nghĩ nhiều nữa, kéo lại đau đầu! Ta đem bảo bảo đến rồi đây, đệ xem!” Nói xong ba phó phụ đưa ba bảo bảo tới, Liễm Diễm vui mừng, gương mặt âm trầm lại có chút rạng rỡ, làm Liễm Âm cũng thấy nhẹ lòng.

Không biết hoàng đế đại ca đã làm gì, mà có thể khiến một khu nhà Liễm Âm đã từ lâu không dùng đến trong hai ngày sửa sang lại, trở thành phủ đệ của tiểu đệ, còn phải làm như là đã có người ở thật lâu.

Nhất thời không hiểu rõ, chỉ mong hết thấy đều sẽ ổn thoả.

Kinh thành, trà lâu đón khách mới đến, trong dãy ghế ở trên lầu, một trung niên nam tử mặc ngân y, diện mạo bình thường đang cùng vài người có vẻ giàu sang bàn chuyện làm ăn.

“Ứng lão bản, việc làm ăn này cứ định như vậy đi, điều kiện của ngài chúng ta đều chấp thuận!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ứng lão bản, chúng ta về sau phải toàn bộ dựa vào ngài để kiếm bữa cơm rồi!”

“Đâu nào đâu nào!” Thanh âm lãnh liệt của người trung niên kia dường như không thích hợp lắm với vẻ ngoài của hân.

Thông thả bước đi khỏi hàng ghế, chậm rãi bước xuống cầu thang, bỗng nhiên cước bộ của hân dừng lại.

“Này, có nghe chưa? Hoàng thượng vừa mới phát cáo thị, cầu danh y đó!”

“Đúng vậy, nghe nói Thập nhất Vương gia một nhà bốn người bệnh nặng!” Cơ thể của trung niên nam tử khẽ run lên.

“Hả? Thập nhất Vương gia không phải vừa mới tìm về sao?”

“Đúng vậy, đúng là mệnh khổ a, thất lạc bên ngoài hơn mười năm, vừa tìm được về đã bị bệnh!”

“Nghe nói hoàng đế rất lo lắng, Thập nhất Vương gia này chính là bảo bối đệ đệ hoàng đế vô cùng yêu thương!”

“Đúng vậy a, nghe nói vì Thập nhất Vương gia, Hoàng thượng đã hai ngày không lâm triều!”

“Ừ, ta nghe bằng hữu trong cung nói, Thập nhất Vương gia này rất được sủng ái! Dưỡng bệnh trong Bàn Long điện, đúng là ân huệ lớn a!”

“Đúng vậy đúng vậy! Mà ta nghe nói Thập nhất Vương gia này bộ dạng xinh đẹp như hoa, hay là hoàng đế...” Mọi người *** tiếu. Tay của trung niên nam tử bầu chặt lấy tay vịn cầu thang.

“Ai, hoàng đế phải nghĩ cách thôi, Thập nhất Vương gia thân mình không tốt, nghe nói nhiều ngày qua càng chuyển biến xấu đi, đáng thương a, còn ba quận vương cũng không khoẻ theo, không lẽ là bệnh dịch?”

Một thân ảnh lúi ra khỏi trà lâu, nhanh đến mức mọi người dường như không có cảm giác, vẫn ngồi nói chuyện như thường. Nhưng trên tay vịn của cầu thang đã xuất hiện thêm vài cái lỗ hõm vào.

Ban đêm, hoàng cung nội viện. Một bóng dáng màu bạc lướt qua như quỷ mị, thị vệ đi tuần dụi dụi mắt, vừa rồi như là nhìn thấy một làn khói bạc, thoáng một cái đã lướt qua. Lắc đầu, chắc chỉ là hoa mắt.

Cái bóng màu bạc kia dừng lại trên Bàn Long điện, một sợi tơ nhỏ quấn lấy cột mái, chân quấn vào sợi tơ, trở người một cái, treo người trước cửa sổ, dùng nước bọt nhuần thấp phần giấy dán trên cửa sổ, nhìn vào trong, không thấy một bóng người nào, chỉ có một thân hình áo trắng như tuyết nằm trên long sàng, tiêu tụy, mảnh khảnh.

Trái tim như thắt lại, ngân y nhân nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, phi thân lên vào trong điện, khe khẽ tới trước giường, chỉ thấy người trên giường nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Kinh hoàng phát hiện ra gương mặt này không biết từ khi nào đã ẩn nhập thật sâu vào đầu hắc, tên gốc hay khóc lóc này đã chiếm đầy trái tim hắc.

“Liễm Diệm... Tiểu Hoả Diệm Nhi...” Một tiếng gọi khẽ phát ra từ miệng ngân y nhân. Bàn tay vuốt ve gương mặt đã khiến hắc nhớ nhung bao ngày.

Đột nhiên, người trên giường mở to mắt, một bàn tay nhanh như chớp đem thứ gì đó đâm vào huyết khí hải của ngân y nhân. Ngân y nhân nhất thời chân khí tiết ra, đứng ngậy người trước giường.

“Người...?” Ngân y nhân trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Người trên giường gỡ xuống mặt nạ da người, lộ ra một gương mặt tuấn tú, nhưng không phải là Liễm Diệm! Đột nhiên hắc quỳ xuống đất, “Hoàng thượng!”

“Ly, ngươi làm rất khá!” Từ sau lưng Ứng Nhược Thiên truyền tới một trận cười bi thảm. “Ha ha ha! Ứng Nhược Thiên, đợi ngươi đã lâu!”

Ứng Nhược Thiên quay đầu, chỉ thấy một nam tử mặc hoàng bào đang nhìn hắc cười lạnh lùng. “Hoàng thượng, thảo dân đã gây nên tội gì?”

“Dĩ nhiên là chuyện Liễm Diệm!”

“Liễm Diệm, hắc khoẻ không?”

“Không mượn ngươi quan tâm!” Hoàng đế đi đến trước mặt hắc, gỡ xuống mặt nạ da người trên mặt hắc. Nhất thời ngấn người ra nhìn dung nhan tuyệt thế kia.

Đột nhiên phần huyệt tát một bạt tai lên mặt Ứng Nhược Thiên, mắng, “Tiện nhân, ngươi dùng gương mặt này cám dỗ Diệm Nhi sao?”

Nhìn gương mặt méo mó của hoàng đế, Ứng Nhược Thiên dường như hiểu ra điều gì, phun ra một ngụm máu, cười lớn nói: “Đúng vậy, người Diệm Nhi yêu chính là ta!”

“Ha ha ha! Ngươi nằm mơ đi, Diệm Nhi yêu ngươi? Diệm Nhi hiện tại chỉ hận không thể tự tay giết chết ngươi!” Hoàng đế đắc ý cười nói. “Lát nữa trẫm sẽ phái người gọi hắc, đến lúc đó, ngươi có thể chết trong tay hắc, ha ha ha, hắc yêu ngươi sao, làm thiên thu đại mộng của ngươi đi!”

Ứng Nhược Thiên nén đau, nghĩ thầm: Xem dáng vẻ tự tin của hoàng đế, chẳng lẽ Tiểu Diệm Nhi thực sự hận ta? Ngẫm lại cũng phải, hắc đã thấy ta hoan hảo với người khác, ta lại khiến hắc bị thương, còn làm tổn thương trái tim của hắc, nhưng nói Diệm Nhi hận tới mức muốn giết ta cũng khó mà tin được.

“Người đâu, áp giải hắc đến thiên lao! Mời Thập nhất Vương gia đến thiên lao thẩm vấn phạm nhân.”

Chỉ chốc lát sau, Liễm Diệm nhận được thông tri của hoàng đế vội vàng tới, hung thủ giết vợ đã bắt được, hoàng đế ca ca bảo sẽ cho hắc tự mình báo thù.

Vào trong thiên lao, thấy hoàng đế đã đứng chờ sẵn, trong phòng tra tấn, một người bị trói trên một cái cọc gỗ hình chữ thập, trên gương mặt sưng đỏ đầy vết máu, nhìn không rõ diện mạo. Người nọ thấy hắc, chẳng những không sợ hãi, ngược lại trong mắt lại hiện lên một vẻ ôn nhu, khiến hắc cảm thấy thân thiết một cách kì lạ, nhất thời do dự.

Hoàng đế thấy hắc như vậy, nhất thời nóng vội, liền nói: “Diệm Nhi, đây chính là ác tặc Ứng Nhược Thiên đã làm nhục vợ của đệ, giết vợ của đệ.”

Người trên cọc gỗ vừa nghe thấy, kinh ngạc nhìn bọn họ, khoé miệng giật giật nhưng không thể lên tiếng.

Liễm Diễm đứng lặng người, đột nhiên đầu lại nhúc nhối, hình ảnh nam nhân vặn vẹo hoan hảo lại hiện ra trong đầu, một trận cảm hận cuồng liệt bùng phát, hai tròng mắt đỏ lên, hét lớn: “Ta hận hần! Ta hận hần! Ta hận Ứng Nhược Thiên!” Nói xong cầm cái roi ở bên người, dùng hết sức quất lên người Ứng Nhược Thiên.

Trên cái roi phủ đầy những cái móc nhỏ, vụt xuống một cái, móc sẽ nhập vào da, đem theo một khối da thịt nhỏ, bị quất vài cái, trên người đã không còn một mảnh da thịt nào hoàn hảo, ngân y đã rách toạc hết, máu cũng không ngừng từ vết thương trên người tràn ra.

Hần hận ta! Ứng Nhược Thiên cảm thấy đau đớn trên người cũng không bằng đau đớn của câu nói này gây ra cho hần. Rất muốn hỏi hần, vì sao bảo mình giết vợ hần, làm nhục vợ hần? Hần không phải luôn nói mình là nương tử của hần sao? Nhưng hiện tại miệng không thể nói, tên hoàng đế chết tiệt không biết làm gì khiến hần không nói được, muốn giải thích cũng không xong. Lại một trận đau đớn kéo tới, trước mắt tối sầm, liền bất tỉnh nhân sự.

Liễm Diễm sau khi bộc phát cuồng tính, tay cầm roi, thở hổn hển, ngẩng người nhìn Ứng Nhược Thiên trước mặt đã huyết nhục mơ hồ mà ngất đi.

Hoàng đế chậm rãi đến bên cạnh hần, đưa một cái chủy thủ cho hần, mê hoặc nói: “Diễm Nhi, giết hần đi, giết hần rồi có thể báo thù cho thê tử của đệ!”

Nhận lấy chủy thủ đi đến trước mặt Ứng Nhược Thiên, giơ tay lên, một nhát đâm xuống...

.=====

phó phụ: đầy tớ, người hầu Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 18

Đột nhiên một mùi hương thơm mát quen thuộc xông vào mũi, trong đầu lại hiện lên lúm đồng tiền như hoa, trái tim chợt đau đớn, tay đi lệch hướng, chủy thủ xuyên qua bả vai Ứng Nhược Thiên, phập! Một dòng máu tươi túa ra, bám lên mặt Liễm Diễm, Ứng Nhược Thiên bị cơn đau đớn làm tỉnh lại, ngẩng đầu bị thương nhìn lướt qua Liễm Diễm, rồi lại ngất đi! Liễm Diễm nhìn chủy thủ trong tay, lại nhìn vết thương đầm máu của Ứng Nhược Thiên, trái tim đột nhiên đau đớn giống như bị dao cắt, ôm lấy ngực mình, khẽ mấp máy “Thiên ca ca...!”

Hoàng đế cả kinh, lớn tiếng quát: “Diễm Nhi, còn không mau giết hần!”

Liễm Diễm tâm tư hoảng hốt đột nhiên ôm lấy đầu mình, một nỗi cảm hận mãnh liệt cùng ý muốn lãng nhục hành hạ hần đến nỗi hần muốn giết người này, nhưng trong đầu lại có một chút thanh tỉnh, lại nói là hần không thể làm thế, hần sẽ hối hận. Hét to một tiếng, chạy tới phía bức tường rồi đập mạnh đầu vào tường, vừa đập vừa gào thét như điên cuồng, hoàng đế nhất thời tay chân luống cuống, vội ôm lấy hần, miệng không ngừng an ủi: “Diễm Nhi, Diễm Nhi không nhớ được thì không cần nhớ tới nữa! Ngoan!”

Sau một lúc lâu, Diễm Nhi rút cuộc thanh tỉnh, nhìn Ứng Nhược Thiên toàn thân vấy máu, trong lòng nổi lên một cơn đau đớn mãnh liệt, nghi vấn trong lòng dề nặng, liền mở miệng nói: “Đại ca, ta muốn đem hần hồi phủ!”

Hoàng đế cả kinh, lập tức lạnh lùng hỏi: “Ác tặc đáng chết như vậy, còn đem hần hồi phủ làm gì?”

Liễm Diễm nhất thời cũng không biết mình vì sao phải nhất định đem hần đi, nhưng trực giác không muốn để hần ở nơi này nữa. “Ác tặc như vậy mà giết ngay thì thật tiện nghi cho hần, ta muốn từ từ tra tấn hần!”

Hoàng đế vẻ mặt lại vui vẻ, khuyên nhủ: “Tiện nhân ô uế này, ở đây tra tấn là được rồi, cần gì phải đem về làm bản chỗ ở của đệ.”

“Đại ca, ta không thể đưa hần về sao?” Thanh âm của Liễm Diễm đã lạnh lẽo đến khiến người ta phát run.

“Được rồi!” Hoàng đế thấy bảo bối của mình đã rất khó chịu, cũng không muốn nói nhiều nữa. Ứng Nhược Thiên đã bị Huyền băng hàn thiết châm đâm vào huyết khí hải, chân khí cả người đã không thể đề tỵ, kỳ kinh bát mạch cùng huyết vị khắp người cũng đều bị ngăn lại, hiện tại Ứng Nhược Thiên chỉ là một phế nhân miệng không thể nói, thân không thể động. Mà Diệm Nhi hiện tại hận hân như vậy, nói không chừng hai ngày nữa Diệm Nhi sẽ tra tấn chết hân! Mình việc gì phải khiến Diệm Nhi ghét thêm chứ?

Thấy hoàng đế đáp ứng, Liễm Diệm đi tới, nói lỏng dây thừng đang trói Ứng Nhược Thiên, bế hân lên, không thèm để ý tới hoàng đế, liền xoay người bỏ đi, hoàng đế nhìn tấm lưng kia mà ngẩn người, Diệm Nhi sao lại tự mình ôm tên tiện nhân kia? Diệm Nhi liệu có thật sự tra tấn chết hân không?

Đưa Ứng Nhược Thiên đến gian phòng của mình, nhẹ nhàng đặt trên giường, Liễm Diệm lập tức ngây dại, tại sao hân lại đem tên đại cừu nhân này vào phòng của mình và phu nhân?

Nhất thời tự giận mình, định đưa hân đến một gian phòng khác, nhưng vừa lại gần cơ thể hân, lại ngửi thấy mùi thơm mát hết sức quen thuộc, trút xuống bộ y phục đã rách tả tơi của hân, chỉ thấy trong ***g ngực đã huyết nhục mơ hồ, có một cái túi nhỏ đã bị máu nhuộm đỏ đeo trên người, đường may của cái túi này cực kỳ méo mó, đúng là một thứ trang sức tầm thường, thế nhưng sợi dây đeo của nó là sợi tơ tằm cực kỳ trân quý se thành. Mở miệng túi ra, một hương thơm ngát quen thuộc tràn ra, đầu Liễm Diệm đột nhiên thấy ngây ngất, cảm giác đau đớn hỗn độn trong đầu mấy ngày qua cũng bay biến đâu mất. Về mặt lại bắt đầu khí sáng.

Gọi người hầu tới, bảo họ chuẩn bị một cái thùng lớn, đổ đầy nước ấm, rồi nhẹ nhàng ôm lấy Ứng Nhược Thiên, ôn nhu lau rửa thân thể hân, một cảm giác quen thuộc lại dâng lên trong lòng, giống như đây là chuyện rất quen thuộc. Đang tắm, hạ thân hân đột nhiên đứng thẳng, cả kinh, nghĩ thầm: Tại sao lại có ý niệm như thế với tên ác nhân này?

Thật vất vả nhìn xuống cơ thể thích, đặt Ứng Nhược Thiên đã được thanh tẩy lên giường, vết đâm trên vai không quá sâu, đã không còn chảy máu nữa, vết thương trên người nhìn rất kinh khủng nhưng kỳ thực đều chỉ là thương ngoài da, vài ngày sau sẽ có thể khỏi hân. Lấy ra một lọ dược cao chữa thương tốt nhất, nhẹ nhàng bôi lên vết thương, ý niệm xấu trong lòng lại bùng phát, thân thể yếu ớt đầy vết thương kia làm sao lại mê người như vậy? Tạp niệm không thể khắc chế xâm nhập vào hạ thân hân, dục vọng ngang nhiên đứng thẳng lên, gào thét...

Liễm Diệm đang băng bó vết thương, vừa ngẩng đầu lên, thấy Ứng Nhược Thiên ôn nhu nhìn hân chăm chú, sững sốt, hân vì sao lại nhìn mình như vậy?

“Là người đã giết thê tử của ta?” Liễm Diệm lạnh lùng hỏi.

Ứng Nhược Thiên huyết vị toàn thân và kinh mạch đều đã bị ngăn cản, giống như một người toàn thân bại liệt nằm trên giường. Toàn thân không thể nhúc nhích, ngay cả lay động đầu cũng không xong, chỉ có thể cố sức nhìn hân.

Thấy hân không nói, tưởng là hân cam chịu, nhất thời hận thù lại nổi lên, xách hân lên hỏi: “Là người sao?”

Ứng Nhược Thiên chỉ nhìn vào mắt hân, thâm tình trông ngóng, Ứng Nhược Thiên lúc này gương mặt đã sưng vù xanh tím, gần như không giống người nữa, xấu xí như đầu heo, nhưng thật kỳ quái lại hấp dẫn Liễm Diệm, cảm thấy cặp mắt đã bị sưng lên chỉ còn một khe hở nhỏ lại giống như có thể mê hoặc hồn người, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt ấy, dục vọng ở hạ thân đã đứng thẳng đến đau đớn.

Đột nhiên thân hình vặn vẹo trong đầu lại hiện ra, Liễm Diệm ôm đầu hét lớn: “Không muốn! Ta hận!” Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chú vào người dưới thân, sau một hồi lâu, đột nhiên tách ra hai chân trần đầy vết máu của hân, đem phần thân của mình nhét vào mật động khô khốc, Ứng Nhược Thiên nhíu mày, đau quá! Chưa từng cảm thấy đau đớn như thế, trước kia cùng hân làm việc này, hân luôn làm đủ loại tiền hí, đến khi mình không còn một chút cảm giác khó chịu mới có thể tiến nhập. Hạ thân như muốn nứt ra, lưỡi đao thật quen thuộc kia không hề đem đến khoái cảm mãnh liệt, mà là nỗi thống khổ có thể khiến người ta muốn lập tức chết đi. Tiểu Hoả Diệm Nhi, người thực sự hận ta đến thế sao?

Dương vật thật vất vả phải nhờ máu tiết ra bôi trơn mới có thể chen vào mật động, một cảm giác sáng khoái ấm áp bao vây thật quen thuộc, khiến Liễm Diệm cảm thấy mình sắp muốn bay lên. Đầu óc hỗn loạn, phút chốc là hình ảnh một người xinh đẹp như tiên cùng mình hoan ái ở một nơi như tiên cảnh, phút chốc lại là

hình ảnh một nam nhân vắn vẹo trên người một người khác, nghĩ đến hình ảnh đó, Liễm Diễm lại trào dâng hận thù mãnh liệt, hạ thân không ngừng đưa đẩy, phát tiết dục vọng như điên cuồng, người ở dưới thân vẫn không nhúc nhích mà đón nhận tình ái kích cuồng mà lại tanh máu, mật động rách nát không ngừng tràn ra máu tươi.

Đến khi dục vọng của hắn đã tận, tựa hồ mới thanh tỉnh lại, người ở dưới thân sớm đã bất tỉnh! Vội vàng lấy phân thân ra khỏi mật động, một hỗn hợp trắng đục cùng máu tươi không ngừng tràn ra, nhất thời hoảng hốt không thôi, thấp giọng kêu: “Người đâu, mau đi gọi đại phu!”

Chỉ chốc lát sau, đại phu tới trước giường, bắt mạch.

“Hắn thế nào rồi?” Liễm Diễm lạnh nhạt hỏi.

“Không đáng ngại, có điều mất máu quá nhiều, bôi thuốc một chút là ổn thôi!” Đại phu nghĩ thầm: Vương gia này sao lại có hứng thú độc ác như vậy, nuôi tiểu quan thì cứ nuôi tiểu quan đi, sao lại hành hạ người ta đến như vậy. Ai!

Kê đơn thuốc xong, liền bỏ đi, trước khi đi còn vì người đáng thương trên giường kia mà thở dài mấy hơi.

Nhẹ nhàng mở rộng hai chân của người đang mê man kia ra, dùng khăn sạch thấm nước ấm rửa sạch mật động đã bị phá nát kia. Như là sợ đau, mật động kia vừa bị chạm vào liền co lại, phần hồng đã sưng tấy thỉnh thoảng tiết ra một dòng trắng đục lẫn với máu. Hạ thân Liễm Diễm lại căng thẳng. Thật vất vả mới rửa sạch xong, đem được cao xoa lên mật động, nhẹ nhàng quét lên nội bích non mềm kia, ngón tay lại có cảm giác bị hút vào, bao vây quen thuộc. Trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc thoả mãn, cảm giác này không biết tại sao, lại giống như đã hình thành từ lâu.

Thở dài, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Người này có thật là kẻ thù của mình không? Thật sự là đã giết thê tử của ta sao? Vì sao ta có cảm giác thật quen thuộc với hắn? Vì sao ta muốn thân cận hắn như vậy? Vì sao? Nhất thời có chút hoài nghi với lời nói của hoàng đế.

Hoàng đế nhiều ngày qua mỗi ngày đều triệu kiến Liễm Diễm, vừa gặp đã hỏi hắn đã trừ bỏ Ứng Nhược Thiên chưa, Liễm Diễm trong lòng càng thêm nghi hoặc, chỉ trả lời còn muốn từ từ tra tấn. Nghe xong lời này, vẻ mặt hoàng đế lại càng sầm xuống.

Trong lòng Liễm Diễm tràn ngập hoài nghi, tìm đến Liễm Âm, trong tiềm thức, cảm thấy Liễm Âm tựa hồ đáng tin hơn so với đại ca, nhưng Liễm Âm được hắn hỏi tới thì lại ấp úng, cuối cùng nói hắn hoàn toàn không biết gì cả, cuống quýt bỏ chạy.

Liễm Diễm trong lòng tràn đầy nghi ngờ vừa mới bước vào trong phòng, liền thấy Tiểu Bạch của mình đang nằm sát bên giường, áp vào tay của người nằm trên giường, nhất thời nghi hoặc càng nhiều, Tiểu Bạch này bình thường thật cao ngạo, không cho phép người bình thường nào lại gần, chỉ có hắn và các bảo bảo được chơi đùa với nó. Giờ phút này lại chịu nằm bên cạnh người này, còn áp vào tay hắn. Vì sao cả Tiểu Bạch cũng thân cận với hắn như vậy?

Tiểu Bạch ở bên giường nhìn bằng khối chủ nhân của mình (cái này là Tiểu Bạch lén gọi): Ô thật đáng thương a, chủ nhân thật quá thê thảm a, gương mặt phiêu phiêu bị đánh đến trông như đầu heo, ngẫu nhiên thiếu chút là nhận không ra, may mắn ngẫu nhiên có thể phân biệt bằng mùi, bằng không thật sự không thể nhận ra a! Tiểu Bạch vì chủ nhân mà rơi mấy giọt lệ thương tâm, vừa quay đầu thấy ác chủ tử đang nhìn mình chăm chăm: Mẹ ơi, ác chủ tử này bình thường đã đủ ác rồi, gần đây không biết làm sao lại càng khủng bố! Quay đầu lại thân tình nhìn bằng chủ tử ở trên giường: chủ nhân, ngẫu nhiên sợ ác chủ nhân lắm a, người tự bảo trọng nha, ngẫu nhiên đây. Tiểu Bạch bỏ đây, lão đảo bỏ đi.

Liễm Diễm chậm rãi đến trước giường, nhìn người trên giường hai mắt nhắm chặt, trên mặt đã bớt sưng nhiều, nhưng vẫn xanh xanh tím tím thật đáng sợ. Trong lòng đột nhiên sinh ra thương tiếc, tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt đã biến dạng kia, trong lòng có chút đau đớn.

Ứng Nhược Thiên chậm rãi mở mắt, thấy Liễm Diễm đang thân tình nhìn mình chăm chú, nhất thời đủ loại cảm giác ỷ khuất, khổ sở, vui mừng dâng lên trong lòng, một dòng lệ từ từ lăn xuống từ khóe mắt...

Thấy giọt lệ châu kia rơi xuống, Liễm Diễm cảm thấy trái tim như bị kim châm thép đâm vào, trong đầu đột nhiên hiện ra một câu thề “Về sau nhất định không để cho Thiên ca ca rơi thêm một giọt lệ nào nữa, chỉ

cần Thiên ca ca vui vẻ, dù ta có chết cũng cam tâm tình nguyện.” Miệng bất tri bất giác thốt lên: “Thiên ca ca...”

Ứng Nhược Thiên ở trên giường kích động mở tròn mắt, cố gắng nhìn hần, cơ thể đột nhiên không ngừng run lên. Nguyên lai Ứng Nhược Thiên muốn vận khí thoát khỏi khống chế, nhưng hàn châm ở huyệt khí hải cũng không ngừng ức chế chân khí, nhất thời thân thể không chịu nổi, thống khổ co giật.

Liễm Diễm thấy thế, sợ hãi ôm lấy hần, không ngừng vuốt ve lưng hần, Ứng Nhược Thiên được Liễm Diễm ôn nhu vuốt ve, dần dần bình ổn, thân thể cũng ngừng run rẩy. Liễm Diễm rốt cuộc hiểu ra, Ứng Nhược Thiên không lên tiếng có lẽ là vì đại ca dùng biện pháp gì đó chế trụ. Liễm Diễm mặc dù mất trí nhớ, nhưng dù sao cũng đã từng ăn chu quả, đầu óc so với người thường được khai phá hơn nhiều, thông minh hơn, cho nên Vong trần không thể ngăn cản toàn bộ trí nhớ của hần. Giờ phút này nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, thái độ kỳ quái của hoàng đế đại ca, cảm giác thân thiết khó hiểu với Ứng Nhược Thiên, hết thấy đều đã rõ ràng, quan hệ giữa hần và Ứng Nhược Thiên không phải giống như lời đại ca nói. Âm thầm quyết định, dựa vào cảm giác của bản thân mà đối đãi Ứng Nhược Thiên. Hiện tại chỉ cảm thấy người này là người hần muốn che chở, sủng ái.

Liễm Diễm thật cẩn thận chiếu cố Ứng Nhược Thiên, bất tri bất giác qua mấy ngày, thương tích trên mặt Ứng Nhược Thiên cũng dần dần khởi sắc, chỉ còn một vài vết xanh tím. Nhưng đủ để hấp dẫn ánh mắt người ta.

Liễm Diễm sắc mặt tối sầm nhìn thị nữ đang ôm chậu nước đứng ngăn người trước giường Ứng Nhược Thiên.

“Cút xuống đi!”

Thị nữ sợ hãi đặt chậu nước xuống rồi chạy vội ra ngoài. Vừa đi vừa si ngốc cảm thán: Người trong phòng của Vương gia thật xinh đẹp a!

Liễm Diễm nhẹ nhàng vớt ra khăn trong chậu, vắt qua loa, cẩn thận lau lên gương mặt phù dung kia. Ứng Nhược Thiên thấy vẻ mặt ghen tuông của hần, khoé mắt lộ ra ý cười.

Liễm Diễm liếc hần một cái, hai tay nâng mặt hần nói: “Suốt ngày trêu ong ghẹo bướm!”

Ứng Nhược Thiên liếc mắt, ý nói: Ta đâu có? Là người hầu của người hoa mắt đó chứ.

Liễm Diễm có thể đọc ý tứ của Ứng Nhược Thiên dựa vào ánh mắt của hần, lập tức nổi giận nói: “Ngày mai ta bắt bọn chúng cút hết!”

Thâm tình nhìn gương mặt này, Liễm Diễm càng ngày càng không tin lời hoàng đế, khuôn mặt này rõ ràng trong mộng đã thấy vô số lần, rõ ràng là tiên tử đã cùng mình hoan hảo vô số lần.

Nhẹ nhàng hôn lên những vết thương còn xanh tím, chuyển đến cái cổ tinh tế trắng nõn kia, khẽ cắn, nhẹ nhàng trút xuống y phục của hần, chỉ thấy trên ngực, trên người đầy những vết thương nhỏ, mặc dù đã liền lại, vẫn thật khiến người ta đau lòng, nhớ đến những vết thương này đều do mình gây ra, nhất thời ảo não cực kỳ, nhìn những vết thương này, ngậm ngút, trái tim đau đớn.

Ứng Nhược Thiên nhắm mắt lại, Liễm Diễm khẽ sờ xoa lên những vết thương, nhẹ nhàng nói: “Ta biết người không trách ta, nhưng ta vẫn cảm thấy rất hận mình, ta biết người không phải là kẻ ác như đại ca nói, ta phải tìm đại ca hỏi cho rõ!” Nói xong liền xoay người muốn đi.

Vừa ra tới cửa, đã thấy Liễm Âm tiến đến, “Nhị ca?”

“Ta, ta đến xem các bảo bảo!” Liễm Âm kỳ thực muốn xem qua Ứng Nhược Thiên, mấy ngày hôm trước hoàng đế rất đặc ý nói với hần, Ứng Nhược Thiên mấy ngày nữa sẽ bị Liễm Diễm tra tấn tới chết. Hần biết, Ứng Nhược Thiên là Thiên ca ca Liễm Diễm yêu nhất, nếu thực sự để cho Liễm Diễm hại Thiên ca ca của hần, lỡ đầu trí nhớ của hần khôi phục, sợ là sẽ lập tức đi tìm cái chết. Tuy các thái y thuyết phục Vong trần có thể làm quên tất cả, nhưng Liễm Diễm vẫn nhớ rõ tên các bảo bảo, có khi một vài mảnh ký ức nhỏ hiện ra trong đầu, nếu thực sự có ngày kia, hối hận cũng không kịp! Khi hần đem những lo lắng này nói cho hoàng đế, hoàng đế lại sầm mặt nói: “Nếu thực sự có ngày đó, cho Diễm Nhi uống ‘Hận thể’ đi. Trẫm quyết không cho phép trong lòng nó có người khác!”

Liễm Âm sợ đến ngây người, Hận thể là một loại liệt dược rất mạnh, người uống vào Hận thể sẽ trở nên ngây dại, dần dần! Thành một tên ngớ ngẩn không có trí óc. Không thể ngờ được hoàng đế đại ca lại không nghĩ tới luân thường, chấp niệm với Liễm Diệm lại mãnh liệt như thế, nhất thời lo lắng cho Liễm Diệm và Ứng Nhược Thiên không thôi. Lại còn lo lắng cho hoàng đế đại ca, hoàng đế vừa lên ngôi vàng không lâu, thiên hạ sơ định, tứ hải thái bình, nhưng thái độ của hắc cực kỳ khắc nghiệt, hơn nữa đối xử tàn nhẫn như vậy với thái phi cùng huynh đệ tỷ muội, sẽ khiến cho thế nhân nghị luận, các quan thần cũng rất kín đáo, chỉ là e ngại ngoại công Tả tướng và Tướng quân cứu cứu của họ nên không dám nói ra trước triều đình, nếu để cho thế nhân biết tình cảm của hắc với tiểu đệ, trước tiên ngoại công và cứu cứu của họ sẽ không cho phép, các đại thần lòng dạ khó lường cũng sẽ thừa cơ nổi loạn. Lúc đó lại một màn huyết vũ tinh phong, không chừng có thể phá hoại đại ca.

Thấy nhị ca nghiêng đầu nhìn vào trong phòng, liền mời hắc vào phòng, sai người rót trà, hai người liền ngồi trên bàn trước giường Ứng Nhược Thiên uống trà. Liễm Diệm uống vào một ngụm, không một tiếng động nhìn Liễm Âm. Liễm Âm nhìn Ứng Nhược Thiên trên giường, chỉ thấy hắc nằm yên một chỗ, trên mặt xanh xanh tím tím, giống như bị không ít thương tích, thở dài một tiếng, im lặng không nói.

“Nhị ca, có gì muốn nói với ta sao?”

“Là...” Liễm Âm ngập ngừng một chút, hay là nói ra sự thật với Liễm Diệm, đây là chuyện tốt đối với Liễm Diệm, đối với đại ca cũng không hẳn là chuyện không tốt. Chỉ vào người trên giường nói: “Hắc kỳ thực là nương tử của đệ, là mẹ của các bảo bảo!”

Liễm Diệm lập tức ngây người, hắc tuy rằng có cảm giác mình và Ứng Nhược Thiên nhất định có quan hệ, lại không ngờ là quan hệ thế này. Nghi hoặc cau mày nói: “Nhưng hắc là nam tử, làm sao là mẹ của các bảo bảo được?”

“Cái đó ta cũng không biết, là đệ nói cho ta, hắc đã sinh các bảo bảo!” Liễm Âm vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Đúng rồi, đệ không thấy các bảo bảo rất giống hắc sao?”

Liễm Diệm tròn mắt, mặt Ứng Nhược Thiên mấy ngày trước trông không khác gì đầu heo, làm sao có thể nhìn ra là giống cái gì? Đã nhiều ngày qua cũng không nghĩ đến phương diện này.

Bất quá sau khi nghe Liễm Âm nhắc tới, mới cảm thấy các bảo bảo tựa hồ có thật nhiều điểm giống hắc, đặc biệt là cặp mắt, quả thực là như cùng một khuôn đúc ra. Vừa nghĩ tới đã hoàn toàn tin tưởng, lập tức ngồi đến bên giường, ôn nhu vỗ về đôi tay gầy yếu kia, nói: “Ta đúng là đồ hỗn đản, đã quên ngươi, còn làm ngươi bị thương!”

Ứng Nhược Thiên dùng ánh mắt an ủi, ý nói là không sao. Liễm Diệm quay đầu nói với Liễm Âm: “Nhị ca, vì sao ta lại quên hết mọi chuyện? Đại ca bảo ta bị thương vào đầu, có phải là nói dối không?”

“Cái này, cũng không hẳn là nói dối, đệ đúng là bị thương mê man bất tỉnh, đại ca mới cho đệ dùng Vong trần, đệ chớ trách đại ca!” Liễm Âm tận lực bào chữa cho hoàng đế.

“Vậy vì sao hắc phải gạt ta?”

“...” Liễm Âm trầm mặc không nói.

Liễm Diệm nghĩ đến lần đại ca hôn lên tay hắc lúc hắc đang ngủ, với lại bình thường đại ca trước mặt hắc cũng không bao giờ xưng “trẫm”, lập tức hiểu ra, hoá ra đại ca đại ca đối với mình có loại tâm tư này, cảm thấy thật là chán ghét.

“Nhị ca, Vong trần này có giải được không?”

“Có, Ly Ưu hoa có thể giải được! Nhưng Ly Ưu hoa này rất hiếm thấy, cực kỳ khó tìm!”

Ứng Nhược Thiên ở trên giường nghe được thấy chút kích động, Ly Ưu hoa? Đột nhiên nhớ tới cuốn Cửu U tuy ký kia, từng ghi trong đó có một loại Ly Ưu hoa, màu lam nhạt, đoá hoa rất nhỏ, có mùi hương thơm mát, có công hiệu làm thanh tỉnh đầu óc. Chẳng lẽ loài hoa nhỏ màu lam Liễm Diệm đưa cho hắc trước đây là Ly Ưu hoa? Nhất thời kích động không thôi, đáng tiếc miệng không thể nói thân không thể động, chỉ có thể cấp bách mà co giật ở trên giường. Liễm Diệm kinh hãi, vội ôm lấy hắc, không ngừng vỗ về lưng của hắc, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

Thấy ánh mắt cấp thiết của hắn, Liễm Diễm hỏi: “Người biết Ly Ưu hoa ở đâu sao?” Thấy Thấy Ứng Nhược Thiên chớp mắt, Liễm Diễm vui mừng hỏi: “Ở đâu?” Rồi lại tiu nghỉu cúi đầu, Ứng Nhược Thiên đang như vậy, làm sao có thể nói cho hắn biết?

Chỉ thấy ánh mắt của Ứng Nhược Thiên vẫn gấp gấp hướng xuống phía dưới, Liễm Diễm theo ánh mắt của hắn nhìn xuống, thấy cái túi đeo trước ngực, đưa tay chạm vào cái túi đã bị vết máu nhuộm loang lổ, Ứng Nhược Thiên lại kích động chớp mắt.

Mở túi ra, một hương thơm ngát xộc ngay vào khoang mũi, Liễm Diễm lấy ra mấy đoá hoa khô màu lam trong túi, có chút kích động hỏi: “Đây chính là Ly Ưu hoa sao?”

Liễm Âm cũng kích động đi tới hỏi: “Ứng cốc chủ, đây chính là Ly Ưu hoa?”

Thấy Ứng Nhược Thiên nhắm mắt ra hiệu, Liễm Diễm liền nuốt vào hoa khô trong túi, đột nhiên cảm thấy choáng váng, ngã người xuống giường, ngất đi!

.
. .
.

=====

tiền hí: ây, khó giải thích ghê T^T, tiếng Anh của nó là foreplay, là những trò mà người ta hay làm trước khi have *** để kích thích nhau đó. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 19

Ứng Nhược Thiên kích động đến nỗi hai mắt trợn trừng, thân mình không tự chủ bắt đầu run rẩy, Liễm Âm sợ hãi vội gọi người hầu đến, cho người đi tìm đại phu.

Chỉ trong chốc lát, đại phu đã vội vội vàng vàng tới, vừa trát châm vừa xoa bóp, mới khiến thân thể Ứng Nhược Thiên ổn định lại. Vừa định bắt mạch cho Liễm Diễm ở bên cạnh, hắn đã mở mắt ra, thấy Ứng Nhược Thiên toàn thân đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, nhất thời kinh hãi:

“Thiên ca ca, huynh sao vậy?” Nói xong trong mắt đã ngấn lệ, si ngốc ngốc nhìn người trên giường, đứng trơ ra mà lệ không ngừng tuôn rơi.

Liễm Âm thấp giọng hỏi đại phu: “Hắn sao rồi?”

“Thứ lỗi cho tiểu nhân vô năng, nhất thời chỉ có thể ngừng cơn co giật của vị công tử này, tiểu nhân thực sự không phát hiện ra căn bệnh của hắn, theo lý thì mạch tượng của hắn bình thường, không giống như có bệnh, nhưng thân lại không thể động, miệng lại không thể nói.” Đại phu bắt đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Hay ngài đi tìm cao minh khác đi!”

Liễm Âm tiễn đại phu ra khỏi cửa, lúc quay lại, thấy tiểu đệ đang không ngừng khóc lóc bên cạnh Ứng Nhược Thiên, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Diễm Nhi, đã nhớ lại toàn bộ rồi sao?”

“Ô Ta đáng chết, ta làm Thiên ca ca bị thương,” nói xong liền đưa tay lên liên tục tự tát vào mặt mình. Ứng Nhược Thiên thấy thế lại trợn trừng hai mắt, Liễm Âm vội giữ lấy hai cánh tay Liễm Diễm đang tự đánh mình, khuyên giải: “Diễm Nhi, đệ muốn cho Thiên ca ca của đệ chết ngay hay sao vậy?”

Liễm Diễm đưa mắt nhìn Ứng Nhược Thiên đang nóng đến nỗi mặt đỏ bừng, sợ hãi vội vàng chạy lại ôm lấy hắn, vuốt ve an ủi: “Thiên ca ca, huynh đừng nóng, huynh đừng giận mà.”

Nói xong, đưa tay bắt mạch cho Ứng Nhược Thiên, Liễm Âm tò mò hỏi: “Diễm Nhi, đệ biết y thuật sao?”

“Vâng, ở trong cốc có xem qua không ít y thư, có biết sơ sơ!”

Kỳ thực những y thư Liễm Diệm xem, đều là kỳ thư đã tuyệt tích, y thuật của hắn dù không phải đệ nhất thiên hạ, cũng có thể xưng đệ nhị đệ tam rồi.

“Ứng cốc chủ bị sao vậy?”

“Huyệt khí hải của Thiên ca ca bị một thứ âm hàn chặn lại, kinh mạch toàn thân cũng bị khống chế, chỉ cần bức thứ âm hàn kia ra, sau đó dùng nội lực đả thông kinh mạch toàn thân thì sẽ ổn thôi, nhị ca, ta muốn vận công cho Thiên ca ca, huynh ra ngoài đi, các bảo bảo đã nhiều ngày không gặp huynh rồi, huynh ra xem tụi nó đi.”

Liễm Âm gật gật đầu, thông thả ra ngoài đóng cửa lại, đi gặp các bảo bảo đáng yêu của hắn!

Liễm Diệm nâng Ứng Nhược Thiên dậy, ôn nhu nói: “Thiên ca ca, ta sẽ dùng nội lực bức ra thứ âm hàn trong huyệt khí hải của huynh, huynh phải giữ tâm bình ổn, không được phân tâm.” Ứng Nhược Thiên dùng ánh mắt ra hiệu, Liễm Diệm liền đưa hai tay đặt sau lưng hắn. Chỉ chốc lát sau, trên mình trên đầu của hai người đều bốc lên khói trắng, Liễm Diệm đem nội lực toàn thân dồn về phía khí hải của Ứng Nhược Thiên, gầm nhẹ một tiếng, một thanh hàn thiết châm chui ra khỏi huyệt khí hải của Ứng Nhược Thiên. Nhất thời Ứng Nhược Thiên cảm thấy chân khí tràn trề ở khắp các kinh mạch huyệt vị toàn thân, vận chuyển một vòng, kinh mạch huyệt vị toàn thân bị khống chế đều được giải, kích động quay đầu lại, thấy Liễm Diệm vẻ mặt tái nhợt mặt một bên ở một bên, vội đỡ lấy hắn: “Tiểu Hoả Diệm Nhi, thân thể có chịu được không?”

“Thiên ca ca!” Liễm Diệm chỉ cảm thấy thật mát gan mát ruột: Thiên ca ca gọi ta là Tiểu Hoả Diệm Nhi, trước kia huynh ấy chưa từng gọi tên ta, toàn gọi ta là ngu ngốc, dẫn độn thôi! (hắn, thật đáng thương a!) Nhất thời hưng phấn không thôi, nắm lấy tay Ứng Nhược Thiên nói: “Thiên ca ca, huynh gọi lại ta hai tiếng đi!”

“Ngu ngốc!” Ứng Nhược Thiên thấy vẻ ngu ngốc của hắn, bắt đầu nổi nóng.

Liễm Diệm nhất thời như quả bóng xì hơi, cúi đầu không nói, đột nhiên nhớ đến cái người đã cùng Thiên ca ca hoan ái, càng thêm thê lương, thầm nghĩ: ta thật là dốt nát, Thiên ca ca nhất định không yêu ta! Nhất thời bi thương không thôi, nước mắt lại tí tách rơi xuống.

Ứng Nhược Thiên đảo mắt, cái tên ngu ngốc này, lại khóc nữa! Hai tay liền ôm lấy hắn, yêu thương xoa lên mặt hắn, nhẹ nhàng hôn lên con mắt đang vương lệ: “Đừng khóc, Tiểu Hoả Diệm Nhi!”

Liễm Diệm ngượng ngùng, vẻ mặt mong đợi nhìn Ứng Nhược Thiên hỏi: “Thiên ca ca, huynh có yêu ta một chút nào không?”

“Không phải!”

Liễm Diệm sững sốt, cảm giác trời đất đều tối sầm: Quả nhiên, Thiên ca ca không hề yêu ta, đều là ta tự mình đa tình!

“Không phải một chút, mà là rất yêu!” (hắn, nói chuyện còn phải nghĩ giữa chừng lâu vậy, sẽ giết người đó)

“Thiên ca ca!” Liễm Diệm ngây dại, hắn có nghe lầm không? Thiên ca ca huynh ấy nói huynh ấy yêu ta? Hơn nữa còn rất yêu ta?

Biết hắn lại si ngốc, Ứng Nhược Thiên ôm lấy mặt hắn, nói rành rọt từng câu từng chữ: “Tiểu Hoả Diệm Nhi, ta yêu ngươi, phi thường yêu, yêu đến nỗi không có ngươi sẽ không sống được, hiểu chưa?” Lần đầu tiên nói lời tỏ tình vừa dài vừa buồn nôn như vậy, làm cho mặt Ứng Nhược Thiên đỏ bừng, da gà nổi đầy.

Lần này Liễm Diệm đã nghe thật rõ ràng, kích động bổ nhào vào lòng Ứng Nhược Thiên, “Thiên ca ca, ta cũng yêu huynh, không có huynh ta cũng không sống được, chúng ta phải vĩnh viễn ở bên nhau, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, vĩnh viễn đều ở bên nhau!”

Ứng Nhược Thiên cau mày, nghĩ thầm: tha cho ta đi, kiếp này gặp cái tên ngu ngốc ghê tởm người đã đủ khổ rồi, còn kiếp sau, kiếp sau sau nữa, vĩnh viễn! Nghĩ đến đã thấy không rét mà run.

“Thiên ca ca, cơ thể huynh ổn chứ?”

“Ừm, đã không còn đáng ngại!”

“Thiên ca ca!” Liễm Diệm khẽ gọi một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vạt áo đang mở rộng của Ứng Nhược Thiên, vẻ mặt lúng túng như muốn cầu hoan lại không dám cầu hoan.

Nhìn vẻ mặt động tình của Liễm Diệm, ngọn lửa trên trán cũng giống như đang nhảy múa, rực rỡ phát ra mùi hoặc, trái tim Ứng Nhược Thiên cũng xao xuyến không thôi, kéo Liễm Diệm lại gần, nhẹ nhàng hôn lên ngọn lửa nhỏ kia, miệng khẽ mắng: “Đồ ngốc...”

Liễm Diệm liền ôm lấy Ứng Nhược Thiên, tìm đến cặp môi anh đào đã mong mỏi từ lâu mà kịch liệt hôn lên, đầu lưỡi linh hoạt khuấy động, hút vào thứ chất lỏng ngọt ngào, một tay tham nhập vào ngực hắn, nắm lấy một khoả anh quả, không ngừng xoa nắn, khẽ nhón, khiến chủ nhân của anh quả không ngừng thở dốc. Nụ hôn cuồng nhiệt từ cặp môi anh đào một đường trượt xuống cái cổ gợi cảm, cắn lên phần xương quai xanh mê người, hôn liếm lên hai khoả quả, tới tới lui lui trần trở, hút vào. Đến lúc lướt xuống hai chân, ngọc hành giữa hai chân đã ngạo nghễ đứng thẳng, kích động rơi xuống một giọt lệ, khẽ liếm lên cái miệng nhỏ đang rơi lệ, nhẹ nhàng dùng lưỡi đâm vào, “Ừ...” Một tiếng rên khẽ tràn ra từ miệng Ứng Nhược Thiên.

Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng liếm lên cái rãnh mẫn cảm kia, cái miệng nhỏ dường như không chịu nổi, không ngừng tràn ra những giọt lệ khoái hoạt. “Ừ... Ừm...” Ứng Nhược Thiên phát ra một tràng rên rĩ không thể kiềm chế được. Dục vọng đang bùng bùng phần chấn bị Liễm Diệm ngậm vào miệng không ngừng đưa vào đưa ra, mút vào, một dòng trắng đục theo một trận thở dốc dồn dập tiến xuống cổ họng. Một hơi nuốt xuống.

“Đừng, bắn lắm!” Ứng Nhược Thiên xấu hổ khẽ nói.

“Ngọt lắm! Thiên ca ca thật là ngọt!” Đầu lưỡi non hồng của Liễm Diệm liếm lên vạt tia trắng đục ở khoe miệng, thỏa mãn nói. Nói xong lại cúi đầu, nâng chân Ứng Nhược Thiên lên cao, dùng chân găm lót ở dưới hông hắn, nhẹ nhàng vươn lưỡi đến gần đoá phần hồng đang mở rộng, tinh tế liếm lên những nếp gấp xung quanh đó.

“Đừng...!” Ứng Nhược Thiên vặn vẹo cơ thể, không muốn hắn liếm lên chỗ đáng xấu hổ đó. Lưỡi của Liễm Diệm lại giống như bị dán vào, không ngừng tiến sâu vào trong mật động mà khuấy động, khẽ đâm vào...

Thân thể Ứng Nhược Thiên không ngừng run rẩy, ngọc hành cao thẳng cũng vô ý thức rung động, thân thể bị dục vọng hành hạ mà chuyển thành một mảng phần hồng.

Ngón tay nhẹ nhàng tham nhập mật động đang khao khát được lấp đầy, khai thác, đến khi người ở dưới thân bắt đầu vặn vẹo, Liễm Diệm mới đưa dục vọng sớm đã trào dâng tiến vào huyết động đang khát khao...

Một trận rên rĩ đầy thỏa mãn tràn ra từ miệng. Hai người sau khi đã phát tiết dục vọng nhìn nhau thâm tình, không ngừng khẽ hôn lên môi của nhau.

“Thiên ca ca, người kia... là ai?” Liễm Diệm cúi đầu không dám nhìn Ứng Nhược Thiên, ấp a ấp úng nói.

Biết hắn đang hỏi tới Lạc Anh, Ứng Nhược Thiên có chút cảm thấy áy náy, ôm hắn, vuốt lên mái tóc hơi hỗn độn của hắn, “Hắn chỉ là một người không quan trọng, về sau sẽ không gặp lại nữa!”

“A!” Liễm Diệm mặc dù ngạc nhiên, cũng không dám hỏi nhiều. Cơ thể ôm lấy Ứng Nhược Thiên lại có chút rục rịch. Ứng Nhược Thiên liếc hắn một cái, nói muốn xem các bảo bảo, Liễm Diệm đành từ bỏ, hai người tẩy sạch cơ thể, rồi tới phòng các bảo bảo.

Thấy Liễm Diệm ôm Ứng Nhược Thiên tiến vào, Liễm Âm cười gian tà, làm mặt Ứng Nhược Thiên đỏ đến kỳ cục, cũng không đáp lời hắn, liền đến trước mặt ba bảo bảo, các bảo bảo vừa thấy hắn, liền không ngừng ngây ngô cười, nước miếng cũng không ngừng chảy xuống.

“Các bảo bảo đang mọc răng, lúc nào cũng chảy nước miếng.” Liễm Diệm cười, lấy khăn lau sạch cho tụi nhỏ. Ứng Nhược Thiên ôm đứa này một cái, hôn đứa kia một cái, vô cùng đáng yêu.

“Diệm Nhi, hay các đệ nên tạm rời kinh thành đi, đại ca...” Liễm Âm hơi lo lắng nói.

“Chúng ta dĩ nhiên sẽ phải đi, bất quá...” Liễm Diệm hừ lạnh một tiếng, đại ca Hiên Viên Liễm Trần dám đối xử với hắn và Thiên ca ca như vậy, còn muốn Thiên ca ca bị giết, không thể đơn giản buông tha hắn như vậy được!

Nhìn ánh mắt khủng bố của tiểu đệ, Liễm Âm không khỏi toát mồ hôi vì đại ca, khẽ nói: “Diệm Nhi, hấn dù sao cũng là đại ca của đệ đó.”

“Nhị ca, huynh đang nghĩ gì vậy?” Liễm Diệm liếc nhìn Liễm Âm nói: “Ta làm sao lại hại đại ca được?”

“Vậy thì tốt rồi!” Liễm Âm nhẹ nhõm đi nhiều, cáo biệt với một nhà năm người, trước khi đi còn không quên ôm lấy cái bảo bảo khẽ cắn một chút, thấy ánh mắt muốn giết người của Ứng Nhược Thiên, mới buông các bảo bảo ra, thoả mãn chạy đi.

“Thiên ca ca, ngày mai huynh đem các bảo bảo đi trước đi, ta còn muốn từ biệt đại ca nữa!” Liễm Diệm dỗ Hạo Nguyệt đã sắp ngủ, nói với Ứng Nhược Thiên.

“Ừm, cũng được, chúng ta sẽ đến Phong thành chờ người, sau đó cùng nhau về U Minh cốc!” Ứng Nhược Thiên nghĩ thầm, vì tình cảm đối với Liễm Diệm, hoàng đế hấn là sẽ không làm gì hấn, cho dù có muốn làm gì, Liễm Diệm hiện tại đã hồi phục trí nhớ, võ công cũng là tuyệt đỉnh cao thủ, phỏng chừng cũng sẽ không gặp phiền phức gì được. Hấn đem các bảo bảo đi trước, cũng đỡ phải trở thành gánh nặng cho Liễm Diệm.

Như thoả thuận của hai người, hôm sau, Ứng Nhược Thiên lặng lẽ rời đi từ lúc tờ mờ sáng, buộc Diệm Nhật ở sau lưng, hai tay ôm Hạo Nguyệt và Thần Tinh, thi triển khinh công bỏ đi. Sáng sớm, các phó phụ nữ mẫu chăm sóc cho các bảo bảo hoảng hốt báo lại, các tiểu quận vương đã không thấy đâu. Liễm Diệm chỉ bâng quơ nói các tiểu quận vương đã được đưa đến phủ của Lục vương gia. Rồi coi như không có việc gì đi dạo lòng vòng, đến chạng vạng thì tiến cung cầu kiến Hoàng thượng, hoàng đế nghe tin Liễm Diệm cầu kiến, vô cùng vui mừng, tự mình ra khỏi Bàn Long điện nghênh đón.

“Diệm Nhi!” Hoàng đế nắm lấy hai tay Liễm Diệm, “Đã dùng cơm chưa?”

“Chưa!” Liễm Diệm cong môi, nũng nịu nói: “Đại ca, đệ muốn ăn chung với huynh!”

“Người đâu, mau tới đây!” Hoàng đế thấy vẻ mặt đáng yêu của hấn, trái tim đã như muốn tan ra.

“Đại ca, huynh cũng ăn đi!” Liễm Diệm cười gấp một miếng thịt để vào chén của vị hoàng đế đang nhìn mình ngây dại, hoàng đế vội ăn vào, chỉ cảm thấy các thứ sơn trân hải vị trước đây từng ăn cũng không có hương vị ngọt ngào bằng miếng thịt này.

“Đại ca, uống chút rượu đi!” Liễm Diệm giơ chén đưa cho hoàng đế. Hoàng đế nhất thời mừng đến sững sờ, nghĩ thầm: chẳng lẽ Diệm Nhi đã biết tâm tư của ta? Chẳng lẽ trong lòng Diệm Nhi cũng có ta? Nhất thời vui sướng không thôi, tiếp nhận chén rượu Liễm Diệm đưa, từng ly từng ly một, uống đến lúc ngà ngà say, đánh liều nói với hấn: “Diệm Nhi, đệ cũng biết ta...”

Liễm Diệm đưa tay chặn lên miệng hấn, ghé vào tai hấn nhẹ giọng nói: “Đại ca, chúng ta vào nội điện rồi nói, huynh phân phó nội thị đêm nay không được vào đi.” Nói xong còn làm như thẹn thùng cúi đầu.

Hoàng đế kích động đến không thể tin vào tai mình, nhất thời *** niệm bùng lên, hạ thân đứng thẳng, hét lớn một tiếng: “Đêm nay trẫm muốn chơi cờ ngâm thơ với hoàng đế, các người không ai được phép vào quấy rầy, nếu dám làm trẫm mất hứng, hừ!”

“Vâng, hoàng thượng!” Một đám nội thị sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội ra khỏi điện.

Hoàng đế liền ôm lấy Liễm Diệm, đưa hấn đến long sàng. Đột nhiên, hoàng đế ngã người lên long sàng, kinh ngạc nói: “Diệm Nhi, đệ...?”

“Đại ca, sao vậy?” Liễm Diệm vẻ mặt vô tội nhìn hoàng đế.

“Đệ, mau giải huyết đạo cho ta!” Hoàng đế có chút giận dữ.

“Ha ha, đệ không muốn thì sao?” Nói xong liền lấy ra một bình sứ tinh xảo từ trên người lúc lắc trước mặt hoàng đế: “Đại ca, đây là thứ được tốt nhất của Thanh Phong lâu, gọi là Chỉ cúc hoan, chuyên môn dùng để khai bao cho thanh quan, huynh muốn dùng thử không?”

“Diệm Nhi!” Hoàng đế vẻ mặt kinh sợ nhìn Liễm Diệm, quả thật là hấn muốn hoan hảo với Diệm Nhi, nhưng lại không ngờ mình phải là người ở dưới a! Nhưng, hấn thực sự yêu Diệm Nhi, thôi thì, để cho Diệm Nhi toại nguyện vậy.

Liễm Diệm cúi người cởi hết y phục của hần, nghĩ thầm: Sao còn chưa gọi người nọ xuất hiện? Vừa cúi đầu nhìn, đã thấy hoàng đế xấu hổ đỏ mặt nói: “Diệm Nhi, ta nguyện ý...”

Liễm Diệm nhất thời ngây người, cười lạnh nói: “Huynh nguyện ý nhưng đệ lại không nguyện ý!” Nói xong từ trong ngực lấy ra một cái ngọc thể cực lớn.

“Diệm Nhi, đệ?” Hoàng đế sợ hãi nhìn Liễm Diệm.

“Đệ chỉ yêu Thiên ca ca!” Liễm Diệm nói từng câu từng chữ.

Sắc mặt hoàng đế liền trở nên tái nhợt, Liễm Diệm mở rộng hai chân hần, xoa Cúc hoan lên ngọc thể, làm bộ như muốn đưa vào trong mật động của hoàng đế.

“Ly!” Hoàng đế vội vàng la lớn. Một nhân ảnh từ phía trên trần nhà phi thẳng xuống. Liễm Diệm khẽ mỉm cười, thầm nghĩ: rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

Người nọ giống như tia chớp tấn công Liễm Diệm, thân ảnh hai người giống như hai làn khói quấn vào nhau, sau một lát, người kia đã nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Liễm Diệm cười khê, đưa người nọ nằm lên long sàng rộng lớn, cởi bỏ y phục của hần. Vỗ nhẹ lên vai hần nói: “Ly, người thấy ta có tốt không, ta biết người đã yêu đại ca ta từ lâu rồi, giờ ta sẽ giúp người toại nguyện!”

Nói xong xoa người khê cọ ngọc thể vào giữa hai chân hoàng đế, để Cúc hoan xoa lên cúc nhị của hần, hoàng đế vừa thẹn vừa nóng vừa giận, nhưng nội thị đã bị hần sai đi hết rồi, mà hần đang như vậy, cũng không dám gọi người vào.

Ly thấy hoàng đế vẻ mặt xấu hổ, không có vẻ âm trầm tàn nhẫn như bình thường, một vẻ thẹn thùng đầy quyến rũ, khiến hần ngây ngốc, hạ thân đứng thẳng.

Liễm Diệm thấy thế cười khanh khách nói: “Ta biết người yêu đại ca của ta, khó trách lúc ta ở Bàn Long điện, mỗi đêm đều thấy người trộm nhìn hần!”

Về mặt Ly kinh hoảng, tình cảm mình đã ẩn sâu như vậy, không ngờ lại bị hần phát hiện.

Liễm Diệm đổ hết Cúc hoan còn lại trong bình sứ lên phân thân của Ly, ôm lấy hoàng đế, để mật động của hần nhắm ngay ngọc hành của Ly, nhẹ nhàng đặt hần ngồi xuống.

“Diệm Nhi, đệ dám?” Hoàng đế gấp rút kêu to, Liễm Diệm không kiên nhẫn điểm á huyết của hần, tiếp tục động tác vừa rồi.

Chỉ thấy mật động kia từng chút từng chút một nuốt lấy ngọc hành đang đứng thẳng kia, mật động bị được vật làm cho ngứa ngáy dị thường đã cảm thấy vô cùng sướng khoái, nhất thời vừa thẹn vừa giận, không dám nhìn người ở dưới. Ánh mắt của Ly nhìn chăm chăm vào hoàng đế ở trên người mình, ánh mắt u ám như muốn chiếm hết lấy hần.

Thấy mật động thuận lợi nuốt hết toàn bộ ngọc hành vào, Liễm Diệm ôm lấy hoàng đế trượt từ trên xuống dưới, nhất thời thấy hoàng đế và Ly đều thoải mái muốn chết, nhưng hai người đều bị chế trụ huyết đạo, nói không lên tiếng, chỉ nghẹn ngào, mặt hai người đều nóng bừng đến đỏ lên. Liễm Diệm đột nhiên dừng lại, cười hì hì nói với hoàng đế: “Đại ca, đệ phải đi rồi, không chơi với các người được nữa, huynh ngàn vạn lần đừng giận đệ a, nếu huynh giận đệ, không chừng đệ sẽ sợ hãi, đệ mà sợ hãi thì sẽ nói lung tung, không chừng chuyện này hôm nay sẽ bị đệ không cẩn thận nói ra a!”

Hoàng đế lúc này bị dục hỏa tra tấn đến muốn chết đi, lại nghe lời của Liễm Diệm, tức giận muốn chết, nhưng vẫn không thể làm gì được. đành phải nhắm mắt không quan tâm đến hần.

“Đại ca, huynh vĩnh viễn là đại ca của đệ!” Liễm Diệm nhẹ nhàng ôm lấy hoàng đế, có chút thương cảm nói, “Từ biệt lần này, không biết khi nào mới có thể gặp lại đại ca, đại ca phải biết quý trọng người ở trước mắt a!” Nói xong lại quay đầu nói với Ly: “Ta phải đi đây, Ly, hảo hảo chiếu cố đại ca của ta!” Đưa tay điểm Ly mấy cái, thi triển khinh công vội vã bỏ đi.

Huyết đạo giải xong, Ly vừa cử động thân thể, hoàng đế thoải mái rên lên, ánh mắt Ly u ám, ôm lấy hoàng đế ở trên người, đem hạ thân của mình không ngừng tiến lên, hoàng đế bị ánh mắt điên đảo của hần

mê loạn, trên mặt đỏ ửng, giống như cảm thấy không đủ, Ly ngồi dậy, trở thân thể của hoàng đế lại, tiến công từ phía sau, đem dục vọng nhập sâu vào như điên cuồng, khiến hoàng đế cả người mềm nhũn, muốn mở miệng kêu to, nhưng á huyết bị điểm, chỉ có thể phát ra từng đợt hít thở nặng nề.

Đột Nhiên Ly nhẹ nhàng điểm vào hoàng đế, chỉ thấy một trận rên rỉ khê tràn ra từ miệng hoàng đế. Ra là Ly đã giải á huyết cho hắn. Ly không ngừng trườn sát, xông lên, hoàng đế sướng khoái muốn chết, nhưng trong miệng lại phát ra lời mắng dứt quãng: “Cầu... nô tài... Ngày mai... nhất định... lấy... mạng chó của ngươi...”

Trái tim Ly thất lại: hoá ra trong mắt hắn, ta vẫn chỉ là cầu nô tài của hắn, thôi đi, cuộc đời này vốn nghĩ sẽ không có ngày này, hắn vốn chỉ là ước mơ xa vời mình muốn cũng không có được, hôm nay lại đạt được tâm nguyện nhiều năm, có chết cũng cam tâm! Đánh liều ôm lấy hoàng đế trườn tống, hoàng đế sướng khoái hét lên, long tinh kích tình cũng phun ra. Ly ở phía sau cũng phun ra dục vọng mãnh liệt của mình.

Hoàng đế vừa có chút tỉnh táo muốn quay lại mắng chửi hắn, không ngờ cự vật trong cơ thể lại đứng thẳng lên, Ly ôm lấy eo hắn, bắt đầu đợt công kích thứ hai, đêm còn rất dài, màn kích tình bị cấm kỵ vẫn tiếp tục trình diễn...

.
. .
.

=====

ngọc thể: ờ thì là cái ngọc hành giả đó... tiếng Anh gọi là toy hoặc dildo =)) Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 20 (CHÍNH VĂN HOÀN)

Sau hôm đó, hoàng đế vốn luôn chăm lo triều chính lại bãi triều, nghe nói là vô tình cảm phong hàn, nhưng khi hoàng hậu mời thái y đến bắt mạch, hoàng đế lại không cho. Khiến người trong cung đều nghị luận, nghe nói hôm qua Thập nhất Vương gia lại tiến cung, không lẽ bệnh của hoàng thượng là do hắn gây ra?

Hôm sau nữa, hoàng đế cuối cùng cũng thượng triều, nhưng sắc mặt tái nhợt, đi đứng cũng giống như rất bất tiện, hoàng đế tuyên bố, Thập nhất Vương gia Liễm Diễm ở dân gian đã lâu, không quen cuộc sống hoàng gia, đã cùng với người nhà đi vân du tứ hải, thuận tiện điều tra dân tình, làm cho văn võ bá quan vội vàng âm thầm viết thư cho các vị quan địa phương giao hảo, bảo bọn họ phải chú ý, kéo lại bị Thập nhất Vương gia khó dễ.

.
.

Phong thành, Thiên Hàn xã biệt viện, trong hoa viên tràn ngập hơi thở mùa xuân, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người, đôi tay ôn nhu giống như một cặp tình nhân vuốt ve nhau thật thoải mái, dễ chịu. Trong căn đình nghỉ mát tinh tế xinh xắn, một nam tử xinh đẹp như tiên đang ngồi trên bàn trong đình, mỉm cười đưa nôi cho ba bảo bảo chừnh bầy, tám tháng, đáng yêu giống nhau như đúc. Một trận gió nhẹ lướt qua, hắn ngẩng đầu, nhìn ra xa, miệng khê gọi: “Tiểu Hoả Diễm Nhi...”

“Thiên ca ca!” Một tiếng gọi hơn hử cấp bách, chỉ trong chớp lát bóng người đã vụt đến từ cách đó mấy chục trượng. Phía sau còn có một con mãnh hổ màu tuyết trắng theo sát. Người này thân hình tiêu sái phiêu dật giống như trích tiên, trên trán có một ngọn lửa đỏ tươi, như quỷ như tiên, đúng là tuyệt sắc nhân gian hiếm có.

“Tiểu Hoả Diễm Nhi!” Ứng Nhược Thiên đứng lên, khoe miệng không thể che giấu niềm vui, nhẹ nhàng đón tiếp.

“Thiên ca ca, huynh nhớ ta không?” Liễm Diễm khê ôm lấy Ứng Nhược Thiên, ghé vào tai hắn khê nói.

“Ừm!” Ứng Nhược Thiên sắc mặt ửng đỏ, khẽ gật đầu.

Liễm Diễm liền ôm lấy hắn, tìm đến làn môi anh đào đã mong nhớ, hôn vào thật sâu, sau một lúc lâu mới thoát ra khỏi cơn kích tình. Ứng Nhược Thiên hơi giãy ra khỏi ngực hắn, liếc hắn một cái, rồi oán trách nói: “Các bảo bảo thấy hết rồi kìa!”

Liễm Diễm cúi đầu nhìn, thấy ba bảo bảo đang nhìn hai người chăm chăm, còn thỉnh thoảng phát ra những tiếng cười hi hi ha ha!

Không khỏi nở nụ cười, nói với các bảo bảo: “Các con ngoan một chút, cha và mẹ của các con còn chuyện lớn phải làm a!” Nói xong liền ôm ngang Ứng Nhược Thiên, lao vào trong viện.

“Các bảo bảo...” Ứng Nhược Thiên đỏ mặt giãy ra khỏi ***g ngực của hắn.

“Thiên ca ca, ta rất nhớ huynh mà! Không phải lo cho các bảo bảo, có Tiểu Bạch chiếu cố tụi nó rồi!” Liễm Diễm hôn lên vành tai của hắn nói. Nhất thời cơ thể Ứng Nhược Thiên giống như xụi lơ, vô lực trên người hắn.

Tiểu Bạch thở hổn hển vừa mới tiến tới đình nghỉ mát, ế? Chủ nhân đâu rồi? Tại sao chỉ có ba tiểu chủ nhân ở đây? Không thể nào! Lại vút ba tiểu chủ nhân cho ta sao? Làm ơn đi! Ta là bạch hổ, không phải bảo mẫu! Ô ô làm sao số ta lại khổ thế này! Hôm nào cũng phải đi tìm một con hổ mẹ để hảo hảo ái ái mới được!

Một lúc lâu sau, Liễm Diễm vẻ mặt khí sắc ôm lấy Ứng Nhược Thiên sắc mặt vẫn ửng hồng chưa tiêu tan chậm rãi bước tới, chỉ thấy trong đình nghỉ mát, ba bảo bảo trong nôi vẫn ngoan ngoãn ngủ say, con hổ trắng toàn thân tuyết trắng lười biếng nằm tựa vào, thỉnh thoảng móng vuốt vồ nhẹ xung quanh đuổi côn trùng, không cho các con côn trùng quấy các bảo bảo ngon giấc.

Liễm Diễm vẻ mặt hớn hở vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, biểu hiện không tồi!” Tiểu Bạch thật khinh thường nhìn lướt qua hắn, nghĩ thầm: tên sắc quỷ, xem người làm cho băng chủ tử đi cũng không vững kìa!

“Diễm, đại ca của người...” Ứng Nhược Thiên cau mày nói.

Biết hắn lo lắng cho chuyện của mình và đại ca, Liễm Diễm cười nói: “Không có gì đâu, đại ca đối đãi với huynh như vậy, không cho hắn chịu chút khổ sở, ta cũng không cam lòng, huynh yên tâm, đại ca không làm gì chúng ta đâu, ta đợi trong phủ của nhị ca mấy ngày, muốn xem đại ca sẽ đối phó chúng ta thế nào, kết quả nhị ca nói đại ca không làm gì, còn tuyên bố lúc triều thượng là ta đi vân du dân gian nữa!”

“Người làm gì với đại ca người vậy?” Ứng Nhược Thiên nghi hoặc hỏi.

Phụt! Liễm Diễm nhin không được bật cười, lắc đầu nói: “Phật viết: không thể nói!” Ứng Nhược Thiên liếc mắt, cũng không muốn hỏi nhiều nữa, nghĩ thầm: hắn là không phải chuyện gì tốt, Liễm Diễm không nói, hắn là có liên quan đến thể diện của hoàng thượng rồi.

“Thiên ca ca, chúng ta bao giờ sẽ về U Minh cốc với huynh?” Liễm Diễm vội hỏi: Thiên ca ca đã đồng ý cho mình và các bảo bảo về nhà huynh ấy, tức là đã thừa nhận bọn họ rồi, thật vui về a!

“Đại ca người đã không truy cứu chúng ta, chúng ta cũng không cần vội quay về cốc, Diễm, người chưa từng đi đâu xa, hay chúng ta đi ngay đi, trên đường thuận tiện từ từ ngao du, thế nào?”

“Được! Chỉ cần được ở bên cạnh Thiên ca ca thì thế nào cũng được!” Liễm Diễm vẻ mặt ngọt ngào khẽ nhắm hai mắt. Thấy bộ dạng si ngốc của hắn, Ứng Nhược Thiên mỉm cười, đứa ngốc này, đúng là đáng yêu đến không bình thường.

Hôm sau, hai người chuẩn bị sẵn sàng, ngoài cửa, vài thuộc hạ cùng Ứng Nhược Thiên điều tra sinh ý cùng vài người đàn bà ăn mặc như phó phụ đều sớm chờ ở bên ngoài.

Ứng Nhược Thiên đeo lên mặt nạ bạc, ôm lấy Diễm Nhật, không ngờ Diễm Nhật nhìn hắn chốc lát, đột nhiên miệng cong lên, oà ra khóc, hai bảo bảo kia cũng khóc theo. Hai người tay chân luống cuống, đỡ đứa này, ôm đứa kia. Ba bảo bảo vừa thấy Ứng Nhược Thiên là khóc, Ứng Nhược Thiên nhắm mắt nhú mày, gỡ mặt nạ xuống, ôm lấy Thần Tinh, Thần Tinh chớp chớp cặp mắt to tròn, vươn hai bàn tay mồm mím ôm lấy

mặt hần, nhẹ nhàng vỗ vỗ, miệng khanh khách cười, hai bảo bảo khác cũng nhìn chăm chăm vào mặt Ứng Nhược Thiên, trên mặt còn vương nước mắt đã cười khanh khách.

“Diệm, xem ra các bảo bảo không thích ta đeo mặt nạ!” Ứng Nhược Thiên bắt đầu dĩ cười với Liễm Diệm.

“Ày, không đeo thì không đeo!” Nói xong trừng mắt nhìn các bảo bảo, các bảo bảo thấy bộ dạng dữ dằn của hần, vừa muốn mếu máo, Liễm Diệm liền cuống cuống nở nụ cười, hôn đứa này ôm đứa kia, vất vả lắm mới trấn an được các bảo bảo. Ứng Nhược Thiên ở bên cạnh che miệng cười khế. Xoay người đi ra khỏi cửa, mọi người ở bên ngoài đều nhất thời ngây người, cốc chủ sao lại đẹp như vậy? Đây là cốc chủ sao? Thân hình và khí thế này thì rõ là đúng rồi! Ứng Nhược Thiên hừ nhẹ một tiếng.

Tất cả mọi người sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, cùng hô to tham kiến cốc chủ.

“Lý Nhị, bảo người đi tìm nhũ mẫu, đã tìm được chưa?” Ứng Nhược Thiên lạnh giọng hỏi, nhiều ngày qua vì muốn tránh tai mắt người ngoài, đề phòng hoàng đế, hần phân phó không cho bất cứ ai vào nội viện, các bảo bảo đều ăn cháo do bọn hạ nhân làm, hiện tại hoàng đế không truy cứu bọn họ, đã có thể quang minh chính đại xuất hiện. Tìm một vài nhũ mẫu phó phụ chiếu cố cho các bảo bảo, cũng thuận tiện hơn cho hần và Liễm Diệm.

“Khởi bẩm cốc chủ, muội muội của tiểu nhân vừa mới sinh đứa thứ tư, sữa rất nhiều, tiểu nhân sẽ đem nó đến. Người trong nhà, cũng yên tâm hơn.” Mặc dù không rõ cốc chủ muốn nhũ mẫu để làm gì, nhưng cũng không dám tìm về người ngoài không có chút liên quan. Nói xong liền quay qua một phó phụ trẻ tuổi nói: “Muội muội, còn không khâu đầu với cốc chủ?”

Ứng Nhược Thiên thấy phó phụ kia khuôn mặt đẹp đẽ, thân mình cũng khỏe mạnh, hài lòng gật gật đầu. Quay lại trong phòng, chốc lát sau, hai người lớn ba đứa nhỏ bước ra, làm bọn thuộc hạ đều cả kinh tới mức như hoá đá.

Ứng Nhược Thiên cũng không nói gì, phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa cho cả nhà năm người ngồi, cùng với một nhóm mấy thuộc hạ và nhũ mẫu phó phụ nha đầu, đường đi từ từ thông thả, thuận tiện còn điều tra sản nghiệp của Thiên Hàn xã ở dọc đường, không kể ngoại hình của hai người khiến mọi người nhón nháo, thì dọc đường đi cũng khá là yên bình.

Bất tri bất giác đã trôi qua hơn một tháng, đã đến địa giới của U Minh cốc. Đoàn người đang nghỉ ngơi ở khách ***, đột nhiên từ trong cốc truyền đến một phong thư, Ứng Nhược Thiên xem xong, nhú mày. Liễm Diệm ở bên cạnh lo lắng hỏi: “Thiên ca ca, trong cốc xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có!” Ứng Nhược Thiên hơi ngại ngần trả lời. Lúc hần quyết định đón Liễm Diệm cùng các bảo bảo về cốc, đã viết thư nói đại tổng quản của cốc là Dương bá đi phân phát hết cơ thiếp nam sủng trong cốc, nghĩ là sau hơn một tháng, những người này cũng đã đi sạch rồi. Không ngờ ban nãy nhận được tin của Dương bá, nói phần lớn cơ thiếp nam sủng đều đã đuổi đi, chỉ còn Nghiêm công tử của Thiên Kiếm môn và Phong công tử của Phong Vân sơn trang là không chịu đi, nhất định phải đợi cốc chủ tự mình nói với họ, họ mới chịu đi. Dương bá nói Thiên Kiếm môn và Phong Vân sơn trang dù sao cũng là những môn phái có danh tiếng trên giang hồ, U Minh cốc cho dù không sợ đắc tội với hai môn phái này, cũng phải tránh đối địch với bọn họ. Cho nên thỉnh Ứng Nhược Thiên về cốc nói rõ với hai người, để hai người rời đi. Ứng Nhược Thiên thở dài, nghĩ thầm nếu Liễm Diệm thấy hai người đó, e là sẽ lại suy nghĩ lung tung, muốn nói rõ cho hần, lại sợ hần suy đoán linh tinh, nhất thời không biết mở miệng làm sao.

“Thiên ca ca, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Liễm Diệm thấy Ứng Nhược Thiên chau mày, càng thêm lo lắng.

“Diệm, ta, ta trước kia có không ít cơ thiếp nam sủng, từ khi quyết định đem người về cốc, đã em đem họ phân phát hết rồi, nhưng vẫn còn hai vị công tử ở trong cốc, ta không tự mình xử lý không được!” Ứng Nhược Thiên có đôi chút bất an, quan sát phản ứng của Liễm Diệm.

Liễm Diệm sững sờ một lát, rồi khẽ giọng hỏi: “Thiên ca ca yêu bọn họ sao?”

“Ta yêu ai, người không phải biết rõ nhất sao?” Ứng Nhược Thiên liếc mắt, “Còn hỏi cái chuyện ngu ngốc này nữa!”

Liễm Diệm nhất thời nhướn miệng cười nói: “Thiên ca ca, huynh không yêu họ là được rồi!”

“Bộ dạng ngu ngốc!” Ứng Nhược Thiên cười nhéo nhéo mặt của hắn, an ủi: “Hiện giờ bốn người các người mới là người ta yêu nhất, lần này về cốc, có thấy hai người kia cũng sẽ không chút động lòng!”

“Ta chỉ hận ta sinh ra trễ mười năm, hiện giờ mới gặp huynh, nếu được gặp huynh sớm hơn, huynh đã không có nhiều cơ thiếp nam sủng như vậy rồi, ta thật ghen tỵ với bọn họ. Thiên ca ca, huynh nhớ kỹ đó, về sau chỉ được yêu một mình ta thôi, nếu huynh yêu người khác, ta, ta không thiết sống nữa!” Nói xong cặp mắt lại ửng đỏ.

Ứng Nhược Thiên nhìn thấy, nhất thời lại đau lòng kéo hắn vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi vài câu, an ủi xong lại kéo nhau lên giường, tự nhiên trên giường chính là nơi an ủi hữu hiệu nhất.

Liễm Diễm đang nằm trên xe ngựa ngây ngô cười, hồi tưởng về kịch tính của đêm qua thì thấy Ứng Nhược Thiên xốc màn xe lên, bình tĩnh nói: “Tối rồi!”

Cái tên này, giày vò hắn tới nỗi hai chân run lẩy bẩy, ngấm lại thì, hắn đường đường là chủ nhân của cốc, làm sao có thể để cho người này ôm hắn đi gặp cấp dưới! Đành trừng mắt nhìn Liễm Diễm một cái, rồi chậm rãi xuống xe ngựa, Liễm Diễm vội đỡ hắn, bị hắn gạt ra. Biết hắn trách mình đòi hỏi quá độ, Liễm Diễm có chút hối hận, rầu rĩ cúi đầu theo sau, không dám mở miệng.

Dương bá sớm đã nghe tin đứng đợi sẵn ở ngoài cốc, thấy Ứng Nhược Thiên xuống xe ngựa, vội đón tiếp. Thấy Ứng Nhược Thiên không đeo mặt nạ, có chút kích động nhìn gương mặt Ứng Nhược Thiên, hơn hai mươi năm qua, từ khi Ứng Nhược Thiên bắt đầu đeo mặt nạ năm sáu tuổi, không ngờ có thể thấy lại khuôn mặt này. Thật sự quá giống, Dương bá nghĩ thầm, thật sự giống hệt như Hoa Lạc Trần, nam tử giống như thần tiên kia, nam tử đã làm cho lão chủ nhân điên cuồng yêu kia, nam tử đã vì sinh ra chủ nhân mà hy sinh tính mạng kia.

Đột nhiên, Dương bá thoáng nhìn qua một vị công tử tuấn dật phía sau lưng Ứng Nhược Thiên, còn ôm một đứa nhỏ trên tay, hai phó phụ bên cạnh cũng ôm một đứa nhỏ, ba đứa nhỏ bộ dạng đều giống nhau, lại có bảy tám phần giống Ứng Nhược Thiên, trên trán có cái bớt ngọn lửa giống vị thiếu niên công tử kia. Nhất thời kinh ngạc không thôi, nhìn Ứng Nhược Thiên khẽ nói: “Chủ nhân, đây là...?”

Ứng Nhược Thiên mặt đỏ lên, khẽ gạt đầu. Dương bá nhất thời lão lệ tuôn rơi, vọt tới trước mặt Liễm Diễm nhìn bảo bảo, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của bảo bảo, khẽ nói: “Lão chủ nhân, nhà chúng ta có thể có hậu rồi!” Dương bá này từng là thân phó bên người Ứng Thiên Hàn, biết Ứng Nhược Thiên kế thừa thể chất Oa tộc nhân của Hoa Lạc Trần, không thể làm cho nữ tử có thai. Nhưng lão chủ nhân đã cho hắn luyện võ công âm hàn, thể chất âm lãnh, cũng không thể có thai, cứ ngỡ là sẽ không thể có hậu.

Dương bá cũng không mong chủ nhân có thai, vì Oa tộc nam tử sinh con cơ hồ là một mạng đổi một mạng. Năm đó Hoa công tử vì sinh con mà chết, lão chủ nhân giống như tro tàn, chống đỡ đến năm Ứng Nhược Thiên mười sáu tuổi, đã cùng đi với Hoa công tử. Thảm cảnh ngày trước hiện rõ trước mắt, nếu Ứng Nhược Thiên vì sinh con mà có cơ sự gì, ông có xuống dưới lòng đất cũng không có mặt mũi nào gặp lão chủ nhân. Hiện giờ Ứng Nhược Thiên không chỉ sinh con, mà còn sinh ba đứa con, hơn nữa cơ thể có vẻ không có chút tổn thương nào, võ công còn tiến bộ nhiều.

Nhất thời Dương bá vừa kích động vừa sung sướng, lượn vòng tới lui quanh ba bảo bảo, nhìn nhìn Diễm Nhật, ngó ngó Hạo Nguyệt, ngấm ngấm Thần Tinh, miệng cười rạng rỡ.

“Dương bá, đây là ba con trai của ta, Diễm Nhật, Hạo Nguyệt, Thần Tinh.” Ứng Nhược Thiên cười, nhìn Dương bá nói.

“Hảo! Hảo! Hảo!” Dương bá nói liên tiếp ba chữ hảo, kích động đến nỗi không biết nói sao cho phải, muốn ôm ba bảo bảo mồm mồm vào lòng mà hôn hít một phen.

Đưa Liễm Diễm đến trước mặt Dương bá, khẽ khàng nói: “Đây là cha của các bảo bảo.” Nói xong, mặt đã đỏ bừng.

Liễm Diễm ngây ngô cười với Dương bá: “Chào Dương bá, ta là Liễm Diễm!”

Dương bá cẩn thận xem xét Liễm Diễm, gạt đầu hài lòng, nghĩ thầm: Tiểu công tử này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng phong thái tuấn dật như vậy, cũng miễn cưỡng xứng đáng với chủ nhân, hơn nữa dù sao hắn cũng là cha của các tiểu chủ nhân, nhìn vẻ mặt của các tiểu chủ nhân, cũng coi như thích hợp!

Càng nhìn các tiểu chủ nhân càng thêm cao hứng, hưng phấn đón mọi người mau về cốc, Nghiêm Thiên Vũ và Phong Dật Dương sớm đã chờ trong đại sảnh. Thấy Ứng Nhược Thiên cùng một thiếu niên tuấn dật xuất trần chậm rãi đi tới, hai người cả kinh, gương mặt của cốc chủ ra là đẹp như vậy, trong đầu đã vô số lần tưởng tượng ra, khát khao, nhưng không ngờ cốc chủ lại là thiên nhân chỉ tư đến như vậy! Hiện giờ vì thiếu niên này, cốc chủ lại lộ mặt thật, xem ra thiếu niên này có vị trí to lớn trong lòng cốc chủ.

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ bi thương. Bọn họ đã thua, lẽ ra còn muốn ở bên cạnh cốc chủ thêm nhiều năm nữa, cốc chủ hẳn là có chút tình ý với họ, nhưng hiện tại, thấy cốc chủ yêu thương nắm tay hắn, mà thiếu niên này lại thoải mái tựa đầu lên vai của cốc chủ. Bọn họ đã thua hẳn rồi, cốc chủ bình thường không cho bọn họ tiếp xúc vào thân thể mình, ngay cả lúc hoan ái, cũng rất ít khi đụng chạm bọn họ. Lúc này lại dễ dãi với thiếu niên này như vậy.

Ứng Nhược Thiên âm thầm nhú mày, Tiểu Hoả Diễm Nhi này, dáng người đã muốn cao hơn hẳn một cái đầu rồi, còn có bộ dạng “chim nhỏ nép vào người” ngu ngốc này nữa, thật sự rất mất mặt, muốn giãy giụa khỏi hắn, nhưng tay mình lại bị tay của hắn nắm thật chặt, đành khẽ bấm ngón tay vào lòng bàn tay hắn, cảnh cáo.

“Thiên ca ca!” Một tiếng kêu vừa u oán vừa uỷ khuất. Ứng Nhược Thiên run rẩy rụng một đám da gà trên người, bất đắc dĩ đảo mắt, đành theo hắn đi.

Hai người cứ liếc mắt đưa tình, Nghiêm Thiên Vũ và Phong Dật Dương thấy cũng không dễ chịu, hai người đều có nguồn gốc danh môn, vốn đã rất cao ngạo, trước đây vì yêu phong thái của Ứng Nhược Thiên mà không quan tâm tới thể diện uỷ thân cho hắn, bây giờ cũng không muốn giải thích gì với Ứng Nhược Thiên nữa, chỉ cảm thấy ở thêm chỗ này một chút nữa thì càng rước thêm nhục.

Nghiêm Thiên Vũ mắt rưng rưng lệ nói với Ứng Nhược Thiên: “Cốc chủ, Thiên Vũ tự biết không xứng với người, hôm nay từ biệt, sau này không gặp lại nữa, chỉ mong cốc chủ có thể thỉnh thoảng nhớ tới Thiên Vũ, Thiên Vũ đã tha mãi rồi!” Nói xong nước mắt đã không thể kiềm chế tuôn trào, xoay người chạy ra khỏi phòng. Phong Dật Dương chưa kịp nói gì, nước mắt đã tuôn rơi sau một hồi nhìn Ứng Nhược Thiên chăm chú. Rồi mới chấp tay nức nở nói: “Cáo từ!” đành xoay người bỏ đi.

Ứng Nhược Thiên ngó nhìn hai người bỏ đi, trong lòng cảm thấy chút áy náy, hai người này vốn là danh môn quý công tử, sáu bảy năm qua, đã tình nguyện hầu hạ dưới thân mình, còn phải chia sẻ với bao nhiêu người, nếu không phải thực sự yêu hắn, làm sao có thể uỷ khuất như vậy, hít sâu vào một hơi, nhưng hiện giờ hắn đã có Liễm Diễm rồi, đành có lỗi với họ vậy.

Liễm Diễm thấy hắn thất thần nhìn về phía hai người kia bỏ đi, nhất thời vừa ghen tỵ vừa thương tâm: “Thiên ca ca, huynh còn muốn bọn họ sao?” Nói xong, trong mắt đã lập lòe tia nước.

“Đồ ngốc!” Ứng Nhược Thiên dịu dàng vuốt lên mặt hắn nói: “Ta chỉ cảm thấy một chút có lỗi với họ thôi, chẳng phải đã nói người đừng đoán mò linh tinh sao?”

“Về sau huynh đừng nghĩ đến bọn họ, chỉ nghĩ đến ta thôi!” Liễm Diễm dẫu môi rúc vào lòng Ứng Nhược Thiên: “Thiên ca ca, huynh đáp ứng ta đi, đừng nghĩ đến bọn họ nữa!”

“Được được được! Không nghĩ đến bọn họ, chỉ nghĩ đến Tiểu Hoả Diễm Nhi của ta, được chưa?” Ứng Nhược Thiên cười cười an ủi.

Gương mặt Liễm Diễm lại tràn đầy tươi cười, gật gật đầu thật mạnh. Miệng khẽ nói: “Nguyện như đôi chim liền cánh, thề trước sử sách, trọn đời không quên!”

Hai người nhìn nhau cười, nở ra lúm đồng tiền tươi như hoa!

Toàn văn hoàn

.

PHIÊN NGOẠI Đăng bởi: admin

22. Chương 22: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 1

CHƯƠNG 21: TỪ DIỄM VƯƠNG THÀNH DIỄM VƯƠNG – 1

U Minh cốc, tia nắng mặt trời buổi sớm chậm rãi buông mình trên các song cửa Thiên Diễm các, Liễm Diễm xoa xoa mắt, thoả mãn vươn người. Đang định giống như mọi khi rúc vào lòng người bên cạnh mà nũng nịu, tìm đến những nụ hôn ngọt ngào, tay vừa sờ, lại đáp xuống một khoảng không, mày nhíu lại, giận dữ đứng dậy, chạy vội đi tìm Ứng Nhược Thiên.

Bỗng nghe một hồi tiếng tiêu phiêu lãng theo gió như tơ nhện, du dương trầm bổng, dường như có thoáng chút sầu ý, liên miên không dứt. Đi lần theo âm thanh, thấy trong một tiểu đình trong hoa viên bên ngoài Thiên Diễm các, Ứng Nhược Thiên đang dựa mình vào lan can uốn khúc, cầm cây hắc ngọc tiêu thổi. Toàn thân ngân y như tuyết, gương mặt tinh tế, xinh đẹp như ngọc được ánh dương sớm chiều vào, toát ra hào quang nhàn nhạt, làn tóc đen thật dài như thác nước bay loạn, một trận gió nhẹ thổi tới, tà áo bay bay, mái tóc cũng theo gió mà phấp phới, giống hệt như tiên tử lữ làng giáng trần, giờ đây đang chuẩn bị bay lên.

Liễm Diễm ngây ngốc người, đứng sững không dám cử động, chỉ sợ hấn vừa cử động, tiên tử này sẽ không còn trước mắt nữa. Trong lòng khổ sở, khe khẽ nói: “Thiên ca ca!” Lệ đã tuôn xuống tí tách.

Tiếng tiêu chợt ngưng bật, Ứng Nhược Thiên xoay người bước về phía hấn, thấy bộ dạng si ngốc nước mắt lã chã của hấn, biết bệnh si của hấn lại tái phát, trùi mền lau nước mắt cho hấn: “Sao lại khóc?”

“Thiên ca ca, ta...” Liễm Diễm nhất thời nói không nên lời, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu.

Biết hấn vì chuyện đêm qua mà mắc bệnh si, đêm qua lúc hai người hoan hảo, Ứng Nhược Thiên chợt nghĩ mình và Liễm Diễm cùng nhau hoan ái cũng một hai năm rồi, nhưng vẫn chưa lần nào được thượng hấn, nhất thời có chút muộn phiền, nghĩ dù sao hấn cũng là nam nhân, trước kia bao nhiêu là nam sủng, có ai không phải uỷ thân bên dưới hấn đâu? Hiện giờ lúc nào cũng phải ở dưới Diễm Nhi, cũng phải chần chừ chinh phu cương mới được! Vì thế liền đề nghị được thượng, Liễm Diễm ban đầu sững sốt, rồi cũng bằng lòng, nằm giữa người trên giường, xấu hổ e lệ nói: “Thiên ca ca, huynh tới đi!”

Ứng Nhược Thiên thấy bộ dạng đáng yêu này, sớm đã động tình không thôi, lấy thuốc bôi trơn nhẹ nhàng vẽ lên phần hồng nhỏ bé chưa từng dùng qua kia, khẽ đưa một ngón tay vào trong mật động thăm dò, cái lỗ nhỏ liền thất lại khiến ngón tay đau đớn, nghĩ thầm: Sao lại chặt như vậy? Đưa mắt nhìn Liễm Diễm, mặt đã trắng bệch ra vì đau, nhất thời có chút đau lòng, liền rút ngón tay ra.

“Thiên ca ca, ta không sao, ta chịu được mà!” Liễm Diễm vội vàng nói, sợ Thiên ca ca của hấn mất hứng. Thấy hấn cố chấp, Ứng Nhược Thiên lại khẽ đưa tay vào mật động nhỏ hẹp kia, thật vất vả mới vào được một ngón tay, ngón thứ hai lại không thể nào vào được, nhìn Tiểu Hoả Diễm Nhi chịu đau đớn vì mình, khuôn mặt cũng muốn xanh mét, đau lòng không thôi, rút ngón tay ra, Liễm Diễm vội la lên: “Thiên ca ca, huynh cứ vào luôn cũng được, ta chịu được mà!”

Ứng Nhược Thiên thở dài khẽ nói: “Diễm, người trời sinh hậu đình nhỏ hẹp, nếu thực sự miễn cưỡng, sẽ làm người bị thương, ta cũng sẽ không vui!”

Nói xong, khẽ ôm lấy hấn, ôn nhu hôn, Liễm Diễm bị nụ hôn này làm cho si ngốc, trong lòng vô cùng yêu thương, nhịn không được khẽ cựa vật vào đùi Ứng Nhược Thiên, Ứng Nhược Thiên mỉm cười ôm lấy hấn, trở mình xuống dưới thân của hấn, chợt mở ra một mảnh kiều diễm, một đêm hoan hảo mấy độ.

Sáng sớm, Ứng Nhược Thiên tỉnh dậy, thấy tiểu ái nhân ở bên cạnh, trong lòng dù cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, nhưng lại cũng có chút mất mát, nhất thời phiền muộn, liền lấy ngọc tiêu đến hoa viên thổi giải sầu. Không ngờ đứa si này nghe tiếng tiêu lại khóc! Nghĩ thầm: Tiểu Hoả Diễm Nhi với mình tình cảm sâu đậm, việc đêm qua đã khiến hấn trần trở, hôm nay mình lẽ ra không nên thổi khúc ai oán kia, giờ thì khiến đứa si này mắc bệnh si rồi, không biết bao giờ mới đỡ được hấn đây.

Nhẹ nhàng ôm lấy hấn, nhẹ giọng dỗ dành: “Diễm, người trời sinh cơ thể như vậy, ta cũng không trách người, đừng khóc!”

“Thiên ca ca, nhân sinh vốn vô thường, trăng sẽ khuyết, hoa sẽ rụng, tất cả những thứ xinh đẹp, tốt lành, cao, khiết, ở trên phạm trần này đều không thể giữ lại,” Liễm Diễm nói xong lại rơi lệ, “Thiên ca ca, huynh

xinh đẹp như trích tiên như vậy, ta, ta làm sao có tư cách giữ lại, vừa rồi thấy huynh giống như sắp bay lên, ta... lòng ta đau đến muốn chết đi!” Liễm Diễm nghĩ mình không thể hầu hạ dưới thân Ứng Nhược Thiên, không chừng ngày nào đó Ứng Nhược Thiên sẽ ghét bỏ hẳn, nhất thời cảm thấy thật khó chịu. Vừa nói xong, lại khóc rống lên.

“Đồ ngốc, ta có phải con chim đâu, làm sao bay lên được?” Ứng Nhược Thiên buồn cười, lấy tay chọc lên trán Liễm Diễm, quả mướp: “Cả ngày nghĩ ngợi gì trong đầu thế hả? Còn không mau đi xem Nhật Nguyệt Tinh? Suốt ngày giao hết tội nhỏ cho Dương bá, người làm cha kiểu gì vậy?”

“Dương bá không cho ta tiếp cận các bảo bảo mà, sao huynh trách ta?” Liễm Diễm vẻ mặt ủy khuất trả lời, nghĩ đến các bảo bảo, cảm xúc đã tốt lên nhiều.

Thấy mình đã thành công chuyển sự chú ý của Liễm Diễm, Ứng Nhược Thiên nở một nụ cười nhẹ, oán trách: “Người còn mặt mũi nào nói hả? Dương bá không cho người tiếp cận các bảo bảo, còn không phải vì người suốt ngày lấy tội nhỏ làm thí nghiệm, cho uống thuốc bậy bạ sao?”

“Sao mà bậy bạ, ta vì muốn tội nhỏ cường thân kiện thể, làm ra được liệu đó cũng phí không ít tâm tư của ta đó!” Liễm Diễm dẫu môi, càng ủy khuất.

“Vậy sao? Tháng trước các bảo bảo cả người xanh lè tím cũng không trôi là thế nào?” Vừa nghĩ tới Dương bá khóc lên khóc xuống, ôm các bảo bảo cả người xanh lè đến báo cáo tình hình với hắn, Ứng Nhược Thiên phì cười.

Liễm Diễm ngại ngừng gãi gãi đầu: “Cái đó, là ta không cẩn thận lấy nhầm một vị thuốc, người ta đâu có cố ý!” Nói xong, nghĩ đến ba bảo bảo xanh lè, cùng với vẻ mặt như bị táo bón của Dương bá, nhất thời cũng không nhịn được bật cười ha hả. Hai tuyệt mỹ nam tử xuất trần như tiên, ở trong đình ôm nhau cười khanh khách, làm tôi tớ đi ngang qua đều mất hồn, nhìn cảnh đẹp trước mắt, si ngốc.

Đột nhiên, một thuộc hạ vội vàng tới báo cáo: “Cốc chủ, Vương gia, Lục Vương gia gửi một phong thư!”

“Nhị ca?” Liễm Diễm nhận lấy bức thư, vừa mở ra, sắc mặt trắng nhợt, Ứng Nhược Thiên lo lắng hỏi: “Diễm, trong thư nói gì?”

“Đại ca huynh ấy, huynh ấy sắp chết!” Liễm Diễm mặc dù có chút khúc mắc với hoàng đế đại ca, hận hắn từng lừa gạt mình, tra tấn Thiên ca ca, nhưng dù sao cũng là thân ca ca của mình, nhất thời trong lòng lo lắng vạn phần, lệ đã dâng lên trong mắt.

“Đừng vội, Diễm! Để ta xem!” Nói xong, cầm lấy bức thư trong tay Liễm Diễm, thấy Liễm Âm nói, hoàng đế đang bệnh nặng, được thạch vô y, sợ là không sống qua nổi năm nay, bảo Liễm Diễm trở về nhìn mặt lần cuối. Ứng Nhược Thiên tràn đầy nghi ngờ, nửa năm trước cùng Liễm Diễm rời kinh thành, hoàng đế thân thể còn khỏe mạnh, còn đang trong lúc tuổi trẻ thể tráng, làm sao mới nửa năm mà đột nhiên bệnh nặng, được thạch vô y? Hơi trầm ngâm một lát rồi nói: “Diễm, chúng ta lên kinh thành xem đi!”

“Ừm!” Liễm Diễm gật đầu về phòng thu thập đồ đạc, rồi cùng Ứng Nhược Thiên thi triển khinh công, cấp tốc phóng về hướng kinh thành. Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 2

CHƯƠNG 22: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 2

Hai người một đường thi triển vô cùng khấn trương, xan phong túc lộ, lộ trình lẽ ra cần một tháng mà chỉ trong vòng ba bốn ngày đã tới được kinh thành, hai người dừng bước, quay sang nhìn nhau. Liễm Diễm hơi đau lòng nhìn Ứng Nhược Thiên nói: “Thiên ca ca, xem huynh mặt mày đã đầy bụi đất rồi, đều tại ta, lẽ ra đi một mình là được rồi! Còn bắt huynh đi theo chịu mệt nhọc!” Nhất thời trong lòng thấy thật hối hận.

Ứng Nhược Thiên vuốt ve gương mặt hơi tiêu tụy của hắn, ôn nhu nói: “Diễm, người đi một mình, làm sao ta yên tâm được? Xem người cấp bách như vậy, nội lực cũng hao tổn rất nhiều rồi!” Nói xong liền cầm lấy tay hắn, chậm rãi truyền một ít chân khí cho hắn. Liễm Diễm quỳnh lên, vội vàng đẩy tay hắn ra: “Thiên ca ca, huynh cũng hao tổn không ít chân khí mà, đừng truyền cho ta, lỡ đâu làm tổn hại cơ thể, ta lại càng sốt ruột!”

Ứng Nhược Thiên thấy hần khăng khăng không chịu, cũng không muốn miễn cưỡng thêm, biết nội lực của hần thâm hậu, chỉ cần vận khí điều tức là có thể mau chóng khôi phục. Hai người nghỉ một lát rồi phóng vọt về phía hoàng cung, Liễm Diệm tay cầm kim bài được Liễm Trần ban thưởng, cả đường thông suốt không bị ngăn trở tiến vào Bàn Long điện.

Chỉ thấy bên ngoài điện là một đám quan thần đang quỳ, mỗi người đều có vẻ mặt bi thương, trong lòng thấy trầm xuống, vọt đi vào trong điện. Đến ngoại điện, thấy hoàng hậu cùng các phi tần, hoàng tử công chúa đang quỳ, mọi người đều rưng rưng khóc. Ngoại công cùng cửu cửu hai người đều khóc khóc thảm thiết, nhị ca Liễm Âm si ngốc nhìn vào nội điện, lệ đã ướt mặt, trong miệng không ngừng khê gọi: “Đại ca, huynh thực sự phải đi sao?”

Vừa thấy Liễm Diệm, Liễm Âm đã lớn tiếng oà khóc: “Diệm Nhi, đại ca không xong rồi, đệ mau đi nhìn huynh ấy lần cuối đi!” Ngoại công và cửu cửu của Liễm Diệm đã khóc đến không thể nói nên lời, chỉ dùng ánh mắt đau thương nhìn Liễm Diệm, ý bảo hần vào trong nhìn Liễm Trần lần cuối.

Liễm Diệm cảm thấy trong lòng đau xót, vốn còn chút oán hận với Liễm Trần, lúc này đã hoàn toàn không còn một tia khúc mắc, nước mắt rơi lã chã, bổ nhào vào lòng Ứng Nhược Thiên: “Ồ... Thiên ca ca, đại ca sắp chết!”

Ứng Nhược Thiên vỗ vỗ đầu hần an ủi: “Diệm, mau vào xem đi, không chừng có biện pháp chữa trị!” Ứng Nhược Thiên thầm nghĩ: Y thuật của Diệm Nhi đã là thập phần cao minh, có mấy lần hần lơ đãng mà có thể trị những nghi nan tạp chứng đã nhiều năm cũng không chuyển biến, hiện giờ mỗi lần trong cốc có bệnh, đều cầu hần chữa trị, có thể nói động tay là bệnh trừ. Ngự y trong cung không nhìn ra, biết đâu Diệm Nhi lại có biện pháp.

Liễm Diệm gật đầu, xoay người tiến vào, Liễm Âm lại giữ chặt hần nói: “Diệm Nhi, Ly đang ở trong với đại ca, đệ... đệ nhìn đại ca lần cuối rồi mau ra đây, đại ca lúc này muốn được ở bên cạnh Ly!”

“Vâng!” Liễm Diệm gật gật đầu, đi vào trong điện, vừa mới bước vào cửa, đã nghe Ly hét thảm một tiếng: “Không! Trần...!” Rồi vẻ mặt tái nhợt rút ra một thanh chuỷ thủ ở bên hông, tự đâm vào tim mình...

.=====

xan phong túc lộ: dải gió dầm sương Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Từ Diệm Vương Thành Diệm Vương – 3

CHƯƠNG 23: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 3

Liễm Diệm vọt vàng phóng ra một thanh ngân châm dùng để châm cứu, đánh rơi chuỷ thủ trong tay Ly, Ly sửng sốt một lát, rồi lại tung chưởng phách về phía đỉnh đầu của mình. Liễm Diệm nhíu mày, chuyển mình một cái đến trước mặt hần, vọt điểm một vài huyết đạo của hần. Rồi lại đến trước long sàng, đưa tay đến trước ngực của Liễm Trần, chân mày cau lại: “Cũng may còn có thanh long ngọc bội bảo vệ tâm mạch, vẫn còn một hơi thở. Ế? Cơ thể đại ca sao lại lạnh như vậy? Không thể nào, sao lại lạnh như người đá thể này? Cho dù đã chết cũng đâu lạnh đến như vậy?” Trong lòng còn đang tràn đầy nghi hoặc, đột nhiên thoáng nhìn, thấy Ly đang há miệng muốn cắn lưỡi tự sát, nghĩ thầm: Tên Ly ngốc nghếch này, đại ca của ta còn chưa chết, nếu người chết, đại ca tỉnh lại không phải sẽ khóc đến chết sao? Liễn đưa tay nắm lấy cằm của hần, giật mạnh xuống một cái, nhíu mày nói: “Ly, đại ca ta còn chưa chết, người tìm chết làm gì?”

“...” Ly vẻ mặt hoảng hốt nhìn hần.

Liễm Diệm đảo mắt với hần, cũng nhắc lên tiếng giải thích cho hần, chỉ nắm cánh tay gầy yếu của Liễm Trần lên, bắt mạch cho hần, trầm tư nghĩ: mạch hướng của đại ca thể này, sao lại suy tổn huyết khí? Đại ca xem ra đâu có thụ thương gì? Bệnh chứng này... A! Đúng rồi, ta đã từng xem qua trong một bộ y thư, bệnh trạng khi trúng một loại Phệ huyết băng cổ rất giống với bệnh trạng của đại ca a!

Vội kéo xuống tấm chăn trên người Liễm Trần, kéo trung y của hần xuống, chỉ thấy trên huyết thiên trung trên ngực có một màu lam mờ mờ: đúng rồi, chính là Phệ huyết băng cổ, người trúng loại cổ độc này, trên huyết thiên trung sẽ nổi màu lam mờ, toàn thân lạnh như băng, có điều cổ độc này chỉ Linh Nam quốc mới

có, hầu như đã tuyệt tích, đại ca sao lại trúng loại cổ độc này? Trầm tư một lát, rồi nghĩ thầm, phải mau mau trừ bỏ cổ độc này mới là quan trọng nhất. Liền tiến ra cửa đại điện nói: “Thiên ca ca, nhị ca, hai người vào đây một lát!”

Hai người vội vào trong, thấy Ly miệng đang há hốc không nói lời nào đứng ngây ra trước giường, Ứng Nhược Thiên cùng Liễm Âm đưa mắt nhìn nhau, biết đây là kiệt tác của Liễm Diệm.

“Thiên ca ca, đại ca của ta không phải là bị bệnh, mà là trúng cổ độc!” Liễm Diệm vẻ mặt ngưng trọng nói. Ba người kia cũng không khỏi sửng sốt.

“Diệm Nhi, sao như vậy được? Đại ca sao lại trúng cổ độc?” Liễm Âm bán tín bán nghi nói: “Ai lớn mặt đến như vậy dám hại đại ca?”

Ánh mắt của Ly lập tức dị thường phần nộ: là ai, ai muốn hại Tiểu bát điểm nhi của ta, ai độc ác hại bảo bối của ta như vậy? Ta muốn đem hắn chặt làm trăm mảnh, ta muốn lột da hắn, rút gân hắn!

Liễm Âm thấy ánh mắt phần nộ của Ly như sắp bùng lửa, cơ thể không ngừng run lên, đành kéo kéo Liễm Diệm, khẽ giọng nói: “Diệm Nhi, đệ mau giải huyết đạo cho Ly đi!”

“Đừng phiền đệ, đang bận tay!” Liễm Diệm không thèm ngẩng đầu, tiếp tục xem xét cơ thể Liễm Trần, “Hắn phiền lắm, ban nãy còn hại đệ phải làm đủ thứ chuyện, để hắn đứng một bên đợi đi!”

Liễm Âm ngăn người, ánh mắt xin lỗi nhìn qua Ly: tiểu ác ma muốn hành hạ người, đành chịu vậy thôi!

“Thiên ca ca, lát nữa ta và huynh cùng nhau vận công bức cổ trùng trong cơ thể đại ca ra!” Liễm Diệm nắm cánh tay của Liễm Trần lên, rạch một đường nhỏ, rồi đi đến bên cạnh cầm lên một cái bát ngọc, lại đi đến bên người Liễm Âm, nắm cánh tay hắn dùng dao rạch một đường, Liễm Âm đau đớn kêu lên, “Diệm Nhi, đệ làm gì vậy?”

“Muốn bức ra cổ trùng trong cơ thể đại ca, phải có huyết dẫn, huyết dẫn này phải là máu của người thân thích mới được!” Liễm Diệm lấy một cái chén nhỏ hứng máu của hắn. Liễm Âm đảo mắt, biết hắn muốn nói mình cũng là thân thích của đại ca, Liễm Diệm nhẹ nhàng cười: “Đệ sợ đau, nên mới dùng máu của huynh!”

Liễm Âm trừng mắt nhìn hắn, thầm mắng: Tiểu ác ma!

“Thiên ca ca, huynh nâng đại ca dậy đi, chúng ta cùng dùng nội lực bức cổ độc ra!” Nói xong, đặt bát ngọc ở trước cánh tay của Liễm Trần, cùng Ứng Nhược Thiên ngồi sau Liễm Trần, hai người một tả một hữu vận khí ngưng thần ở sau lưng Liễm Trần.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hai người chậm rãi tuôn ra một trận sương mù màu trắng, Liễm Trần hai mắt nhắm nghiền, gương mặt không chút huyết sắc lại từ từ đỏ lên, trên đỉnh đầu cũng tuôn ra một trận sương mù, nhưng lại mơ hồ một màu lam nhạt.

Qua thời gian một nén hương, đột nhiên, trước khuôn ngực trần của Liễm Trần có một khối nổi lên, không ngừng trượt đi, Liễm Âm và Ly vừa thấy đều lộ vẻ hoảng hốt, là cái gì vậy? Không lẽ là cổ trùng như lời Liễm Diệm?

Cái khối kia giống như bị đẩy mạnh, chậm rãi từ trước ngực trượt lên bả vai, sau đó theo cánh tay chậm rãi tiến về vết cắt của Liễm Diệm ban nãy, đứng khựng lại một lát, rồi giống như bị mấu trong bát ngọc dẫn dụ, lại thêm nội lực của Ứng Nhược Thiên và Liễm Diệm thôi thúc, đột nhiên một con trùng màu lam, dài một thốn, trông giống như con tằm trượt xuống theo vết máu trên cánh tay Liễm Trần, rơi vào trong bát ngọc.

Liễm Âm cả kinh há hốc miệng, nhìn chằm chằm vào con trùng trong bát ngọc. Ly cũng khiếp sợ nhìn con trùng kia, bất quá cảm của hắn đã bị Liễm Diệm kéo xuống, miệng vốn đã mở to rồi!

Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên lại tiếp tục vận công, dẫn thông huyết mạch đã đình trệ của Liễm Trần, sau đó mới chậm rãi thu hồi nội lực. Liễm Diệm đau lòng nhìn Ứng Nhược Thiên sắc mặt trắng nhợt, nghĩ thầm: Thiên ca ca đã cùng ta tới đây, còn chưa kịp nghỉ ngơi, giờ phút này lại bắt huynh ấy hao tổn nội lực trừ độc cho đại ca, ả, đều tại ta, nếu ta cũng luyện âm nhu nội lực là tốt rồi, không cần làm phiền Thiên ca ca nữa! Đoạn lau mồ hôi trên trán Ứng Nhược Thiên, ôn nhu nói: “Thiên ca ca, có mệt lắm không?”

Ứng Nhượng Thiên lắc lắc đầu trấn an, Liễm Diễm vẫn thấy rất đau lòng, lại ôm lấy hắn vừa lau mồ hôi, vừa xoa bóp, không thèm quan tâm đến hai người đang đứng nhìn.

Ứng Nhượng Thiên đỏ mặt thầm nghĩ: cái tên Tiểu hỏa diễm nhi này, đang làm gì vậy chứ, đôi tay *** đang kia xoa bóp đến trên bắp đùi của ta rồi, thật đáng chết! Hạ thân khấn trương, xấu hổ đẩy ra Liễm Diễm đang ôm lấy hắn sờ soạng lung tung, ghé vào tai hắn thì thầm: “Diễm, còn không buông ra, ta giận đó!”

Hậm hực buông người trong lòng mình ra, Liễm Diễm chợt nhớ ra Ly còn đang há miệng đứng đằng kia, thông thả tiến đến, đưa tay điểm mấy phát, rồi không kiên nhẫn nắm cầm của hắn, tiện tay đẩy lên một cái. Thấy Ly hai mắt nhắm lệ nhìn mình, nghĩ thầm: đúng rồi, phải cảm tạ ta, là ta cứu ái nhân của ngươi! Mà cũng đâu cần phải cảm động đến như vậy! (hắn, là vì đau đó!)

Thấy Ly bỏ nhào vào trước giường Liễm Trần, khắp mặt đầy nước mắt nước mũi, Liễm Diễm nghĩ thầm: khóc cái gì chứ, đại ca không phải đã được ta cứu sống sao? Nhịn không được mở miệng nói:

“Ly, đại ca của ta còn chưa chết, cũng sẽ không chết, người khóc lóc cái gì a?”

Đột nhiên thoáng thấy Ứng Nhượng Thiên trừng mắt nhìn mình, nhất thời ỷ khuất rúc vào ngực hắn, u oán nói: “Thiên ca ca, huynh trừng mắt với người ta!”

Ứng Nhượng Thiên nhìn cái tên lớn xác đang chui rúc trong lòng mình, thấy Liễm Âm nhìn với vẻ mặt thông cảm, bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, khẽ nói: “Ta đâu dám trừng mắt với đệ, đệ nhìn lầm rồi!”

“Ta nói chơi thôi! Thiên ca ca sao lại nổi giận trừng mắt với ta chứ?” Liễm Diễm hớn hỏ nói.

Thấy vẻ mặt muốn nôn của Liễm Âm, Ứng Nhượng Thiên chỉ biết xấu hổ cười cười với hắn. Liễm Âm thầm nghĩ: Ấy da, xem ra chỉ Ứng Nhượng Thiên mới trị được tiểu đệ của mình.

“Ly, đây là Thiên Diễm đại bổ hoàn do ta bào chế, người cho đại ca uống đi! Hắn sẽ tỉnh lại ngay!” Liễm Diễm lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong ngực, đắc ý nói: “Mỗi ngày một viên, đảm bảo sau một tháng, sẽ trả lại đại ca vui vẻ như trước cho ngươi!” Thiên Diễm đại bổ hoàn này, là hắn phải trong thời gian dài dùng rất nhiều dược liệu trân quý mới chế ra, người bình thường chỉ cần uống hai ba viên, thân thể sẽ tốt hơn bình thường nhiều lần, đại ca bị khí huyết suy tổn như vậy, phải cho hắn nhiều một chút để bồi bổ!

Ly đưa tay nhận lấy hộp, mở ra, một mùi hương thơm tận phế phủ tỏa ra, có chút ngán ngừ nhìn Ứng Nhượng Thiên, thành thực mà nói, lời nói của Diễm Vương gia này không chút đáng tin so với lời của Ứng Cốc chủ.

Ứng Nhượng Thiên mỉm cười gật gật đầu. Cái thâm cốc hai người đã từng ở trước đây đặt tên là Thiên Diễm cốc không tính đi, cả cái Thiên Hàn lâu mình đã sống hơn hai mươi năm cũng đổi tên thành Thiên Diễm lâu, hiện tại ngay cả thuốc hắn bào chế ra cũng đặt tên là Thiên Diễm đại bổ hoàn. Yêu thương nhìn tiểu ái nhân của mình, ý cười bất giác tràn ra bên khóe miệng.

Sau một lúc lâu, Liễm Trần uống vào viên thuốc phát ra một tiếng rên khẽ, chậm rãi mở mắt, thấy Ly đang hai mắt nhắm lệ nhìn mình, nhất thời hoảng hốt không biết mình đang ở đâu: “Ly, chúng ta đến địa phủ rồi sao?”

“Trần, người còn sống!” Ly ôm lấy tay hắn không ngừng xoa, tha thiết khẽ hôn môi, lệ rơi lã chã: “Trần, Trần của ta, Tiểu bắt điểm nhi của ta! Người còn sống!” Liễm Diễm ở một bên che miệng cười trộm, nghĩ thầm: Ha ha, Ly lại gọi đại ca là Tiểu bắt điểm nhi! Hắc hắc, chờ đại ca khỏe lại, phải trêu chọc hắn một phen. Đưa mắt nhìn Ứng Nhượng Thiên, thấy hắn và Liễm Âm cũng đang cố nén cười, biết bọn họ cũng giống mình cảm thấy buồn cười, có điều Ly và đại ca không cảm thấy gì, lại còn thủ thủ tâm tình với nhau.

“Đừng khóc!” Liễm Trần đau lòng nhìn Ly mặt đầm lệ, đưa tay nhẹ nhàng lau lệ cho hắn, nói: “Ly, đừng khóc nữa, ta đau lòng lắm!”

Ly kích động ôm lấy hắn, tha thiết nhìn hắn, yêu thương vô bờ, tựa hồ phải động chạm như vậy mới có thể xua đi nỗi sợ sinh ly tử biệt trước đây.

“Là Diễm Vương gia cứu người đó, Trần, người không phải sinh bệnh, mà là có người muốn hại người, hạ cổ độc với người!” Ly nhẹ nhàng kể, trong lòng muốn đem kẻ hạ độc kia ra mà thiên đao vạn quả.

“Hạ độc hại ta?” Liễm Trần kinh ngạc, một lát sau mới bình tĩnh lại, thầm nghĩ hẳn đã tạo ra nhiều cừu địch như vậy, có người muốn hại hẳn cũng phải, có điều tên cừu địch này lại có thể ở bên cạnh hẳn hạ độc, e là không phải người bình thường, người bình thường căn bản không đến gần hẳn được, trầm tư một lát, đành khẽ gọi: “Diệm Nhi!”

Liễm Diệm nhẹ nhàng tiến tới, ân cần bắt mạch cho Liễm Trần, vừa rồi hẳn và Thiên ca ca đã thông huyết mạch cho đại ca, lại uống vào thuốc của hẳn, xem ra mạch hướng đã tốt hơn nhiều, mỉm cười nói: “Đại ca, thân thể của huynh còn yếu lắm, phải hảo hảo tĩnh dưỡng.”

“Diệm Nhi, ta, ta, có lỗi với đệ! Ta cũng có lỗi với Ứng cốc chủ!” Liễm Trần chân thành khẽ nói: “Ta sai rồi, ta không nên lầm tưởng trách nhiệm đối với đệ là tình yêu, chẳng những hại đệ và Ứng cốc chủ, còn hại Ly ta yêu nhất!” Nói xong thâm tình nhìn Ly.

Liễm Diệm thấy đại ca chân thành như vậy, lại có chút ngại ngùng, vốn có chút khúc mắc với Liễm Trần, lúc này chỉ cảm thấy thật thân thiết, cười nói: “Đại ca, chúng ta là huynh đệ một nhà, chuyện đã qua còn nói làm gì? Hiện tại quan trọng nhất là phải bắt được kẻ muốn hại huynh kia!” Nói xong Liễm Diệm đứng lên, vẻ mặt không còn nét ngây ngô ban nãy, chỉ có uy nghiêm và phách khí: “Nhất định phải bắt thứ ti tiện hại người kia, nếu không sẽ rất nguy hại!”

Liễm Trần mệt mỏi nhắm mắt, Ly nhẹ nhàng an ủi: “Trần, cơ thể người không khỏe, nghỉ ngơi chút đi!”

“Đúng vậy đó, đại ca! Huynh chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, chuyện triều thượng đã có ngoại công và nhị ca, còn chuyện điều tra hung thủ, huynh cũng không phải lo, ta có biện pháp bắt được hẳn mà!” Liễm Diệm bộ dạng như đã định liệu mọi thứ!

Liễm Diệm đang xem xét cổ trùng trong bát, đột nhiên Ly đến trước mặt hẳn, quỳ rạp xuống: “Vương gia! Đa tạ người đã cứu Trần một mạng!”

Liễm Diệm nâng hẳn dậy, sáng giọng: “Ly, ngươi làm gì vậy? Hẳn là đại ca ta, ta dĩ nhiên phải cứu hẳn, hơn nữa người cũng coi như là hoàng tẩu của ta, sao còn khách khí như vậy?”

Một tiếng “hoàng tẩu” này khiến Ly nhất thời sắc mặt đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu, nửa ngày không nói một lời. Liễm Diệm thấy bộ dạng ngại ngùng của hẳn, trong lòng thấy buồn cười cực kỳ: không ngờ một đại nam nhân như Ly lại có thể có thái độ như tiểu nhi nữ thế này, hi hi! Còn muốn trêu hẳn thêm mấy câu, lại thoáng nhìn Ứng Nhược Thiên trừng mắt với hẳn, hậm hực gãi đầu, dẫu môi: “Thiên ca ca!”

Ứng Nhược Thiên nhú nhú mày, nghĩ thầm: Tiểu hỏa diệm nhi này, từ bao giờ học được cách đùa bỡn với người ta như vậy? Trong lòng có chút ghen tuông, giận dữ nói: “Diệm, đệ không phải có biện pháp tìm hung thủ sao, mau nói đi! Còn ở đó nói nhảm gì nữa?”

“Đúng đó, Diệm Nhi! Đệ mau nói xem có biện pháp gì! Người này nếu không mau trừ bỏ, e là sẽ lại xuống tay với đại ca!” Liễm Âm vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ly cũng thần sắc ngưng trọng nhìn Liễm Diệm, hy vọng hẳn có biện pháp tra ra con rắn độc bên người Liễm Trần.

“Kỳ thực cũng không khó!” Liễm Diệm quơ quơ con cổ trùng màu lam trong chén ngọc nói: “Phải nhờ tên nhóc này hỗ trợ!”

Ba người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hẳn, con trùng này có thể tìm ra hung thủ?

“Ta xem trong một cuốn sách có nhắc đến loại cổ trùng này, tên của nó là Phệ huyết băng cổ, người hạ độc phải dùng máu của chính mình để tắm bổ trứng trùng, sau ba ngày nở thành trùng, sau đó mới có thể thâm nhập vào cơ thể người muốn hại,” Liễm Diệm thấy ba người nghi hoặc nhìn con trùng trong chén kia, nghĩ thầm: các người nghĩ con trùng mới nở ra đã lớn như vậy sao! Liễn cười giễu cợt: “Con trùng này lúc đầu chỉ lớn bằng nửa hạt gạo, đầu có lớn như vậy, nếu lớn như vậy, đại ca của ta không phải kẻ ngốc, làm sao ăn vào con trùng lớn như vậy được.” Nói xong lại đảo mắt.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, âm thầm nghĩ rằng, cái tên này!

“Cổ trùng này nếu lại ngậm trong máu của người nuôi, sẽ hóa thành một vũng máu loãng mà chết, cho nên, bây giờ chúng ta chỉ cần lấy máu những người có thể tiếp cận đại ca trong cung, thí nghiệm từng người,

nhất định không lâu sẽ tìm được kẻ hạ độc!”

Ba người gật gật đầu, đây đúng là một biện pháp hay, người hạ độc nhất định là người bên cạnh hoàng thượng, bằng không sẽ không có khả năng hạ thủ.

Vì thế Liễm Âm bắt đầu phân phó, cắt tay các nội thị cung nữ bên cạnh hoàng thượng, trước mặt mỗi người đều để một cái bát rỗng, lấy nửa bát máu. Chốc lát sau, máu của tất cả nội thị cung nữ bên cạnh hoàng thượng đều được đem tới.

Liễm Diễm ra lệnh cho nội thị đem con trùng thả vào từng bát, tất cả đều đã thử qua, con trùng vẫn sống nhả răng. Liễm Diễm ngồi trong lòng Ứng Nhược Thiên [PL: sắc nước], vừa hưởng thụ vòng ôm ấm áp của hắn, vừa ra lệnh cho nội thị gấp con trùng từ bát này sang bát khác, các bát máu này là của ngự y khám bệnh cho hoàng thượng. Cổ trùng vẫn sống tươi tốt như trước.

Liễm Âm có chút bức dọc đi tới đi lui, “Nhị ca, huynh đừng có đi tới đi lui nữa được không, hoa mắt đệ rồi!” Liễm Diễm oán giận nói.

“Diễm Nhi, biện pháp của đệ có hữu dụng không vậy?”

“Dĩ nhiên là hữu dụng rồi! Không phải còn chưa lấy máu của các phi tần sao? Mau đi lấy đi!” Liễm Diễm không kiên nhẫn la lên: ta đang hưởng thụ cảm giác dựa dẫm trong lòng Thiên ca ca, nhị ca này sao lại không biết điều, còn ở chỗ này làm phiền?

“Phi tần?” Liễm Âm có chút hoài nghi, phi tần mà dám hại hoàng đế sao? Trong lòng dù không đồng tình, vẫn phân phó đi lấy máu, chỉ chốc lát sau, một trận âm thanh nhốn nháo truyền đến, Liễm Âm và Liễm Diễm quay sang nhìn nhau, đứng lên đi ra ngoài, Ứng Nhược Thiên cũng đi ra theo.

.=====

Phệ huyết băng cổ: Tạm dịch là trùng băng hút máu. Chữ “cổ” này ko phải là trong “cổ kính”, mà nghĩa là “trùng độc”.

Tiểu bát điểm nhi: nếu đã đọc Liễm Trần đoạt ái thì sẽ biết, là biệt danh của Ly đặt cho Liễm Trần, nghĩa là bé nhóc/nhóc con/cậu nhóc/... Đăng bởi: admin

25. Chương 25: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 4

CHƯƠNG 24: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 4

Ngoài điện, mấy vị phi tần không chịu cho nội thị lấy máu, đang khóc lóc ầm ỹ đòi gặp hoàng thượng, Tả tướng cau mày, không nói một lời.

“Tả tướng đại nhân, người hãy phân xử đi, dựa vào cái gì mà đòi lấy máu của chúng ta?” Trần phi rầm rứt nói. Vừa rồi nàng thấy các nội thị cung nữ, ngự y đều từng người bị lấy máu, cảm thấy thật kỳ quái, còn tưởng có liên quan đến căn bệnh của hoàng thượng, nhưng lại nghe bọn nội thị rì rầm bàn tán là hoàng thượng bị hạ độc, lấy máu để điều tra hung thủ! Khiến cho các vị phi tần sợ hãi không thôi, đột nhiên lại nghe nói muốn lấy máu các nàng, lại càng lo lắng, lỡ đâu máu của họ có vấn đề gì thì biết làm sao đây?

“Chúng ta một lòng trung tâm với hoàng thượng, vô cùng yêu thương người, làm sao có thể hạ độc hại người cơ chứ?” Ngọc phi ủy khuất nước mắt.

“Không biết có kẻ gian nào xúi giục, còn đòi lấy máu của những người kề cận hoàng thượng như chúng ta, quả thực quá hoang đường!” Hoàng hậu vẻ mặt tái nhợt, tức tối nói.

Một trận thanh âm phụ họa bát nháo ồn ào, vẻ mặt Tả tướng càng nhăn lại! Đang định mở miệng, đột nhiên một giọng nói lạnh như băng mà đầy chế giễu vọng đến: “Hoàng tẩu, bổn vương chính là kẻ gian xúi giục lấy máu các người đó, người tính sao đây?” Liễm Diễm vẻ mặt lạnh băng, chậm rãi tiến ra ngoài điện. Liễm Âm và Ứng Nhược Thiên theo sát bên cạnh.

Trần phi và Ngọc phi thấy vị Thập nhất Vương gia khủng bố này, lập tức nhớ tới tình cảnh mấy tháng trước bị hành hạ, cả người run lên lẩy bẩy, kéo kéo tên nội thị muốn lấy máu của mình, run rẩy nói: “Chúng ta cho, chúng ta cho!” Nói xong, run rẩy đưa tay cho nội thị.

Các vị phi tần khác thấy nhị phi được hoàng đế cưng chiều nhất cho máu, cũng không dám khóc nháo nữa, ngoan ngoãn đưa tay ra cho máu, chỉ có hoàng hậu mặt tái nhợt, vẻ mặt khủng bố nhìn chằm chằm vào Liễm Diễm, vẫn đứng bất động không nhúc nhích.

“Hừ! Sao thế? Hoàng tẩu? Muốn bổn vương tự mình động thủ sao?” Liễm Diễm thấy nét hoang mang trong mắt nàng, đã cảm thấy nghi ngờ, liền giữ chặt lấy tay nàng, xé roet ống tay áo xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn. Hoàng hậu cả kinh la lên: “Sao ngươi dám?” Mọi người xung quanh đều nín thở.

Tả tướng thấy thế đang muốn mở miệng khuyên can, dù sao hoàng hậu cũng là hoàng tẩu của Liễm Diễm, Liễm Diễm làm vậy kể ra cũng không phải. Lại thấy Liễm Diễm rất nhanh chóng rút ra một thanh tiểu đao, lướt một đường trên cánh tay trắng trẻo như ngọc của hoàng hậu. Hoàng hậu giãy giụa muốn tránh khỏi cái bát của nội thị, nhưng Liễm Diễm đã giữ chặt lấy tay nàng, đến khi đầy nửa bát máu mới buông ra, hừ nhẹ một tiếng, đẩy hoàng hậu ra, sai người đem cổ trùng tới, nhẹ nhàng thả vào cái bát chứa máu của hoàng hậu. Con trùng màu lam kia vừa rơi vào bát máu liền tan ra.

“Ha!” Liễm Diễm hừ một tiếng, ánh mắt lạnh khốc nhìn chằm chằm vào hoàng hậu sắc mặt như tro tàn: “Hoàng tẩu, người giải thích thế nào đây?”

Hoàng hậu nhắm mắt không nói, chuyện đã sắp thành mà lại đổ bể, đã vô số lần nghĩ đến hậu quả của việc này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Loại Phệ huyết bằng cổ quái dị kia nhất định phải dùng máu của người hạ độc để ấp trứng, nếu dùng máu người khác, trứng trùng kia sau khi nở thành trùng sẽ chui vào cơ thể người nó gặp phải đầu tiên, cho nên phải dùng máu chính mình nuôi nó, đến lúc có cơ hội hạ độc vào thuốc của Liễm Trần. Ca ca nàng nói cổ trùng này ở Hiến Viên quốc không có ai biết, nàng cũng đã giấu rất kín đáo, ngay cả các cung nữ bên cạnh cũng không biết. Vốn tưởng chuyện này không chút sơ hở, không dè vẫn bị người phát hiện. Nàng ngẩng đầu, nhìn thiếu niên Vương gia chỉ mới mười bảy tuổi, cười khổ: kẻ hoạch không chút sơ hở này lại rơi vào tay thiếu niên này, không biết là báo ứng hay là đã được định trước đây?

“Hoàng hậu, người, người sao lại làm thế?” Tả tướng run rẩy chỉ tay về phía thê tử chính ông đã chọn cho Liễm Trần, không thể tin được sự việc trước mắt: “Trần nhi là kết phát phu của ngươi mà!”

“Ha ha ha...” Hoàng hậu tuôn ra một tràng cười lạnh lẽo thê lương, “Kết phát phu của ta? Ha ha ha! Hắn đã bao giờ coi ta là kết phát thê của hắn?” Cuồng tiếu chỉ vào các phi tần ở phía sau nói: “Những kẻ này đều là thê tử của hắn, thê tử của hắn... Hắn coi ta là gì chứ?” Lại chỉ qua Ngọc phi đang sợ hãi: “Ta thân là hoàng hậu mà thời gian ở bên hoàng đế còn không bằng ả! Ta là kết phát thê sao? Hắn có bao giờ có hình bóng ta trong lòng đâu? Hắn là đế vương vô tình, hắn không có trái tim! Điều này ta biết rất rõ! Ngay cả ngôi vị thái tử của Quang nhi hắn cũng muốn truất!” Trên gương mặt hoàng hậu lộ ra nét oán hận sâu đậm: “Nếu hắn đã vô tình vô nghĩa như vậy, ta việc gì phải nhớ đến tình vợ chồng với hắn!”

Nhìn khuôn mặt vặn vẹo của hoàng hậu, Liễm Âm thở dài nói: “Hoàng tẩu, người không biết đại ca hôm trước còn muốn đem Quang nhi phó thác cho ta sao, người... người...” Nhìn ánh mắt hoảng loạn điên cuồng của hoàng hậu, Liễm Âm lắc đầu thở dài: “Đại ca căn bản không có ý định truất ngôi thái tử, người, người làm như thế làm gì?”

Hoàng hậu ngẩn người ra, không nói được một lời, không thể tin vào tai mình, sau một lúc lâu, lệ đã tuôn đầy mặt mà điên cuồng cười rộ lên, “Ha ha ha! Ta làm thế để làm gì? Để làm gì?” Chộp lấy Ngọc phi thân mình đang run lẩy bẩy, vẻ mặt thê lương hỏi: “Để làm gì? Ta làm vậy để làm gì?”

“Nương nương!” Ngọc phi đã bị dọa đến mức khóc không ra tiếng, sắc mặt tái nhợt như thể sắp ngất xỉu tới nơi.

“Quang nhi!” Hoàng hậu chạy vọt đến trước mặt thái tử, ôm chặt lấy hắn, vẻ mặt như điên cuồng khiến thái tử sợ đến run lên, “Quang nhi, mẫu hậu rất lo cho con, rất lo cho con!”

Đột nhiên, thái tử vẻ mặt sững sờ, kêu lên một tiếng, từ trong miệng tràn ra một dòng máu đen.

Liễm Diệm còn đang tựa vào người Ứng Nhược Thiên, liên tục làm những động tác thân mật, thấy tình cảnh này liền cả kinh, lùi đến trước mặt thái tử, đã thấy trên ngực hấn cắm một thanh chuỷ thủ nhỏ nhỏ, xé mở y phục ra, thấy miệng vết thương nổi một màu đen, hiển nhiên đây là chuỷ thủ đã tẩm độc.

Liễm Diệm vội ôm lấy thái tử, chạy vội vào nội điện, đặt thái tử trên giường. Ly thấy hấn ôm thái tử vào không khỏi kinh hãi, ở khố miệng thái tử không ngừng tràn ra dòng máu đen kịt, khuôn mặt xanh mét, thái tử rõ ràng đã trúng kịch độc, là ai? Ai to gan như vậy?

Thấy Liễm Diệm vẻ mặt ngưng trọng chần trệ cho thái tử, Ly cũng không hỏi nhiều, chỉ tâm tình trầm trọng đứng nhìn.

“Quang nhi! Quang nhi!” Hoàng hậu gào khóc hô to tên thái tử, trong miệng không ngừng tràn ra máu đen, rõ ràng cũng đã uống vào kịch độc.

“Hoàng hậu, người, người sao phải làm như vậy?” Tả tướng bị một màn trước mắt làm cho sợ đến ngây người.

“Hoàng tẩu, sao người lại nhẫn tâm như vậy?” Liễm Âm quả thực không thể tin vào cặp mắt của mình, hoàng hậu tự vẫn cũng là có tình lý, nhưng sao phải giết con của mình?

“Quang nhi, bảo bối của ta, chỉ có ở bên cạnh mẫu hậu, con mới an toàn nhất! Quang nhi, đến đây, đến với mẫu hậu!” Hoàng hậu tinh thần đã không còn sáng suốt, lão đảo tiến về phía Tam hoàng tử của Ngọc phi sinh ra, Ngọc phi sợ hãi ôm chặt lấy con mình, miệng không ngừng lắp bắp: “Người, người đừng đến đây!” Tam hoàng tử cũng sợ hãi khóc toáng lên.

“Quang nhi, đừng khóc, mẫu hậu sẽ bảo vệ con, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau!” Nói xong, hoàng hậu tiến về phía trước thêm hai bước, rồi ngã rầm một tiếng trên mặt đất tuyết mạng.

“Không!” Trong nội điện truyền đến một tiếng gào lớn, Ứng Nhược Thiên cả kinh, quay sang nhìn Liễm Âm, rồi chạy vội vào nội điện, chỉ thấy Liễm Diệm và Ly vẻ mặt xót xa nhìn thái tử đã khí tuyệt, Liễm Diệm khổ sở siết chặt nắm tay, một giọt lệ tuôn xuống, thấy Ứng Nhược Thiên tiến vào, liền bổ nhào vào lòng hấn, thất thanh gào khóc: “Thiên ca ca, Quang nhi chết rồi, đều tại ta! Ta thật vô dụng!”

Ứng Nhược Thiên đau lòng ôm lấy hấn an ủi: “Tiểu hỏa diệm nhi, không phải tại đệ, Quang nhi bị mẫu hậu hấn hại chết, không phải tại đệ!”

“Không, đều tại ta, ta không thể cứu sống hấn!” Liễm Diệm tựa vào lòng hấn, không ngừng tự đánh mình.

Đau lòng giữ tay hấn lại, Ứng Nhược Thiên ôn nhu nói: “Ngoan, Tiểu hỏa diệm nhi, đệ như vậy khiến ta đau lòng lắm!” Nâng lên gương mặt đầm lệ kia nói: “Quang Nhi trúng một đao giữa ngực, lại trúng kịch độc, dù là thần tiên cũng không cứu được, không phải lỗi tại đệ! Diệm, đừng tự trách mình nữa!”

“Hoàng hậu sao lại có thứ cổ trùng hại người này?” Liễm Diệm đột nhiên tỉnh táo lại, vẻ mặt nghi hoặc trầm tư. “Lý ra hoàng hậu ở trong chốn thâm cung đại viện này, không thể bước ra khỏi cửa, làm sao có được thứ cổ trùng chỉ Lĩnh Nam quốc mới có? Trừ phi...” Quay sang nhìn Ứng Nhược Thiên, hai người đồng thanh nói: “Có người đem cho ả!”

Liễm Âm còn đang chìm đắm trong khổ sở vì mất hoàng thất, vừa nghe được còn có thủ phạm thực sự, không khỏi cả kinh. Ly cũng hoảng hốt không thôi, nếu vẫn còn một tên đứng đằng sau nữa, như vậy thực sự quá nguy hiểm đối với Liễm Trần!

Ly đi đến trước mặt Liễm Diệm, trịnh trọng quỳ xuống, Liễm Diệm vội đỡ hấn dậy, hấn vẫn không đứng: “Diệm Vương gia, Ly xin người hãy trừ bỏ hung thủ muốn hại Trần, xin người!” Nói xong dập đầu ba cái. Diệm Vương gia trong vòng chưa tới một canh giờ đã tra ra người hạ độc Liễm Trần, có lẽ sẽ nhanh chóng tra ra người đứng đằng sau, Ly đã thập phần kính nể với thiếu niên Vương gia này!

“Ly, làm gì vậy, mau đứng lên đi!” Liễm Diệm đỡ Ly dậy, nghiêm mặt nói: “Ta dĩ nhiên phải trừ bỏ những kẻ làm hại thân nhân của ta!” Nói xong, hai mắt lóe ra tia sắc lạnh tàn nhẫn: “Ai dám làm tổn thương thân nhân của ta, bốn vương sẽ cho hấn chết không có chỗ chôn!”

Ly nhìn thiếu niên uy nghiêm khí phách trước mặt mình, trong lòng không khỏi cảm thán, huyết thống của hoàng gia có khác, Liễm Diệm mặc dù lưu lạc ở bên ngoài hơn mười năm, nhưng trong xương tủy vẫn in

đậm khí chất uy phong của hoàng gia!

“Thiên ca ca, chúng ta đi ra xem có đầu mối gì không!” Liễm Diễm nói xong liền ra ngoài.

Đi ra nội điện, hần gọi tới cung nữ bên người hoàng hậu hỏi, “Mấy ngày nay, có ai hay lui tới mật thiết với hoàng hậu không?”

Cung nữ run lấy lấy trả lời: “Hồi bẩm Vương gia, hoàng hậu nương nương không có lui tới mật thiết với ai, chỉ có...”

“Hửm?” Liễm Diễm nhíu mày. Thấy vẻ mặt lạnh lẽo của tiểu Vương gia này, cung nữ lại càng sợ hãi, trong cung đã sớm lan truyền, Thập nhất Vương gia này tính tình nóng nảy, có gì không vừa ý với hạ nhân là liền đánh đập, là một vị chủ nhân cực kỳ khủng bố. Nhất thời toàn thân run rẩy không thôi.

Ứng Nhược Thiên theo sau Liễm Diễm thềm thở dài, nghĩ thầm thời điểm Diễm Nhi uống Vong trần e là trở nên cực kỳ hung ác, ác danh đã truyền khắp hoàng cung rồi. Liễn ôn nhu nói với tiểu cung nữ kia: “Người đừng sợ, nói cho Vương gia biết, bình thường có ai lui tới với hoàng hậu?”

Được thanh âm lạnh băng nhưng đầy ôn hòa này cổ vũ, tiểu cung nữ run rẩy nói: “Hoàng hậu nương nương đạo này chỉ hay lui tới với phụ và huynh của người, quốc cữu Lý đại nhân thường hay đến.”

“Quốc cữu?” Liễm Diễm trầm tư đôi chút, rồi phát tay bảo tiểu cung nữ lui. Nắm lấy tay Ứng Nhược Thiên cười nói: “Thiên ca ca, chúng ta đi gặp hần đi.”

Ứng Nhược Thiên cười, mặc cho hần dắt tay ra ngoài điện. Tả tướng vốn đang chìm trong bi thống nhìn thấy thế, không khỏi nhíu mày, Diễm nhi sao lại thân thiết với một nam tử như vậy? Từ khi tìm được Liễm Diễm, Tả tướng chưa từng tiếp xúc nhiều với hần, ngay từ đầu hoàng đế đã nhốt hần trong cung, sau đó dù đến cái gọi là vương phủ, cũng giống như vòng cấm, căn bản ông không có cơ hội tiếp cận hần, hơn nữa hần uống Vong trần, tính tình ác liệt, không muốn chủ động qua lại với ngoại công của mình. Tả tướng chỉ nghe Liễm Âm kể Diễm nhi đã có vợ, sinh ba đứa con, những chuyện khác cũng không biết nhiều. Giờ phút này thấy Liễm Diễm thân mật với một nam tử, nhất thời có chút tức giận, hài tử này, sao lại bỏ mặc thê tử trong nhà mà đi dây dưa với một nam tử khác? Thầm nghĩ, khi nào có cơ hội phải nói chuyện rõ ràng với hần.

.=====

kết phát phu: giống như trong cụm “phu thê kết tóc”, ám chỉ người chồng đã kết tóc se duyên Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 5

CHƯƠNG 25: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 5

Bên ngoài Bàn Long điện, các quan thần đã quỳ lâu đến mức đầu vầng mắt hoa, quốc cữu cũng đang quỳ, thầm nghĩ ngờ, vì sao đã qua mấy canh giờ vẫn chưa thấy ai đi ra báo tin tử của hoàng đế a?

Đột nhiên một trận âm thanh rầm rộ cắt ngang dòng suy tư của hần. Vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy Diễm Vương gia đang đứng trên bậc thang, dựa dẫm vào người một nam tử dường như thần tiên, thần nhiên nói: “Các vị quan thần, đại ca của ta không có việc gì, các người đều trở về được rồi!”

“Ông trời bảo hộ hoàng đế a!” Một vài vị quan thần không ngừng quỳ lạy, không biết là thật sự cảm tạ trời xanh hay đang giả vờ ngoài mặt đây!

Sắc mặt quốc cữu trắng nhợt, tên cầu hoàng đế kia không sao? Sao có thể như vậy? Giờ phút này lại không thấy muội muội đâu, không biết là chuyện gì đang xảy ra. Còn đang ngờ vực, bỗng một gương mặt tuấn dật tiến sát đến mặt hần: “Quốc cữu gia, hoàng thượng không có việc gì, có phải người rất thất vọng không?”

“Vương gia, người thật là khéo đùa, hoàng thượng thân thể an khang là đại hạnh của quốc gia, cũng là đại hạnh của thần a!” Quốc cữu cười thật gượng gạo.

“Vậy sao?” Liễm Diệm lạnh mặt nói: “Người có biết hoàng thượng sở dĩ lâm trọng bệnh là vì bị muội tử của người hại không?”

“Vương gia, xin người đừng ngậm máu phun người!” Quốc cữu cả kinh xanh mặt, run rẩy nói: “Hoàng hậu và hoàng thượng tình thâm như chim liền cánh, vì sao phải hại người?”

“Ờ, hay cho cái tình thâm như chim liền cánh!” Liễm Diệm hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đổi đề tài: “Quốc cữu gia, nghe nói người từng đi sứ Lĩnh Nam quốc, phong cảnh chắc là không tồi nhỉ?”

“...” Quốc cữu không ngừng tuôn mồ hôi lạnh, cả người đã ướt đầm, sợ sệt nói: “Thần quả thật đã từng đi sứ Lĩnh Nam quốc, nhưng đó là chuyện đã lâu rồi, không nhớ rồi!”

“À! Ở Lĩnh Nam quốc có một loại cỏ trùng rất thú vị, con trùng có màu lam, hút máu vào sẽ thành màu đỏ, không biết quốc cữu đã gặp qua chưa?” Liễm Diệm giống như băng quơ mô tả, tay còn không ngừng đùa giỡn với mái tóc mềm mại của Ứng Nhược Thiên, khiến hắn phải liên tục liếc mắt nhìn Liễm Diệm.

“Thần chưa từng nhìn thấy Phệ huyết băng cỏ đó!” Đột nhiên nín bặt, gương mặt quốc cữu đã trải một lớp xám tro, cơ thể lại càng run rẩy điên cuồng!

“Ha ha, quốc cữu gia cũng biết tên của cỏ trùng kia à!” Liễm Diệm cười khinh miệt, đúng là một tên ngu xuẩn!

“Vương gia, xin tha mạng! Là hoàng hậu, nó, nó ép buộc ta làm chuyện này!” Quốc cữu quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu xin tha thứ.

Liễm Diệm càng thêm khinh thường hắn, nghĩ thầm: cái tên ngu xuẩn bại hoại này, thà đổ tội chết cho muội muội hắn cũng không chịu nhận là hắn cho nàng cỏ trùng, đúng là còn đáng khinh hơn hoàng hậu.

Quan thần ở xung quanh đều sợ đến ngầy người, hóa ra căn bệnh của hoàng thượng là do hoàng hậu và quốc cữu mưu hại, cả đám đều vội quỳ xuống, ra vẻ lòng đầy cảm phần thỉnh cầu Liễm Diệm nghiêm trị hoàng hậu và quốc cữu.

“Các vị quan thần, hoàng hậu sợ tội đã tự vẫn rồi! Còn về phần quốc cữu, các người nghĩ nên xử trí hắn thế nào đây?” Liễm Diệm dựa dẫm vào lòng Ứng Nhược Thiên, hưởng thụ vòng ôm ấm áp này, lơ đãng hỏi han.

“Xin hãy lăng trì tên ác tặc hành thích vua này, giết cả nhà hắn, tru di cửu tộc.”

Quốc cữu run run người nhìn về phía vị quan thần vừa lên tiếng, chính là Hộ bộ thượng thư trước kia qua lại thân thiết với hắn, trong lòng oán hận nói: Bình thường thì a dua nịnh hót với ta, giờ phút này không cầu tình cho ta thì thôi, người còn cố ý hãm hại ta. Nhất thời thấy tâm tàn ý lạnh, nào là phú quý, nào là hết thấy, rốt cuộc chỉ là mây khói lướt qua, nếu lúc trước ta không chấp nhất mối thù tuyệt hậu, nếu lúc trước khuyên răn muội muội, Quang nhi không làm thái tử cũng được, nếu lúc trước không khát khao độc chiếm đại quyền, thì bây giờ đâu có lâm vào tình cảnh này.

Các vị quan thần xung quanh cũng đồng ý với ý kiến của Hộ bộ thượng thư, có người còn đưa ra ý kiến phải điều tra bè đảng của quốc cữu, không chừng còn có những tên phản bội ẩn thân đâu đó chưa bị xét xử. Nhất thời, các quan viên giao hảo với quốc cữu đều bắt đầu run rẩy.

“Không cần phải tru di cửu tộc, sao gia diệt môn là được rồi!” Liễm Diệm nói băng quơ như không có gì nghiêm trọng: “Về phần điều tra đồng đảng, ta thấy coi như ổn rồi, tạm thời tha cho chúng!” Liễm Diệm quay sang nhìn tên đại thần đang quỳ, hừ lạnh một tiếng: “Về sau nếu ai còn có ý định gì, hãy lấy tên này làm tấm gương!”

Nói xong, vung lên một chương phách về phía quốc cữu đang quỳ trên đất, chỉ thấy gương mặt quốc cữu trở nên méo mó như bị người ta đè lên, yết hầu cũng giống như bị ai bóp lấy, rung lên liên hồi, nhưng không phát ra âm thanh gì. Toàn bộ gương mặt sưng tím lên, hai con mắt không ngừng lồi ra, giống như sắp muốn chui ra khỏi hốc mắt. Bên ngoài hốc mắt, trong miệng, trong mũi, trong lỗ tai không ngừng tuôn máu. Ngực cũng lõm vào thật khủng bố, giống như xương sườn đã bị phá nát.

Các đại thần đều hoảng sợ đến nỗi không dám thở mạnh. Chỉ thấy từ trong miệng quốc cữu phun ra một búng máu đen kịt, tựa như bùn nhão co quắp ngã xuống, khí tuyệt!

Các vị đại thần gan bé đã sợ tới mức đứng quần ướt sũng, không ngừng run rẩy thân thể, có vài vị đại thần gan lớn hơn một chút không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Liễm Diễm, chỉ thấy vị tiểu vương gia này vẻ mặt lạnh như băng, khuôn bố như Diễm La vương đến từ địa ngục. Ngọn lửa vốn kiêu diễm đáng yêu trên trán, giờ đây cũng tựa như tỏa ra hào quang tử vong đầy tàn bạo, lạnh khốc. Cả bọn sợ hãi nhắm mắt không dám nhìn, trong miệng không ngừng lầm rầm: “Chúng thần không dám! Chúng thần không dám...”

Ứng Nhược Thiên vẻ mặt không hề thay đổi nhìn diễn biến trước mắt, hần vốn là người cực kỳ lạnh lùng, nhưng giờ phút này lại có chút chấn kinh khi thấy Liễm Diễm lạnh băng mà tàn khốc như thế. Nghĩ thầm: Tiểu hỏa diễm nhi, đệ đúng là xuất thân hoàng gia, trời sinh đã thừa hưởng sự lãnh khốc vô tình của hoàng gia, đệ, có khi nào cũng sẽ đối đãi với ta lãnh khốc như thế không?

“Đi xuống hết đi! Chỉ cần các người toàn tâm phụng sự cho hoàng thượng, tâm tư không sai lệch, thì có thể sống rất lâu, còn nếu dám ăn hối lộ làm điều trái vương pháp, hừ!” Hất tay về phía tảng Tây hồ thạch cực kỳ lớn, “ầm” một tiếng, tảng Tây hồ thạch đã bị luồng chưởng phong làm cho vỡ nát thành tro bụi, Liễm Diễm không thèm nhìn sang tảng đá đã hóa thành tro kia, lạnh lùng nói: “Sẽ giống như tảng đá này! Các vị hãy nhớ cho kỹ! Nghìn vạn lần đừng để bốn vương phải ra tay!”

Các vị đại thần đều quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, vốn đã cảm thấy hoàng đế thật khắc nghiệt lãnh khốc, hiện tại cảm thấy phi thường may mắn vì vị Diễm Vương gia này không phải là hoàng đế! So với người này, hoàng đế quả thật vô cùng nhân từ! Vị Diễm Vương gia này, quả thực chính là Diễm Vương gia! Thật khủng bố!

“Lui ra hết đi! Thật ngứa mắt!” Liễm Diễm nhíu nhíu mày, quay sang bỏ nhào vào lòng Ứng Nhược Thiên, nũng nịu nói: “Thiên ca ca, ta mệt rồi, chúng ta vào trong đi!”

“Ừm!” Ứng Nhược Thiên thay đổi sắc mặt, thấy Liễm Diễm dẫu môi nũng nịu với mình, trái tim đã như muốn tan ra, cảm giác nghi hoặc vừa nãy đã hoàn toàn tan biến, nghĩ thầm: Tiểu hỏa diễm nhi tình sâu với ta như vậy, ta sao có thể hoài nghi hần chứ? Hần vĩnh viễn sẽ không đối đãi ta như thế! Cảm thấy được trấn an, dịu dàng ôm lấy hần cùng vào nội điện.

Vào nội điện, Liễm Diễm nhìn các phi tần cung nhân đang quỳ rạp trên đất, lạnh lùng nói: “Kể từ hôm nay, hoàng thượng phải tĩnh dưỡng, các phi tần cung nhân đều không được quấy rầy,” rồi xoay người nói với các nội thị Bàn Long điện: “Các người nghe bốn vương nói cho rõ, kể từ hôm nay, ngoại trừ bốn vương và Lục vương gia và ngoại công, cữu cữu của ta, những người khác đều không được đến quấy rầy hoàng thượng, nếu có kẻ tự tiện quấy rầy hoàng thượng tĩnh dưỡng, thì cứ chờ bốn vương tới xử tội các người! Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ!” Các nội thị sợ đến nỗi run rẩy toàn thân, chuyện đã được Diễm Vương gia phân phó thì phải làm thật cẩn thận, nếu để rơi vào tay hần thì thảm rồi!

“Tất cả lui ra đi!” Liễm Diễm phát tay, các vị phi tần cúi đầu rời khỏi điện, Hiên Viên Lưu đi đến trước Liễm Diễm, kéo kéo góc áo hần nói: “Tiểu thúc, ta là Lưu nhi, ta cũng không được đến gặp phụ hoàng sao?”

Liễm Diễm thấy nó chỉ mới chừng mười tuổi, bộ dạng rất giống đại ca, biết nó là hoàng tử của đại ca, liền ngồi xuống ôn nhu nói: “Lưu nhi, phụ hoàng của ngươi đang không khỏe, đợi huynh ấy khỏe lại một chút rồi hãy gặp được không?”

“Tiểu thúc! Ta sẽ không nói lung tung đâu! Ta chỉ đến gặp phụ hoàng thôi mà! Nhất định sẽ không cho phụ hoàng biết nhị đệ đã chết đâu!” Hiên Viên Lưu đưa ra vẻ mặt hiểu chuyện: Tiểu thúc à, kỳ thực là ta muốn gặp Ly thôi! Ta biết tiểu thúc không muốn cho chúng ta quấy rầy phụ hoàng, là vì không muốn cho phụ hoàng biết nhị đệ đã bị hoàng hậu hại chết!

Liễm Diễm kinh ngạc nhìn tiểu tử này, nghĩ thầm: hài tử này quả thật là thông minh, biết ta vì không muốn cái tin thái tử đã chết đến tai đại ca nên mới không cho các phi tần đến thăm hần. Nhìn hài tử thông minh đáng yêu này, xoa xoa đầu nó nói: “Được, tiểu thúc cho một mình ngươi đi gặp phụ hoàng thôi, được không?”

“Vâng! Cảm ơn tiểu thúc! Tiểu thúc à, cái vị đi cạnh thúc thật là xinh đẹp a! Giống như tiên trên trời vậy đó, tiểu thúc thật là may mắn nha, có vị thần tiên này ở bên cạnh.” Hiên Viên Lưu thấy tiểu thúc thúc bám chặt lấy người bên cạnh, liền nhanh miệng nịnh nọt.

Quả nhiên, Liễm Diễm cười thật thỏa mãn, yêu thương sờ sờ mũi nó nói: “Lưu nhi ngoan, người thật biết phân biệt tốt xấu a!”

Hiên Viên Lưu thấy nịnh hót thành công, vui vẻ bổ nhào vào lòng Liễm Diễm: “Tiểu thúc, Lưu nhi cũng rất thích tiểu thúc a! Tiểu thúc võ công giỏi, y thuật cũng giỏi, Lưu nhi rất sùng bái thúc a!” Hiên Viên Lưu ở trong lòng âm thầm tự phục mình: buồn nôn, lời ghê tởm như vậy mà cũng nói ra được, ai! Biết làm sao được, ai bảo tiểu thúc bây giờ là người đáng sợ nhất trong triều đình!

Liễm Diễm vui vẻ cực kỳ, ngây ngô cười, Ứng Nhược Thiên buồn cười nhìn hai thúc cháu, đứa nhỏ này có chút khiến hấn chú ý, Lưu nhi còn bé như vậy đã có thể nói một đằng mà nghĩ một nẻo như vậy, rõ ràng trong lòng không tình nguyện, lại có thể nói thật lưu loát. Nếu không phải vì trong mắt nó lộ ra một tia khinh thường, ai có thể nhìn ra tiểu tử còn nhỏ như vậy đã có thể che giấu cảm xúc của mình? Buồn cười nhất là Liễm Diễm ngốc nghếch này, cứ tưởng lời nói của nó là thật tâm, còn ở đây đắc ý!

Liễm Diễm tâm tình sáng khoái tiễn Hiên Viên Lưu ra ngoài điện, thấy ngoại công và cữu cữu đang chờ mình, tựa hồ muốn nói chuyện với hấn. Liễn thông thả đi đến trước mặt Tả tướng: “Ngoại công, ngoại công có chuyện muốn nói với ta sao?”

“Diễm nhi, người, người đến kinh thành có mang theo gia quyến không?” Tả tướng liếc mắt nhìn Ứng Nhược Thiên, hơi ấp úng hỏi.

Hiếu được ý tứ của ngoại công, hấn liền kéo Ứng Nhược Thiên lại nói: “Ngoại công, ta có dẫn theo gia quyến mà! Nhưng tội nhỏ không tới, lúc đi gấp gáp, đem theo tội nhỏ không tiện!”

“Nói vậy gì đó?” Tả tướng tức giận đến nỗi bộ râu hoa râm run lên, chỉ vào Ứng Nhược Thiên nói: “Người nghĩ ngoại công già rồi sao, mắt của ngoại công không có hoa, hấn, hấn rõ ràng là nam tử mà, làm sao là gia quyến của người được?”

“Ngoại công, Thiên ca ca dù là nam tử, nhưng huynh ấy đúng là gia quyến của ta a!” Yêu thương nhìn Ứng Nhược Thiên mặt lạnh không nói nên lời: “Thiên ca ca đã sinh ra ba bảo bảo cho ta, huynh ấy là người ta yêu nhất!”

Ứng Nhược Thiên vốn đang ngại ngùng, cảm thấy hơi bực mình, vừa nghe lời tuyên thệ tình yêu thâm tình với mình, trong lòng lại thấy cảm động không thôi, không thềm để ý tới người ngoài nữa, để mặc cho Liễm Diễm ôm ấp hấn.

“Cái gì?” Tả tướng không thể tin vào tai mình, nam nhân sao có thể sinh con?

Liễm Diễm liền đem chuyện Ứng Nhược Thiên là người Oa tộc nói cho ông biết, Liễm Âm cũng từ trong điện đi ra nói với ngoại công, ba hài tử của Liễm Diễm chính là Ứng Nhược Thiên sinh ra.

Tả tướng lúc này mới hoàn toàn tin, vì trong số ba hài tử này, chỉ có Liễm Âm là thành thật nhất, chưa bao giờ nói dối. Nghĩ thầm, hóa ra cũng có chuyện nam nhân sinh con. Trong lòng đã tự nhiên coi Ứng Nhược Thiên là thê tử của Liễm Diễm. Vừa rồi còn thấy Ứng Nhược Thiên có chút không vừa mắt, giờ phút này lại thấy hài tử này thật dễ nhìn, hài tử này sao lại vừa xinh đẹp, vừa có khí chất thế này? Nghe đến chuyện Liễm Diễm nói với ông, Oa tộc nam tử sinh con tựa hồ là một mạng đổi một mạng, cực kỳ nguy hiểm, trong lòng ông chợt thấy xót xa, tiến đến nắm chặt tay Ứng Nhược Thiên: “Thiên nhi à, người vất vả rồi, hôm nào phải đem các bảo bảo đến đây cho lão nhân gia ta xem đó!”

Ứng Nhược Thiên trời sinh tính tình lãnh đạm, lại không quen bị người khác đụng chạm, nhưng giờ phút này lại thấy thật ấm áp, lão nhân hiền từ này hòa ái dễ gần như vậy, tay của ông thật ấm áp. Nhất thời cảm thấy cảm động, cứ nghĩ hấn sẽ không được ông thừa nhận, không ngờ lão nhân lại thấu tình như vậy. Liễn khẽ nói: “Tả tướng đại nhân, cảm ơn người!”

“Hài tử này, sao lại xưng hô với ngoại công như vậy?” Tả tướng làm mặt giận nói: “Người không muốn coi ta là ngoại công sao?” Nói xong u oán nhìn Ứng Nhược Thiên.

“Ngoại công!” Thấy vẻ mặt thương tâm của Tả tướng, Ứng Nhược Thiên vội sửa lại.

“Ha ha ha! Hảo hảo! Ngoan!” Tả tướng vui vẻ cười lớn, rồi quay sang nói với đứa con đang trầm mặc bên cạnh: “Con có thứ gì làm quà ra mắt cho Thiên nhi không, trên người ta không có thứ gì tốt, sau này sẽ bổ

sung sau!”

“Cha, con chỉ đem theo thanh tiểu đoản kiếm, được nung từ Hàn băng huyền thiết thạch, cho Thiên nhi làm tiểu bồi sức đi!” Vương Tướng quân hào sảng cười nói: “Thiên nhi, ngươi không được gọi ta là Tướng quân đâu đó, phải gọi ta là cữu cữu!”

Hàn băng huyền thiết thạch là vật chí âm chí hàn hi hữu của nhân gian, rất khó nung, thanh tiểu đoản kiếm này chẳng những được trang trí tinh xảo, còn được khảm mấy viên bảo thạch đen thẫm. Đúng là một bảo vật vô giá. Bảo vật như vậy trên đời không biết bao nhiêu người dám mơ tới được liếc nhìn một cái, giờ phút này cữu cữu của Tiểu hỏa diễm nhi lại đem cho hắn, xem ra họ đều xem hắn là người một nhà rồi! Ứng Nhược Thiên ngại ngùng tiếp nhận trân bảo này, khẽ nói: “Cám ơn cữu cữu!”

Liễm Diễm thấy Ứng Nhược Thiên e lệ như vậy, nước miếng đã muốn tuôn rùng rùng, liền kéo lấy hắn định hôn. Ứng Nhược Thiên néo hông của hắn thật mạnh, tròng mắt nhìn hắn, cảnh cáo hắn không được làm bậy trước mặt các trưởng bối! Liễm Diễm đành xụ mặt nhìn hắn, không dám cử động gì nữa.

Tả tướng và Tướng quân thấy hai người nùng tình mật ý, nhất thời cũng có chút ngại ngùng, vội vàng cáo từ bỏ đi, trước khi đi, Tả tướng không quên nói với Ứng Nhược Thiên: “Thiên nhi, rảnh rồi nhất định phải đến thăm ngoại công a! Đừng quên đem mấy đứa cháu của ta đến!”

“Ngoại công, ta biết rồi!” Ứng Nhược Thiên đỏ mặt cười nói. Tả tướng tươi cười cùng con mình đi xuống, chậm rãi rời khỏi Bàn Long điện.

.=====

sao gia diệt môn: tịch thu tài sản, giết hết cả nhà Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 6

CHƯƠNG 26: TỪ DIÊM VƯƠNG THÀNH DIÊM VƯƠNG – 6

“Thiên ca ca, chúng ta cũng hồi phủ đi!” Không chờ Ứng Nhược Thiên trả lời, Liễm Diễm đã ôm hắn lên, tiến ra khỏi Bàn Long điện. Ứng Nhược Thiên khẽ đỏ mặt: “Diễm, đệ mau thả ta xuống đi!”

Liễm Diễm vẫn không ngừng động tác, lướt đi như tia chớp, vừa ôn nhu nói: “Thiên ca ca, chúng ta đã mấy ngày không hoan ái rồi, ta muốn huynh lắm!” Nói xong còn khẽ cắn lên vành tai Ứng Nhược Thiên.

Ứng Nhược Thiên cảm thấy toàn thân tê dại, cả người trở nên mềm nhũn dựa dẫm vào Liễm Diễm, mặc cho hắn ôm đi. Chỉ trong chốc lát, Liễm Diễm trở về phủ đệ của mình, tới ở ngoài cửa thấy chủ tử vắng mặt đã lâu đột nhiên trở lại, không khỏi thấy kinh ngạc, vội vàng gân cổ la lên: “Vương gia hồi phủ rồi!”

Đám hạ nhân trở nên hỗn loạn, Liễm Diễm ôm Ứng Nhược Thiên đến phòng ngủ, còn phân phó nha đầu gần đó: “Đi chuẩn bị nước ấm cho bồn vương!” Đoạn tiến vào phòng, đặt Ứng Nhược Thiên lên giường. Mấy tháng không hồi phủ, đám hạ nhân cũng biết tự giác dọn dẹp phòng ngủ sạch sẽ, không có một hạt bụi nào.

Liễm Diễm thành thực cỡi y phục của Ứng Nhược Thiên xuống, hai tay vuốt ve làn da trơn láng, trùi mền nhìn thân hình như ngọc khẽ nói: “Thiên ca ca, huynh thật đẹp!” Đoạn lại nhẹ nhàng hôn lên tiểu quả đã đứng thẳng kia, đầu lưỡi mềm mịn không ngừng liếm mát.

Ứng Nhược Thiên hai mắt khép hờ, cảm thấy toàn thân nóng rực như bị lửa thiêu đốt, từng đợt nhiệt lưu theo hai khỏa tiểu quả bị kích thích không ngừng tập hợp về phía hạ thân, dục vọng đang bùng bùng phần chân không thể chống lại kích thích, dần dần ngất cao đầu.

“Thiên ca ca, huynh xem nó cũng muốn kia!” Liễm Diễm cười tà, đưa miệng về phía ngọc hành đứng thẳng kia, vươn lưỡi liếm lên cái rãnh mẫn cảm, khiến người phía dưới không khỏi rên lên: “Diễm... A...”

“Thiên ca ca, huynh gọi ta làm gì vậy?” Liễm Diễm xấu xa vừa liếm vừa hỏi, đôi khi còn đem đầu lưỡi khẽ chọc vào cái lỗ nhỏ đang rơi lệ kia. Hai tay cũng hoạt động không ngừng nghỉ, một tay chơi đùa với tiểu quả đứng thẳng, một tay khẽ ấn vào đóa hoa phấn hồng đang chực đóng chực mở kia.

Ứng Nhược Thiên cảm thấy sắp bị dục vọng trỗi dậy hành hạ cho phát điên, không ngừng vặn vẹo cơ thể, khóe miệng tràn ra từng đợt rên khe khẽ: “Diệm... Xin đệ...”

“Thiên ca ca, xin ta làm gì cơ?” Liễm Diệm lại càng cười xấu xa, Thiên ca ca lúc này thật là mê người nha, ánh mắt mê loạn thật gọi cảm nha, bình thường sao có thể nhìn thấy ánh mắt như thế, ánh mắt của lúc bình thường có thể đông chết người ta luôn mà. Xem bộ dạng Thiên ca ca như thế này thật là thích, đáng tiếc chỉ ở trên giường mới thấy được, hì hì! Giọng van xin của Thiên ca ca cũng thật gọi cảm a! Giọng nói lúc bình thường có thể kiến người ta đóng băng luôn! Thiên ca ca giờ phút này thật đáng yêu nha!

Liễm Diệm gian tà còn muốn tiếp tục ngắm nhìn kiều thái của Ứng Nhược Thiên, càng ra sức liếm lộng ngọc hành, khiến Ứng Nhược Thiên sáng khoái đến muốn chết đi, nhưng Liễm Diệm lại giữ chặt lỗ nhỏ đang rơi lệ của hắn, không cho dục vọng của hắn đi ra.

Liễm Diệm mở rộng hai chân Ứng Nhược Thiên, cái lưỡi linh hoạt liếm lên gốc ngọc hành, ngậm vào một viên tiểu cầu, không ngừng tiến vào tiến ra. Ứng Nhược Thiên bị hắn tra tấn đến hai má đỏ bừng, cơ thể không ngừng run rẩy, ngọc hành đã muốn sưng tím lên, miệng không ngừng rên la: “Diệm... Xin đệ cho ta xuất ra đi... Xin đệ...”

Liễm Diệm không thèm để ý tới hắn, tiếp tục thăm dò, đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến xuống cửa động, xoay vòng ở bên ngoài, mật động kia bị kích thích khép lại rồi lại mở ra, như mời gọi thưởng thức. Đầu lưỡi kia cũng không khách khí, nhẹ nhàng tham nhập, liếm lên nội bích non mềm. Ứng Nhược Thiên kinh hoàng la to: “Diệm... Ta chịu không nổi nữa... Diệm!”

Thấy ái nhân hưng phấn như vậy, Liễm Diệm cũng vô cùng hưng phấn, cố dần xuống dục vọng muốn tiến vào, càng thêm kiên nhẫn liếm lên đóa phấn hồng mê người kia, chậm rãi tham nhập một ngón tay, khẽ quét lên nội bích. Ứng Nhược Thiên bị dục vọng tra tấn đến rơi lệ, vừa nức nở đứt quãng vừa van xin: “Diệm... Xin đệ... xin đệ cho ta xuất ra đi...”

Liễm Diệm đau lòng liếm khô giọt lệ kia, ôn nhu nói: “Thiên ca ca! Đừng nóng vội!” Nói xong lại ngậm vào dục vọng bùng bùng phấn chấn kia, tiến ra tiến vào từ trên xuống dưới, chà xát. Ngón tay ở bên trong mật động cũng không ngừng trườn sấp, đùa nghịch. Một trận khoái cảm mãnh liệt khiến Ứng Nhược Thiên la lớn một tiếng, dung dịch trắng đục phun ra trong miệng Liễm Diệm. Thấy Liễm Diệm ừng ực nuốt xuống chất dịch trắng đục này, Ứng Nhược Thiên xấu hổ nói: “Diệm, thứ đó bẩn lắm, sao, sao lần nào đệ cũng nuốt hết vậy?” Tiểu hỏa diệm nhi này, mỗi lần hoan ái với hắn đều nuốt xuống thứ đó, nói bao nhiêu lần cũng không nghe.

“Ai bảo bẩn chứ, chỉ cần là thứ thuộc về Thiên ca ca thì đều là trân bảo của trần gian! Thiên ca ca là thần tiên, thứ gì của thần tiên cũng là bảo vật!” Liễm Diệm kiêu hãnh nói. Ứng Nhược Thiên đảo mắt, cái tên này, quả nhiên lần nào cũng đều nói câu này.

Liễm Diệm lấy ra từ trong ngực nhuyễn cao tự chế, nhẹ nhàng xoa lên bên trong mật động của Ứng Nhược Thiên. Nhuyễn cao này được hắn dùng rất nhiều dược liệu trân quý phối chế ra, chẳng những có công năng bôi trơn, mà còn có công năng khiến động bích mau co rút, hì hì, dĩ nhiên còn có một chút công năng thúc tỉnh rồi, dĩ nhiên cái này không thể cho Thiên ca ca biết.

Ứng Nhược Thiên chỉ thấy mật động của mình tê dại ngứa ngáy, có cảm giác như đang khao khát muốn bị sấp nhập, thấy hơi ẩm ướt: “Cơ thể này quả nhiên càng ngày càng thích bị thượng!” Trong lòng hắn có chút phiền muộn. Đột nhiên mật động trống rỗng có cảm giác đầy áp lạ lùng, cảm giác sáng khoái thỏa mãn vì được lấp đầy tràn ngập toàn thân. Cũng không so đo việc thượng hay bị thượng nữa, giờ phút này chỉ muốn được sấp nhập thật dữ dội. Cơ thể hắn không ngừng vặn vẹo, rên lên: “Diệm, ta muốn, nhanh lên!”

Thấy ái nhân thúc giục, Liễm Diệm cũng không tiếp tục thong thả tiến xuất nữa, hai tay nâng hông hắn lên, trườn sấp như cuồng phong bạo vũ, Ứng Nhược Thiên bị hắn làm cho hai mắt mê ly như không có tiêu cự, ánh mắt rã rời vô ý thức nhìn lên trên, miệng không ngừng rên rĩ: “Thật sáng khoái... Diệm... Sáng khoái muốn chết...”

Liễm Diệm thấy hạ thể bị mật động của Ứng Nhược Thiên hút lấy, giống như muốn trườn xuất nhiệt tình của mình. Thấy hắn chìm đắm trong hoan ái vô tận, Liễm Diệm cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời, càng thêm ra sức trườn sấp.

Sau một tiếng hét thất thanh, Ứng Nhược Thiên lại tuôn trào nhiệt tình kịch liệt, khoái cảm mãnh liệt khiến hậu huyết của hắn không tự giác co rút lại. Hạ thể của Liễm Diễm bị cảm giác co rút mãnh liệt kích thích, cả người run lên, ở trong cơ thể hắn tuôn ra một dòng dịch trắng đục dày đặc.

Ứng Nhược Thiên hai mắt khép hờ, thỏa mãn cười. Liễm Diễm cúi người, nâng mặt hắn lên, không ngừng trìu mến hôn lên mắt hắn, tóc hắn, môi hắn. Miệng khẽ nói: “Thiên ca ca, ta yêu huynh!”

“Ta cũng yêu đệ, Tiểu hỏa diễm nhi của ta!” Ứng Nhược Thiên kéo đầu hắn lại gần, nhẹ nhàng hôn lên ngọn lửa mê người kia.

“Vương gia! Nước tắm chuẩn bị xong rồi!” Ở bên ngoài, nha đầu rụt rè khẽ gọi. Ấy! Thật là xấu hổ chết đi mà, người ta còn chưa xuất giá mà! Ban nãy nghe được âm thanh hoan ái của Vương gia và mỹ nhân kia, thật là kích thích a! Lòng ta thật là kích động a, muốn vào xem quá đi, nhưng mà nhìn lên người ta hoan ái thì sẽ bị đau mắt hột mắt! Nhưng mà muốn xem quá đi, mỹ nhân kia thật là đẹp a! Nha hoàn lau nước miếng ở khóe miệng, trong lòng YY về mỹ nhân kia một trận rồi mới lặng lẽ ra khỏi phòng.

Liễm Diễm khụy giữa hai chân Ứng Nhược Thiên, ôm lấy phần thân trên của hắn, hạ thể vẫn gắn liền với mật động của hắn mà bước xuống giường. Ứng Nhược Thiên giãy giụa muốn chạy trốn, Liễm Diễm lại giữ chặt người hắn lại, cười gian tà: “Thiên ca ca, huynh nghĩ mới một lần mà ta đã tha cho huynh sao! Phu quân của huynh vô dụng như thế bao giờ?” Đoạn khẽ hôn lên gương mặt đỏ bừng của Ứng Nhược Thiên.

Hai người đi tới gian ngoài, một cái thùng gỗ lớn hiện ra trước mắt, trong thùng đầy hơn phân nửa nước ấm. Thử độ ấm xong, thấy vừa đủ, Liễm Diễm ôm Ứng Nhược Thiên tiến vào trong thùng. Ứng Nhược Thiên cảm thấy cự vật của Liễm Diễm không ngừng khuấy động trong cơ thể mình theo từng động tác của hắn, vô tình lại chạm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể, hạ thể lại không tự giác đứng thẳng.

Liễm Diễm cười tà, ôm Ứng Nhược Thiên ngồi vào thùng gỗ, vừa dùng sức đẩy mạnh cự vật, vừa ôm hông của hắn ấn xuống về phía mình. Hai tay Ứng Nhược Thiên ôm chặt lấy cổ hắn, vô lực dựa cổ lên vai hắn, theo nhịp đưa đẩy của hắn, cơ thể cũng không ngừng đưa đưa, miệng phát ra từng đợt rên rỉ không thể ức chế: “Diễm... thật dễ chịu... Diễm... thật sướng khoái!”

Thân thể hai người chìm trong làn nước ấm áp, từng đợt nhiệt khí bao vây bốn phía quanh cơ thể họ, sương mù lượn lờ, càng tạo ra bầu không khí *** ma. Liễm Diễm không ngừng đùa giỡn với thân thể mềm mại của người trước mắt, ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của hắn, trong lòng ngập tràn cảm giác hạnh phúc, miệng không ngừng khẽ nói: “Thiên ca ca, ta yêu huynh, ta rất yêu huynh, huynh là của ta, là của ta!”

“Ta yêu đệ, Tiểu hỏa diễm nhi!” Ứng Nhược Thiên dựa đầu lên vai hắn, không ngừng nói ra ái ngữ. Liễm Diễm nâng mặt hắn lên, điên cuồng hôn lên cặp môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át kia, mút vào thứ mật ngọt trong miệng hắn, cảm thấy tất cả mọi thứ ái ngữ đều không thể sánh với tình cảm của hắn, chỉ có những nụ hôn cuồng liệt mới có thể nói hết tình yêu của hắn.

Ứng Nhược Thiên cảm thấy tất cả không khí như bị Liễm Diễm hút hết, trong đầu mơ mơ màng màng, phía sau mật động không ngừng truyền đến khoái cảm không thể kiềm chế, hưng phấn đến muốn chết ngất! Cả người không có chút khí lực, chỉ có thể mặc cho Liễm Diễm làm gì thì làm.

Đột nhiên một trận khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ hậu huyết, giật mình một cái, một khoảng trống rỗng, rồi ngọc hành phần chấn rớt cuộc không thể kiềm chế được phun ra một đợt đục vọng.

Liễm Diễm cũng rên lên một tiếng, đưa đẩy cơ thể thật nhanh, cử động dồn dập khiến cho nước trong thùng không ngừng bắn tung tóe, văng cả ra ngoài. Ứng Nhược Thiên xụi lơ trên người Liễm Diễm, hai tay giữ chặt lấy cổ hắn, cơ thể theo nhịp chuyển động của hắn mà vô lực đưa đưa theo. Cử động thêm vài đợt mãnh liệt, Liễm Diễm rớt cuộc phóng ra đục vọng của mình. Trong nước dâng lên vài đóa hoa màu trắng đục, Ứng Nhược Thiên đã mệt đến muốn ngất đi, hai mắt lơ lơ cầu xin: “Diễm, ta chịu không được nữa, đệ, đệ mau lấy ra đi!”

Hóa ra Liễm Diễm vừa mới phóng ra đục vọng xong, rồi lại ngay lập tức đứng thẳng lên! Ứng Nhược Thiên rửa thắm con Địa tiên hỏa long chết tiệt kia, đều tại con quái vật này, vì Tiểu hỏa diễm nhi uống máu của nó, kết quả làm khổ mình, mỗi lần hoan ái với hắn, đều bị hắn hành hạ đến khi van xin tha thứ, tình tấn nhân vong mới buông tha.

“Thiên ca ca, huynh mệt thì cứ ngủ đi, để ta chơi một mình!” Đoạn lại ôm Ứng Nhược Thiên đưa đẩy mấy đợt. Ứng Nhược Thiên đã không còn khí lực liếc mắt nhìn hần, nghĩ thầm: nói thế cũng như không! Tên này không làm hơn bốn năm lần thì sẽ không tha cho ta! Vì thế cũng không phản ứng gì nữa, gục đầu trên vai hần.

Liễm Diễm vừa tẩy trừ thân thể cho Ứng Nhược Thiên, vừa chậm rãi chuyển động, mãi đến khi nước trong thùng nguội đi, mới ôm lấy Ứng Nhược Thiên, hạ thể vẫn luyến tiếc chưa muốn rời khỏi mặt động ấm áp kia.

Liễm Diễm ôm lấy Ứng Nhược Thiên, lau khô vết nước trên người hần, một tay tự lau cho mình. Thấy Ứng Nhược Thiên mệt mỏi tựa lên vai mình không cử động, Liễm Diễm có chút đau lòng rút ra cự vật của mình, nhẹ nhàng đặt hần lên giường. Ứng Nhược Thiên trong cơn mơ màng còn cảm thấy kỳ lạ: Tiểu hỏa diễm nhi hôm nay lại nổi lòng tốt sao? Được vòng ôm ấm áp từ phía sau bao vây lấy mình, Ứng Nhược Thiên thoải mái uốn người, tìm một vị trí thoải mái để ngủ ngon một giấc. Không ngờ người phía sau lại nâng một chân hần lên, đem cự vật nhẹ nhàng trượt vào mặt động mềm mại. Ứng Nhược Thiên trước khi tiến vào mê man còn cắn răng nghĩ thầm: Ta biết ngay tên này sẽ không đổi tính mà!

Liễm Diễm thỏa mãn ôm lấy cơ thể trong lòng mình, cảm thấy thân tâm đều thoải mái vô cùng, cơn mệt nhọc mấy ngày qua đều tan biến toàn bộ, liền đem một nụ cười thỏa mãn tiến vào mộng đẹp.

Nha hoàn đang ở bên ngoài lặng lẽ tiến vào trong, thấy xung quanh thùng nước có nước bắn tung tóe, trong nước lại có thứ gì rất khả nghi, vừa tiến lại nhìn, mặt đã xấu hổ đỏ bừng: ây da, cái này, cái này là cái gì đây, Vương gia thật háo sắc a! Ở chỗ này mà cũng, cũng cùng tiểu mỹ nhân kia làm chuyện đó! Thật xấu hổ chết đi! Trong đầu lại hiện ra gương mặt đỏ ửng của mỹ nhân, hai mắt khép hờ, khiêu gợi *** khiêu, đứng đưa trên người của Vương gia! Đột nhiên thấy mũi ngứa ngáy, đưa tay quẹt ngang, ô người ta chảy máu mũi rồi! ây da, phải làm sao bây giờ? Nếu mỗi ngày đều chảy máu mũi như vậy, chẳng phải sẽ mất hết máu mà chết sao? Ô cứu mạng! Nha hoàn ôm mũi chạy ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, Liễm Diễm tỉnh giấc nồng, vẻ mặt hạnh phúc cười ngây ngô, hì hì, hôm nay lại mơ thấy mộng đẹp nữa, (mộng đẹp của hần dĩ nhiên là có Thiên ca ca của hần rồi!) Thiên ca ca trong mộng thật là ôn nhu với ta a!

Đột nhiên hạ thân căng thẳng, quên mất, cự vật của mình vẫn còn cắm bên trong Thiên ca ca mà! Thừa dịp hần còn chưa tỉnh, phải tranh thủ thoải mái một chút, ôm lấy Ứng Nhược Thiên, một chân tiến vào giữa hai chân hần, chậm rãi trườn động, thật thoải mái! Liễm Diễm thỏa mãn khép mắt hưởng thụ, Thiên ca ca thật là chặt a! Ép ta thật dễ chịu a!

Liễm Diễm còn đang sướng khoái, Ứng Nhược Thiên đang say ngủ bị hần trườn động cho tỉnh giấc, phát hiện ra hậu đình đang bị Liễm Diễm tấn công lên, vừa thẹn vừa giận, cái tên này, chơi đùa với thân thể mình cả một đêm không tỉnh đi, mới sáng sớm đã muốn làm bây rồi!

Vận cạo cơ thể để tránh đợt trườn sáp của hần, không ngờ Liễm Diễm ở phía sau đã giữ chặt hông không cho hần cử động, hạ thân lại càng chuyển động nhanh, bắt đầu đưa đẩy thật mãnh liệt, khiến Ứng Nhược Thiên sợ hãi kêu lớn: “Tên... tên chết tiệt này... mau buông ta ra...”

“Đừng mà, Thiên ca ca, thêm một lần nữa, một lần nữa thôi, ta xin thề!” Liễm Diễm vừa khẽ cắn vành tai của hần, vừa ôn nhu cầu xin.

Vành tai của Ứng Nhược Thiên bị hần liếm cắn, thứ đứng thẳng trước người cũng bị đôi tay ôn nhu của hần đùa nghịch, xoa nắn, mặt động ở phía sau bị cự vật điên cuồng va chạm, mỗi lần va chạm đều cảm thấy như chạm vào chỗ mềm cảm nhất, thoải mái nhất, cảm giác tê dại từng cơn như dòng điện lưu, khiến Ứng Nhược Thiên cảm thấy lông tơ trên người cũng muốn dựng cả lên, kích thích mãnh liệt đến nỗi chịu không nổi hét lớn: “A... Diễm... không chịu nổi...” Một cổ nhiệt dịch nở rộ trong tay Liễm Diễm, mặt động phía sau co rút lại. Liễm Diễm cảm thấy hạ thể như bị hút vào, đầu nóng lên, rên nhẹ một tiếng, tiến sâu vào thêm mấy đợt nữa, róc cuộc tuôn trào kích tình hỏa nhiệt trong cơ thể Ứng Nhược Thiên.

Xoa xoa lên làn da trắng trẻo của Ứng Nhược Thiên giờ đã xụi lơ, Liễm Diễm cười khê vào sau lỗ tai hần: “Thiên ca ca, ta thấy tư thế này làm thật là thích a, huynh ép ta thật chặt a!”

Ứng Nhược Thiên vốn đã mệt đến nỗi không muốn phản ứng gì, giờ lại nghe những *** từ uế ngữ này, vừa thẹn vừa giận, mắng: “Tên chết tiệt này, cút ra chỗ khác đi!” Đoạn hắn chuyển động thân mình, đột nhiên “Ồi” một tiếng, Ứng Nhược Thiên nhắm mắt. Liễm Diệm vốn đang định làm thêm một lần nữa, thấy thế không khỏi lo lắng, vội rút ra cự vật vẫn còn ở trong mật động, xoay người đè lên Ứng Nhược Thiên, lo lắng hỏi: “Thiên ca ca, huynh sao vậy?”

“Hông của ta, ui da!” Ứng Nhược Thiên xoa xoa hông mình, rồi lại trừng mắt nhìn Liễm Diệm.

Liễm Diệm chợt dạ cười nói: “Thiên ca ca, huynh trở mình lại đi, ta xoa bóp cho.” Ứng Nhược Thiên liền nằm sấp trên giường, nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ của hắn. Liễm Diệm vừa chậm rãi dùng nội lực nhu hòa xoa nắn vòng hông của hắn, vừa tự trách mình: Ta thực sự là quá đáng mà, Thiên ca ca tuy võ công cao cường, nhưng mấy ngày nay bận rộn như vậy, cả người đã mệt mỏi muốn chết, ta còn yêu cầu vô độ như vậy. Thật đáng chết mà!

Lo lắng bắt mạch cho Ứng Nhược Thiên, Ứng Nhược Thiên thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, trong lòng chợt thấy ấm áp, liền ngồi dậy ôm lấy hắn nói: “Tiểu hỏa diệm nhi, ta không sao rồi, chỉ hơi mệt một chút thôi!”

“Thiên ca ca!” Hắn đau lòng ôm lấy Ứng Nhược Thiên, thăm hỏi hân, nắm lấy tay hắn, chậm rãi truyền chân khí. “Diệm, ta không sao, đệ không cần truyền chân khí cho ta!” Ứng Nhược Thiên giận dỗi, cái tên này, ta đâu có việc gì, chẳng qua là mệt mỏi một chút thôi, sao phải hao tổn chân khí của mình chứ!

“Thiên ca ca, không sao đâu, ta điều tức một lát là được rồi mà! Chân khí của ta không giống người khác, huynh cũng biết mà?” Liễm Diệm an ủi. Liễm Diệm luyện Lục hợp chân khí khác với các phái khác, chân khí của hắn gần như không thể khô kiệt, hao tổn một chút là lại nhanh chóng bổ sung.

Ứng Nhược Thiên cũng biết về chân khí kỳ quái của hắn, nhưng vẫn có chút không nỡ để hắn truyền chân khí cho mình, hắn chỉ là hơi mệt mỏi thôi, lại không bị thương tích gì. Nhưng cũng biết có nói gì với hắn cũng vô dụng, chỉ cần Ứng Nhược Thiên tổn thương chút ít, hắn lại vô cùng lo lắng, chỉ có thể thuận theo hắn, nếu không tên này nhất định sẽ khóc nháo lên. Bất quá có một tiểu ái nhân luôn lo nghĩ đến mình như vậy cũng thật là hạnh phúc a!

Liễm Diệm vừa xoa bóp vừa truyền chân khí, đến khi Ứng Nhược Thiên cả người đều khoan khoái, không còn chút đau nhức, mới ôm hắn đến thùng nước đã chuẩn bị sẵn bên ngoài, hai người rửa mặt xong, liền đến phòng ăn sáng.

Nha đầu hầu hạ kia đổ mặt tiến vào phòng, chỉ thấy trên giường hết thấy đều hỗn loạn, bên trong tỏa ra một hương vị đầy *** ma, trong đầu lại hiện ra hình ảnh mỹ nhân và Vương gia mây mưa với nhau ở trên giường, nuốt nước bọt một cái, một luồng nóng ấm lại tràn ra từ mũi, không thể nào! Tiểu nha đầu đưa tay lau, ô cứu mạng a, lại chảy máu mũi rồi, thế này thì làm sao mà sống được đây?

.=====

Từ “YY” đã được dùng 1 lần, nhưng mà nhắc lại kéo mọi người quên, nghĩa là “ý ***”, nghĩ vậy đó mà.
Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Từ Diệm Vương Thành Diệm Vương – 7

CHƯƠNG 27: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 7

Liễm Diệm và Ứng Nhược Thiên ăn sáng xong, đang ngồi uống trà tán chuyện, thì đột nhiên Liễm Âm mang một chậu hoa trông có vẻ kỳ lạ tiến tới. Thấy Liễm Diệm cả người diện một bộ hồng y đỏ rực như lửa, không nhịn được che miệng cười nói: “Diệm Nhi, đệ ăn mặc kiểu gì mà y như tân lang vậy?”

“Nhị ca, đẹp ha!” Liễm Diệm hớn ha hớn hở xoay người mấy vòng, hãnh diện nói: “Thiên ca ca thích đệ mặc y phục màu đỏ, huynh ấy nói đệ mặc y phục màu đỏ là đẹp nhất đó!”

Ứng Nhược Thiên mặt buồn hắc tuyến, cái tên này, hắn chỉ mới vô tình nói một câu, hắn là Tiểu hỏa diệm nhi, mặc y phục màu đỏ chắc là hợp lắm, không ngờ tên này đã xí xốn diện nguyên một bộ đồ rực như lửa. Bất quá vừa mới thấy Liễm Diệm vận hồng y, hắn cũng phải thất kinh! Làn da trắng như ngọc phối hợp

với bộ hồng y rực lửa kia, lại càng giống như phần điêu ngọc mài, đôi mắt sáng như sao tôn lên bộ hồng y, đặc biệt ngọn lửa nhỏ trên trán lại càng có vẻ đỏ tươi mị hoặc. Thân hình cao lớn rắn rỏi tựa hồ chứa đựng một ngọn lửa nóng bên trong, hết như vị Hoả thần trên trời cao vừa giáng xuống nhân gian.

“Nhị ca, huynh ăn sáng chưa?” Liễm Diễm hớn hỏ cười hỏi.

“Ăn lâu rồi!” Liễm Âm nghĩ thầm: mặt trời đã lên cao rồi, ai như các người, trẻ như vậy mới chịu dậy! Nhìn vẻ mặt thanh thanh khí sắc của Diễm Nhi, xem ra đêm qua Ứng Nhược Thiên bị dày đoạ một trận dữ dội lắm đây!

Ứng Nhược Thiên thấy Liễm Âm nhìn mình với vẻ mặt dò xét, biết hắn đang nghĩ gì, lập tức đỏ bừng mặt, ngại ngùng cúi đầu uống trà, vờ như không thấy.

“Nhị ca, có chuyện gì sao?”

“Diễm Nhi, nhị ca muốn đi với ta đến chỗ này thăm một vị bằng hữu!” Liễm Âm dè dặt nói.

“Thăm ai vậy?”

“Sở Thanh Phong ở Thanh Phong quán!” Liễm Âm khê giọng, đêm qua Ly có nhờ hắn chuyển lời cho Sở Thanh Phong, nói là hắn vẫn bình an vô sự, chờ Liễm Trần khoẻ lại rồi sẽ đi gặp hắn. Liễm Âm tuy có chút do dự nhưng vẫn đồng ý, kỳ thực trong lòng hắn rất muốn đi, nhưng lại sợ người kia nhìn hắn như nhìn một tên háo sắc biến thái. Ấy! Ai bảo ngày trước lại làm chuyện đó với hắn làm gì! Cũng tại hương vị của hắn thật là ngọt ngào quá đi, còn ngọt ngào hơn cả Khanh Nhi. Liễm Âm chạm vào bờ môi mình, mơ mơ màng màng nhớ lại, làm môi của người nọ vừa ngọt ngào vừa mềm mại, muốn hôn hắn một lần nữa quá. Có điều, Liễm Âm lại chạm vào mặt mình, cú bạt tai trời giáng hôm đó vẫn còn hiện rõ trước mắt, bây giờ sờ vào vẫn còn thấy âm ỷ đau!

Cười khổ một hồi, hắn nhìn chằm chằm trong tay, nghĩ thầm: hoa lan à hoa lan, hôm nay liệu có thể nhờ mi khiến hắn không chán ghét ta nữa không? Ta có nghe qua Ly nói hắn thích hoa lan nhất, cảm thấy thật kinh ngạc, Sở Thanh Phong sao lại cũng thích hoa lan như Khanh Nhi? Sáng sớm đã định một mình đem hoa lan đi gặp hắn, nhưng đi một đoạn rồi lại quay trở về, sợ hắn vừa thấy ta lại nổi cơn giận, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc quyết định tìm đến Diễm Nhi để đi cùng mình, có nhiều người, chắc hắn cũng sẽ nể mặt một chút!

Thấy Liễm Âm ngây mặt ra, Ứng Nhược Thiên đã hiểu ra chút ít, vị Vương gia này e là có chút ý tứ với Sở quán chủ kia, trong lòng không khỏi cười thầm, không ngờ hắn trong lúc vô tình đã bảo vệ tấm thân trong sạch cho ái nhân của Liễm Âm, không biết sau này Liễm Âm sẽ cảm kích hắn tới cỡ nào đây? Chỉ có điều không biết Sở Thanh Phong này có tình cảm gì với Liễm Âm hay không!

Liễm Diễm nghe đến việc đi gặp Sở Thanh Phong, lập tức lại nhớ tới việc nửa năm trước xông vào phòng ngủ của hắn, vừa cười hì hì vừa nói: “Được đó được đó, đệ cũng muốn gặp lại bằng hữu xưa!”

“Diễm! Diễm Nhi!” Ứng Nhược Thiên và Liễm Âm không hẹn mà lên tiếng cùng lúc: “Sao đệ lại quen hắn?”

“Hi hi! Đệ quen hắn từ nửa năm trước rồi cơ!”

Ứng Nhược Thiên nổi cơn ghen thầm trong bụng: Nửa năm trước? Giữa Tiểu hoả diễm nhi với Sở Thanh Phong đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Nửa năm trước đã quen rồi?” Liễm Âm nghi hoặc hỏi.

“Nửa năm trước đệ đến Thanh Phong quán tìm một thứ, nên mới gặp hắn!” Liễm Diễm cười nói.

“Tìm cái gì?” Liễm Âm tò mò.

“Bí mật!” Liễm Diễm ra vẻ bí ẩn.

“Diễm, đệ đi tìm gì vậy?” Ứng Nhược Thiên lạnh lùng hỏi, vẻ mặt lại lạnh như băng. Liễm Diễm dường như cảm nhận được mùi ghen tuông, khê nói: “Thiên ca ca, huynh giận sao?” Ứng Nhược Thiên làm mặt lạnh không thèm để ý.

“Thiên ca ca, huynh đưa tai lại đây, ta chỉ nói cho huynh thôi, không thể cho ai khác biết!” Nói xong, Liễm Diễm tiến lại gần tai Ứng Nhược Thiên, nói chuyện hẩn đi Thanh Phong quán tìm mì được để đối phó với đại ca, kết quả lại xông vào phòng Sở Thanh Phong, sau đó Sở Thanh Phong cho hẩn Cúc hoan, hẩn dùng nó trên người đại ca, kết quả là đường đường thiên tử lại phải hầu hạ dưới thân thị vệ của mình. Đây chính là một bí mật động trời, nếu để người ngoài biết, đại ca nhất định sẽ phát điên.

Liễm Diễm thâm tình khẽ nói tiếp: “Thiên ca ca, ta chỉ yêu một mình huynh, huynh cứ yên tâm, bất cứ ai ta cũng không quan tâm, ta chỉ cần một mình huynh thôi!” Nói xong lại không nhịn được liễm lên vành tai Ứng Nhược Thiên. Ứng Nhược Thiên vội đẩy mặt hẩn ra, khắp mặt đỏ bừng.

Liễm Âm đứng đực mặt ra nhìn hai người diễm ngôn mật ngữ, nùng tình mật ý, mắt không biết nên để ở đâu, thật là ngại ngùng! Khẽ ho một tiếng: “Diễm Nhi, chúng ta đi được chưa?”

“Diễm, chúng ta đi đi, tiện thể ta ghé qua phân xã trong kinh thành một chút!” Ứng Nhược Thiên đứng dậy, Liễm Diễm theo sau tiến ra ngoài cửa, Liễm Âm chỉ vào thân người đỏ rực lửa của Liễm Diễm nói: “Diễm Nhi, đệ, đệ định mặc bộ y phục này sao?”

“Thì sao? Không được sao? Ta ở trong cốc toàn mặc thế này thôi mà!” Liễm Diễm ngạc nhiên nói.

“Coi như ta chưa nói gì, đi thôi!” Liễm Âm đảo mắt, cầm hoa lan trên tay bước đi.

Ba người đi trên đường, khiến cho mọi người trên đường đều phải tròn mắt nhìn. Ông trời ơi, tiểu mỹ nhân mặc ngân y như tuyết kia thật là đẹp a, vẻ lạnh lùng như ngọc như băng, rất có ngạo khí bề ngễ thiên hạ (nhìn đời bằng nửa con mắt). Cái người vận hồng y kia, cao lớn rắn rỏi, tuấn dật bất phàm như Hoả thần từ trên trời giáng xuống, trên trán có cái bớt hình ngọn lửa, loé ra tia mì hoặc trên vầng trán cao vút. Vị tổ y công tử kia, tuấn nhã phiêu dật, khí thế tôn quý tự nhiên biểu lộ.

Liễm Âm thấy đám người qua đường đều ngậy người ra, nghĩ thầm: Cặp đôi tiểu đệ này, e là đi đến đâu cũng sẽ thu hút ánh mắt của mọi người. Cũng giống như người nọ, người nọ cũng là mục tiêu theo đuổi của ánh mắt bao nhiêu người.

Đến cửa Thanh Phong quán, tiểu tư thấy ba người khí vũ hiên ngang, vội chạy ra đón vào, Liễm Diễm tươi cười nói: “Gọi Sở Thanh Phong ra đây!”

Tiểu tư không dám chậm trễ, vội đi thông báo, chỉ trong chốc lát, Sở Thanh Phong đã chậm rãi tiến vào đại sảnh, Liễm Âm vội cầm chậu lan trong tay tiến đến nghênh đón: “Sở, Sở công tử, đây là quà cho người!”

Sở Thanh Phong vừa thấy hẩn, mặt đã đổi màu, nhớ lại chuyện người này hôn môi mình lần trước lại không khỏi giận dữ, đang chuẩn bị phát hoả, thấy hẩn ôm tới một chậu hoa lan mình chưa từng thấy qua, nhất thời cơn giận tan thành mây khói, thật cẩn thận ôm lấy chậu hoa như bảo bối, nở nụ cười nói: “Cảm ơn, hoa lan này đẹp quá, hết như một con bướm nhỏ!”

Liễm Âm thấy hẩn nở lúm đồng tiền, đã ngậy người ra, miệng khẽ mấp máy: “Tên của nó là Hồ điệp lan!”

“Hồ điệp lan! Tên hoa đẹp quá!” Thích thú không buông tay ôm lấy chậu hoa nhìn tới nhìn lui. Luyến tiếc buông tay, Liễm Âm chỉ hận mình không thể là đoá hoa trong tay hẩn, để hẩn có thể nhìn mình như vậy, thật là đẹp a!

Một tiếng ho khẽ, hai người bưng tỉnh, Sở Thanh Phong ngẩng đầu nhìn, thấy dáng người đỏ rực như lửa kia, liền sững sốt, buông chậu hoa trong tay xuống, vội vã tiến lại gần, vừa mừng rỡ vừa ngại ngùng nói: “Người, người đến đây làm gì?”

Liễm Âm chợt cảm thấy hụt hẫng, mắt mát, trong lòng vô cùng khó chịu. Cố nặn ra một nụ cười nói: “Sở công tử, đây là tiểu đệ của ta, Liễm Diễm!”

Ứng Nhược Thiên thấy trong ánh mắt Sở Thanh Phong chứa đựng tình cảm không chút che giấu với Liễm Diễm, trong lòng cảm thấy mơ hồ khó chịu, nhất thời máu ghen nổi lên hợ, vẻ mặt trở nên âm trầm.

“Nhị ca của ta bảo chúng ta đến thăm người đó!” Liễm Diễm cười nói.

Sở Thanh Phong liếc nhìn Liễm Âm ở bên cạnh, nghĩ thầm: tên háo sắc này, đến một mình thì sợ ta nổi nóng, nên mới kéo đệ đệ hẩn theo, để ta ngại không dám đuổi hẩn! Thật là quá giáo hoạt mà! Không ngờ

đệ đệ của hắn lại là người ta ngày nhớ đêm mong, thật vui quá đi! Trong lòng vui mừng không thôi, trưng ra vẻ ngượng ngùng, không ngừng đưa mắt nhìn người thiếu niên mình vừa gặp đã yêu này.

Liễm Diễm liền ôm lấy Ứng Nhược Thiên đứng bên cạnh giới thiệu: “Giới thiệu cho người, đây là Thiên ca ca của ta, là người ta yêu nhất!”

Sở Thanh Phong run rẩy thân mình, lúc này mới để ý tới người đứng cạnh Liễm Diễm, trong lòng lại tự cảm thấy xấu hổ, người yêu của hắn quả là xuất chúng, ta sao có thể so bì với hắn, dung mạo như vậy, e là trên đời không có ai sánh bằng, khí thế như vậy, e là đế vương cũng phải chịu thua hắn. Trong lòng dằng trăn đau xót, mối tình đầu tiên trong vòng hai mươi lăm năm qua đã lặng lẽ chấm dứt!

Ứng Nhược Thiên nghe thấy lời của Liễm Diễm, lại thấy vẻ mặt rầu rĩ của Sở Thanh Phong, trong lòng lại thấy có chút khoái trá, cảm giác khó chịu ban nãy cũng bay biến mất tiêu, vẻ mặt giãn ra không ít. Liễm Diễm ngẩng đầu nhìn Liễm Diễm thật ôn nhu. Liễm Diễm thấy Thiên ca ca của mình nở một nụ cười hiếm thấy, sớm đã ngây ngốc, nhẹ nhàng nâng mặt hắn, đặt xuống một nụ hôn. Ứng Nhược Thiên vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại quyết định để mặc cho hắn hôn, hai người hôn đắm đuối một hồi, nhìn sang hai người bên cạnh, một người sắc mặt tái nhợt, trái tim tan nát, một người ngại ngùng quay đầu không dám nhìn.

Liễm Âm nhìn Sở Thanh Phong ngơ ngác nhìn hai người hôn, gương mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt, trong mắt dường như có giọt nước sắp rơi xuống, trái tim bỗng nhói lên, kéo kéo tay áo Sở Thanh Phong khẽ nói: “Sở công tử, có thể đưa ta đi xem hoa viên của người không, ta cũng rất thích hoa lan!”

Sở Thanh Phong quay đầu đi, lau lau lệ trong mắt, miễn cưỡng cười nói: “Được, chúng ta đi ngắm hoa đi!” Nói xong vội ôm lấy Hồ điệp lan chạy ra khỏi phòng, vừa đi nước mắt vừa rơi tích táp. Liễm Âm ở phía sau khẽ thở dài, ai! Sớm biết vậy đã không cho Diễm nhi theo ta đến đây, làm cho hắn thương tâm như vậy! Thế nhưng trong lòng cũng có chút mừng thầm, người kia biết Diễm nhi đã có người yêu, vậy sẽ không mơ tưởng tới Diễm nhi nữa, có lẽ ta còn chút cơ hội!

Ứng Nhược Thiên chậm rãi đẩy Liễm Diễm ra, vẻ mặt đồ bưng sảng giọng: “Diễm, xem đệ kia, dọa mọi người chạy đi hết rồi!” Dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại khắp khởi mừng thầm: Diễm nhi là của ta, đừng ai dám đến tranh với ta!

Liễm Diễm vẫn còn thèm thuồng liễm môi, dẫu môi khẽ nói: “Thiên ca ca, ta lại muốn rồi!”

Ứng Nhược Thiên xoay người liếc nhìn hắn: “Muốn cái đầu đệ! Ta phải đi đến phân xã, đệ muốn theo giúp ta hay là ở đây với Sở công tử của đệ hả?”

Liễm Diễm vội vã đứng lên đi theo: “Dĩ nhiên là theo Thiên ca ca rồi!” Nghe thấy câu trả lời đáng hài lòng của mình, Ứng Nhược Thiên khẽ cười, vui vẻ kéo tay Liễm Diễm, thong thả bước ra khỏi Thanh Phong quán.

=====

hắc tuyến: -||||| Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 8

CHƯƠNG 28: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 8

Một ngày đẹp trời , Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên tiến cung thăm Liễm Trần , khi đến cửa thuận miệng hỏi một tên nội thị :

.

Hôm nay Hoàng Thượng đã xuống giường được chưa?

.

Hồi Vương gia , Hoàng Thượng hôm nay vẫn nghỉ ngơi , mọi việc ăn cơm nghỉ ngơi cho đến tắm gội đều do Lý thị vệ chăm sóc ! – Nội thị cung kính hồi báo .

.
Liễm Diễm che miệng cười khê : “Ly kia chỉ e là lo lắng thái quá , kỳ thực thân thể đại ca đã khá hơn nhiều rồi , thể mà Ly vẫn không cho hấn xuống giường, coi như bảo bối . Đại ca cứ nhiên được nước làm tới y như tiểu hài tử , mặc cho tên Ly ngốc kia ào ào ôm đến ôm đi , đúng như Ly vẫn hay gọi hấn [Tiểu bất điểm nhi !]” . Nhìn sang bên cạnh thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ứng Nhược Thiên , thầm nghĩ : “Nếu mà Thiên ca ca cũng mỗi ngày ôm ta như vậy thì thật là tốt biết bao a !” . Tựa như hiểu được ý nghĩ của hấn, Ứng Nhược Thiên đứng bên cạnh trợn mắt ngó hấn , mắng thầm : “Người thật là tiểu ác ma , ngày nào cũng dày vò khiến chân ta muốn nhũn ra, còn bắt ta ôm ấp người ?”

.
Liễm Diễm bị nói trúng tim đen đành cười trừ , kéo tay áo Ứng Nhược Thiên đi về phía nội điện .

.
Tiểu bất điểm nhi đại ca ! – Khê cười nhạo , Liễm Diễm kéo Ứng Nhược Thiên chậm rãi tiến vào Bàn Long Điện.

.
Liễm Trần mặt lập tức ửng đỏ , tiểu đệ này, gần đây càng ngày càng vô pháp vô thiên ! Cũng không rõ hấn từ đâu nghe được tên thân mật Ly gọi ta , lúc rảnh rồi liền dùng để đùa cợt ta . Nhưng ta đối với cái tên tiểu đệ cổ quái này lại không có biện pháp , ai bảo hấn là người cứu mạng ta , hiện tại còn đang uống thuốc của hấn , nếu như làm cho hấn mất hứng , ngộ nhờ trong thuốc hạ thứ gì khác thường , vậy kết cục ta chẳng phải thảm lắm sao !

.
Liễm Trần trợn mắt ngó Liễm Diễm rồi nhất quyết không thèm phản ứng lại . Ly lại xấu hổ cực kỳ, bản thân ngày ấy trong lúc tình thế cấp bách mới thốt ra lời ân ái , không ngờ lại bị Diễm Vương gia nghe được , liền nhiều lần dùng để chế giễu Liễm Trần .

.
Tiểu bất điểm đại ca , hai ngày qua thấy trong người ra làm sao ? – Liễm Diễm cười hì hì kéo tay Liễm Trần xem mạch cho hấn . Ứng Nhược Thiên đứng một bên thấy vẻ mặt bối rối của Ly , cười yếu ớt một cái lấy làm xin lỗi , Tiểu hỏa Diễm nhi này , mỗi lần đến thăm đại ca của hấn đều phải làm người nọ tức chết mới hài lòng ! Thật không biết là Tiểu hỏa Diễm nhi cố tình trả thù hay sao nữa !

.
Diễm nhi ! Thân thể ta đã khá hơn nhiều , để cảm tạ ta ban thưởng cho đệ một vương phi có được không ? Đệ đường đường là Diễm Vương gia không thể không có một vương phi a ! Ứng cốc chủ đây tuy rằng cùng đệ ... – Liễm Trần cười gian nhìn về phía Ứng Nhược Thiên . Quả nhiên , Ứng Nhược Thiên sắc mặt trầm xuống .

.
Liễm Diễm khẩn trương nhìn sang Ứng Nhược Thiên , rồi quay phắt lại hung hăng trừng mắt với Liễm Trần . Liễm Trần khê cười tiếp tục nói :

.
Dù sao hấn cũng là nam nhân , không thể phong hấn làm vương phi được , e rằng Ứng cốc chủ cũng không bằng lòng ! Đúng không , Ứng cốc chủ ?

.
Ứng Nhược Thiên vẻ mặt lạnh hơn . Đúng vậy ! Ta làm sao có thể mặt dày công bố thiên hạ rằng ta là thê tử của Tiểu hỏa Diễm nhi , là Vương phi của hấn ? Thế nhưng nếu như hoàng đế này thực sự ban thưởng cho Tiểu hỏa Diễm nhi một nữ nhân thì ... Trong đầu hấn liền hiện ra cảnh tượng Liễm Diễm cùng nữ nhân khác hoan ái :”Không , ta không muốn , ta không muốn Tiểu hỏa Diễm nhi có nữ nhân khác !”

.
Liễm Diễm nhấc thấy khuôn mặt Ứng Nhược Thiên càng ngày càng băng lãnh , liền luống cuống ôm lấy Thiên ca ca của hắn , miệng không ngừng la to :

.
Thiên ca ca , huynh chớ có nghe đại ca nói vậy , ta mới không cần cái gì Vương phi , huynh ở trong lòng ta sớm từ lâu đã là vương phi của ta , là thê tử của ta , ta sẽ không bao giờ thêm kẻ khác , chỉ cần mỗi mình huynh !

.
Nói xong thở hổn hển quay đầu uy hiếp Liễm Trần :

.
Đại ca ! Thân thể huynh tựa hồ không tốt lắm nha ! Lúc này huynh vừa vận động phải không ? Hình như tinh lực bị hao tổn nghiêm trọng nha!

.
Kỳ thực Liễm Diễm nhìn thấy Ly mặt ửng đỏ , ban này lại nghe nội thị nói hoàng đế vừa mới tắm rửa trở về , từ lâu đoán được đại ca biết thân thể khá hơn liền muốn cùng Ly hoan ái , lúc này liền lừa hắn một phen , quả nhiên Ly biến sắc , vẻ mặt lo âu hỏi :

.
Thân thể Trần có bị tổn hại gì không ? – Hắn vừa hỏi hận vừa lo lắng , gương mặt nhìn Liễm Trần không thôi , gấp đến độ trong chốc lát mắt ứa lệ .

.
Liễm Trần ban đầu nghe Liễm Diễm nói thì sững cả người . Thật tình hắn không nghĩ đến chuyện khi này hao tổn tinh lực , lại nhìn thấy Ly lo lắng đến rơi lệ thì nhất thời đau lòng không thôi , liền ôm lấy Ly không ngừng an ủi :

.
Ta không sao , ngươi không cần lo lắng !

.
Liễm Diễm thấy Liễm Trần sốt ruột , trong thâm tâm đắc ý cực kỳ : “Đại ca, ai bảo ngươi chọc ta trước ? Hại Thiên ca ca giận đến như vậy, ô Thiên ca ca đáng yêu của ta a !” Hắn vừa nghĩ vừa ôm lấy Ứng Nhược Thiên , không ngừng vỗ về cái eo nhỏ của hắn , bàn tay ấm áp xoa bóp nhẹ nhàng vòng eo bị đau do hoan ái ngày hôm qua . Ứng Nhược Thiên thấy hắn quan tâm săn sóc như vậy , biết điều hắn nói cũng chính là điều hắn nghĩ trong lòng , liền nhu thuận mà tựa vào người nọ , hưởng thụ sự âu yếm của hắn .

.
Liễm Trần vẻ mặt khẩn cầu nhìn về phía Liễm Diễm , ý muốn hắn trấn an Ly một chút . Liễm Diễm khẽ đảo mắt , nhìn nhìn Ứng Nhược Thiên đang phiền muộn khó chịu , lại mạnh mẽ trừng mắt liếc Liễm Trần một cái , ý bảo ai cho ngươi làm Thiên ca ca mất hứng ? Hừ, ngươi không cho ta sống dễ chịu , ngươi cũng đừng hòng sống yên vui !

.
Liễm Trần cuối cùng cũng hiểu được , thì ra tên gia hỏa này đang hù dọa Ly , mà thôi , dù thế nào cũng đâu không lại tiểu ác ma này, đành phải hạ giọng mà nói :

.
Diễm nhi , đệ cùng Ứng cố chủ nghĩa nặng tình sâu , trầm biết , chuyện ban phi coi như dẹp qua một bên , trầm cũng lo lắng cho hạnh phúc của đệ thôi , làm sao có thể nhẫn tâm để cho nữ nhân khác xen vào chia

cắt đệ với Ứng cốc chủ chứ ? Theo lý mà nói , Ứng cốc chủ cũng xem như em dâu của ta , trẫm liền kín đáo phong người làm Vương phi của Diệm nhi , cũng không cần bố cáo thiên hạ . Ứng cốc chủ, người có bằng lòng không ?

.

Thiên ca ca ! – Liễm Diệm cảm kích nhìn thoáng qua Liễm Trần rồi nhìn Ứng Nhược Thiên đầy kỳ vọng . Thầm nghĩ : “Thiên ca ca, huynh có đồng ý làm vương phi của ta không ? Huynh ngàn vạn lần chớ có lắc đầu nha , huynh nếu như không muốn thì ta ... ta liền chết ở trước mặt huynh !” Vừa trông đợi lại vừa lo lắng!

.

Ứng Nhược Thiên nghe Liễm Trần nói xong thì “hàn băng ngàn năm khó bể” trên mặt có phần bớt đi chút ít , hai má phơn phớt đỏ , nghĩ thầm : “Như vậy cũng tốt , ta cũng không muốn Tiểu hỏa Diệm Nhi bên người có nữ nhân khác !” Liễn hơi hơi cúi đầu , tỏ vẻ đồng ý.

.

Thiên ca ca , huynh đồng ý rồi, thật tốt quá ! – Liễm Diệm đang hồi hộp nhìn Ứng Nhược Thiên , thấy hấn gật đầu liền hưng phấn mà nhào đầu vào ngực hấn , ở trên người hấn không ngừng cọ xát . Ứng Nhược Thiên có chút ngượng ngùng bèn đẩy hấn ra : “Tiểu gia hỏa này, bộ dạng so với ta cao hơn một đầu , vậy mà còn thích dụi đầu vào ngực ta làm nũng , làm trò không để ý tới sự có mặt của kẻ khác , thật sự là quá mất thể diện mà .”

.

Diệm Nhi! – Liễm Trần ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở Liễm Diệm . Đây, ta giúp người, người cũng đừng quên giúp ta a!

.

Liễm Diệm dựa vào người Ứng Nhược Thiên , cười hì hì nói :

.

Ly , thân thể đại ca đã khỏe lại như thường rồi , không việc gì đâu !

.

Vương gia không phải mới vừa nói Trần tinh lực bị hao tổn nghiêm trọng sao ? – Ly kinh ngạc hỏi .

.

Ách ! Cái đó ... – Liễm Diệm day day thái dương nói – Ta cùng đại ca vốn hay nói đùa mà ! Đại ca của ta ăn Thiên Diệm đại bổ hoàn, thân thể đã khỏe lên nhiều rồi , chờ tinh dương thêm vài ngày liền khỏi hẳn , không việc gì cả !

.

Ly bán tín bán nghi nhìn Liễm Trần , Liễm Trần vội vàng gật đầu tỏ ý chính mình khỏe lắm , còn giơ lên một cánh tay bày ra điệu bộ “Ta rất cường tráng” , làm cho ba người xung quanh không hên mà đồng loạt cười phá lên , Liễm Diệm lại càng cười to không ngớt :

.

Đại ca , ta phát hiện huynh thật đúng là Tiểu bất điểm nhi a ! Ha ha ha !

.

Liễm Trần lập tức đỏ mặt , tại sao ta lại có hành động ấu trĩ như thế ? Mà thôi , cứ để cho bọn họ cười đi , dù sao ta cũng rất thích làm Tiểu bất điểm nhi của Ly a !

.

Đột nhiên bổ nhào vào lòng Ly , ôm lấy thất lưng , trước mặt đệ đệ cùng ái nhân của hắn lại lộ ra vẻ nũng nịu :

.

Ly , Diễm Nhi thường xuyên ức hiếp ta , ngươi phải giúp ta trút giận !

.

Ly nhìn thấy Liễm Trần bộ dáng khả ái như vậy, hận đến tận xương tủy không thể đem hắn vuốt ve , liền ôm hắn ôn nhu mà nói :

.

Được , được , ta giúp ngươi trút giận !

.

Lời vừa thốt ra thì hắn liền hối hận ngay, khẩu khí cao như thế liệu có làm được không ? Có đánh cũng đánh không lại Diễm vương gia võ công cao cường . Buộc lòng phải hướng phía Ứng Nhược Thiên chấp tay mà nói :

.

Ứng cốc chủ , phiền người quản giáo Diễm Vương gia nhà ngươi , chớ để hắn tái ức hiếp Trần của ta a !

.

Ứng Nhược Thiên ở một bên sớm đã bị hai huynh đệ chọc cho nét mặt đầy tiểu ý , không ngờ được hoàng đế kỳ quái lạnh lùng nghiêm nghị kia cư nhiên lại có thể làm nũng như vậy, mà Ly lại càng thành thật đáng yêu, thế nhưng thực sự phải giúp hoàng đế hả giận , nếu đã mở miệng thỉnh cầu ta thì không lẽ ta lại không giúp hắn, huống chi hắn cũng là người tốt .

.

Hắn liền nhéo lỗ tai Liễm Diễm , cười với Ly mà nói:

.

Yên tâm , ta nhất định quản giáo tốt Tiểu hỏa Diễm nhi nhà ta , ngươi cũng chớ có dung túng Trần nhà ngươi quá mức.

.

Nói xong liền nhéo lỗ tai Liễm Diễm rồi đi .

.

Liễm Diễm vừa đi vừa kêu to :

.

Thiên ca ca , đau a , chớ có nhéo a , ta nghe lời là được chứ gì ?

.

Ứng Nhược Thiên có chút đau lòng liền nói lỏng tay , trầm nghĩ :”Ra tay có nặng đâu a , sao kì vậy !” Hắn quay đầu lại đau lòng mà hỏi han :

.

Tiểu hỏa Diễm nhi , đau lắm sao ?

.

Đau ! – Liễm Diễm bấu môi vẻ mặt ủy khuất nói – Thiên ca ca ! Huynh hôn một cái ta sẽ hết đau !

.

Ứng Nhược Thiên kéo đầu hắn qua , khẽ hôn lên vành tai hắn một cái , ôn nhu nói :

Còn đau không ?

Liễm Diễm liền nâng mặt hắn lên , cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn lên đôi môi anh đang hé mở , một trận mút vào rồi xoay tròn , khiến cho Liễm Trần cùng với Ly làm “khách bị lãng quên” ở một bên cũng mặt đỏ tía tai , động tình không thôi . Liễm Trần cuối cùng chịu không nổi bèn kéo Ly qua , đẩy hắn nằm trên long sàng , đè lên người hắn hôn điên cuồng .

Ân ... – Hai âm thanh đồng thời vang lên, khẽ làm bừng tỉnh hai kẻ bị hôn cuồng nhiệt. Ứng Nhược Thiên vội vàng đẩy Liễm Diễm ra , ngại ngừng lau lau khóe miệng tràn ra chỉ bạc, để lộ khuôn mặt đỏ bừng như hoa hồng nở rộ. Đứng kia trên long sàng Ly cũng ngượng ngùng đẩy Liễm Trần đang dính sát trên người hắn ra, vội vã ngồi dậy rồi đỏ bừng mặt nhìn về phía Ứng Nhược Thiên. Hai người ánh mắt tương giao đều lệ nhìn xuống rồi lại tiếp tục thẹn thùng tái nhìn đối phương. Liễm Trần cùng Liễm Diễm hai huynh đệ vẻ mặt đầy thích thú nhìn ái nhân của mỗi bên , càng nhìn càng thấy lúc này đây bộ dáng người yêu cực kỳ mê người, Liễm Diễm rốt cuộc nhịn không được, quay đầu hướng Liễm Trần nói :

Đi vậy !

Nói xong liền ôm lấy Ứng Nhược Thiên , xoay mình một cái lướt ra khỏi Bàn Long Điện .

Ứng Nhược Thiên vô lực tựa vào trong lòng Liễm Diễm , mặc cho hắn ôm, dù sao phản kháng cũng vô ích nên đành để hắn làm gì thì làm vậy ! Gia nô gác cửa trước Vương phủ nhác thấy nhưng cũng không hề ngạc nhiên , dù sao Vương gia lần nào xuất phủ thì cũng đều gấp rút quay về , lần nào cũng đều ôm mỹ nhân hồi phủ, tiếp đó là một trận hoan ái mãnh liệt . Toàn bộ nô tài trong Vương phủ đều không lấy làm lạ, thậm chí còn lấy việc mỗi ngày Vương gia cùng mỹ nhân có hoan ái hay không ra đánh cược, ai ... Hôm nay sợ sẽ thua, ai đó làm ơn cho ta biết không phải như vậy đi ? Trông Vương gia thế chắc chắn không tránh khỏi một trận cuồng phong bạo vũ a Thật là xui xẻo, sớm biết rằng nên tin tưởng năng lực của Vương gia , nhưng bản thân thâm nghĩ Vương gia liên tục hoan ái hơn mười ngày, ngay cả người sắt cũng chịu không nổi, nào ngờ Vương gia đã vậy còn quá “cứng” , bội phục a bội phục ! Di ? Có rồi , lần sau ta sẽ đánh cược xem Vương gia một ngày làm mấy lần .

Diệu a ! – Tên gia nô gác cổng vì sáng kiến vừa nghĩ ra nhịn không được bèn ca thán . Nói là làm , vội vàng chạy đi tập hợp bọn gia đình khác.

Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên đắm chìm giữa hoan ái vô tận, hết lần này tới lần khác, bên ngoài có một đám gia nô tranh nhau áp tai vào vách nghe trộm . Có người vẻ mặt đau khổ , có kẻ cười toe toét muốn rớt hàm răng , còn có cả vẻ mặt sùng kính : “Má ơi! Vương gia thật không hổ là Long chủng a , tất cả đã bốn lần rồi . Lúc này trước khi Tiểu Tam ta vừa tới đã là ba lần , bây giờ đã trôi qua một cái canh giờ mà còn chưa xong nữa, Long chủng quả thật là khác biệt a ! Ôi chào ! Ta đứng đây mỗi như cả chân rồi , hay là đổi cho Tiểu Tứ tới thay cho khoẻ ! Nhất định không để cho bọn lão Vương nghe , chắc chắn sẽ nhầm lẫn , ta đoán chính là năm lần . Hi hi, thắng lợi đang trong tầm tay a , Vương gia, ngài cần phải kiên trì nha , nhất định phải làm cho đủ năm lần , ta đổi ngài rất tin tưởng a!” Đăng bởi: admin

30. Chương 30: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 9

CHƯƠNG 29: TỪ DIỄM VƯƠNG THÀNH DIỄM VƯƠNG – 9

Hôm ấy , Liễm Diễm lại kéo Ứng Nhược Thiên đến thăm Liễm Trần. Vừa bước vào Bàn Long điện thì liền thấy bọn Trần phi , Ngọc phi cùng Hiên Viên Lưu trò chuyện , đúng lúc Ngọc phi nọ hướng Hiên Viên Lưu mà nói :

Đại diện hạ , ngài ngàn vạn lần phải khuyên Hoàng Thượng a , tiểu quan kia chính là xuất thân hạ lưu thấp kém , hoàng thất chúng ta không thể để cho sự tình này kéo dài được. Còn về phần tiểu thúc của ngài có thể thông cảm, vì hắn đã lưu lạc dân gian hơn mười mấy năm , gặp không ít những thứ như vậy nên nhiệm phải thói hư tật xấu bên ngoài không phải là lạ.

Ứng Nhược Thiên khẽ nhíu mày :”Là ý gì? Dường tiểu quan ? Hai nữ nhân này chẳng lẽ đang ám chỉ ta là tiểu quan được Tiểu hỏa Diễm nhi nuôi dưỡng ?” – Tức khắc trong lòng nổi lên một trận nộ khí: “Ứng Nhược Thiên ta vốn là một kẻ ngạo khí ngút trời , như thế nào trong mắt những nữ nhân kia lại là một tiểu quan được người khác nuôi dưỡng ? Thật đáng giận !” Khí sắc băng lãnh đột ngột tỏa ra khiến Liễm Diễm đứng bên cạnh suýt nữa đông cứng !

Liễm Diễm chợt kinh hãi khi nhìn thấy vẻ mặt hàn băng của Ứng Nhược Thiên , bụng thầm nghĩ :”Hai cái nữ nhân chết bầm này , nói cái gì không nói , lại chọn ngay chuyện Thiên ca ca không thích mà nói !” Trong lòng hận không thể tiến lên cho các nàng mấy cái tát , sau đó rút lưỡi các nàng ra .

Liền vô thanh vô tức mà tiến đến gần các nàng , vừa lúc giọng điệu chua ngoa của Trần phi chợt vang lên :

Đúng vậy , đúng vậy ! Tiểu thúc kia của ngài hơn mười mấy năm qua chưa một lần gặp , đột nhiên lại xuất hiện , cũng không biết có đúng thật là huyết mạch của hoàng tộc hay không nha ?

Không sai , không sai ! – Ngọc phi liền hòa theo tán thành .

Thoáng thấy phía sau hai vị phi tần nọ chính là bộ dạng Liễm Diễm đờ đờ sát khí , Hiên Viên Lưu bắt giác nhíu miêng cười thầm :”Tiện nhân , các người cứ việc ở đó mà đắc ý đi , đợi lát nữa ta xem các người chắc chắn chết rất khó coi , ai bảo các người dám xúc phạm đến Ly của ta .” [Hả O o , Ly là của anh từ bao giờ vậy O o]

Nhị vị nương nương , ta nhất định sẽ khuyên giải phụ hoàng , giờ ta xin phép vào trong thỉnh an phụ hoàng ! – Hiên Viên Lưu mặt cười tươi như hoa xoay người tiến vào nội điện , thầm nghĩ :”Ta sẽ khuyên phụ hoàng a , hừ , ta chính là muốn làm cho phụ hoàng trị tội các người đó ! Hắc hắc ! Chỉ sợ phụ hoàng chưa kịp giáng tội , các người đã chết dưới tay tiểu thúc !”

Nhị phi nhìn theo bóng dáng của Hiên Viên Lưu , liền hận chính mình không có quyền được vào trong , phần nộ cực kỳ mà mắng :

Thứ tiện nhân kia cư nhiên có thể vào gặp Hoàng Thượng , dựa vào cái gì mà chúng ta lại không được đi ?

.

Vì khi các người mở miệng đều hôi thối , dĩ nhiên không thể vào gặp Hoàng thượng ! – Từ đằng sau chọt trườn đến âm thanh trầm lãnh của Liễm Diệm .

.

Nhị phi bắt giác sợ đến mức hồn xiêu phách lạc , lập tức bổ nhào xuống đất mà quỳ , đồng loạt bò đến dưới chân Liễm Diệm , khóc la inh ỏi :

.

Vương gia , là miệng chúng ta thối tha , là miệng chúng ta ti tiện ! Cầu ngài tha cho chúng ta ! – Nói xong thì không ngừng đưa tay tát vào mặt chính mình .

.

Liễm Diệm cũng không thêm bảo các nàng ngừng lại , chỉ ung dung mà dựa vào người Ứng Nhược Thiên giống như đang thưởng thức phong cảnh . Ứng Nhược Thiên càng không để mắt tới nhị phi , trong lòng thầm oán hai ả ban nãy vừa mạnh miệng nói ta là tiểu quan , giờ đây lại có thể dạy cho các ả một bài học nhớ đời , từ giờ phải quản giáo tốt cái miệng thối của mình ! Đoạn xoa nhẹ vai Liễm Diệm , nghĩ thầm :”Tiểu hỏa Diệm nhi hình như vừa cao lớn thêm không ít , vậy mà còn đứng tựa vào người ta , có cảm giác giống như cánh cổng đại môn đang đè , hảo nặng nga ! Gia hỏa này , rốt cuộc là ăn cái gì a ?” [Ăn anh chứ còn ăn gì nữa a =))]

.

Nhị vị nương nương , các người quỳ dưới chân bản vương làm gì ? Bản vương thân phận bất minh , nói không chừng là không có huyết thống của hoàng tộc , hơn nữa bản vương lưu lạc tại dân gian , tiếp xúc nhiều thứ không tốt nên mang trong người không biết bao nhiêu thói hư tật xấu mà nói, làm sao dám để cho nhị vị nương nương tôn quý đây quỳ trước mặt ? – Liễm Diệm vân đạm phong khinh mà nói , bộ dáng tựa như một chút cũng không để ý đến lời sỉ nhục vừa nãy của nhị phi . [Trình độ đá xoáy của anh đã đạt tới mức thâm hậu O o]

.

Hai vị phi tử sợ đến mức run cầm cập , càng ra sức tát bản thân mạnh hơn , trong lòng âm thầm kêu khổ không thôi , như thế nào lại xúi quẩy đến thế , những lời thốt ra lúc nãy , làm sao lại để cho tên sát tinh này nghe được ? Thủ đoạn của tên ác ma này bản thân đã từng lĩnh giáo qua , lại nghe cung nhân kể hẳn đã xử trí quốc cữu ra sao , tâm càng thêm kinh sợ , không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ. Chỉ trong chớp lát cả hai đều đã đầu xù tóc rối , cổ nặn ra nụ cười trên khuôn mặt đã sưng như cái đầu trư , máu tươi chảy ròng ròng từ vết nứt ở trán . [Đầu trư = đầu heo , tớ nghĩ ai cũng hiểu nên giữ nguyên]

.

Ứng Nhược Thiên ngó thấy hai người nọ bộ dạng khó coi , cảm thấy cực kỳ chán ghét , kéo kéo Liễm Diệm mà nói :

.

Diệm , bảo các ả cút đi , trông thật là kinh tởm !

.

Hai người nghe thấy thế rất tức giận nhưng không dám biểu lộ ra mặt , thầm mắng :”Tiện nhân kia cư nhiên nói chúng ta kinh tởm ? Chính hẳn làm tiểu quan của tên sát tinh kia cũng ghê tởm đâu kém ! Hừ !” Ai oán liền đem Ứng Nhược Thiên thăm rửa xả một phen , cũng không dám hó hé , mà quì rạp trên mặt đất không dám động đây .

.

Nghe Ứng Nhược Thiên nói thế , Liễm Diệm bèn phát tay mà rằng :

Hôm nay nếu không phải là Thiên ca ca của ta cầu tình giúp , bản vương há có thể tha cho các người dễ dàng như vậy , tuy rằng hai người là phi tần của đại ca ta , thế nhưng một khi bản vương đã có ý trừ khử các người , đại ca ta chắc chắn sẽ không trách cứ lời nào đâu ! Cút mau ! Lần sau nếu lại để bản vương nghe thấy những thứ dơ bẩn phát ra từ cái miệng thối của các người , các người biết mình phải làm gì rồi đó , đến lúc ấy đỡ phải chết khó coi .

Nhị phi sờn cả gai óc , đồng loạt run run rẩy rẩy mà lui ra , nội thị bèn vội vã đem bọn họ tổng ra ngoài , lòng vui như mở cờ trong bụng :”Đáng kiếp , ai bảo các người thường ngày trước mặt bọn ta vênh vênh tự đắc , đối bọn ta hết đánh lại chửi , hôm nay đụng phải sát tinh là Diễm Vương gia , xem các người còn dám hùng hùng hổ hổ nữa hay không , hừ !” Nội thị vừa đi vừa âm thầm liếc xéo hai vị “Đầu trư nương nương” mà trong lòng cực kỳ khoái trá .

Nhị phi tử vừa khóc lóc vừa ly khai Bàn Long điện , đồng loạt phun ra một tràng , Ngọc phi hạ giọng mắng :

Ta khinh , thứ dê tiện đó dám nói chúng ta ghê tởm ? Cũng chẳng thèm xem lại bộ dáng kinh tởm của bản thân ? Chỉ là một cái tiểu quan , lại dám vênh vảo , chẳng phải là vĩnh mông cho người khác đâm hay sao , hừ ! Nhìn vẻ ngoài cáng dỡ của hắn mà xem ! Không là cái đồ *** đang thì còn là gì ! Bằng không đã không khiến tên ác ma kia chết mê chết mệt như vậy rồi !

Đúng vậy ! Nhìn cái bộ dạng hồ ly của hắn mà xem ! Vừa thấy đã biết ngay là thứ dê tiện ngàn người cười vạn kẻ đề rồi ! – Trần phi hòa theo , mặt không giấu được vẻ ghen tị . Người kia là nam tử cư nhiên lại có dung mạo quốc sắc thiên hương như vậy , mình mà đem so với hắn , khác nào con vịt xấu xí so với thiên nga trên trời .

Hai người vừa đi vừa không ngừng mắng chửi ! Nội thị núp ở một bên thấy hai thân ảnh đã đi xa , trong mắt hiện lên một tia oán hận :”Hai nữ nhân này trước kia ý mình được hoàng đế sủng ái mà thường xuyên hành hạ ta , khiến ta cực kỳ căm thù bọn họ . Hôm nay may mắn nắm được cơ hội này , nhất định phải hảo hảo lợi dụng một phen .” Bèn vội vội vàng vàng quay về điện , sau đó chạy đến trước mặt Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên đang uống trà mà quỳ :

Vương gia , nô tài có chuyện cần bẩm báo , không biết là có nên nói hay không !

Liễm Diễm vốn tính uống xong chén trà này sẽ tiến vào nội điện thăm Liễm Trần , nghe vậy liền bảo :

Có điều gì cứ việc bẩm báo !

Khi này lúc nô tài hộ tống Trần phi cùng Ngọc phi nương nương ra ngoài , đã lỡ nghe được một số lời không nên nghe ! – Nội thị ngắc đầu , dường như có chút do dự , tiếp tục kể – Nhị vị Trần phi và Ngọc phi mắng ... mắng vị công tử bên cạnh ngài đây ... mắng rằng ... – Nội thị muốn nói nhưng lại thôi .

Mắng ta cái gì ? – Ứng Nhược Thiên điềm nhiên như không , thông dong dùng nắp chén gạt xác trà sang một bên rồi uống một ngụm .

.

Nhị vị nường nường mắng ngài là ... là thứ vĩnh mông lên cho người khác đâm , là đồ dê tiện ngàn người cười vạ kẻ dê ! – Nội thị run run rẩy rẩy hồi đáp .

.

“Bá !” – Chén trà trong tay Ứng Nhược Thiên đã vỡ nát thành một nắm bột , khí sắc u ám làm cho không khí xung quanh dường như đông cứng lại .

.

Liễm Diễm này giờ chưa hề mở miệng , cầm tách trà trong tay hướng xuống đất mà ném , ngọn lửa đỏ rực trên trán nhảy múa tựa như đang hừng hực cháy , thân hình quý mị nhanh chóng lướt ra khỏi điện , chỉ trong chốc lát đã dừng lại ngay phía sau nhị phi . Tiếp đó đem các cung nhân theo hầu sau các nàng chế trụ .

.

Nhị phi đáng thương vẫn không hề hay biết rằng hung thần kia đang ở ngay phía sau , tiếp tục mắng nhiếc :

.

Trần phi , ta thấy Diễm Vương gia kia thật là một cái yêu ma hại người , hoàng thất ta tại sao lại xuất hiện một tiện chủng như vậy ?

.

Ai nha , Ngọc phi , ngươi chưa từng nghe qua à ? Nghe đồn Diễm Vương gia nọ chính là tạp chủng do mẫu hậu hấn tư thông cùng nam tử khác ! Sau đó bị tiên đế phát hiện , mẫu hậu hấn đành tự vẫn , tạp chủng kia cũng bị đem trục xuất ra khỏi hoàng cung !

.

Thật sao ? Ta đã nói mà , tạp chủng kia như thế nào có thể là huyết thống hoàng tộc được , ngươi xem hấn không hề biết liêm sỉ là gì , đem cái tiểu quan thấp hèn kia đi khắp nơi , một chút xấu hổ cũng không có ! Làm mất hết thể diện của hoàng gia chúng ta !

.

Đúng thế ! Tức nhất chính là tiểu quan thấp kém kia cư nhiên lại còn trưng ra dáng vẻ cao ngạo , dám chê chúng ta kinh tởm ! Cũng không thèm xem lại bộ dạng của hấn , chính là nam không ra nam mà nữ chẳng ra nữ ! Suốt ngày để cho nam tử khác thượng , thật là không biết xấu hổ !

Liễm Diễm rút cuộc nghe không lọt lỗ tai nữa ! Hai tay trái phải nhanh chóng chế trụ nhị phi , thanh âm trầm lãnh mà ngoan độc vang lên :

.

Chẳng phải bốn vương đã cảnh cáo các người rồi sao ? Phải hảo quản giáo cái miệng thói của mình kia mà ! Như thế nào lại mau quên vậy ?

.

Nhị phi có cảm giác bị một bàn tay băng lãnh bóp chặt , kinh khủng tựa hồ quanh cổ bị một con xà độc quấn lấy , hai hàm răng va đập vào nhau , ngay cả một chữ cũng thốt không nên lời .

.

Các người nói xem , ta là nên rút cái lưỡi thị phi của các người trước ? Hay là vả vào cái mồm thói của các người trước ? – Khóe miệng Liễm Diễm vẽ nên một nụ cười âm hiểm .

.

Nhị phi cả người run như cây sậy đứng đã không còn vững nữa , thân thể mềm oặt ra , Liễm Diễm bèn tự quyết định :

.

Hay là rút lưỡi trước đi !

.

Dứt lời liền buông Trần phi ra , tay phải bóp chặt miệng của Ngọc phi , tay trái thoáng cái đã tiến vào trong miệng ả , nhanh chóng bắt lấy đầu lưỡi , sau đó vận một ít lực , chỉ nghe thấy Ngọc phi la hét một trận vô cùng thảm thiết , cả chiếc lưỡi cứ thế bị Liễm Diễm rút ra , Ngọc phi đau đớn quần quai trên mặt đất hồi lâu , máu tươi ồ ạt tuôn ra từ khước miệng , trong chốc lát thì nằm xụi lơ trên nền đất không còn cựa quậy !

.

Trần phi đã sợ đến mức hồn vía lên mây bèn liều mạng hướng Liễm Diễm ra sức đập đầu , la khóc không thôi :

.

Tha mạng a , Vương gia !

.

Liễm Diễm cúi người nhặt lấy chiếc lưỡi vừa rút ra , nhúu mày nói :

.

Quả là một ả tiện nhân lắm mồm a ! Thực rất thối !

.

Nói xong thuận tay quăng chiếc lưỡi sang một bên , nhoẻn miệng cười [khủng bố] đem Trần phi xách lên :

.

Tới phiên ngươi !

.

Trần phi cả người đều đã mềm nhũn ra , kinh hãi đến độ muốn ngất xỉu , vừa khóc lóc vừa run rẩy cầu xin :

.

Vương gia tha mạng !

.

Ha ha ! Tha cho ngươi ? – Liễm Diễm cười lạnh một tiếng – Các ngươi mắng bốn vương , bốn vương có thể không để bụng , nhưng các ngươi tuyệt đối không được phép lăng mạ tâm ái chi nhân của bốn vương ! Cho nên , ngươi nhất định phải chết !

.

[tâm ái chi nhân : là người yêu ấy mà X”D]

.

Dứt lời liền ra sức bóp chặt hàm của Trần phi , tóm lấy đầu lưỡi của ả , thô bạo rút ra , thoát cái chỉ thấy một khối thịt đỏ tươi từ trong miệng Trần phi rơi xuống !

.

Trần phi hét thảm một tiếng , máu tươi từ miệng trào ra không ngừng , nằm trên mặt đất co giật , giây đàn đập một hồi , lát sau thì không động đậy nữa , ngay cả hơi thở cũng không còn !

.

Ứng Nhượng Thiên cùng nội thị vừa tìm đến nơi , liền thấy nhị phi nằm xụi lơ trên mặt đất không hề nhúc nhích , chẳng rõ sống chết ra sao , hai người miệng đầy máu tươi , bên cạnh còn có hai khối máu thịt lẫn lộn .

Liễm Diễm một thân hồng bào tựa như ma vương đến từ địa ngục , ngọn lửa đỏ rực trên trán trở nên sống động lạ thường khiến lòng người phải kinh sợ ! Chỉ thấy hắc cầm khăn từ từ tổn tổn lau đi vết máu trên tay . Vừa thấy thân ảnh Ứng Nhượng Thiên đi tới , bèn cố nặn ra một nụ cười yếu ớt :

Thiên ca ca , huynh đừng nhìn những thứ dơ bẩn này nữa , kéo lại cảm thấy buồn nôn !

Diễm , bọn họ ? – Ứng Nhượng Thiên có chút kỳ quái nhìn hai khối thịt dưới đất .

Nga , lưỡi của các ả hình như hơi dài , cho nên ta rút hộ ! Đáng lẽ tiếp theo phải tặng cho hai cái miệng thối kia vài cái bạt tay ! – Liễm Diễm vẻ mặt thản nhiên tiếp tục – Nào ngờ , các ả mới như vậy đã chịu không nổi , đều chết cả rồi ! Huynh đừng nhìn nữa , đỡ phải bẩn mắt !

Ứng Nhượng Thiên có chút buồn nôn nhìn hai chiếc lưỡi nọ , thầm nghĩ :” Mặc dù hai nữ nhân nọ dám cả gan lăng mạ ta , thế nhưng thủ đoạn của Tiểu hỏa Diễm nhi có hơi tàn nhẫn quá !” . Đoạn hơi chau mày đáp :

Diễm , đệ , đệ đáng lẽ nên để cho đại ca xử trí bọn họ ! Bọn họ dù sao cũng là phi tử của hắc mà !

Tiểu hỏa Diễm nhi tự mình xử trí cung phi , e rằng sẽ khiến chúng nhân dị nghị ! Hơn nữa hắc đem nhị phi giết chết , cũng không biết Hoàng đế nọ sẽ cảm thấy như thế nào , dẫu sao bậc đế vương bản chất vốn vô tình , đối với Hoàng đế đại ca nọ , Ứng Nhượng Thiên vẫn là có chút không yên lòng , thầm nghĩ :” Ngộ nhờ Hoàng đế nọ đối với Tiểu hỏa Diễm nhi nổi giận , nếu không phế đi chức vị Vương gia của hắc , chắc chắn cũng trục xuất hắc khỏi hoàng cung vĩnh viễn !” .

Liễm Diễm thì không nghĩ nhiều như vậy , từ đầu đến cuối đều do phần hận hai nữ nhân nọ dám nhục mạ người mình vô cùng yêu thương mà ra . Nhắc thấy Ứng Nhượng Thiên cúi đầu trầm mặc , liền dịu dàng lên tiếng an ủi :

Thiên ca ca , không việc gì đâu , hai tiện nhân nọ cả gan dám ô nhục mẫu hậu ta , ta xử trí bọn họ cứ xem như là thay mẫu hậu trút giận đi ! Đại ca nhất định sẽ không quở trách ta đâu ! Hay là bây giờ chúng ta đi gặp đại ca liền đi ! – Nói xong vội vàng kéo Ứng Nhượng Thiên đi về phía Bàn Long điện .

Nội thị cùng đám người hầu bên cạnh nhị phi nhìn hai thi thể nọ đến đực cả người ra , má ơi ! Thật là khủng khiếp a ! Diễm Vương gia kia quả đúng là sát tinh , bộ dạng vừa rồi tưởng chừng như là Diễm la Vương đến từ địa ngục vậy ! Còn tên nội thị lé mép ban nãy thì trong lòng không ngừng mặc niệm :” Thực xin lỗi nhị vị , ta chính là không biết “Diễm Vương gia” nọ sẽ đem hai người giết chết a , oan có đầu , nợ có chủ , nhị vị có báo thù thì hãy đi mà tìm hắc , ngàn vạn lần đừng tìm ta a !”

Vừa chuẩn bị tiến vào nội điện Bàn Long điện , liền nghe thấy tiếng Liễm Trần phần nộ rống :

.
Người đầu , mau đem hai ả tiện nhân Ngọc phi cùng Trần phi đây vào lãnh cung ! Chờ trẫm thân thể khỏe lại sẽ đích thân đi trừng phạt bọn họ !

.
Đại ca , không cần đâu ! – Liễm Diễm khẽ cười từ tốn kéo Ứng Nhược Thiên tiến vào bên trong – Hai tiện nhân kia đã chết rồi !

.
Ly cả kinh :” Cái gì ? Nhị phi nọ mới ban nãy còn cười cười nói nói , như thế nào trong vòng chưa đầy một canh giờ lại chết rồi ?”

.
Chết rồi ? – Liễm Trần nghi vấn .

.
Đại ca , hai ả tiện nhân kia rất đáng giận , cứ nhiên dám lăng mạ mẩu hậu chúng ta , còn mắng bản vương là thứ tạp chủng ! – Liễm Diễm vẻ mặt vô cùng oán hận kể lại , kỳ thực điều hấn giận nhất chính là nhị phi nọ ngang nhiên sỉ nhục Thiên ca ca của hấn .

.
Cái gì ? Quả thực là hai ả tiện tỳ ! – Liễm Trần giận đến mức mắt long sòng sọc , ô nhục Ly không nói đi , còn dám cả gan lăng mạ mẩu hậu cùng tiểu đệ ta ? – Diễm nhi , đệ xử trí hai ả tiện tỳ kia ra làm sao ? Nếu chỉ là đơn thuần xử tử thì quá dễ dãi cho hai ả rồi ! – Dứt lời trong mắt lộ ra sát khí ngùn ngụt .

.
Đại ca , đầu tiên ta đem lưỡi các ả rút ra , đáng lẽ tiếp theo phải hảo hảo tặng cho các ả vài cái bạt tai , nhưng không ngờ hai tiện nhân nọ vừa rút lưỡi xong liền hộc máu chết cả rồi ! – Liễm Diễm vẻ mặt tiếc nuối kể lại .

.
Nghe xong Liễm Trần cùng Hiên Viên Lưu đều cảm thấy rất hả hê , còn Ly với Ứng Nhược Thiên lại thấy cả người sởn gai ốc , Ứng Nhược Thiên chợt nhớ tới cảnh tượng kinh hoàng ban nãy , người nọ toàn thân một màu đỏ rực bộ dáng oai phong lẫm liệt , trong lòng dâng lên một cỗ chua xót :”Tiểu hỏa Diễm nhi , người đã không còn là Tiểu Thập nhi hồn nhiên ngây thơ của ngày xưa nữa ! Người bây giờ chính là Diễm Vương gia quyền cao chức trọng , là người của hoàng tộc lãnh khốc vô tình ! Tiểu hỏa Diễm nhi , phải chăng sẽ có một ngày , người , người cũng đối với ta tuyệt tình như thế ?” Lòng bỗng nhiên chùng xuống , thần sắc cũng thể mà u ám theo .

.
Làm tốt lắm ! – Liễm Trần vẻ mặt vô cùng đắc ý – Diễm nhi , đệ làm rất tốt , hai ả tiện tỳ nọ to gan dám lăng mạ mẩu hậu , sỉ nhục đệ còn có Ly của trẫm nữa , như thế thôi đã đáng tội tử hình ngũ mã phanh thây , các ả chết nhẹ nhàng như vậy cũng coi như là phúc ba đời rồi !

.
Ly cùng Ứng Nhược Thiên quay sang nhìn nhau , thầm nghĩ :” Chết như vậy xem ra còn nhẹ nhàng chán ? Chết như thế cũng coi như là phúc ba đời rồi ? Người trong hoàng tộc xem ra không phải là lãnh khốc vô tình loại thường a !”

.
Người đầu ! Mau truyền ý chỉ của trẫm ! – Liễm Trần phân phó nội thị – Tất cả cung nữ phi tần , những ai trẫm chưa từng sủng hạnh qua , đều đưa về nhà hết thảy , còn những ai từng được trẫm sủng hạnh , nếu

bằng lòng xuất cung , liền có thể rời đi , nếu có ý muốn lưu lại thì đều dời sang An Nhạc Cung tiếp tục cuộc sống vinh hoa phú quý , hậu cung của trẫm từ nay không nạp thêm bất kỳ ai nữa !

.

Ly nghe xong kinh ngạc đến mức ngây cả người ! Vừa rồi là lỗi tai mình nghe lầm sao , Ứng Nhược Thiên cũng khó mà tin được :” Hoàng đế này cư nhiên vì một thị vệ mà có thể giải tán toàn bộ hậu cung phi tần ? Xem ra hẳn chính là yêu người kia thật lòng !” Trong lòng không khỏi mừng cho Ly , thầm nghĩ :” Xem ra trong hoàng cung vẫn còn tồn tại thứ gọi là chân tình !”

.

Liễm Trần xoay người lại , nhẹ nhàng nâng cằm Ly lên , vẻ mặt bi thương nói :

.

Ly , đều tại ta không tốt , khiến ngươi bị kẻ khác lăng mạ ! Cả đời này ta thề sẽ không bao giờ nạp thêm bất kỳ phi tần nào nữa ! Cả đời này ta chỉ cần mỗi ngươi thôi , ngươi mới chính là hoàng hậu của ta , là phi tần duy nhất của ta !

.

Mắt Ly đã ngân ngấn lệ , bằng giọng run rẩy đáp lại :

.

Trần , ngươi , ngươi không cần đối tốt với ta như vậy ! Thật đó ! Ngươi làm thế sẽ khiến triều thần dị nghị mất !

.

Không ! Ly , ta cảm thấy ta đối ngươi còn chưa tốt ! Ta không thể rũ bỏ trách nhiệm của một đế vương , không thể nắm tay ngươi đi đến cùng trời cuối đất , thân phận của ta cũng khiến ngươi phải khổ sở không ít rồi ! – Liễm Trần tiến đến hôn nhẹ lên hai gò má của Ly .

.

Không , Trần , như vậy đã tốt lắm rồi , ta không cần cái gì lưu lạc thiên nhai , chỉ cần có ngươi bên cạnh , chỗ nào cũng tốt cả ! Thật đó ! – Ly nhất thời xúc động đến nỗi nước mắt không ngừng tuôn rơi .

.

[lưu lạc thiên nhai : là “đi đến cùng trời cuối đất” đó a]

.

Hai người ôm chặt không buông , Ly vui mặt trên vai Liễm Trần nức nở trong hạnh phúc , Liễm Diễm thấy vậy cũng chui vào lòng Ứng Nhược Thiên nước mắt lưng tròng :” Ô hảo cảm động nga !”

.

Chợt thấy Hiền Viên Lưu ở một bên dùng ánh mắt khinh bỉ [kỳ thị a =))] nhìn sang , Ứng Nhược Thiên nhếch miệng cười khổ , ôn nhu vỗ vỗ Liễm Diễm nói :

.

Tiểu hỏa Diễm nhi , đừng khóc nữa , chúng ta đi nào !

.

Thiên ca ca , huynh không yêu ta có đúng không ? – Liễm Diễm hai mắt đầm lệ ngẩng mặt lên hỏi .

.

Ứng Nhược Thiên liếc hẳn một cái , thầm mắng :” Gia hỏa này , ngày nào cũng phải hỏi cho bằng được mới thôi .” Tiếp tục đưa tay vỗ về người kia , nghĩ trong bụng :” Tiểu hỏa Diễm nhi của ta vốn không hề

thay đổi , cho dù là Tiểu hỏa Diệm nhi hiện tại , Tiểu Thập nhi trước đây , hay là Tiểu hỏa Diệm nhi ưa khóc nhè ưa làm nũng này !” . Lòng chợt dâng lên một hương vị ngọt ngào , bèn cười cười trả lời :

.

Đệ đã biết rồi còn hỏi !

.

Không thể nào ! Thiên ca ca , huynh chính là không yêu ta có đúng không ? – Liễm Diệm dẩu mồm , bày ra điệu bộ “Nếu huynh không chịu nói , ta sẽ khóc cho huynh xem” .

.

Ứng Nhược Thiên rút cuộc đành phải đầu hàng bèn nâng mặt người kia lên , gần từng chữ một mà nói :

.

Ta yêu đệ , ta yêu đệ đến chết mất ! Đệ là Tiểu hỏa Diệm nhi mà ta yêu nhất !

.

Thiên ca ca ! – Liễm Diệm vui vẻ bổ nhào vào lòng Ứng Nhược Thiên tựa con chó con dúi dúi cọ cọ một hồi , Ứng Nhược Thiên xấu hổ nhìn ánh mắt [kỳ thị] của ba người xung quanh , bèn đưa tay vỗ nhẹ lưng hắn .

.

Liễm Diệm bặm cứng ngắc hồi lâu , cuối cùng thỏa mãn nắm tay Ứng Nhược Thiên nói :

.

Được rồi , chúng ta đi thôi !

.

Dứt lời không thèm để ý đến bộ dạng sắp nôn của ba người nọ , nhanh chóng kéo tay Thiên ca ca của hắn , vui vẻ rời đi .

.

Liễm Trần nhìn sang Ly , Ly lại nhìn sang Hiên Viên Lưu , ba người lắc đầu đồng thanh nói :

.

Quả thật là phi thường mắc ói nga ! Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Từ Diệm Vương Thành Diêm Vương – 10

CHƯƠNG 30: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIÊM VƯƠNG – 10

Một ngày đẹp trời nọ , Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên đang nhàn nhã ngồi trong phòng khách phủ tử tướng , cùng lão nhân gia vừa uống trà vừa bàn luận gia sự thì bỗng nhiên có tên hạ nhân chạy vào hồi báo :

.

Bẩm Tướng gia , gia đình của Diệm Vương phủ xin được cầu kiến , bảo là có việc quan trọng !

.

Cho hắn vào đi !

.

Không lâu sau , tên gia đình nọ được dẫn đến , phía sau còn có một người toàn thân đều là hắc y , vừa thấy bóng dáng Ứng Nhược Thiên , hắc y nhân liền quì sụp xuống đất , giọng nghẹn ngào :

.
Hồi Cốc chủ , có chuyện không hay rồi !

.
Chân mày Ứng Nhược Thiên lập tức cau lại , sau đó lên tiếng hỏi :

.
Hữu sứ , chuyện gì khiến ngươi kinh hoàng như vậy ?

.
Liễm Diễm cũng khẩn trương không kém :

.
Đã xảy ra chuyện gì ?

.
Hồi Cốc chủ , là thuộc hạ vô dụng không bảo hộ tốt các tiểu chủ tử , nên các tiểu chủ tử đều bị bắt đi mất rồi ! – Hữu sứ giọng nghẹn ngào kể lại .

.
CÁI GÌ ? – Tể tướng vừa nghe xong liền đứng phắt dậy , hai tay bấu chặt vào ngực – Diễm nhi , các bảo bảo a , như thế nào các bảo bảo lại bị bắt đi a ! Ô ô , các tiểu bảo bối của ta , làm sao có thể như vậy a !

.
Ngoại công , người chó nên kích động ! – Ứng Nhược Thiên thấy tể tướng khẩn trương đến mức xém nữa là đi đoàn tụ với tổ tiên , sợ lão nhân gia xảy ra chuyện nên vội vàng an ủi – Ngoại công , xin người đừng kích động , đợi sau khi làm rõ sự tình , ta cùng Diễm nhi lập tức đi cứu các bảo bảo về , người chó lo lắng , sẽ không có việc gì đâu !

.
Đúng thế , ngoại công , người đừng nên nóng vội ! – Liễm Diễm nhanh tay đỡ lão nhân gia ngồi xuống , mặc dù trong lòng đang nóng như lửa đốt , trên mặt cũng không dám lộ ra nửa điểm sốt ruột . Bèn nặn ra một nụ cười gượng gạo :

.
Ngoại công , sẽ không sao đâu , có ta với Thiên ca ca cùng đi , các bảo bảo nhất định bình an trở về !

.
Diễm , chúng ta hồi phủ bàn bạc với nhau một chút !

.
Ứng Nhược Thiên nháy mắt ra hiệu cho Liễm Diễm , thầm nghĩ :”Tốt nhất là không nên để lão nhân gia kích động thêm lần nào nữa , ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì nguy to !” . Liễm Diễm liền hiểu được ngụ ý , quay sang mỉm cười nói với Tể tướng :

.
Ngoại công , ta cùng Thiên ca ca hồi phủ trước , người đừng quá lo lắng , cứ ở đây đợi chúng ta mang tin tốt lành về ! Người yên tâm đi !

.
Diễm nhi , người nhất định phải mang các bảo bảo an toàn trở về , bằng không ... – Tể tướng chưa nói hết câu thì nước mắt đã lưng tròng , Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên vội vàng nắm lấy vai người nọ , lại

thêm một hồi an ủi cùng cam đoan đủ điều , thật vất vả mới có thể trấn an lão nhân gia , sau đó hai người liền ly khai .

.

Vừa ra khỏi cửa , Ứng Nhược Thiên liền dừng bước , chậm rãi xoay người hỏi Hữu sứ :

.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

.

Hồi Cốc chủ , kẻ to gan kia chính là Tiết Thần Y của Lạc Hoa cung , đột nhiên không hiểu tại sao tháng trước lại luyện được thần công nên liền gây náo loạn một phen , đem bắt tất cả các nhân vật quan trọng của các môn phái trên giang hồ về giam trong Lạc Hoa cung, trong đó có Nghiêm công tử của Thiên Kiếm môn cùng Phong công tử của Phong Vân sơn trang – Nói đến đây Hữu sứ bỗng ái ngại nhìn về phía Liễm Diễm rồi mới tiếp tục – Hai môn phái trên đều sai người đến cốc của chúng ta cầu cứu , hi vọng Cốc chủ sẽ niệm tình xưa mà nghĩ cách cứu viện . Dương tổng quản lại sợ họ đến làm phiền Cốc chủ cùng Vương gia , nên mới nói với họ là Cốc chủ có việc rời cốc , không rõ là đi đâu . Người của nhị phái đành phải quay về , nhưng nào ngờ , vào khoảng năm ngày trước , Tiết Thần Y nọ lại cứ nhiên đột nhập vào cốc ta , bắt cóc các tiểu chủ nhân !

.

Lúc đó các người đang chết giẫm ở cái xô nào hả ? Lại để cho Tiết Thần Y kia tự do ra vào ? – Ứng Nhược Thiên tức giận mắng – Toàn là đồ vô dụng !

.

Hữu sứ liền bỏ nhào xuống đất mà quỳ , vừa kể vừa khóc nước mắt :

.

Hồi Cốc chủ , Tiết Thần Y kia không biết đã sử dụng loại yêu pháp gì khiến cho chúng thuộc hạ thân thể xụi lơ , không thể cử động , huynh đệ của ta còn bị ... bị Tiết tặc kia đánh cho một chưởng , trọng thương nặng qua đời mất rồi ! – Nói xong Hữu sứ liền khóc rống lên .

.

Thân mình Ứng Nhược Thiên khẽ run , huynh đệ của Hữu sứ nửa năm trước vừa được thăng chức Tả sứ , nhằm bổ sung vào vị trí còn đang khuyết nọ , nào ngờ lại trúng phải độc thủ của Tiết Thần Y . Chợt nhớ tới gương mặt non nớt tựa tiểu oa oa kia , trong lòng nhất thời dâng lên một trận đau xót .

.

Ứng Nhược Thiên có chút áy náy đưa tay nâng Hữu sứ dậy , ôn nhu an ủi :

.

Xin lỗi , Hữu sứ , người đừng nên quá đau buồn !

.

Dứt lời bèn nhìn về phía xa xăm , cương quyết nói :

.

Tả sứ , bản Cốc chủ nhất định sẽ thay người trả thù rửa hận để người chết được yên lòng !

.

Hữu sứ vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người trước mặt , bụng thầm nghĩ :”Đây chính là vị Cốc chủ mặt lạnh như băng trước kia sao ? Hắn làm sao lại có thể nói với ta những lời ôn nhu như thế ?” . Sau đó chợt nhìn sang Liễm Diễm đứng bên cạnh “Đúng rồi , từ khi Cốc chủ đem vị ái nhân Tiểu Vương gia này về , tựa hồ có thêm mấy phần nhân tính , nguyên lai Cốc chủ nếu nói dễ nghe thì giống như thần tiên ,

một vị thần mà mọi người đều phải cung phụng sùng bái , vị thần mà không một ai dám tiếp cận , lại càng không dám mạo phạm . Còn nói khó nghe thì hẳn tựa như hàn băng ngàn năm , không có một chút nhân tính . Nhưng hiện tại , Cốc chủ đã thay đổi rồi , càng ngày càng giống một phàm nhân nga ! Là một phàm nhân mà ai ai cũng có thể tiếp cận , ai ai cũng có thể bắt chuyện nga !

.

A đúng rồi ! Hồi Cốc chủ , Tiết Thần Y kia có để lại một phong thư cho ngài ! – Nói xong Hữu sứ lấy từ trong áo ra một phong thư .

.

Liễm Diệm nóng lòng đoạt lấy lá thư , vừa mới đọc thoáng qua , ngọn lửa nhỏ trên trán lập tức tỏa ra nhiệt khí , màu sắc đỏ tươi dị thường , sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói :

.

TIẾT THẦN Y !!! Đồ cầu tặc nhà ngươi , bản vương nhất định đem ngươi băm ra thành trăm mảnh !!!

.

Ứng Nhược Thiên lấy thư xem qua , chỉ thấy trên đó viết vài dòng ngắn gọn :” Ứng Nhược Thiên cầu tặc , giờ ngọ tháng mười ngày mười lăm , hẹn gặp tại Lạc Hoa nhai của Lạc Hoa cung ! Nếu quá hẹn chưa đến , thì ngươi cứ chờ nhật xác ba cái tạp chủng nhà ngươi đi !” . Ứng Nhược Thiên tay run run cầm phong thư , một luồng hàn khí chợt tỏa ra từ lòng bàn tay , chỉ trong chốc lát , lá thư nọ đã biến thành một nắm bột mịn .

.

Thiên ca ca , hôm nay đã là tháng mười ngày mười ba , chúng ta mau mau đi Lạc Hoa cung đi ! Lỡ như Nhật nhi , Nguyệt nhi , Tinh nhi có mệnh hệ nào , ta , ta cũng không thiết sống nữa ! – Liễm Diệm vừa nói xong thì nước mắt cũng lăn chã rơi .

.

Ứng Nhược Thiên đau lòng ôm lấy Liễm Diệm an ủi :

.

Tiểu hỏa Diệm Nhi , đệ đừng nên nóng vội , sở dĩ Tiết cầu tặc đem các bảo bảo bắt đi , chính là muốn làm cho chúng ta hoang mang , thế mà bây giờ đệ lại nói ra những lời này , đệ , đệ bảo ta làm sao bình tĩnh cho được ? Đệ không thiết sống nữa thì ta sống còn có ý nghĩa gì ? – Dứt lời , vài giọt lệ đã trào ra từ khóe mắt .

.

Lúc này Liễm Diệm mới chợt nhận ra những lời vừa rồi khiến cho Ứng Nhược Thiên thương tâm biết chừng nào , thậm chí trách bản thân :”Ta một lòng luôn muốn xứng với Thiên ca ca , muốn có tư cách cùng sánh vai đứng chung một chỗ với huynh ấy , lúc này đây lại vô dụng như vậy , gặp phải loại sự tình này chẳng những không san sẻ cùng Thiên ca ca , mà còn khiến huynh ấy bận tâm thêm , thật sự là không nên a ! Liễm Diệm a Liễm Diệm , ngươi thật quá vô dụng , ngươi như vậy làm sao có thể xứng với Thiên ca ca ? Làm sao có thể xứng làm ái nhân của huynh ấy đây ?”

.

Liễm Diệm vội vàng đưa tay gạt nước mắt , có chút áy náy nâng mặt Ứng Nhược Thiên lên , nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của người nọ , ôn nhu nói :

.

Thiên ca ca , huynh chớ để ý những lời xằng bậy của ta ban nãy , ta chỉ là nhất thời sốt ruột nên mới nói ẩu vài câu . Các bảo bảo nhất định sẽ không sao đâu , lần này chúng ta đi Lạc Hoa cung chắc chắn sẽ cứu Nhật Nguyệt Tinh bình an trở về , huynh phải tin tưởng ta , ta xin cam đoan !

.
Đoạn xoay người ra lệnh cho tên gia đình trong phủ :

.
Người mau đến phủ Lạc Vương gia , báo cho huynh ấy biết tin các Tiểu Quận vương bị Lạc Hoa cung bắt đi , bốn vương cùng Thiên ca ca đi đến đó trước tìm cách cứu người , nhờ huynh ấy nhắn với Hoàng thượng một tiếng giúp ta ! Bảo họ không cần lo lắng cho chúng ta !

.
Tên phó dịch không dám chậm trễ , vội vàng cầm đầu về phía phủ Lạc vương gia mà chạy . Tiếp đó Liễm Diệm nghiêm giọng phân phó Hữu sứ :

.
Còn người mau mau hồi cốc điều động tất cả các cao thủ tập hợp lại đây !

.
Hồi Vương gia , tất cả các cao thủ trong cốc đều theo Dương tổng quản kéo đến Lạc Hoa cung rồi ! – Hữu sứ đáp . Tâm can bảo bối của Dương tổng quản bị người ta bắt đi , nên lão sốt ruột đến mức tường chừng sắp phát điên rồi , lão ở trong cốc gào khóc một trận trời long đất lở suốt mấy ngày liền , sau đó lập tức tập hợp tất cả các cao thủ trong cốc chạy đến Lạc Hoa cung đòi người .

Ân ! Vậy ta cùng Thiên ca ca đến đó trước , người thân thủ chậm chạp nên cứ từ từ tới sau đi ! – Dứt lời bèn nắm lấy tay Ứng Nhược Thiên ôn nhu nói – Thiên ca ca , chúng ta đi thôi !

.
Ứng Nhược Thiên thấy người nọ điềm tĩnh phân phó hết thảy , vốn ban đầu trong lòng vô cùng rối loạn nhưng sau đó dần dần bình tĩnh trở lại , khẽ gật đầu , lập tức hai thân ảnh một trước một sau như tia chớp lao về phía trước , tựa một làn khói mỏng tan biến ngay trước mắt Hữu sứ .

.
Hữu sứ đứng ngây người há hốc miệng cả nửa ngày cũng chưa khép lại được , tuy biết là Cốc chủ vốn vô công cao cường , nhưng mà cũng không đến mức xuất quỷ nhập thần như vậy chứ ! Vừa rồi bị Tiểu Vương gia chê là thân thủ chậm chạp , trong lòng hắn còn có chút không phục , vì hắn đường đường là Hữu sứ của U Minh Cốc , trong giang hồ cũng xem như có bản lĩnh khá cao , nếu không xếp trong mười vị cao thủ hàng đầu thì cũng là người xếp thứ mười một , nào ngờ nếu đem võ công chính mình so với Cốc chủ cùng Tiểu Vương gia thì quả thật là khác nhau một trời một vực , hắn sợ cho dù bản thân có luyện thêm năm mươi năm đi chăng nữa cũng không đạt được năm phần công lực của hai người kia . Hữu sứ lại càng thêm bội phục Ứng Nhược Thiên , đắc ý nghĩ thầm :” Cốc chủ của chúng ta vĩnh viễn là thiên hạ đệ nhất !”

.
Chợt nhớ lại vừa rồi Liễm Diệm để lộ khinh công cao cường , Hữu sứ trong lòng không khỏi âm thầm ngưỡng mộ , trước đây đối với Tiểu vương gia nọ hắn còn có chút xem thường , khoảng nửa năm trước , lúc Cốc chủ mang Tiểu vương gia về , chỉ thấy người nọ suốt ngày bám lấy Cốc chủ , chẳng làm nên trò trống gì cả , mỗi ngày nhiều lắm là chế ra vài viên dược , xem bệnh cho vài người trong cốc . Tuy rằng thân phận người nọ vô cùng cao quý , nhưng so với các nam sủng trước đó của Cốc chủ cũng chẳng khác biệt là bao , dù sao cũng đều là nam sủng của Cốc chủ , chẳng qua người nọ được sủng ái nhiều hơn một chút thôi . Nào ngờ Tiểu vương gia vậy mà lại có được khinh công cực kỳ lợi hại , Hữu sứ bắt đầu có phần kính nể vị Diệm vương gia này .

Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên thi triển tuyệt đỉnh khinh công nhanh như chớp phóng đến Lạc Hoa Cung . Sáng sớm tháng mười ngày mười lăm , hai người rút cục cũng đến Lạc Hoa Nhai , liền gặp Dương bá vốn đã chờ sẵn ở dưới chân núi từ lâu . Lão tổng quản vừa thấy Ứng Nhược Thiên thì nước mắt ko ngừng tuôn trào , sau đó khóc òa lên :

Hồi chủ tử , tất cả đều do lão nô vô dụng nên các tiểu chủ nhân mới bị Tiết tặc bắt đi , ta thật đáng chết a !

.

Dương bá , làm sao lại có thể trách người chứ , có trách thì phải trách tên Tiết cầu tặc nọ ! – Liễm Diễm vội vàng an ủi .

.

Ứng Nhược Thiên cũng lựa lời ôn nhu an ủi :

.

Dương bá , lão đừng quá đau buồn , chớ tổn hại thân thể mình thêm nữa , ta cùng Diễm sẽ đi cứu các bảo bảo ngay bây giờ !

.

Chủ tử , người nhất định phải đem các tiểu chủ nhân bình an trở về , bằng không , ta , ta cũng chẳng thiết sống làm gì nữa ! – Dương bá vừa dứt lời lại tiếp tục khóc rống lên .

.

Ứng Nhược Thiên bèn gật đầu , sau đó gọi vài tên thủ hạ trong cốc đến hỏi :

.

Hiện giờ tình hình trên núi ra sao rồi ?

.

Hồi Cốc chủ , ngày hôm qua lúc chúng thuộc hạ đến nơi liền cử người lên núi dò la tin tức , nhưng vừa đi được nửa đường thì không hiểu tại sao mọi người đều choáng đầu hoa mắt , chân đứng không vững , hữu khí vô lực , cho nên đến giờ vẫn chưa ai lên được đỉnh núi . – Một tên thuộc hạ với vẻ mặt thập phần hổ thẹn kể lại .

.

Ứng Nhược Thiên nhíu mày quay sang hỏi Liễm Diễm :

.

Diễm , đệ có biết nguyên nhân là do đâu không ?

.

Liễm Diễm trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

.

Có thể là do Tiết Thần Y hạ độc trên đường lên núi chăng ?

.

Ứng Nhược Thiên khẽ gật đầu , sau đó xoay người về phía thủ hạ của U Minh cốc , nghiêm giọng ra lệnh :

.

Tất cả các người đều ở tại chân núi chờ tin tức của ta !

.

Lời vừa dứt , hai thân ảnh nọ lập tức phóng về hướng Lạc Hoa Nhai , dọc đường không hề phát hiện bất cứ điều gì khác thường !

.

Giờ Tỵ , trên Lạc Hoa Nhai của Lạc Hoa Cung , trong một tiểu đình trang nhã , thơ mộng dựng đứng trên vách núi cheo leo , phía sau đình có một bức màn lớn bằng lụa tinh tế che khuất khung cảnh bên ngoài , giữa đình một nam nhân tuổi trung niên tướng mạo tao nhã đang ngồi thong dong gầy đàn , tiếng đàn lúc trầm lúc bổng tựa như tiếng nữ tử ai oán tình sầu , nghe vô cùng ảm đạm thê lương . Dọc theo dãy tam cấp trước tiểu đình , có rất nhiều võ lâm nhân sĩ từ khắp các môn phái trên giang hồ đang đứng si ngốc , ánh mắt đại ra , còn có người lệ đã sớm tuôn đầm mắt , một số cảm thấy sống trên đời này quả thực là sự đầy ải giày vò cùng cực , trong lòng đau khổ thập phần , hận không thể tự kết liễu đời mình ngay lập tức . Sau đó bèn đồng loạt giơ binh khí lên , chuẩn bị tự sát . Bỗng dưng có tiếng sáo du dương từ đâu truyền đến , âm thanh nọ vừa trong vắt ngân nga , lại êm dịu dễ nghe .

Trên bậc tam cấp , chư vị giang hồ nhân sĩ dường như vừa tỉnh dậy từ một giấc mộng dài , gương mặt cũng mất đi biểu tình thống khổ ban nãy , sau đó ngơ ngác nhìn binh khí trong tay mình đang chuẩn bị cắm vào tim , mồ hôi lạnh chợt túa ra , trầm nghĩ :” Nếu không nhờ tiếng tiêu kia , chỉ e là mình đã chết ở trong tay chính mình !”

Quần hào chính là do nhất thời kích động , nên mới kéo nhau đến Lạc Hoa Cung tìm Tiết Thần Y để tính sổ , nhưng đột nhiên lại phát hiện ra công lực của bản thân ngay cả một chút cũng không vận lên được . Ai nấy đều cảm thấy phi thường kinh sợ , rốt cuộc là mình đã trúng chiêu của Tiết Thần Y từ khi nào ?

Chỉ nghe thấy từ trong đình truyền đến tiếng cười khê của Tiết Thần Y :

Chư vị , các người đều đã trúng phải Nhiếp Hồn Nhuyễn Cốt Tán của bổn cung chủ , nếu không có giải dược của ta , chỉ e là các người chẳng những mất hết nội công , mà ngày qua ngày xương cốt sẽ dần dần nhũn ra , cho đến khi các người chỉ còn là một đồng bầy nhầy , ha ha ha ! – Mọi người nghĩ đến bộ dáng không xương của mình thì không khỏi sởn gai ốc , chưởng môn phái Không Động bèn chia kiếm về phía Tiết Thần Y ở trong đình mà mắng :

Tiết Thần Y , tên cầu tặc nhà ngươi dám dùng thủ đoạn bàng môn tả đạo để đối phó với bọn ta , khôn hồn thì mau giao giải dược ra đây !

Ha ha , muốn lấy giải dược à , đơn giản thôi ! Chỉ cần các người chịu thừa nhận ta là võ lâm minh chủ , ta liền đưa các người giải dược ! – Tiết Thần Y thản nhiên cười nói .

Không Động chưởng môn bèn nhỏ xuống đất một bãi nước bọt , đáp :

Phi ! Tên gian tặc nhà ngươi mà cũng đòi vọng tưởng đến chức minh chủ võ lâm ? Mau mau đem nhi tử ta phóng xuất , bằng không , ta liền liều mạng với ngươi một phen !

Người của các môn phái khác cũng bắt đầu hùa theo kêu la , nhất định phải đòi đệ tử phái mình về cho bằng được . Tiết Thần Y từ tốn đứng lên , cũng không thèm nhìn đến đám nhân sĩ đang ồn ào dưới bậc tam cấp , mà đứng lặng hồi lâu trước thanh rào chắn , sau đó găm nhẹ :

Ứng Nhược Thiên , đã đến đây rồi vì sao còn chưa xuất đầu lộ diện ?

.
Ứng Nhược Thiên ?

.
Hắn cũng tới đây sao ?

.
Phen này được cứu rồi !

.
Đúng vậy a , trên thế gian này , người có bản lĩnh ngang hàng với Tiết tặc , e là chỉ có mỗi U Minh cốc chủ mà thôi !

.
Mọi người liền nhất tề xoay đầu nhìn về phía sau .

.
Chỉ thấy từ đằng xa có hai thân ảnh một bạc một đỏ chậm rãi tiến lại , trong chớp lát đã đến trước mặt mọi người , xịch ! Ai nấy đều không khỏi nuốt nước miếng , sau đó trầm trồ :

.
Trời ơi , ngân y nhân kia lẽ nào chính là Ứng Nhược Thiên ?

.
Hắn là vậy rồi ! Nghe đồn hắn lúc nào cũng mặc ngân y , đeo ngân sắc diện cụ , nhưng chẳng hiểu tại sao lúc này lại không mang !

.
Trời ạ , nguyên lai là Ứng Nhược Thiên có dung mạo tuyệt sắc như vậy , chẳng trách bình thường phải đeo diện cụ để giấu đi !

.
Đúng thế ! Quả thực vô cùng xinh đẹp , trông cứ y như tiên tử giáng trần vậy !

.
Người đi bên cạnh Ứng Nhược Thiên là ai a ? Xem ra cũng anh tuấn không kém a !

.
Không sai , trông cứ tựa như Hỏa thần hạ phàm vậy ! – Mọi người nhất thời bàn tán không ngớt , ai nấy đều nhìn về phía hai nam tử tựa tiên nhân giáng trần kia không hề chớp mắt .

.
Liễm Diễm bực bội nhíu nhíu mày , ánh mắt băng lãnh bèn quét ngang qua đám nhân sĩ một vòng , khiến những kẻ đang nhìn đến rút nước miếng kia bị dọa cho cúi gằm mặt xuống , trong lòng hoảng loạn không thôi :” Vị thiếu niên này là ai mà lại có ánh mắt lợi hại đến vậy , vừa uy nghiêm lại vừa tàn bạo , khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mắt hắn .”

.
Ứng Nhược Thiên thấy ánh mắt Liễm Diễm tỏa ra hàn khí , liền nhận ra người nọ đang nổi cơn ghen , bèn nhéo nhẹ tay hắn , ý bảo hắn không cần để tâm . Liễm Diễm liền lấy lại tinh thần , thầm nghĩ :” Việc quan trọng nhất bây giờ là phải cứu các bảo bảo về , sao ta lại có thể phí thời gian đi để ý mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy !” . Nghĩ đến đây hắn không khỏi âm thầm hổ thẹn , bèn nhìn sang Ứng Nhược Thiên cười ngượng ngùng .

·
Ứng Nhược Thiên quay về phía Tiết Thần Y hừ nhẹ một tiếng rồi nói :

·
Tiết Thần Y , người bắt cóc các hài tử của ta đến đây rốt cuộc là có ý đồ gì ? Mau nói thẳng đi !

·
Di ? Ứng Nhược Thiên đã cưới vợ sinh con rồi à ? Như thế nào chưa từng nghe qua a ?

·
Đúng vậy a !

·
Cái gì , Ứng Nhược Thiên đã có nhi tử rồi ? Không thể nào a , chuyện lớn như vậy làm sao ta lại không biết a ? Trong chốn vô lâm làm gì có chuyện nào mà Bách Hiểu Sanh này không biết chứ ? – Tên Bách Hiểu Sanh nọ thốt lên , vẻ mặt hồ thẹn thập phần .

·
Tiết Thần Y vừa nhìn thấy dung mạo của Ứng Nhược Thiên liền sững sờ cả người , tên Ứng Nhược Thiên này làm sao lại có thể trông y như đúc với bức họa chân dung Hoa Nhược Trần mà phụ thân ta xem như bảo bối ? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy ? Ứng Nhược Thiên không phải là nhi tử của Ứng Thiên Hàn hay sao ? Tại sao lại giống với Hoa Nhược Trần đến thế ? Trong đầu hắn chợt nhớ đến có lần được phụ thân kể về bí mật của người Oa tộc , lẽ nào ? Lẽ nào Hoa Nhược Trần chính là người Oa tộc ? Ha ha ! Như vậy ba cái tiểu tạp chủng kia có phải hay không là do Ứng Nhược Thiên sinh ra ? Sau một hồi nhìn chòng chọc vào thiếu niên đi cạnh Ứng Nhược Thiên thì hắn càng thêm chắc chắn , bởi vì ba tiểu hài tử nọ trên trán cũng có hỏa diễm ẩn ký tương tự !

·
Ha ha ha ! Ứng Nhược Thiên , thứ đệ tiện nhà ngươi cư nhiên chịu khuất phục dưới thân nam tử khác , đã vậy còn giúp hắn sinh ra ba tiểu tạp chủng , ngươi quả thực không biết cái gì gọi là liêm sỉ ! – Nói xong , Tiết Thần Y cười to một tràng , sau đó tưởng tượng ra vẻ mặt hưng phấn cùng tiếng rên rỉ mê người của Ứng Nhược Thiên lúc đang hoan ái cùng thiếu niên kia , nhất thời cảm thấy vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với Liễm Diệm . Quả thật là tuyệt sắc giai nhân hiếm có , nếu như hắn chịu hầu hạ dưới thân ta thì hay biết mấy !

·
A ? Cái gì ? Ứng Nhược Thiên sinh hài tử ?

·
Không thể nào đâu !

·
Làm sao có thể như vậy được ? Nam nhân lại hạ sinh hài tử , chuyện như vậy Bách Hiểu Sanh ta từ trước đến giờ chưa từng nghe qua ! – Tên Bách Hiểu Sanh nọ mỗi lúc một cảm thấy nhục nhã hơn .

·
Thân mình Ứng Nhược Thiên khẽ run , trên mặt có chút ửng đỏ , lạnh lùng quát trả :

·
Tiết Thần Y , tên cẩu tặc nhà ngươi bớt sàm ngôn đi , mau mau giao các nhi tử của ta ra đây thì bản cốc chủ sẽ tha cho ngươi một con đường sống !

Ha ha ha ! – Tiết Thần Y cười to ba tiếng , sau đó ra lệnh – Người đâu , mau đem màn lụa kéo xuống !

.

Tiếp đó có hai nha đầu đi đến trước tấm màn lụa phía sau tiểu đình , đồng loạt kéo dây thừng ở hai bên , tấm màn dần dần rơi xuống , lộ ra khung cảnh bên ngoài đình , lũng lảng trên vách núi sâu thẳm là ba tiểu bảo bảo cỡ một tuổi hơn , dung mạo vừa phần điều ngọc mài , lại giống nhau như tạc , ba tiểu hài tử nọ bị người ta dùng dây thừng trói dưới nách treo lơ lửng trên vực sâu muôn trượng , đột nhiên có cơn gió thổi ngang khiến cho ba thân hình nhỏ bé không ngừng dao động , tựa hồ sắp rơi xuống đến nơi rồi !!! Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Từ Diệm Vương Thành Diêm Vương – 11

CHƯƠNG 31: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIÊM VƯƠNG – 11

Chứng kiến cảnh tượng ấy , võ lâm nhân sĩ ai nấy đều không khỏi rung mình . Thế mà ba tiểu bảo bảo nọ lại có vẻ vô cùng cao hứng , tuy bị treo lơ lửng nhưng miệng lại không ngừng phát ra tiếng cười khanh khách . [Con nhà Thiên Diệm quả có khác = ”]

.

Liễm Diệm cảm thấy ruột gan cứ lộn tùng phèo cả lên , giọng khản đặc :

.

Nhật nhi , Nguyệt nhi , Tinh nhi !!!

.

Ứng Nhược Thiên nhìn thấy ba thân hình bé nhỏ lũng lảng trên không trung liền sợ đến mức phát hoảng , kích động khê gọi :

.

Nhật , Nguyệt , Tinh !!! Đừng sợ , phụ thân đến cứu các con đây !!!

.

Ba tiểu hài tử nọ vừa thấy cha cùng phụ thân mình đến liền hưng phấn hươ tay múa chân loạn xạ , ba cái miệng nhỏ nhắn không ngừng líu lo :

.

Đa đa , đa đa !

.

Tức thì sợi dây thừng lắc mạnh không thôi , khiến cho ba thân hình nhỏ bé nọ dao động dữ dội .

.

Ứng Nhược Thiên cùng Liễm Diệm đều bị cảnh tượng trên dọa cho hồn vía lên mây , Liễm Diệm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi ôn nhu nói :

.

Bảo bảo ngoan , đừng cử động a , ta sẽ đến cứu các con ngay !

.

Ha ha ha ! – Tiết Thần Y thấy hai người nọ nhất thời sợ đến xanh mặt thì trong lòng đắc ý cực kỳ , bèn lớn tiếng mặc cả – Ứng Nhược Thiên , muốn ta thả ba tiểu tạp chủng nhà ngươi cũng được thôi , có điều ngươi đã trúng phải Nhiếp Hồn Nhuyễn Cốt Tán của ta , hiện giờ là cá đã nằm trên thớt , chỉ cần ngươi tự cắt đứt một tay , sau đó trước mặt quần hào khắp thiên hạ , quỳ xuống gọi ta một tiếng võ lâm minh chủ , ta liền thả bọn chúng ra ngay , ngươi thấy thế nào ?

.
VỌNG TUỞNG !!! – Ứng Nhược Thiên còn chưa kịp phản ứng thì Liễm Diễm đã tức giận đến mức bốc khói , hỏa diễm ẩn ký trên trán đã trở nên đỏ tươi dị thường , sau đó chia kiếm vào Tiết Thần Y mà mắng – Người đang nói mớ gì vậy hả ? Dám cả gan yêu cầu Thiên ca ca của ta quỳ dưới chân người ? Còn dám bắt Thiên ca ca của ta tự cắt bỏ một tay nữa chứ ? Phi ! Đợi chốc nữa bản vương nhất định phải phế bỏ tứ chi của người , khiến cho người sống không bằng chết !!

.
Tiết Thần Y cho rằng vị thiếu niên trước mặt chỉ được cái võ mồm nên cười ha ha vài tiếng rồi đáp trả :

.
Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này , đã trúng phải Nhiếp Hồn Nhuyễn Cốt Tán của ta mà còn dám mạnh miệng , thật là nực cười !

.
Nói xong Tiết Thần Y bèn ngửa mặt lên trời cười to , chưa kịp dứt cười thì cảm thấy mặt đất đột nhiên chấn động mạnh , người nọ đang cảm thấy kỳ quái thì bỗng có một thanh âm trong trẻo vang lên bên tai :

.
Tiết Thần Y , ta quên nói cho người biết thân thể của ta và Thiên ca ca đều là bách độc bất xâm sao ? Cái gì Nhuyễn Đản Tán chết giẫm của người đối với chúng ta hoàn toàn vô dụng !

.
Tiết Thần Y kinh hãi nhìn hồng y thiếu niên vừa nãy còn ở cách tiểu đình hơn mười trượng , vậy mà trong chớp mắt đã đứng ngay trước mặt y , làm sao có thể được ? Làm sao tiểu tử này lại có được khinh công lợi hại như thế ? Gương mặt Tiết Thần Y mỗi lúc một trở nên khó coi hơn , sau đó hét lớn :

.
Người đâu , châm lửa !!!

.
Ngay tức khắc , chỉ thấy ba đốm lửa bắt đầu lan dần trên sợi thừng treo ba tiểu bảo bảo đáng yêu kia .

.
Ứng Nhược Thiên cùng Liễm Diễm nhanh như chớp phóng về phía vực sâu , Liễm Diễm lao đến trước tiên bèn nắm lấy sợi thừng nọ , một tay nhanh chóng đỡ lấy Diệu Nhật đang rơi xuống . Thân thể người nọ trông nhẹ tựa lông hồng , xem ra không tốn chút sức lực nào cả . Tiếp đó Liễm Diễm bèn buông tay thả người xuống vực sâu . Ở bậc tam cấp ngoài tiểu đình , đám giang hồ nhân sĩ thấy vậy thì kinh sợ không thôi , cứ ngỡ rằng hồng y thiếu niên cùng bảo bảo khả ái nọ cứ như vậy mà chôn xác nơi vực sâu vạn trượng . Nào ngờ thân hình Liễm Diễm lại tựa như một chiếc lá phong đỏ rực , nương theo gió mà bay đến chỗ một thân cây bên vách đá , chân người nọ khẽ điểm nhẹ lên cành cây , lấy đà phóng người lên trên đến mấy trượng , hoàn toàn hảo hảo đỡ lấy Hạo Nguyệt đang rơi . Liễm Diễm mỗi tay ôm một bảo bảo , nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất . Cùng lúc đó , Ứng Nhược Thiên tựa như tiên tử bay lượn uyển chuyển trên không , phi thân đỡ lấy Thần Tinh . Hai người ôm ba tiểu hài tử , cùng nhìn nhau mỉm cười ! [phụt nước]

.
Quần hào ai nấy đều kinh ngạc đến độ mắt chữ A mồm chữ O , trời ạ , vừa rồi là hai người này thi triển khinh công đó ư ? Như thế nào lại có cảm giác như nhị vị tiên nhân đang bay múa ở trên không ?

.
Tiết Thần Y hốt hoảng nhìn hai người nọ :”Không , không thể nào ! Làm sao có thể như vậy được ? Ta đã cất công sắp đặt tất cả mọi thứ , làm sao lại thất bại được ?” Theo như kế hoạch của Tiết Thần Y , lần này tại Lạc Hoa Nhai , nhờ có Nhiếp Hồn Nhuyễn Cốt Tán cùng con tin của các môn phái , y liền có thể

uy hiếp tất cả võ lâm nhân sĩ một cách dễ dàng , khiến họ cúi đầu phục tùng tôn y làm Minh Chủ võ lâm , xưng bá thiên hạ !

.

Người mà y lưu tâm nhất chính là Ứng Nhược Thiên , y sợ Ứng Nhược Thiên sẽ phá hỏng kế hoạch của mình cho nên quyết định tiên hạ thủ vi cường [kẻ ra tay trước sẽ chiếm được ưu thế] , đột nhập vào U Minh cốc thăm dò một phen , nào ngờ khi y lên vào cửa hậu của U Minh cốc thì gặp lão quản gia đang ôm ba cái tiểu oa oa , miệng không ngừng gọi “tiểu chủ nhân” nên Tiết Thần Y trong lòng mừng rỡ , tin chắc rằng ba tiểu hài tử kia nhất định có quan hệ mật thiết với Ứng Nhược Thiên . Hơn nữa , vừa nãy Ứng Nhược Thiên cũng đã thừa nhận ba tiểu bảo bảo kia là con mình , nên Tiết Thần Y càng tự tin bản thân đã nắm chắc phần thắng , không ngờ chỉ trong chốc lát , mọi sắp đặt của y đều hóa thành công cốc !

.

Liễm Diễm giao Hạo Nguyệt cùng Diệu Nhật giao cho Ứng Nhược Thiên rồi mỉm cười nhu hòa nói :

.

Thiên ca ca , huynh đưa các nhi tử xuống chân núi giao cho Dương bá trước đi , ta muốn ở lại tính sổ với tên Tiết cầu tặc này !

.

Ứng Nhược Thiên đón lấy bảo bảo rồi ôm tất cả vào lòng , ôn nhu cười nói :

.

Ân , ta đi một lát sẽ trở lại , đệ đừng vội đem hắc giết chết , ta còn muốn chơi đùa với hắc một lúc đã

.

Dứt lời ngân y nhân lập tức ôm các bảo bảo phiêu diêu tự tại mà đi xuống núi .

.

Tiết Thần Y thấy hai người nọ chẳng xem mình ra gì , trong lòng vừa ức vừa hận nhưng lại không nói lời nào . Y giờ đảo hướng về phía mặt Liễm Diễm mà xông tới , có thể dễ dàng nhận thấy móng tay y vừa dài lại vừa nhọn , ngoài ra còn ánh lên sắc lam rực rỡ , hiển nhiên là trên đó có thoa kịch độc . Về mặt Liễm Diễm vẫn ung dung như cũ , không tốn chút sức lực đã chế trụ được độc đảo của Tiết Thần Y , cười nói :

.

Cánh tay này của ngươi thật là ghê tởm , vừa bắn lại vừa thối , ta thấy có vứt đi cũng chẳng sao .

.

Nói xong bèn nhẹ nhàng vận một ít lực .

.

Aaaaaaaaaaaaaa ! – Tiết Thần Y hét thảm một tràng , rõ ràng là tay y đã bị Liễm Diễm bẻ gãy không thương tiếc , cánh tay nọ vẫn chưa đứt hẳn mà còn được giữ lại bởi một lớp da và thịt , từ chỗ khớp tay bị gãy máu tươi tủa ra không ngừng . Thật là kinh khủng mà ! Quần hào ai nấy đều sợ đến mức trợn mắt há mồm . Rốt cuộc thiếu niên này là ai ? Tại sao lại ra tay tàn độc như vậy ?

.

Liễm Diễm bắt lấy cánh tay bị bẻ gãy của Tiết Thần Y khó chịu cau mày nói :

.

Thật là càng nhìn càng thấy ghê tởm !

.

Nói xong bèn đem cánh tay nọ cắt đứt rồi quẳng xuống Huyền Nhai .

.
Tiết Thần Y mặt cắt không còn giọt máu , vẻ mặt không – thể – tin – nổi nhìn cánh tay bị cụt của y :” Làm sao có thể như vậy được ? Lạc Hoa phi anh thần công của ta đã luyện đến tầng cao nhất , vậy mà thiếu niên này vừa ra tay liền chế trụ được ta một cách dễ dàng . Chưa kể nửa năm trước ta tình cờ nhặt được một quyển độc phổ có một không hai , từ đó ngày ngày đều chuyên tâm điều chế độc được , thế nhưng khi dùng trên người thiếu niên này lại hoàn toàn vô dụng !” Trong lòng vừa hận vừa sốt ruột không thôi. Y bèn hét lớn một tiếng rồi hướng trảo độc còn lại về phía tim của Liễm Diễm .

.
Liễm Diễm khê nhếch mép , nhanh như chớp liền bắt được bàn tay người nọ , cười nói :

.
Hừm , ngươi sao lại có thể mau quên như vậy , được rồi , để khỏi phải thấy bàn tay dơ bẩn của ngươi lần nữa , ta đành giúp ngươi phế nó đi vậy !

.
Dứt lời bèn nhẹ nhàng gấp cánh tay nọ lại rồi vận một ít lực , liền nghe thấy tiếng Tiết Thần Y hét thảm lần nữa . Cánh tay còn lại của y cứ thế cũng bị gãy nốt , nhưng vẫn còn treo lủng lẳng với thân người bởi vài sợi gân xanh , máu tươi thì văng ra tứ tung . Liễm Diễm ngay cả ngó cũng không thèm , cứ như vậy mà đem cánh tay nọ ném thẳng xuống vực .

.
Người của Lạc Hoa Cung ánh mắt kinh hãi nhìn hồng y thiếu niên trước mặt , ai nấy đều có cảm giác người này chẳng khác nào ma vương đến từ địa ngục . Cả đám gia đình nhất thời sợ đến mức run rẩy , không một ai dám tiến lên nâng cung chủ của mình dậy , tuy nhiên lại có vài tên thuộc hạ khôn ngoan đã âm thầm chuẩn bị trước .

.
Liễm Diễm nhìn Tiết Thần Y nằm đau đớn giãy giụa trên đất , bèn lạnh lùng nói :

.
Tiết Thần Y đồ cầu tặc nhà ngươi lần trước dám đánh lén Thiên ca ca của ta , huynh ấy vì nể mặt Hoa Nhược Trần nên tha cho ngươi một con đường sống , thế mà ngươi lại không biết ăn năn hối cải , dám cả gan bắt cóc các bảo bối của chúng ta đến đây , lại còn dám yêu cầu Thiên ca ca của ta phải tự phế đi một tay nữa chứ ! Ngươi hỏi làm sao bổn vương có thể tha cho ngươi đây ?

.
Nói xong bèn giẫm lên một chân của Tiết Thần Y rồi vận nội lực , liền nghe được tiếng xương chân gãy rã rắc . Tiết Thần Y lại một lần nữa đau đớn gào thét , thanh âm nọ vang lên thảm thiết khiến đám nhân hồ giang sĩ nghe thấy đều phải rùng mình , trong lòng càng thêm thập phần kính sợ hồng y thiếu niên trước mặt !

.
Đoạn Liễm Diễm đá chiếc chân đã gãy kia sang một bên , trên hài liền lưu lại một vệt máu đỏ khiến người nọ khó chịu cau mày nói :

.
Chết tiết , làm bản hài bổn vương mất rồi !

.
Diệm ! Có chuyện gì vậy ? – Ứng Nhược Thiên vừa bước vào trong đình thì bắt gặp Liễm Diệm đang cau có liền ân cần hỏi han .

.
Thiên ca ca , các bảo bảo đều đã giao cho Dương Bá cả rồi ? – Liễm Diệm nhắc thấy Ứng Nhược Thiên thì tâm tình lập tức tốt hẳn lên .

.
Ân ! – Ứng Nhược Thiên khẽ gạt đầu rồi đảo mắt qua Tiết Thần Y cụt cả tay lẫn chân đang nằm bất động dưới đất , bèn cau mày hỏi – Hẳn chết rồi sao ?

.
Cũng không rõ , nhưng chắc là chưa đi châu Diêm Vương đâu ! – Liễm Diệm vừa nói vừa giơ chân đá đá thân thể xụi lơ nọ để kiểm chứng . [Anh thiệt là ác độc mà ((((((]

.
Từ phía đình hạ bỗng vang lên tiếng xôn xao không ngớt :

.
Ai nha , nếu như Tiết cầu tặc chết thật rồi thì độc trong người chúng ta tính làm sao đây a ?

.
Đúng vậy a !

.
Có kẻ bèn lên tiếng thỉnh cầu :

.
Ứng cốc chủ , ngài có thể hay không tạm thời lưu lại cái mạng chó của Tiết tặc nọ , ép hắn giao ra giải được ?

.
Ứng Nhược Thiên nhìn Tiết Thần Y nằm bất động trên mặt đất rồi xoay người về phía đình hạ , đáp :

.
Được rồi !

.
Đám nhân sĩ bèn ào ào xông vào trong đình , hối hả túm áo Tiết Thần Y xách dậy rồi cho y vài cái bạt tai rồi đau giục y mau tỉnh lại , còn có kẻ nóng nảy không ngừng quát to :

.
Tiết cầu tặc , khôn hồn thì mau giao ra giải được , người sẽ giữ được cái mạng chó của người !

.
[Bọn này ác cũng ko kém gì Diệm ca a ((((((((((((((((((Tự dưng thấy tội cho bạn Tiết =3=]

.
Ứng Nhược Thiên cùng Liễm Diệm đứng ở một bên , bộ dáng điềm nhiên như không mà thưởng ngoạn phong cảnh Lạc Hoa nhai , bấy giờ mới chợt nhận ra phong cảnh Lạc Hoa nhai quả thật rất đẹp , ở trên nhai có trồng một hàng phong đỏ , lúc này đương là tháng mười , cây phong nào cũng khoác trên mình bộ

áo đỏ tươi xinh đẹp dị thường . Một làn gió nhẹ thổi qua , từng chiếc lá đỏ rực đua nhau bay lượn khắp trời , tựa như những cánh hoa hồng do một vị tiên nữ nào đó vô tình rắc xuống nhân gian .

.

Diệm , phong cảnh nơi đây trông thật đẹp ! – Ứng Nhược Thiên bèn lên tiếng cảm thán .

.

Dù thế nhưng vẫn không sánh bằng vẻ đẹp của Thiên ca ca a ! – Liễm Diệm nghiêng đầu , thâm tình nhìn sang mỹ nhân bên cạnh , chỉ cảm thấy dù là giang sơn thắng cảnh hay thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng còn lâu mới sánh kịp với Thiên ca ca của hần .

.

Ngư ngọc ! – Ứng Nhược Thiên mặt có chút phiếm hồng bèn sẵn giọng , thấy cho tên kia một cái liếc xéo . Nhưng thực ra trong lòng người nọ lại là đắc ý vô cùng . [Tsun a X”D]

.

Hai người đang nùng tình mật ý thì đột nhiên một trận la ó vang lên phá vỡ bầu không khí lãng mạn này giờ . Liễm Diệm cau mày xoay đầu nhìn lại .

.

Chỉ thấy đám quần hào vẻ mặt ai nấy đều đau khổ như song thân vừa mất , trong đó có một kẻ ngồi phịch xuống đất méo mào :

.

Rồi ! Coi như xong cả rồi ! Sớm muộn gì chúng ta cũng xuống suối vàng chung với Tiết cẩu tặc thôi !

.

Tất cả nghe xong nhất thời chết lặng đi rồi nhìn thi thể của Tiết Thần Y đến gần người ra . Đột nhiên có một kẻ chỉ tay về phía Liễm Diệm , vẻ mặt trách cứ nói :

.

Tất cả là lỗi của hần , tại hần đem Tiết tặc giết chết , bây giờ thì tốt rồi , tất cả chúng ta đều phải chết !

.

Đám nhân sĩ nhất loạt nhìn sang Liễm Diệm với ánh mắt đầy căm phẫn , tựa hồ Liễm Diệm đã làm nên chuyện gì đại nghịch bất đạo lắm .

.

Liễm Diệm quét mắt qua cái đám gọi là võ lâm anh hào nọ cư nhiên vì giải được mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hần , tuy trong lòng hần đối bọn họ cực kỳ coi thường , nhưng cũng không muốn động tay động chân với bọn họ , bèn choàng vai Ứng Nhược Thiên cười yếu ớt :

.

Thiên ca ca , chúng ta đi thôi ! Đừng để ý đến lũ điên này làm gì !

.

Đám võ lâm nhân sĩ thấy người nọ muốn ly khai , trong lòng càng thêm phần nộ không thôi , thầm nghĩ :” Tất cả đều do thiếu niên này , dám ngang nhiên làm tan biến hi vọng sống cuối cùng của chúng ta . Nếu chúng ta phải chết , hần cũng đừng hòng sống sót !” . Có vài kẻ bèn liều mạng dùng binh khí cản hai người nọ lại .

.

Ứng Nhược Thiên lướt mắt qua đám người trước mặt , trong lòng cũng là kinh tởm không thôi , nhưng lại sợ Liễm Diễm bây giờ nếu gây thù chuốc oán quá nhiều thì sau này hành tẩu trên giang hồ sẽ vô cùng bất lợi , liền ôn nhu nói :

.

Diễm , đệ xem thử xem có cách nào giải độc cho bọn họ không ?

.

Đám giang hồ nhân sĩ vừa nghe thấy thế , trong lòng bèn dấy lên một tia hi vọng , quay sang nhìn Liễm Diễm với ánh mắt đầy trông chờ . Liễm Diễm vốn không muốn giúp , nhưng vì nể mặt Ứng Nhược Thiên bèn miễn cưỡng đi đến bắt mạch cho một người , sau đó nói :

.

Nga , ta cứ tưởng loại độc gì khó giải lắm , thì ra là thế . Chờ hai ngày nữa ta giao giải dược cho các người cũng còn kịp , thật là , cái tên Tiết Thần Y này , như thế nào lại khiến cho một đám mặt như khỉ ăn ớt thế kia ! – Nói xong bèn khề nhếch mép cười , cho thấy hẳn thực sự xem thường bọn họ .

.

Đám nhân sĩ bị Liễm Diễm giễu cợt mặt đỏ bừng cả lên , cảm thấy vừa thẹn lại vừa ức nhưng không dám bộc lộ ra ngoài , dù sao tính mệnh này cũng nằm cả trong tay người nọ , chỉ còn biết cười bồi đáp trả .

.

Ứng Nhược Thiên chứng kiến cảnh Liễm Diễm một hơi sỉ nhục cả đám quần hào bèn than thầm trong lòng :”Tiểu hỏa Diễm Nhi ơi là Tiểu hỏa Diễm Nhi , đệ đã đắc tội với đám người kia mất rồi !” Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 12

CHƯƠNG 32: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 12

Đám võ lâm nhân sĩ sau khi nín thở được tia hi vọng sống cuối cùng mới chợt nhớ đến các con tin đang bị Tiết Thần Y giam giữ . Tất cả nhất thời sốt ruột như ngồi trên đồng lửa , bèn túm lấy một tên đệ tử của Lạc Hoa cung mà tra hỏi :

.

Nói ! Tiết cầu tặc đem đệ tử các môn phái nhốt ở chỗ nào hả ?

.

Ồ ... ở ... phía bên kia núi ! – Tên đệ tử nọ run rẩy trả lời .

.

Vài kẻ vừa nghe xong liền cấp tốc chạy đến vách núi nhìn sang bên kia , bỗng nuốt phải một hơi lạnh khí , khoảng cách giữa hai vách núi xa nhau đến thập trượng , mà hai bên lại chẳng có dây thừng hay bất kỳ thứ gì bắc ngang , chưa kể hai bên vực đều là vách đá trơn nhẵn , cho dù có muốn men theo vách đá xuống đáy vực để leo sang bên kia thì cũng không có chỗ để bấu chân vào , rốt cuộc là những người kia đã sang vách núi đối diện bằng cách nào ?

.

Mấy người nọ đứng ngây người mất một lúc lâu , bỗng xoay người phóng tới trước mặt tên đệ tử kia , tiếp theo là một cái tát trời giáng rồi mắng :

.

Đồ tiểu tặc nhà ngươi , hai vách núi cách xa nhau đến hơn thập trượng , lại không có dây thừng bắc ngang , đệ tử các môn phái làm sao có thể qua bên đó được ? Chúng tổ nhà ngươi dám cả gan nói dối ! Mau mau khai ra sự thật , đệ tử các môn phái rốt cuộc là bị nhốt ở chỗ nào ?

.
Đệ tử kia sớm đã bị dọa đến mức hai mắt đều đầm lệ , đành ủy khuất nói :

.
Những người đó là do cung chủ đích thân dẫn sang vách núi bên kia bằng mật đạo .

.
Có mật đạo? Dẫn chúng ta đi mau !

.
Nhưng mà mật đạo đó chỉ có mỗi mình cung chủ biết thôi , hai ngày nay đều là do cung chủ tự mình mang cơm cho bọn họ , cho nên bọn ta căn bản không biết mật đạo kia nằm ở đâu a ! – Tên đệ tử nọ vừa dứt lời bèn khóc nức lên .

.
Mọi người thấy hần không giống đang nói dối , bèn ôm hi vọng túa ra khắp nơi tìm kiếm mật đạo , Liễm Diệm thấy hần và Thiên ca ca đã hoàn thành nghĩa vụ , bèn lạnh lùng lên tiếng cáo từ :

.
Các vị , độc trên người các người tạm thời chưa có gì đáng ngại , bây giờ cứ lo giải cứu môn nhân các người trước đi , rồi sau đó đến Hàn Sơn biệt uyển ở Lạc Hoa trấn gặp bốn vương lấy giải được ! – Nói xong bèn cùng Ứng Nhược Thiên xoay người lao đi .

.
Mọi người chưa kịp đáp trả đã thấy hai thân hình nọ đã biến mất không vết tích lập tức há hốc mồm , vô công hai người này quả thật đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa mất rồi ! Chợt nhớ đến ban nãy còn muốn cản đường thiếu niên nọ thì cảm thấy hổ thẹn không thôi , với thân thủ của chúng ta chỉ e là chưa đến nửa chiêu đã bại dưới tay hần rồi ! Mọi người bèn chấn chỉnh lại tinh thần , khẩn trương tách ra đi tìm mật đạo giam giữ môn đệ của mình .

.
Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên thi triển khinh công chỉ trong chớp lát đã đến nơi . Hàn Sơn biệt uyển nhìn bề ngoài chỉ là một khu biệt uyển thanh nhã , nhưng thực ra lại là phân xã phía Nam của Thiên Hàn xã , nên hai người nọ cứ thế mà đi thẳng đến hoa viên trong biệt uyển .

.
Tới nơi liền chứng kiến cảnh tượng Dương Bá đứng trong hoa viên , lần lượt ôm từng cái bảo bảo , liên tục đổi tới đổi lui , đã vậy còn cười ngoác miệng tới tận mang tai ! [Chờ ơi thiệt là đáng xợ a] Ba cái bảo bảo nọ được phó phụ ôm bèn cười khanh khách không thôi , Diệu Nhật là người đầu tiên nhìn thấy Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên đi vào , hai bàn tay nhỏ xíu bèn vỗ vỗ mấy cái , miệng cười khanh khách gọi :

.
Đa đa , đa đa !

.
Thanh âm non nớt vang lên , vừa trong trẻo lại vừa đáng yêu làm sao ! Liễm Diệm nhin không được bèn giật lấy Diệu Nhật từ trong tay phó phụ , mạnh mẽ ôm hôn hồi lâu , sau đó khẽ điểm điểm lên chiếc mũi nhỏ nói :

.
Nhật nhi , ba tiểu tử các người làm cha sợ muốn chết !

Hạo Nguyệt cùng Thần Tinh thấy cha ôm ca ca , bèn bắt chước vỗ vỗ bàn tay nhỏ xíu , dẫu môi lên tiếng :

.

Đa đa , ôm !

.

Liễm Diệm bèn dùng tay còn lại ôm lấy Hạo Nguyệt , rồi tiếp tục màn hôn hít ban nãy , Ứng Nhược Thiên cũng đem Thần Tinh bồng lên , đưa tay khẽ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn , ôn nhu nói :

.

Tinh nhi cũng dọa phụ thân sợ muốn chết !

.

Diệu Nhật thấy Ứng Nhược Thiên ôm đệ đệ , bèn giơ cánh tay bé xíu ra , ý muốn Ứng Nhược Thiên ôm hẳn . Ứng Nhược Thiên đành phải đón lấy Diệu Nhật từ trong lòng Liễm Diệm , mỗi tay ôm một bảo bảo , hai cái bảo bảo liền không ngừng cười vui vẻ .

.

Không ngờ Hạo Nguyệt vừa thấy ca ca cùng đệ đệ đều được phụ thân xinh đẹp ôm ấp , nhất thời ủy khuất nhìn lên người đang ôm mình , rồi lại nhìn sang người ôm Diệu Nhật cùng Thần Tinh , miệng khẽ mím lại , oa một tiếng liền khóc âm lên .

.

Liễm Diệm vội vàng dỗ dành :

.

Bảo bối ngoan của ta a !

.

Có điều Hạo Nguyệt chỉ giương mắt nhìn về phía Ứng Nhược Thiên rồi khóc to hơn ! Ứng Nhược Thiên không còn cách nào khác bèn giao Diệu Nhật cho Liễm Diệm ôm rồi đón lấy Hạo Nguyệt . Quả nhiên , Hạo Nguyệt ngừng khóc ! Khuôn mặt bé xíu vẫn còn chưa khô nước mắt , thế nhưng bảo bảo nọ vừa đưa tay sờ lên mặt Ứng Nhược Thiên thì lại nhoẻn miệng cười .

.

Chính là Diệu Nhật cũng mặc kệ , liền lớn tiếng khóc thét lên , Ứng Nhược Thiên cảm thấy thật là đau đầu , ba tiểu bảo bảo này phải do chính mình ở bên , phải do chính mình ôm ấp mới hài lòng ! Không còn cách nào , Ứng Nhược Thiên bèn cười khổ , ý bảo Liễm Diệm đem Diệu Nhật giao cho mình nốt . Sau đó bèn ngồi xuống , đem ba tiểu hài tử ôm vào lòng , ba cái oa nhi mặc dù khó chịu vì chật chội , nhưng mà có thể được ở trong lòng phụ thân xinh đẹp nên vô cùng cao hứng , một đám bèn khanh khách vui vẻ cười rộ lên !

.

Liễm Diệm nhất thời giận đến mức bốc khói , ba tên tiểu bại hoại này , bình thường đều do một tay ta chăm sóc thay tã cực khổ , mỗi lần Thiên ca ca đi vắng liền ôm lấy ta không buông , thế nhưng chỉ cần Thiên ca ca vừa xuất hiện , bọn hắn lập tức bám riết lấy Thiên ca ca , ô thật là muốn người ta tức chết đây mà !

.

Thấy bộ dạng âm ức của Liễm Diệm , Ứng Nhược Thiên nhin không được bèn khẽ cười :

.

Diệm , đệ đừng chấp nhất với bảo bảo chứ !

.

Liễm Diệm dẫu môi , giận dữ trách cứ :

.
Ba cái tiểu hồn dẫn này , vừa có nương liền quên mất phụ thân là ta đây .

.
Mặt Ứng Nhược Thiên chợt ửng hồng , mắng lại người kia không thương tiếc :

.
Bọn chúng là hồn dẫn , còn không phải có tên hồn dẫn như ngươi là cha hay sao ? Ai đời lại có người mắng nhi tử của mình như vậy !

.
Liễm Diễm vẽ mặt ủy khuất bỏ nhào về phía Ứng Nhược Thiên , chỉ có thể tựa đầu trên vai người nọ , người ta vốn là muốn bỏ nhào vào lòng Thiên ca ca cơ , có điều bây giờ Thiên ca ca bị ba tên tiểu quỷ bám riết lấy mất rồi . Ô hảo ghen tị a ! Bèn dẫu môi làm nũng :

.
Thiên ca ca ta cũng muốn được huynh ôm ! – Nói xong lập tức vòng tay ôm ghì lấy chiếc eo thon mảnh của người nọ , không ngừng dùng thân cọ sát lên người Ứng Nhược Thiên .

.
Phó phụ cùng Dương quản gia đứng một bên cố gắng nín cười , giả vờ như không thấy gì hết . Ứng Nhược Thiên cảm thấy xấu hổ bèn lên tiếng an ủi :

.
Hảo hảo ! Chút nữa sẽ tới lượt ngươi mà !

.
Ứng Nhược Thiên cảm thấy bất đắc dĩ bèn hơi nhíu nhíu mày , trầm nghĩ :”Tiểu hỏa Diễm Nhi thật là ! Ai ! Bản Cốc chủ rốt cuộc là đang nuôi ba hay là bốn cái hài tử đây a !” [chết cười =))]

.
Trong lúc Liễm Diễm một nhà năm người đang ở Hàn Sơn biệt uyển hạnh phúc đầm ấm , thì đám vô lâm quần hào trên Lạc Hoa Nhai lại vô cùng thê thảm . Mặc dù đã cày nát Lạc Hoa cung kia đến ba tấc đất , vẫn là không tìm thấy mật đạo dẫn đến nơi giam giữ đệ tử các môn phái , một đám nhất thời sợ đến mức mặt trắng bệch cả ra .

.
Phải làm sao bây giờ đây a , đã ba ngày trôi qua rồi mà vẫn không tìm thấy mật đạo !

.
Đúng vậy a , làm sao bây giờ đây , đã qua ba ngày rồi mà vẫn chưa tìm thấy , nhi tử của ta sẽ không chết vì đói đi ! – Một vị nữ hiệp vừa dứt lời liền khóc sụt sụt không thôi .

.
Mọi người mau mau nghĩ cách khác đi !

.
Làm gì còn cách nào nữa a ? Hai bên vách núi cách nhau xa như vậy , ngay cả khi chúng ta không trúng thứ Nhuyễn cốt tán chết giẫm nọ , căn bản khinh công cũng không đủ để vượt sang bên kia !

.
Cả đám nhất thời ta nhìn người người nhìn ta , cả trăm con mắt nhìn nhau , vẫn là không nghĩ ra bất cứ biện pháp khả thi nào , đột nhiên một người vỗ đùi chát một cái , nói :

.
Đúng rồi ! Chúng ta tuy không thể phi thân qua đó , nhưng có người lại làm được a

.
Lão huynh , thực sự có người khinh công lợi hại như vậy sao ?

.
Vị huynh đài này , chẳng lẽ ngươi lại quên mất U Minh cốc Ứng cốc chủ cùng vị thiếu niên đi cạnh hay sao ? Khinh công hai người đó quả thực xuất quỷ nhập thần , ta nghĩ họ nhất định có thể phi thân sang vách núi bên kia a !

.
Mọi người lập tức nhớ lại mấy ngày trước lúc hai người họ thi triển tuyệt đỉnh khinh công , trong lòng chợt tràn ngập hy vọng .

.
Các vị , vậy chúng ta đi thỉnh Ứng cốc chủ tới ngay bây giờ đi !

.
Nhưng lần trước chúng ta lỡ đắc tội với người ta , bây giờ lại đi cầu người đến giúp chỉ sợ người ta không chịu nể mặt ! – Có kẻ chợt nhớ lại hôm nọ vì giải được mà chỉ trích Liễm Diệm không thôi , vẻ mặt lo lắng nói .

.
Hay là vậy đi , nếu Ứng cốc chủ đáp ứng việc cứu người , chúng ta liền tôn hấn làm võ lâm minh chủ , các vị thấy thế nào ? – Một kẻ đột nhiên đề nghị .

.
Mọi người nghe xong liền nhao nhao đồng ý , rồi cả đám kéo nhau cầm đầu chạy thẳng tới Hàn Sơn biệt uyển .

.
[Tại hậu viện của Hàn Sơn biệt uyển]

.
Liễm Âm cười khoái mã từ kinh thành đến , cũng không thèm nghỉ ngơi sơ tẩu , mặt mày lấm lem cứ thế mà vội vã chạy vào , thuận tay ôm lấy Diệm Nhật hôn lấy hôn để :

.
Bảo bối của ta a , ngươi làm Nhị thúc sợ muốn chết !

.
Liễm Âm vừa buông Diệm Nhật liền bế Hạo Nguyệt Thần Tinh lên một phen ôm hôn tới tấp , làm cho ba cái bảo bối cười khanh khách không thôi , ba cái miệng nhỏ lú lo cất tiếng gọi :”Thúc thúc !” . Liễm Âm kinh hỉ nhìn sang Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên đang đứng một bên mỉm cười mà nói :

.
Diệm Nhi , các bảo bối biết nói rồi này !

.
Liễm Diệm khê đảo mắt , bày ra bộ dáng châm chọc đáp lại :

Nhị ca , các bảo bảo đều đã một tuổi rưỡi rồi , nếu còn chưa biết nói thì chính là ngốc tử a !

.

Liễm Âm ngưng ngừng gãi gãi đầu cười trừ :

.

Ha ha , đúng thế đúng thế , các bảo bảo thông minh như vậy , biết nói sớm cũng không phải chuyện lạ ! – Nói xong nhin không được lại tiếp tục đùa giỡn chọc cho các bảo bảo cất tiếng gọi mình .

.

Các bảo bảo cũng liên tục gọi thúc thúc không thôi , khiến Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên trông thấy đành bất đắc dĩ cười cười , thôi thì cứ để cho bốn thúc cháu bọn họ tiếp tục tự biên tự diễn vậy !

.

Đương lúc vui vẻ thì thuộc hạ hồi báo trước cửa có một đám võ lâm nhân sĩ muốn cầu kiến Cốc chủ , Liễm Diễm cho rằng những người nọ là đến đòi giải được , liền sai người đi lấy giải được đã luyện trong phòng hai ngày nay , sau đó mới theo Ứng Nhược Thiên ra ngoài tiền viện .

.

Trước cửa Hàn Sơn biệt uyển có rất nhiều quan binh xếp hàng chỉnh tề hai bên đại môn khiến đám võ lâm nhân sĩ đang đứng chờ cảm thấy vô cùng khó hiểu :

.

Uy , Hàn Sơn biệt uyển như thế nào lại bị quan binh bao vây a ?

.

Đừng nói là Ứng cốc chủ lỡ gây thù chuốc oán với triều đình nga !

.

Tên phó dịch gác cửa thấy đám kia đoán mò bậy bạ bèn liếc mắt tỏ vẻ khinh thường , sau đó hất hàm nói :

.

Các người nói càn cái gì đó ? Tất cả quan binh ở đây đều là đến để bảo hộ Diễm Vương gia cùng ba tiểu Quận Vương của bọn ta ! Hừ !

.

Diễm Vương gia ? – Một tên võ lâm nhân sĩ ngạc nhiên hỏi lại .

.

Tên phó dịch còn tưởng rằng kẻ nọ đang chế nhạo giọng địa phương của hắn , nên chỉ đơn giản tựa đầu vào cửa , không thèm trả lời .

.

Diễm vương gia ? Chẳng lẽ hồng y nhân kia chính là Diễm Vương gia khiến vua dân đều phải khiếp sợ ? – Kẻ tự xưng là Bách Hiểu Sanh kinh ngạc hỏi .

.

Bách Hiểu Sanh , chẳng lẽ trên đời này có Diễm vương thực sao ?

.

Chuyện lớn như vậy mà các người cũng không biết sao ? – Bách Hiểu Sanh rốt cục cũng tìm lại được chút tự tôn , vừa đắc ý vuốt râu vừa “xóa mù” cho bọn kia – Người được mệnh danh là Diễm vương kỳ thực chính là Diễm Vương gia – thân đệ của đương kim Thánh Thượng , là một nhân vật khó lường , chẳng những võ công cao cường mà lại còn “trên thông thiên văn dưới tường địa lý” . Nghe nói cách đây không lâu Thánh

Thượng mắc phải quái bệnh , tất cả ngự y trong cung đều phải lắc đầu chịu thua , thế nhưng Diêm Vương gia vừa đến thì Thánh Thượng lập tức khỏi bệnh ! Sau đó Diêm Vương gia còn tra ra được bệnh của Thánh Thượng nguyên lai là do quốc cữu cùng nưng nưng trong cung trù ếm . Diêm Vương gia chẳng những phá tan được bùa chú , mà còn dùng pháp lực trừng trị kẻ hạ chú nữa . Nghe đồn kết cục của họ thực sự rất thảm khốc a !

.

Thấy đám kia nghe chăm chú đến ngây ngẩn cả người , Bách Hiểu Sanh càng thêm đắc ý :

.

Cũng có tin đồn rằng vị Diêm Vương gia này chính là hóa thân của Diêm Vương gia ở nhân gian , những ai làm chuyện xấu đều không thoát khỏi pháp nhãn của ngài , bọn quan lại ở kinh thành vì vậy mà mỗi ngày đều sống trong nơm nớp lo sợ , không dám ăn hối lộ như trước nữa .

.

Hóa thân của Diêm Vương gia ư ?

.

Thấy vẻ mặt hồ nghi của quần hào , Bách Hiểu Sanh bỗng cảm thấy thực nhục nhã , bèn phát tay mà rằng :

.

Ngay cả lời của Bách Hiểu Sanh ta mà các người cũng không tin à ? Thật nực cười ! Chẳng phải thân thủ của Diêm Vương gia các người đều đã thấy qua sao ? Liệu một phạm nhân có thể có được thân thủ cao như vậy không ? Hơn nữa , chẳng phải tên Tiết Thần Y hôm nọ đã khẳng định Ứng Nhược Thiên là người sinh ra ba cái hài tử sao ? Các người ngẫm lại đi , có phải là ba cái bảo bảo kia trông rất giống Diêm Vương gia không ? Cho nên ba cái bảo bảo kia nhất định là nhi tử của Ứng Nhược Thiên cùng Diêm Vương gia rồi . Nếu như Diêm Vương gia thực sự là phạm nhân , thì làm sao có thể khiến cho nam nhân sinh hài tử được ?

.

Mọi người ngẫm lại thì thấy quả thực không sai nga ! Cả đám không khỏi gật đầu lia lịa , trong lòng đã tin tưởng đến bảy tám phần .

.

Đột nhiên Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên mở cửa bước ra , Liễm Diệm thanh âm lạnh lùng nói :

.

Các vị , đây là giải dược của các người , mau cầm lấy đi !

.

Đám người nọ vừa biết chuyện lập tức sinh lòng kính phục Liễm Diệm , lúc bấy giờ lại thấy hồng y thiếu niên mặt lạnh như băng tựa như tiên nhân hạ phàm thì cả người không khỏi run lên , nhất loạt quỳ rạp xuống đất , miệng đồng thanh hô to :

.

Xin bái kiến Diêm Vương gia !

.

Ứng Nhược Thiên có chút kinh ngạc nhìn đám người đang quỳ trước mặt , thầm nghĩ :” A ? Đám người kia bị làm sao vậy ? Sao đột nhiên lại cung kính với Tiểu hỏa Diệm nhi như thế a ?” Đăng bởi: admin

34. Chương 34: Từ Diệm Vương Thành Diêm Vương – 13

CHƯƠNG 33: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIÊM VƯƠNG – 13

Liễm Diệm vốn có ác cảm với đám người trước mặt , lúc bấy giờ thấy họ cung kính như vậy nên cảm thấy có chút ngượng , bèn khoát tay nói :

.

Tất cả đều đứng lên đi , ở đây cũng chẳng phải triều đình , không cần câu nệ lễ tiết !

.

Đám võ lâm nhân sĩ đồng loạt đứng dậy , người nhìn ta , ta nhìn người cả nửa ngày , rốt cục cũng có người lấy hết dũng khí nói :

.

Bẩm Diệm Vương gia , Ứng Cốc chủ , bọn ta lần này đến đây không chỉ vì giải được mà còn có một thỉnh cầu nho nhỏ , mong nhị vị hãy thông cảm mà đáp ứng bọn ta lần này đi a .

.

Người nọ vừa dứt lời liền quỳ sụp xuống đất , mọi người thấy thế cũng nhất nhất quỳ theo .

.

Liễm Diệm trầm nghĩ :” Chẳng trách tại sao lại đối ta cung kính như vậy , hừ , nguyên lai là muốn nhờ vả a !” . Hắn đang tính mở miệng từ chối thì bị Ứng Nhược Thiên nhéo nhẹ một cái , bèn trầm mặc không nói .

.

Chư vị , đều đứng lên cả đi , có chuyện gì cứ việc nói thẳng , nếu như chúng ta có thể giúp được nhất định sẽ giúp ! – Ứng Nhược Thiên điềm nhiên đáp lại .

.

Đám võ lâm nhân sĩ lập tức hớn hở ra mặt , vội vàng đem chuyện bọn họ tìm không ra mật đạo rồi chuyện không thể phi thân sang vách núi đối diện để cứu người một hơi kể ra tất tần tật .

.

Ứng Nhược Thiên nghe xong nhất thời trầm ngâm , thấy xung quanh toàn những ánh mắt đầy trông chờ , trầm nghĩ :”Đây cũng không phải việc gì quá khó , với khinh công của ta cùng Diệm nhất định có thể sang bên kia , hơn nữa nếu lần này giúp cho bọn họ , bọn họ cư nhiên sẽ nợ chúng ta một cái đại ân tình , sau này nếu có hành tẩu giang hồ cũng sẽ bớt đi không ít phiền toái a .” Vì thế nên ung dung nói :

.

Các vị yên tâm , lần này chúng ta nhất định sẽ giúp , đợi sau khi các vị dùng xong giải được rồi xuất phát cũng chẳng muộn !

.

Dứt lời liền sai người đem giải được tới , phát cho mỗi người một viên .

.

Đám võ lâm nhân sĩ dùng xong giải được , bèn hướng ánh mắt khẩn thiết về phía hai người kia , ý muốn họ đi cứu người ngay lập tức . Liễm Âm ở sau hoa viên nhận được thông báo lập tức chạy ngay đến tiền viện , hẳn vì lo lắng Liễm Diệm cùng Ứng Nhược Thiên sẽ xảy ra chuyện nên nhất quyết đòi theo cho bằng được .

.

Thế là trên đường xuất hiện một đám võ lâm nhân sĩ cùng một đội quan binh tất tả chạy về phía Lạc Hoa Nhai . Vài canh giờ sau bọn họ rốt cục cũng đến nơi , Liễm Âm nhác thấy hai vách núi cách nhau hơn thập trượng liền kinh hãi không thôi , vội vàng kéo tay Liễm Diễm nói :

.

Diễm Nhi , vách núi này quá nguy hiểm , Nhị ca không cho phép người đi !

.

Đám quần hào nghe xong như bị tạt một xô nước lạnh vào mặt , nhưng không dám hó hé nửa lời , ai bảo người ta là đương triều Lục vương gia có quyền thế nhất hiện nay chứ ! Liễm Diễm bèn vỗ vỗ vai Liễm Âm đáp :

.

Nhị ca , đệ sẽ không sao đâu !

.

Dứt lời liền tiến về phía Ứng Nhược Thiên , ôn nhu cười nói :

.

Thiên ca ca , huynh cứ việc đứng đây chờ đi , để một mình ta qua đó là được rồi !

.

Diễm , đệ vừa nói cái quái gì vậy hả ? – Ứng Nhược Thiên sáng giọng – Cả hai chúng ta phải cùng nhau sang bên kia !

.

Thiên ca ca , hai vách này núi cách nhau quá xa , bây giờ ta mang một sợi dây thừng phi thân sang đó trước , đợi ta cột nó vào gốc cây kia rồi huynh hãy sang có được không ?

.

Vậy để ta đi trước mắc dây !

.

Ứng Nhược Thiên vội đáp , đang xoay người chuẩn bị lấy sợi thừng thì đã bị Liễm Diễm nhanh tay chế trụ huyết đạo . Ứng Nhược Thiên cả người không cử động được bèn hét toáng lên :

.

Diễm , đệ còn không mau giải huyết đạo cho ta !

.

Liễm Diễm khẽ hôn lên mặt người kia một cái , dịu dàng đáp :

Thiên ca ca , huynh nghe lời ta lần này đi , ngoan ngoãn ở lại đây chờ ta a !

.

Nói xong liền cầm lấy dây thừng , hướng về phía Liễm Âm dặn dò :

.

Nhị ca , phiền huynh hảo hảo chiếu cố Thiên ca ca , ta sẽ quay về ngay a !

.

Liễm Âm vốn muốn lên tiếng ngăn cản nhưng có cái gì đó nghẹn trong họng , thành ra chỉ im lặng gật đầu .

.

Liễm Diễm chọn một gốc lão phong trên vách núi rồi buộc một đầu dây thừng vào , sau đó nắm chặt đầu còn lại xoay người về phía Ứng Nhược Thiên cười nói :

.

Thiên ca ca , huynh ngoan ngoãn ở đây chờ ta nga

.

Dứt lời , hồng y thiếu niên nhẹ nhàng lướt đi , chân khẽ điểm lên vách núi liền đi xa đến mấy trượng , tựa như tiên nhân đang khiêu vũ trong không trung , sợi thừng cũng theo đó mà chao lượn không ngừng . Đột nhiên thân ảnh ấy bắt đầu sa xuống vực sâu khiến mọi người một phen kinh hoàng , Ứng Nhược Thiên khẩn trương đến mức mồ hôi túa ra ướt cả lòng bàn tay , thầm nghĩ :” Tiểu hỏa Diễm Nhi , tất cả đều là tại ta , là ta đã đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ , lỡ như xảy ra chuyện gì , ta , ta cũng không thiết sống nữa !” . Đôi mắt người nọ đã bắt đầu đỏ lên .

.

.

=====

.

.

Mọi người vẫn chưa hết hốt hoảng thì thấy sợi thừng Liễm Diễm mang theo đột nhiên trở nên thẳng tắp hết như một cây trường côn , Liễm Diễm khẽ điểm chân lên ấy lập tức bay xa hơn thập trượng , hoàn toàn hảo hảo đáp xuống vách núi đối diện .

.

Ai ai chứng kiến cảnh tượng trên cũng đều trợn mắt há mồm , làm sao có thể như vậy được ? Nguyên lai là Liễm Diễm đã đem nội lực truyền vào dây thừng , biến nó thành một cây trường côn , kỳ diệu nhất chính là người nọ sau đó vẫn có thể điểm nhẹ lên nó lấy đà vượt qua bên kia . Theo lý mà nói , lẽ ra nếu tập trung nội lực truyền vào dây thừng thì chân khí sẽ cạn kiệt , cả người nhất định sẽ rơi xuống Huyền Nhai , càng không có khả năng mượn đà sợi thừng để phi thân sang bên kia .

.

Quả thật là thần hồ kỳ kỳ a ! Diễm Vương gia chắc chắn là hóa thân của Diễm vương gia ở nhân gian rồi không còn bàn cãi gì nữa ! Mọi người lúc này đây đã hoàn toàn tin tưởng những lời kia của Bách Hiểu Sanh

.

.

Liễm Diễm sau khi hạ cánh an toàn lập tức đi khắp nơi tìm con tin của các môn phái , rút cục cũng phát hiện một cái sơn động ở lưng chừng núi , động khẩu cũng khá rộng nên nhờ ánh mặt trời , Liễm Diễm có thể dễ dàng thấy hơn mười người đang nằm la liệt dưới đất , không một cử động .

.

Liễm Diễm vẫn như cũ đứng tại động khẩu , lớn tiếng hỏi vọng vào trong :

.

Uy , ta tới đây là để cứu người ! Các ngươi vẫn còn sống đấy chứ ?

.

Đừng , đừng vào đây , động khẩu có độc ! – Một giọng cảnh báo yếu ớt vang lên .

.

Liễm Diễm thấy họ vẫn còn sống liền đi thẳng vào trong động khiến bao nhiêu cặp mắt kinh ngạc cùng bao nhiêu cái miệng há hốc đổ dồn hết lên người y . Nghiêm Thiên Vũ của Thiên Kiếm môn nhắc thấy Liễm

Diệm lập tức nhận ra hồng y thiếu niên đi cạnh Ứng Nhược Thiên ngày ấy , bèn cố chống đỡ thân thể suy nhược , chỉ vào Liễm Diệm yếu ớt hỏi :

.

Người , người tại sao không có trúng độc ?

.

Liễm Diệm không buồn đáp trả , đưa tay chỉ về phía động khẩu , thanh âm lạnh lùng nói :

.

Đều theo ta ra ngoài cả đi , một khi đến đỉnh núi , ta sẽ lần lượt đưa các người sang vách núi đối diện !

.

Đám người nọ chần chừ không dám làm theo , nhớ lại mấy ngày trước có kẻ vọng tưởng muốn trốn thoát , ngờ đâu vừa đi đến động khẩu lập tức hét thảm một tiếng , sau đó ngã quỵ xuống , không ngừng đưa tay móc họng chính mình , cuối cùng tròng xuyên lỗ lạn mà chết , còn tử trạng thì cực kỳ khủng khiếp . Tiết Thần Y lúc sau đi vào , cười ha hả cảnh báo rằng cửa động có bố trí kịch độc , chỉ cần họ có can đảm thì cứ việc đào tẩu . Đám người nọ sớm đã bị dọa cho hồn bay phách lạc nên ngay cả nhúc nhích còn không dám huống chi là trốn chạy !

.

Thấy đám kia sợ hãi co rúm người nhất quyết không chịu ra ngoài , Liễm Diệm cực kỳ bức bối bèn tiện tay túm lấy một người xách ra khỏi động , người nọ sợ đến mức khóc thét không ngừng , còn mọi người ai nấy đều nhắm chặt mắt , không dám nhìn tử trạng thê thảm của nam nhân xấu số . Sau một lúc lâu họ không còn nghe thấy tiếng thét nữa liền mở mắt ra thì thấy người nọ đang đứng ngoài động khẩu ngơ ngác nhìn Liễm Diệm .

.

Liễm Diệm đã bắt đầu mất hết kiên nhẫn bèn gằn giọng đe dọa :

.

Các người rốt cuộc là có ra hay không , nếu như còn không mau ra đây , ta sẽ dẫn một mình hắc đi thôi , các người muốn chết mục xương ở đây thì cứ việc , ta không cần !

.

Dứt lời liền xoay người rời đi , đám người nọ thấy vậy lập tức quỳnh lên , không còn sợ cái gì gọi là kịch độc nữa , thậm chí : "Vừa rồi tên kia không có trúng độc , chắc là trước đó hồng y nhân kia đã hóa giải kịch độc rồi , chúng ta lập tức theo hắc đi khỏi đây mau !" . Thế là ta kéo người , người lôi hắc , một đám nối đuôi nhau xiêu xiêu vẹo vẹo ra khỏi động khẩu , nhất thời cảm thấy vui mừng khôn tả .

.

Cả đám vất vả lôi lôi kéo kéo nhau một hồi rốt cuộc cũng lên đến đỉnh núi , Liễm Diệm vớ đại một người kéo đến trước vách núi , người nọ nhìn sợi dây thừng treo lủng lẳng trên vực sâu thăm thẳm , trong lòng vẫn đang kinh ngạc không biết sẽ sang bên kia bằng cách nào thì đã thấy toàn thân lơ lửng giữa không trung , hắc sợ đến mức không ngừng gào to :

.

CỨU MẠNG A !!!

.

Người nọ vừa gào vừa khóc bù lu bù loa lại còn giãy dụa không ngừng , nhưng Liễm Diệm vẻ mặt vẫn thản nhiên xách hắc bay qua Huyền Nhai , vừa điểm chân lên sợi thừng vài cái đã đến nơi , liền tiện tay vứt cái thân thể sớm đã mềm oặt ra vì sợ sang một bên , sau đó phóng về phía Ứng Nhược Thiên đang tỏa ra hàn khí ngút trời , nhanh chóng giải huyết cho người nọ rồi ôn nhu cười nói :

.
Thiên ca ca , huynh đừng giận ta mà

.
Ứng Nhược Thiên vẫn tiếp tục mặt lạnh không thèm nhìn y , Liễm Diễm thấy vậy có chút sốt ruột bèn ôm chầm lấy người kia làm nũng :

.
Thiên ca ca , huynh đành lòng giận ta sao ?

.
Ứng Nhược Thiên bèn thở dài , vừa xoa nhẹ mặt y vừa đáp :

.
Diễm , đệ như thế nào lại một mình mạo hiểm như vậy , hại ta một phen hú vía !

.
Thiên ca ca , ta không sao cả , huynh yên tâm !

.
Dứt lời liền ôm eo Ứng Nhược Thiên thân mật cọ cọ hồi lâu . Mọi người thấy cảnh tượng trên ai nấy đều đỏ mặt tía tai bèn vội đảo mắt qua hướng khác . Nhưng rồi đám võ lâm nhân sĩ vẫn là nóng lòng muốn hai người nọ mau mau mang môn đệ của mình qua đây nên chuyển sang nhìn với ánh mắt đầy trông chờ , mong họ nhanh chóng kết thúc màn thân mật này mau mau một tí .

.
Ứng Nhược Thiên cũng ôm chặt lấy Liễm Diễm , ngược lên bỗng thấy hàng chục đôi mắt chờ mong đang nhìn mình thì mặt lập tức đỏ lên , vội đẩy nhẹ người kia ra , ôn nhu nói :

.
Diễm , giờ chúng ta qua đó đem những người kia sang đây đi !

.
Liễm Diễm vẫn còn chưa thỏa mãn lại bị đẩy ra đành miễn cưỡng đồng ý :

.
Được thôi !

.
Hai người một trước một sau , mượn đà dây thừng thì triển khinh công vượt sang vách núi đối diện , đám người nọ vốn đang phi thường sợ hãi nhưng thấy người nọ được Liễm Diễm mang qua bên kia bình an vô sự lập tức tranh nhau đi trước , một đám người xô kẻ đẩy còn miệng thì không ngừng quang quác :

.
Mang ta qua trước a , mang ta qua trước a !

.
Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên khẽ nhíu mày , đối những người này cảm thấy thực chán ghét , Liễm Diễm lại càng chán ghét ra mặt , liền thuận tay điểm huyết vài tên to mồm nhất , lãnh thanh nói :

.
Tranh cái gì mà tranh , chúng ta sớm muộn gì cũng đưa tất cả các người sang đó , cứ kiên nhẫn đợi đi !

Nghiêm Thiên Vũ cùng Phong Dật Dương vừa nhìn thấy Ứng Nhược Thiên liền kích động không thôi , nước mắt đã chảy dài hai bên má , mừng rỡ nói :

.

Cốc chủ , người , người quả nhiên đến cứu bọn ta !

.

Ứng Nhược Thiên nhìn sang Liễm Diễm sợ y mất hứng , mặt người kia quả nhiên xị xuống nên hắn đành lúng túng đáp :

.

Thiên Vũ , Dật Dương , giờ ta phải mang bọn họ qua trước , chốc nữa sẽ quay lại đón các người !

.

Hai người nọ vừa trông thấy hắn đã vui vẻ cực kỳ nên lập tức gạt đầu cái rụp .

.

Liễm Diễm cảm thấy như vừa ăn phải một thùng giấm chua , mặt lạnh nói :

.

Thiên ca ca , ta đi trước đây !

.

Nói xong liền tóm lấy một người phi thân sang bên kia . Ứng Nhược Thiên cũng vội xách lấy một người bay theo .

.

Hai người bay qua bay lại một hồi thì mang được hơn mười người , Ứng Nhược Thiên ẵm Nghiêm Thiên Vũ nhẹ nhàng đáp xuống , chậm rãi dìu hắn đứng dậy , vừa buông tay ra thì chân hắn lập tức mềm nhũn , cả người sắp ngã đến nơi . Ứng Nhược Thiên vội vàng đưa tay đỡ lấy , Nghiêm Thiên Vũ thuận thế ngã vào lòng người nọ rồi bám lấy khóc lóc không thôi . Ứng Nhược Thiên bèn thở dài , vỗ nhẹ lưng hắn nói :

.

Thiên Vũ à , đừng như vậy !

.

Nghiêm Thiên Vũ ngẩng đầu , gương đôi mắt đẫm lệ nhìn chằm chằm nam nhân từng cùng mình triền miên vô số lần trước mặt , nhẹ nhàng ôm lấy cổ rồi đặt lên môi người nọ một nụ hôn . Cả người Ứng Nhược Thiên chợt đông cứng lại , vội vàng đẩy người kia ra . Đằng sau hắn bỗng vang lên một tiếng gọi rất nhỏ nhưng lại tràn ngập bi thương :

.

Thiên ca ca ...

.

Liễm Diễm vội vã quay đi , nhún người một cái đã đi xa hơn thập trượng , Ứng Nhược Thiên thấy vậy bèn gấp rút thi triển khinh công đuổi theo . Mọi người xung quanh vẫn còn đang ngó ra không biết nguyên do vì sao Ứng Nhược Thiên cùng Diễm Vương gia vừa cứu người xong không nói một tiếng liền bỏ đi còn Nghiêm Thiên Vũ thì ngồi bệt dưới đất lệ tuôn không ngừng , thần sắc buồn bã đau thương . Liễm Âm lắc đầu thở dài rồi phân phó đám quan binh rời khỏi Lạc Hoa Nhai .

thần hồ kỳ kỳ : “Dùng để miêu tả tài nghệ hoặc thủ pháp thập phần cao minh” [Baidu ca ca]

.

tràng xuyên đồ lạn : “Ruột thủng bụng thối” [QT ca ca] , nói chung là nội tạng thối rữa mà chết [Bạch Tiểu Thiên]

.

tử trạng :

.

. Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Từ Diễm Vương Thành Diễm Vương – 14

CHƯƠNG 34: TỪ DIỆM VƯƠNG THÀNH DIỆM VƯƠNG – 14

Liễm Diễm cầm đầu lao như điên về phía Hàn Sơn biệt uyển rồi xông thẳng vào sương phòng , sau đó ngồi bệt xuống đất , đầu gục trên giường ủy khuất thầm nghĩ :” Ô ô ô ! Thiên ca ca của ta cứ nhiên lại đi hôn cái tên Nghiêm Thiên Vũ ! Huynh ấy nhất định là vẫn còn nhớ đến nam sủng kia , đúng rồi , lúc nào cũng là huynh ấy khuất dưới thân ta , cho nên ắt hẳn là không cam lòng a !” . Hẳn càng nghĩ càng thấy thương tâm , lệ cũng vì thế mà bất giác tuôn không ngừng .

.

Đột nhiên cảm thấy có một vòng tay ấm áp bao lấy, Liễm Diễm xoay đầu lại liền bắt gặp Ứng Nhược Thiên đang ôn nhu ôm lấy hắn , ánh mắt đầy nhu tình đang dịu dàng quan sát hắn khiến tim hắn chợt nhói lên , bèn nhỏ giọng :

.

Thiên ca ca , huynh chính là chê ta không thể ở phía dưới hầu hạ huynh , cho nên , cho nên huynh mới muốn quay lại với Nghiêm công tử nọ có phải không ?

.

Ứng Nhược Thiên khẽ nhún mày , trầm mặc :” Tiểu hỏa Diễm Nhi này , không ngờ lại có suy nghĩ ngốc nghếch như vậy , hừ , chỉ giỏi làm ầm cả lên !” . Bèn cúi đầu khẽ hôn lên mặt người nọ , ôn nhu nói :

.

Tiểu ngốc tử , đệ nói ẩu tả cái gì vậy hả , Ứng Nhược Thiên ta cả đời này chỉ yêu một mình Tiểu hỏa Diễm Nhi của ta thôi , tuyệt đối không nghĩ đến bất kỳ ai khác !

.

Một hơi đem tâm tình ra bày tỏ hết , mặt cũng vì vậy mà đỏ ửng lên .

.

Liễm Diễm kinh hỉ lập tức lao vào lòng Ứng Nhược Thiên , cả người cứ thế dán chặt vào thân thể người nọ , hai tay vòng qua chiếc eo thon mảnh không ngừng vuốt ve , dịu dàng đáp :

.

Thiên ca ca , trong lòng ta cũng chỉ có mỗi mình Thiên ca ca , sẽ không có bất cứ người nào khác !

.

Ứng Nhược Thiên xoa xoa đầu người nọ , ôn nhu nói :

.

Diễm , vừa rồi lúc Thiên Vũ hôn ta , ta không có đề phòng nên không kịp đẩy ra , đệ đừng hiểu lầm , lần sau không cho đệ vô duyên vô cớ ghen tị như vậy nữa nghe chưa ?

.

Thiên ca ca , ta , ta chẳng qua luôn tự hỏi , huynh ở cạnh ta , có phải hay không cảm thấy vô cùng ủy khuất ? Cho nên lúc này chứng kiến cảnh huynh hôn Nghiêm công tử kia , ta liền cảm thấy thập phần đau đớn .
- Vừa dứt lời thì mắt đã rơm rớm lệ .

.

Ứng Nhược Thiên biết người nọ vẫn còn khổ sở vì chuyện không thể ở phía hầu hạ mình nên trong lòng hối hận không thôi , sớm biết vậy thì ngày ấy y đã không đưa ra đề xuất muốn ở phía trên , khiến cho người nọ trong lòng vướng phải khúc mắc , chẳng trách lúc này đây lại có phản ứng mãnh liệt như vậy .

.

Ứng Nhược Thiên bèn ôn nhu nâng khuôn mặt đầm lệ của Liễm Diễm lên , nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt hấn , khẽ mút cạn những giọt nước mắt còn đọng trên ấy rồi nghiêm túc nói :

.

Tiểu hỏa Diễm nhi , ta chỉ nói một lần , đệ nghe cho rõ ! Ta , Ứng Nhược Thiên , đời này kiếp này cam nguyện làm thê tử của Hiên Viên Liễm Diễm , ta tuyệt đối không ủy khuất , cả đời này nguyện chỉ yêu một người là Tiểu hỏa Diễm nhi mà thôi !

.

Liễm Diễm kích động ôm chầm lấy Ứng Nhược Thiên không ngớt gọi :” Thiên ca ca , Thiên ca ca !” . Sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào đang hé nở , ra sức mút vào thứ chất lỏng ngọt ngào kia , hấn hấn lúc này đây không thể lập tức đem hết thủy của người kia dung nhập vào chính mình .

.

Ứng Nhược Thiên bị hôn đến hô hấp đều khó khăn , cả người mềm nhũn tựa vào lòng người kia , chiếc lưỡi thành thực nọ liên tục kích thích lợi răng nhạy cảm của y , quấn lấy đầu lưỡi y đùa bỡn hồi lâu , còn không ngừng mút vào dịch thể từ miệng y ...

.

.

.

.

.

.

Liễm Diễm thành thực di chuyển đầu lưỡi trên đôi môi quyến rũ nọ , sau đó nhẹ nhàng lướt qua chiếc cổ gọi cảm rồi lại trượt xuống yết hầu của người kia , liếm mút không ngừng khiến Ứng Nhược Thiên phát ra những tiếng ngâm khe khẽ :

.

Diễm ... A ... Hảo ngứa a ...

.

Hai tay Liễm Diễm cũng không yên vị mà bắt đầu tấn công y phục của Ứng Nhược Thiên , lộ ra bờ vai gợi cảm , nổi bật lên là làn da trắng mịn như ngọc trai tựa hồ đang mời gọi người trước mặt thưởng thức . Người nọ liền hướng phía vai Ứng Nhược Thiên khẽ cắn một cái , một trận khoái cảm lập tức truyền từ vai xuống dưới dọc vụng , khiến y nhin không được phát ra một tiếng ngâm khe .

.

Liễm Diễm chậm rãi cởi bỏ y phục Ứng Nhược Thiên , cúi đến đâu liền hôn đến đó , đầu lưỡi khẽ lướt qua hai tiểu quả màu anh đào trên ngực , nhẹ nhàng trượt xuống nơi tư mật rậm rạp giữa hai chân , chiếc lưỡi linh hoạt không ngừng liếm mút xung quanh , tựa hồ đang chơi đùa , sau đó mới liếm đến ngọc trụ đang

đứng sừng sững này giờ , chậm rãi đi từ gốc lên , đầu lưỡi thỉnh thoảng dùng sức liếm mạnh , khiến cho chủ nhân của ngọc trụ rên rỉ không thôi .

.

Ngọc trụ nọ bị kích thích liền run rẩy không ngừng , tựa hồ muốn cầu xin chiếc lưỡi âu yếm nhiều hơn chút nữa , tất nhiên chiếc lưỡi cũng không từ chối thỉnh cầu kia , lập tức trượt đến đỉnh ngọc trụ , nhẹ nhàng liếm lấy lỗ nhỏ đang rơi lệ , đầu lưỡi ôn nhu tiến vào , rút ra khiến ngọc trụ nọ càng thêm run rẩy , chủ nhân của nó cũng không ngừng thở gấp , đưa tay chỉ muốn tự giải quyết dục vọng đã sớm trướng đến mức phát đau kia .

.

Liễm Diễm lập tức đem tay người kia ấn trên giường , cười tà nói :

.

Thiên ca ca , đừng nóng vội ! Để ta giúp huynh !

.

Dứt lời liền há miệng ngậm lấy ngọc trụ thẳng tắp nọ , nhẹ nhàng di chuyển từ gốc đến ngọn , Ứng Nhược Thiên cảm nhận hạ thể mình được khoang miệng mềm ẩm bao trọn lấy , từng đợt mát vào , chiếc lưỡi tinh nghịch thỉnh thoảng lại bất ngờ khuấy động lỗ nhỏ kia , khiến từng trận khoái cảm ập đến kích thích dục vọng đã cương cứng của y , y nhịn không được bèn cong người về phía trước để dục vọng càng tiến vào sâu hơn . Liễm Diễm cảm thấy yết hầu mình cơ hồ muốn vỡ ra , nhưng trong lòng lại dị thường thỏa mãn , liên tục nhả ra mát vào , trong khi đó một tay hướng phía đóa phấn hồng điểm lệ dưới kia thâm nhập , nhẹ nhàng vuốt ve nội bích nhạy cảm của người nọ .

.

Ứng Nhược Thiên cảm thấy trong đầu là một khoảng hư không , sau đó phát ra một tiếng ngâm khoái lạc , liền bắn ra một trận dịch thể , Liễm Diễm bị sặc ho nhẹ vài tiếng , đành luyến tiếc nhả ra , đem tất cả dịch thể của người kia một hơi nuốt vào , sau đó dùng lưỡi ôn nhu liếm sạch ngọc trụ kia , đầu lưỡi khẽ lướt đến hai khóa tiểu cầu nọ , nhẹ nhàng liếm lấy , rồi đem một viên ngậm vào trong miệng , hút vào , rồi lại nhẹ nhàng nhả ra , đùa bỡn liên tục khiến cho chủ nhân của tiểu cầu phải rên rỉ không thôi .

.

Xuôi theo khe nhỏ giữa hai quả tiểu cầu nọ , chiếc lưỡi cuối cùng cũng lướt đến tiểu động phấn nộn , đầu lưỡi thành thực bắt đầu thăm dò động khẩu , tiếp đến nhẹ nhàng liếm lấy nội bích non mềm , rồi liên tục đưa đẩy khuấy động bên trong tiểu huyết . Từng đợt khoái cảm vô pháp chế ngự từ hậu đình truyền đến khiến dục vọng vừa mới phóng thích lại mạnh mẽ đứng dậy , Ứng Nhược Thiên bị dục vọng mãnh liệt bức bách liền không ngừng vận vẹo cơ thể , miệng không ngừng cầu xin :

.

Diễm ... Ta muốn ... Diễm ... Ta muốn ...

.

Liễm Diễm lấy từ trong y phục ra một lọ thuốc mỡ , quẹt lấy một ít , ngón tay ôn nhu tiến vào tiểu động phấn nộn kiểu điểm kia , đồng thời cất tiếng an ủi :

.

Đừng gấp , Thiên ca ca , cố đợi chút nữa , chờ để thụ thương !

.

Bèn kiên nhẫn mà khuếch trương tiểu động sát chặt nọ , một ngón tay , rồi đến hai ngón , thành thạo tiến vào từng góc ngách của mật động , thì thoảng lại hướng phía điểm mẫn cảm nhất của y mà khuấy động , Ứng Nhược Thiên bị dục vọng tra tấn đến mức rơi lệ , yếu ớt rên rỉ :

.
Diệm ! Mau lên , ta muốn !

.
Liễm Diệm lập tức xé bỏ y phục trên người , quỳ giữa hai chân người nọ , khẽ nâng cặp mông xinh đẹp kia lên , đem dục vọng của mình đặt trước tiểu động tinh xảo , nhẹ nhàng tham nhập , mật động đã được bôi trơn liền mở rộng đón lấy dục vọng cực đại , chỉ một lúc sau đã đem tất cả của người kia tiếp nhận hết . Liễm Diệm chậm rãi trườn lộng , sợ làm tổn thương bảo bối trân quý dưới thân . Vậy mà bảo bối kia lại không hiểu cho tâm tư của hắn , chau mày dẫu môi ra lệnh :

.
Diệm , nhanh một chút !

.
Nghe giọng ái nhân có phần hờn dỗi , Liễm Diệm cũng không kiêng dè khắc chế dục vọng của mình nữa , bèn nâng cặp mông quyến rũ kia lên , hai tay đỡ lấy bắp đùi nhẵn mịn của người nọ , mạnh mẽ đâm vào , tiếp đó là một trận trườn sáp mãnh liệt , khiến Ứng Nhược Thiên mắt hoa cả lên , đầu óc trống rỗng , nhất thời cảm thấy trong trời đất bao la này chỉ có hoan ái vô tận , sướng khoái đến mức chết đi sống lại , miệng không ngừng phát ra từng trận thét sung sướng :

.
A ... Diệm ... Thật thoải mái ...

.
Liễm Diệm thấy bộ dạng khoái hoạt của ái nhân thì càng thêm hưng phấn , liền ôm lấy người nọ mà điên cuồng trườn lộng , một lòng muốn cặp Thiên ca ca khoái hoạt cực đại . Ứng Nhược Thiên bị hắn tiến nhập đến hai mắt mơ màng , hưng phấn đến muốn khóc , miệng không ngừng phát ra tiếng nức nở , lệ bất giác tràn mi , một trận khoái cảm vô pháp chế ngự ập đến , Ứng Nhược Thiên thét lên , phóng ra tất cả dịch thể , hậu đình lại liên tục co rút , kẹp chặt dục vọng cương cứng của Liễm Diệm , Liễm Diệm chỉ cảm thấy hạ thể như đang được hậu đình tham lam mút vào , khoái hoạt đến mức không kiềm chế được nữa , vài cái động thân , liền gầm nhẹ một tiếng , rồi ở trong cơ thể của ái nhân xuất ra dịch thể .

.
Liễm Diệm yêu thương vừa hôn vừa liếm hai mắt đắm lệ của người kia , đau lòng hỏi :

.
Thiên ca ca , sao lại khóc ? Huỳnh đau à ?

.
Ứng Nhược Thiên thẹn quá hóa giận , không thèm nhìn hắn mà trả lời :

.
Không đau !

.
Liễm Diệm cảm thấy kỳ quái , bèn nâng mặt y lên , lo lắng hỏi han :

.
Không đau vì cái gì lại khóc ?

.
Gương mặt Ứng Nhược Thiên vốn đã bị hoan ái làm cho hồng diễm dị thường , lúc này đây lại đỏ như gấc , khẽ nheo cơ ngực rắn chắc của Liễm Diệm sáng giọng :

.
Ngốc tử , đó là do bị người kích thích !

.
Dứt lời đã xấu hổ đến độ vùi đầu vào trong ngực Liễm Diễm , không dám ngẩng đầu nhìn mặt hắn .

.
Liễm Diễm thích chí ngây ngô cười , ôm chặt lấy người trong ngực , cảm thấy hạnh phúc tột độ , thầm nghĩ :”Ta muốn vĩnh viễn đem lại cho Thiên ca ca hạnh phúc khoái hoạt !”

.
Ứng Nhược Thiên bị hắn ôm ghì đến cơ hồ không thở được , y đang tính giãy ra khỏi ngực hắn thì phát hiện tên tiểu gia hỏa vẫn còn ở trong mật động mình vừa ngóc đầu dậy , không khỏi bất đắc dĩ thở dài , rồi lại tiếp tục lao vào một trận hoan ái kịch liệt khác .

.
Hai người nhu tình mật ý , hai ba cái canh giờ vẫn chưa thấy đi ra , nhưng lại khiến cho đám võ lâm quần hào chờ trước viện sốt ruột cả lên : “Chúng ta đến để bái tạ Ứng cốc chủ cùng Diễm Vương gia thôi mà ! Sao chờ lâu như vậy vẫn chưa thấy đi ra ? Chẳng lẽ là không muốn cho chúng ta gặp mặt ?”

.
Dương bá có chút xấu hổ đem trà mời đám người nọ , thầm nghĩ :”Chủ nhân , Vương gia , hai vị nhanh nhanh kết thúc a , mỗi lần động đều mất vài cái canh giờ , vậy mà vẫn chưa tiêu hết hỏa dục Ai , thật là tuổi trẻ sức dai mà ”

.
Liễm Âm ngồi ở khách phòng , chậm rãi nhấp từng ngụm trà , bụng thầm nghĩ :”Diễm Nhi ăn giấm chua không ít a , chỉ sợ Nhược Thiên phải hao tâm tổn sức một phen , phỏng chừng lát nữa sẽ được Diễm Nhi ôm ra thôi !” . Nghĩ đến cảnh tượng đường đường một vị U Minh Cốc chủ lại nằm gọn trong lòng tiểu đệ nhà mình hữu khí vô lực , chợt cảm thấy hảo buồn cười , lập tức một ngụm trà từ trong miệng phun ra .

.
Mọi người sững sốt nhìn vị Lục vương gia nọ , thầm hỏi :”Vị Vương gia này rốt cục gặp được hảo sự gì mà lại khoái hoạt vậy a ? Không phải là đang cười nhạo bọn ta chứ ? Đúng rồi , là bọn ta lúc trước làm khó dễ Diễm Vương gia , sau đó lại nhận ân huệ là giải được của người ta , còn cầu người ta cứu đồ đồ ra , Diễm Vương gia thật sự nhân ái đến tột cùng , một chút cũng không cùng chúng ta so đo , ngài ấy cứ như vậy vội vã rời đi , hẳn là không muốn nhận lễ của bọn ta , quả thật khiêm tốn a !” Trong lòng không khỏi đối Liễm Diễm càng thêm kính nể ! Sau đó lại âm thầm hạ quyết tâm , lần này nhất định phải cấp Diễm Vương gia vài cái dập đầu , cảm tạ ân đức của ngài ! Đám người nọ cứ như vậy trấn thủ ở tiền viện đại sảnh , không một ai chịu rời đi cho đến khi gặp được Diễm Vương gia mới thôi .

.
Bất giác một người lên tiếng đề nghị :

.
Chi bằng chúng ta tôn Diễm Vương gia lên làm minh chủ võ lâm đi , chư vị thấy thế nào ?

.
Hảo a , với võ công cao thâm mạc trắc cùng phẩm cách cao thượng của ngài thì Diễm Vương gia hoàn toàn xứng đáng a !

Đúng vậy đúng vậy ! Diệm Vương gia thật sự là người có đức độ a , ra tay bang trợ mà tuyệt không kiêu ngạo kể công , vừa cứu người xong lập tức ly khai , chúng ta ở chỗ này chờ lâu như vậy cũng chưa chịu đi ra nhận lễ của chúng ta , thật sự là khiêm tốn tới cực điểm , phẩm chất như vậy quả thật thế gian hiếm thấy a !

.

[Diệm ca ơi là Diệm ca , ai chứ em là em thấy nhột giùm cho anh đó =)))))))))]

.

Liễm Âm lại một lần nữa đem trà trong miệng phun ra toàn bộ , cúi đầu nhin cười , chợt cảm thấy thập phần bội phục đám người kia :”Ta đã từng gặp qua nhiều kẻ ngu xuẩn nhưng chưa từng thấy qua loại ngu xuẩn đến vậy ! Diệm Nhi không phải là không chịu đi ra nhận lễ của các người , hẳn cùng Nhược Thiên ở trong sương phòng vui vẻ khoái hoạt , căn bản không hề để ý đến các người ! Bất quá nếu như Diệm Nhi lên làm minh chủ võ lâm cũng coi như không tồi đi , để người trong Hiên Viên gia nắm giữ thế lực trong võ lâm cũng thực là chủ ý hay .”

.

Lại qua một hồi lâu , Liễm Diệm mới ôm Ứng Nhược Thiên hữu khí vô lực vào tiền thính , đám người nọ liền nhất tề quỳ rạp :

.

Bái kiến Diệm Vương gia !

.

Liễm Diệm bèn khoát tay , cẩn cẩn dực dực đỡ Ứng Nhược Thiên ngồi vào chỗ , rồi ngồi ngay bên cạnh , thanh âm lạnh lùng đáp :

.

Các vị không cần hành lễ , ở đây cũng không phải triều đình !

.

Bẩm Diệm Vương gia , võ lâm Trung Nguyên ta đã hơn mười năm chưa có minh chủ võ lâm , hiện giờ võ lâm đã chia thành năm bè bảy phái , thỉnh cầu Vương gia lãnh đạo chúng ta , đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm , khiến cho võ lâm Trung Nguyên có thể phát dương quang đại ! – Chương môn phái Không Động thành khẩn nói .

.

Liễm Diệm nghe xong thoáng trầm tư , nhìn sang Ứng Nhược Thiên bên cạnh , chỉ thấy y nhẹ nhàng mỉm cười , bèn đáp :

.

Bổn vương vì võ lâm mà cố gắng chút tài hèn sức mọn là lẽ đương nhiên , về phần chức vị minh chủ , e là không thích hợp đi !

.

Diệm Vương gia ngài không thích hợp thì thiên hạ này còn ai thích hợp hơn nữa ?

.

Bỗng nhiên có người nhanh nhẩu nói :

.

Chư vị , chúng ta mau bái kiến tân minh chủ đi !

.

Đám người nọ liền nhất tề quỳ rạp , miệng hô to :

.

Minh chủ tại thượng , xin nhận một lạy của chúng ta !

.

Liễm Diễm mỉm cười khoát tay , vui vẻ đáp :

.

Thỉnh chư vị đứng lên , nếu chư vị đã kỳ vọng ở ta như vậy , bổn vương cũng không tiện khước từ !

.

Mọi người lập tức vui vẻ không thôi , Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên thấy sắc trời cũng không còn sớm , đám người nọ cũng ngồi chờ mình khá lâu , bèn phân phó cho hạ nhân chuẩn bị yến tiệc chiêu đãi họ .

.

Hậu viên Hàn sơn biệt uyển có hai bóng người đứng dưới ánh trăng , Ứng Nhược Thiên tựa vào lòng Liễm Diễm , dịu dàng hỏi :

.

Diễm , làm mình chủ vô lâm khoái hoạt vậy ư ?

.

Liễm Diễm khẽ vuốt mái tóc mềm mại của y , ôn nhu đáp :

.

Thiên ca ca , với ta mà nói , việc khoái hoạt vui vẻ nhất trên đời này , chính là ở bên cạnh Thiên ca ca ! Chỉ cần cùng Thiên ca ca ở chung một chỗ , ta liền khoái hoạt đến tột cùng !

.

Ứng Nhược Thiên ôm lấy thắt lưng rắn chắc của Liễm Diễm , vùi đầu trong lòng ngực người nọ ra sức tận hưởng hương vị ấm áp trên người hắn , nhỏ giọng nói :

.

Cùng với Tiểu hỏa Diễm Nhi của ta ở chung một chỗ , với ta cũng chính là chuyện khoái hoạt nhất trên đời này !

.

Liễm Diễm xúc động gắt gao ôm lấy Ứng Nhược Thiên , thâm tình nói :

.

Thiên ca ca , chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau , mãi mãi không chia lìa !

.

Mãi mãi không chia lìa ! – Ứng Nhược Thiên hạnh phúc tựa trong lòng ái nhân , dịu dàng thề hẹn .

.

.

==== PHIÊN NGOẠI HOÀN ==== Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Phiên Ngoại – Nha Hoàn Kể Chuyện

CHƯƠNG 35: PHIÊN NGOẠI – NHA HOÀN KỂ CHUYỆN

Ô Ta là nha hoàn của Diễm vương phủ , ta hôm nay chính là muốn tố cáo Diễm Vương gia nhà chúng ta , Vương gia ngài ấy , ngài ấy hảo đáng ghét a , mỗi lần hồi phủ việc đầu tiên làm chính là cùng Vương phi mỹ nhân hoan ái , hơn nữa còn làm lâu thật là lâu nha ! Khiến cho Vương phi mỹ nhân đáng thương đến đi cũng không vững nữa , ta thực muốn chạy lên điu mỹ nhân , ô chính là ta không dám nga ! Nhớ lần trước Vương Tứ nhìn Vương phi mỹ nhân nhìn không được chảy một giọt nước miếng , kết quả bị Vương gia bắt gặp , cũng không biết Vương gia dùng phép gì mà Vương Tứ kia hơn một tháng mồm không ngậm lại được , đáng thương thay , cả tháng đó hân cũng chỉ có thể khổ sở húp cháo , Vương Tứ vốn đã rất gầy nay lại còn gầy thêm !

.

.

Wương phi mỹ nhân thực xinh đẹp a ! Ta rất mến ngài ấy nga ! Chỉ cần tưởng tượng cảnh ngài ấy cùng Vương gia làm cái nọ cái kia , ta liền nhịn không được mà xị máu mũi ! Ô Vương gia cũng biết ta hay núp ở một góc nghe trộm bọn họ hoan ái , vậy mà còn cố tình khiến cho mỹ nhân kêu rên liên tục , hại ta máu mũi phun điên cuồng , ô Vương gia xấu xa a !

.

.

Đáng ghét nhất chính là , Vương gia nhìn thấy gương mặt tái nhợt đi vì thiếu máu của ta , cư nhiên cười tà nói :

.

.

Lần sau còn dám thềm muốn Thiên ca ca của ta thì chờ phun máu mũi đến chết đi !

.

.

Dứt lời liền đem vài viên Thiên Diễm đại bổ hoàn ném cho ta , nói là cấp ta hảo hảo bồi bổ .

.

.

Ô , mặt ta lúc bấy giờ thật là đỏ nga , ta xin thề không phải vì ta thấy xấu hổ đâu , ta chính là sinh khí , Vương gia hảo tà ác a ! Cư nhiên độc chiếm mỹ nhân coi như không tính đi , hiện giờ người ta ngay cả tưởng tượng một chút , nghe lén một chút cũng không cho nữa , ô ô ô Người ta chẳng qua chỉ muốn nghe lỏm một chút thôi mà ! Tuy rằng sau đó người ta có thể sẽ mất máu mà chết , mệnh ta hảo khổ nga ! Đăng bởi: admin

37. Chương 37: Phiên Ngoại – Đứa Bé Không Muốn Mang Họ Hiên Viên

CHƯƠNG 36: PHIÊN NGOẠI – ĐỨA BÉ KHÔNG MUỐN MANG HỌ HIÊN VIÊN

U Minh cốc , hoa viên ngào ngạt hương thơm , muôn hoa khoe sắc khắp nơi , cánh bướm dập dờn trong gió . Tại thạch bàn của hoa viên có hai tiểu hài tử khả ái cỡ sáu bảy tuổi đang ngồi , đứa nào cũng chau mày lộ vẻ không vui .

.

Hiên Viên Diệu Nhật , Hiên Viên Hạo Nguyệt ! – Từ xa xuất hiện một tiểu oa nhi vô cùng hoạt bát , vừa chạy miệng vừa hô to danh tự của hai đứa kia .

.

Hiên Viên Diệu Nhật cùng Hiên Viên Hạo Nguyệt đồng loạt nổi giận lao về phía oa nhi nọ hét :

.

Ứng Thần Tinh , ngươi đừng vội đắc ý !

.

Ứng Thần Tinh cố tình gọi thêm vài lần nữa . Lập tức hai oa nhi nọ nổi quạu cùng nhau truy đánh nó . Hoa viên nhất thời xuất hiện cảnh ba cái hài tử giống y như đúc rượt đuổi nhau , khiến người khác khó mà phân biệt được ai là ai .

.

Nhật nhi , Nguyệt Nhi , Tinh nhi !

.

Một giọng nói quen thuộc mà băng lãnh cất lên , ba cái hài tử lập tức khựng lại , cúi đầu sợ sệt gọi :

.

Phụ thân !

.

Thiên ca ca , huynh xem huynh nghiêm khắc như vậy , làm các bảo bảo đều sợ hãi a ! -Một giọng khác cất lên , lập tức một thanh niên tuấn dật tầm hai mươi xuất hiện , ôm lấy bọn trẻ thơm lấy thơm để . Đám oa nhi cùng lúc nhíu mày , trộm liếc nhau một cái , rồi dường như có thần giao cách cảm , thừa dịp thanh niên không chú ý mà xô ngã hẳn . Lập tức ba cái oa nhi kia ha ha cười rộ lên , thanh niên đáng thương cũng ngây ngốc cười theo .

.

Nhật , Nguyệt , Tinh ! – Ứng Nhược Thiên nghiêm giọng , ba cái oa nhi vừa nghe liền biết phụ thân sắp phát hỏa , bèn vội dùng vẻ mặt đáng thương nhìn thanh niên đang ngồi bệt dưới đất cầu cứu “Đa đa !”

.

Thiên ca ca , đừng trách các bảo bảo , là tại ta bất cẩn thôi ! – Liễm Diễm hướng phía Ứng Nhược Thiên mỉm cười cầu tình .

.

Ứng Nhược Thiên bất đắc dĩ thở dài trong lòng :”Tiểu hỏa Diễm Nhi này thật là , làm hư các bảo bảo mất rồi !” , sau đó trầm giọng hỏi :

.

Ba người các ngươi lúc này hồ nháo ở chỗ này là vì cái gì ?

.

Ba cái oa oa , ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta cả nửa ngày , cuối cùng Diệu Nhật mới từ từ ngẩng đầu lên , ủy khuất kể lại cho Ứng Nhược Thiên :

.

Phụ thân , Thần Tinh hấn , hấn luôn cười nhạo bọn ta !

.

Cười bọn ngươi cái gì ? – Ứng Nhược Thiên ngạc nhiên hỏi .

.
Hắn được mang họ Ứng của phụ thân , còn bọn ta lại phải mang họ Hiên Viên của đa đa , bọn ta cũng muốn mang họ Ứng a ! – Hạo Nguyệt ủy khuất cắn môi .

.
Mang họ Hiên Viên của đa đa thì đã sao ? – Ứng Nhược Thiên càng thấy kỳ quái .

.
Hai cái oa nhi khê áy này liếc về phía Liễm Diễm , sau đó ngập ngừng nói :

.
Đa đa vừa ngốc nghếch vừa vụng về lại còn hay khóc , ngay cả một chút oai phong của phụ thân cũng không có , người ta không muốn mang họ của đa đa , hảo mất mặt a !

.
Liễm Diễm nghe xong tái cả mặt , ngón trở run run chỉ vào cặp oa nhi :

.
Người ! Các người ! Ô – Liễn xoay người bỏ nhào vào lòng Ứng Nhược Thiên – Thiên ca ca , các bảo bảo hùa nhau khi dễ ta !

.
Liễm Diễm đường đường là Diễm Vương gia thiên hạ vang danh , ở trong triều chính là Lãnh Diễm Vương gia người người kính sợ , quan viên làm điều phi pháp rơi vào tay hắn chỉ có nước đi châu Diễm Vương . Trên giang hồ , mười cao thủ võ lâm xuất sắc nhất gắng gượng lắm mới đỡ nổi mười chiêu của hắn , mà lợi hại nhất chính là y thuật của vị Vương gia này , chỉ cần người còn giữ được một hơi thở , hắn liền có thể giúp người một lần nữa sinh long hoạt hổ . Người trong giang hồ gọi hắn là “Diễm vương gia” , ý nói việc sinh tử đều nằm gọn trong tay hắn . Một nhân vật thập phần lợi hại như vậy trong mắt các nhi tử chỉ là một kẻ bất lực vừa ngốc nghếch lại còn hay khóc không hơn không kém . Ứng Nhược Thiên cố nén cười mà an ủi vỗ về người nọ :

.
Tiểu hủ Diễm Nhi , đừng khóc nữa , để ta phạt các bảo bảo là được rồi !

.
Một lúc lâu sau người trong lòng Ứng Nhược Thiên mới ngẩng đầu thở thở :

.
Quên đi , vẫn là không nên phạt , để sẽ đau lòng mất !

.
Ứng Nhược Thiên thở dài ngao ngán rồi xoay người rời đi , nghĩ không muốn đau đầu thêm vì bốn phụ tử này nữa . Liễm Diễm vội vàng đuổi theo sau hô to :

.
Thiên ca ca , chờ ta với !

.
Diệu Nhật cùng Hạo Nguyệt nhìn nhau lắc đầu , “Quả nhiên đa đa vĩnh viễn chỉ là cái đuôi của phụ thân ! Đến bao giờ đa đa mới có thể oai phong như phụ thân được a ?” . Thân Tinh bộ dáng đắc ý nhìn hai ca ca của mình , sau đó vui vẻ ngâm nga một tiểu khúc mà ly khai .
Đăng bởi: admin

38. Chương 38: Phiên Ngoại – Bảo Bối Không Đáng Yêu

CHƯƠNG 37: PHIÊN NGOẠI – BẢO BỐI KHÔNG ĐÁNG YÊU

[Hậu hoa viên Diệm vương phủ]

.

Minh chủ bá bá !

.

Liễm Diệm xoay người thì thấy một nam hài chừng mười tuổi khuôn mặt thanh tú đang ngượng ngùng đứng ở phía sau .

.

Có chuyện gì nào ?

.

Liễm Diệm mỉm cười đáp còn tiểu nam hài nọ hai tay vắn vẹo góc áo , cả mặt đỏ bừng nói :

.

Minh chủ bá bá , ta , ta tên Húc Tuyết Thanh , vừa nãy Diệm Nhật ca ca bảo muốn thú ta !

.

Gương mặt Liễm Diệm tức thì đen một mảnh , thoáng thấy vẻ sợ sệt của tiểu hài tử bèn vội mỉm cười trấn an :

.

Người không cần sợ a , đợi lát nữa bá bá nhất định xử phạt hắn , xem hắn sau này còn dám nói càn nữa không ! – Nói xong liền xoay người đi .

.

Húc Tuyết Thanh thấy vậy liền khấn trương kéo hắn lại , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như gấc thẹn thùng nói :

.

Minh chủ bá bá , xin người đừng trách tội Diệm Nhật ca ca , ta , ta chính là muốn gả cho huynh ấy a !

.

Liễm Diệm nhất thời cảm rớt xuống đất , lại nghe tiểu hài tử nói tiếp :

.

Sở dĩ ta tìm gặp Minh chủ bá bá , là bởi vì Diệm Nhật ca lúc nãy quên hỏi tên ta liền chạy đi , lỡ như sau này không tìm được ta thì làm sao ? Giờ ta nói cho ngài tên của ta , ngài phải nhớ thật kỹ , phòng trường hợp Diệm Nhật ca quên a ! Ta tên Húc Tuyết Thanh , là thất đệ tử của chương môn phái Thiên Sơn . Thỉnh Minh chủ bá bá nhất định phải nói lại cho Diệm Nhật ca ca ! – Dứt lời liền đỏ mặt chạy biến .

.

Liễm Diệm cứ thế mà đứng sững sờ cả buổi , vừa lúc Ứng Nhược Thiên nhanh nhẹn đi tới , thấy người nọ bộ dạng ngây ngốc bèn cười hỏi :

.

Diệm Vương gia của chúng ta làm sao vậy ? Hôm nay là sinh thần thứ ba mươi của đệ , thái thượng hoàng cùng hoàng thượng , còn có văn võ bá quan , võ lâm đồng đạo đều đến chúc mừng , đệ tính cứ như vậy mà trốn ở đây không đi xã giao à ?

.

Liễm Diễm liếc người kia một cái đầy trách móc :

.

Thiên ca ca , người ta còn không phải là vì đi tìm huynh sao , chỉ cần chớp mắt liền không thấy người , hại ta tìm khắp nơi !

.

Ứng Nhược Thiên hơi nhú mày đáp :

.

Đệ biết ta không quen xã giao , chốn đông người rất phiền phức .

.

Thiên ca ca ! – Liễm Diễm lao vào ôm chặt thắt lưng Ứng Nhược Thiên , nũng nịu cọ cọ vào người y – Ta biết huynh không thích náo nhiệt , nhưng đừng bỏ đi giữa chừng vậy chứ !

.

Người a , đã ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn hoàn một tiểu hài tử ! – Ứng Nhược Thiên mắng yêu .

.

Ta vẫn hoàn tiểu hài tử ? – Liễm Diễm không phục cãi lại – Huynh thử hỏi mọi người xem ai mới là lão đại ?

.

Ứng Nhược Thiên từng dùng qua nhân sâm ngàn năm , dung mạo gần như không hề thay đổi , ngược lại Liễm Diễm bây giờ đã lộ vẻ lão thành , ngày một thêm uy nghiêm khí phách , nhìn qua thực sự chứng chắc hơn Ứng Nhược Thiên rất nhiều .

.

Người nọ bèn mặt đầy đề nghị :

.

Thiên ca ca , hay từ giờ ta gọi huynh là Thiên đệ đệ nga !

.

Ứng Nhược Thiên liền tặng hấn một cái liếc xéo , thở dài mắng :

.

Đệ a ! Ngay cả một chút đứng đắn cũng không có !

.

Nói xong liền sủng nịch búng nhẹ vào trán người kia .

.

Liễm Diễm thuận thế ngậm lấy ngón tay y , ôn nhu mút vào , một luồng khoái cảm từ đầu ngón tay lan khắp toàn thân Ứng Nhược Thiên , Ứng Nhược Thiên vội xoay người mắng khê :

.

Giữa , giữa thanh thiên bạch nhật mà đệ làm cái gì vậy hả ?

.

Bèn rút tay về nhưng mặt đã hồng một mảnh .

.

Phụ thân , đa ! – Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên .

.

Nguyệt nhi bảo bối nha , như thế nào lại không đi chơi cùng đại ca với tiểu đệ a ? – Liễm Diễm sủng nịch nhìn Hạo Nguyệt , trong số ba hài tử , chỉ có Hạo Nguyệt tính tình giống Ứng Nhược Thiên nhất , nên Liễm Diễm cũng tự nhiên yêu thương hài tử này nhất . Thế nhưng Hạo Nguyệt tính cách lãnh đạm tựa hồ ai cũng không muốn tiếp cận , thật có chút không cam lòng mà .

.

Hạo Nguyệt nhú mày , lạnh lùng đáp :

.

Đa , thỉnh gọi ta Hạo Nguyệt !

.

Bộ dáng tươi cười của Liễm Diễm chợt đông cứng lại , miệng lẩm bẩm :

.

Nguyệt nhi bảo bối , đa đa thương người nên mới gọi thế a !

.

Hạo Nguyệt khẽ đảo mắt , không thèm phản ứng lại .

.

Nguyệt nhi , cứ thuận theo đa người đi ! – Ứng Nhược Thiên che miệng khẽ cười .

.

Ân , phụ thân ! Ta đi trước . – Hạo Nguyệt mặt lạnh , xoay người li khai .

.

Thiên ca ca , huynh xem kìa , thái độ gì vậy a ? Thực là cái hài tử không đáng yêu mà ! – Liễm Diễm nhìn theo bóng lưng Hạo Nguyệt ai oán .

.

Thật không ? Là ai nói trong ba bảo bối thích nhất Nguyệt nhi bảo bối a ? – Ứng Nhược Thiên vẽ mặt châm biếm .

.

Liễm Diễm gãi đầu , nhỏ giọng đáp :

.

Ai bảo Nguyệt nhi giống huynh nhất làm chi !

.

Đệ thật là ! – Ứng Nhược Thiên buồn cười đáp .

.

Thiên ca ca , huynh nói ba bảo bối của chúng ta làm sao vậy ? Nhật nhi một điểm cũng không giống ta , suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt , vừa nãy có nam hài chạy đến đòi gả cho hắn , cứ ba ngày thì có đến bốn hài tử tới cầu thân a ! Thật là ! Ta cảm thấy thực sự kỳ quái , hài nhi này thế nào lại đào hoa như vậy , là giống ai a ? – Liễm Diễm nhú mi rồi đột nhiên nhìn chằm chằm Ứng Nhược Thiên .

.

Ứng Nhược Thiên bị nhìn bèn khó chịu trừng mắt :

.
Gì chứ ?

.
Thiên ca ca , ta biết Nhật nhi giống ai rồi !

.
Giống ai ?

.
Huynh a ! – Liễm Diệm vẻ mặt chua xót đáp – Chẳng phải trước đây huynh có rất nhiều nam sủng sao , hừ !

.
Thấy Liễm Diệm đem chuyện cũ ra chấp nhất , Ứng Nhược Thiên vừa tức giận vừa buồn cười mắng :

.
Đệ thật là , từ khi có đệ , chẳng phải ta đã đuổi hết bọn họ đi rồi sao ? Đệ như thế nào lại nhớ đến chuyện ấy ? Đệ nếu còn như vậy ta sẽ giận đấy .

.
Đừng giận , đừng giận , Thiên ca ca , ta sai rồi ! – Liễm Diệm vội vàng nhận lỗi , ôm hôn cổ Ứng Nhược Thiên , vừa gặm vừa không ngừng nỉ non ái ngữ bên tai , khiến Ứng Nhược Thiên mặt đỏ bừng bừng không thôi .

.
Phụ thân – Một giọng nói non nớt cất lên .

.
Ứng Nhược Thiên vội vàng đẩy Liễm Diệm ra , một tiểu đồng tây khác lập tức lao vào thế chỗ .

.
Liễm Diệm khó chịu nhìn Thần Tinh đang làm nũng trong lòng Ứng Nhược Thiên . Tiểu tử này , suốt ngày tranh giành Thiên ca ca với ta , hừ , đáng giận !

.
Phụ thân , một cái canh giờ rồi không gặp , người ta thực rất nhớ người a ! – Thần Tinh cong cong cái miệng nhỏ nhắn nói .

.
Ứng Nhược Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tiểu bảo bối , Tinh nhi này rất thích quần lấy y , đi đâu cũng bám theo . Bất quá trong ba tiểu bảo bối , y thâm sủng hài tử này nhất , bởi vì Thần Tinh cực kỳ giống “con sam” Liễm Diệm .

.
Tinh nhi , giờ ngươi mười bốn tuổi đầu , đã là đại nhân rồi , về sau không được phép tái kề cận phụ thân như vậy ! – Liễm Diệm tỏ vẻ uy nghiêm của một người cha .

.
Thế nhưng đa chẳng phải đã ba mươi rồi mà vẫn thích kề cận phụ đó sao ? – Thần Tinh bất mãn dẫu môi cãi lại .

Ta là ta , người là người , dù thế nào người cũng không được phép kề cận phụ thân ! – Liễm Diễm mặt cũng bắt đầu tái đi , hài tử này sao không đáng yêu chút nào vậy ?

.

Hanh , đa khi dễ người ta !

.

Thần Tinh máu mếu , nước mắt lưng tròng . Ứng Nhược Thiên cảm thấy không đành lòng bèn ôm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mà dỗ dành :

.

Tinh nhi , đừng khóc !

.

Thần Tinh nở nụ cười đắc ý rồi hướng về phía Liễm Diễm làm mặt quỷ khiêu khích , Liễm Diễm hận không thể tóm lấy tiểu tử này đánh cho một trận , ban đầu còn trợn mắt thổi phì phì , sau đó quyết không thêm để ý nữa .

.

Tinh nhi , không được chọc đa sinh khí ! – Ứng Nhược Thiên yêu thương búng nhẹ trán Thần Tinh .

.

Thần Tinh bèn lè lưỡi , đi tới chỗ Liễm Diễm kéo kéo góc áo hần nói :

.

Đa , người ta không thêm giành phụ thân với người nữa ! Ta đi tìm các ca ca chơi ! – Nói xong liền tung tủy chạy đi .

.

Thiên ca ca ! Như thế nào các bảo bối của chúng ta càng lớn càng không đáng yêu a ? – Liễm Diễm chau mày hỏi .

.

Còn không phải do đệ sủng quá mức sao ? – Ứng Nhược Thiên sinh khí đáp .

.

Liễm Diễm cười ngây ngô :

.

Đương nhiên phải sủng a , cả ba đều là tâm can bảo bối của ta cùng Thiên ca ca mà !

.

Vậy đệ còn oán giận gì nữa ? – Ứng Nhược Thiên đảo mắt , xoay người ly khai .

.

Đúng a ! Tuy là càng ngày càng không đáng yêu , nhưng nếu đem so với hài tử nhà người ta , các bảo bối nhà chúng ta chính là thập phần khả ái nga ! – Liễm Diễm vui vẻ đáp .

.

Ứng Nhược Thiên nghe xong lắc đầu , cước bộ có phần nhanh hơn .

.

Thiên ca ca ! Chờ đệ một chút a ! – Liễm Diễm nhanh chóng đuổi theo thân ảnh Ứng Nhược Thiên mà rời đi .

PHIÊN NGOẠI HOÀN Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-diem-cam-hoan>